

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Grave Series Book Two

GRAVE POSSESSION

SUCH A LETHAL LITTLE SIREN

MAREN RILEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Mezar Sahipliği

MEZAR Serisi

İkinci Kitap

Maren RILEY

İçindekiler

[İçerik Bilgileri](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm I](#)

1. [Birinci Bölüm](#)
2. [İkinci Bölüm](#)
3. [Üçüncü Bölüm](#)
4. [Dördüncü Bölüm](#)
5. [Beşinci Bölüm](#)
6. [Altıncı Bölüm](#)
7. [Yedinci Bölüm](#)
8. [Sekizinci Bölüm](#)
9. [Dokuzuncu Bölüm](#)
10. [Onuncu Bölüm](#)
11. [On Birinci Bölüm](#)
12. [On İkinci Bölüm](#)
13. [On Üçüncü Bölüm](#)
14. [Bölüm On Dört](#)
15. [On Beşinci Bölüm](#)
16. [On Altıncı Bölüm](#)
17. [On Yedinci Bölüm](#)
18. [On Sekizinci Bölüm](#)
19. [On Dokuzuncu Bölüm](#)
20. [Yirminci Bölüm](#)
21. [Yirmi Birinci Bölüm](#)
22. [Bölüm Yirmi İki](#)
23. [Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
24. [Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
25. [Yirmi Beşinci Bölüm](#)
26. [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
27. [Yirmi Yedinci Bölüm](#)

28. [Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
29. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
30. [Otuzuncu Bölüm](#)
31. [Otuzbirinci Bölüm](#)

[Bölüm II](#)

32. [Bölüm Otuz İki](#)
33. [Otuz Üçüncü Bölüm](#)
34. [Bölüm Otuz Dört](#)
35. [Bölüm Otuz Beş](#)
36. [Otuz Altıncı Bölüm](#)
37. [Bölüm Otuz Yedi](#)
38. [Otuz Sekizinci Bölüm](#)
39. [Bölüm Otuz Dokuz](#)
40. [Kırkinci Bölüm](#)
41. [Bölüm Kırkbir](#)
42. [Bölüm Kırk İki](#)
43. [Bölüm Kırk Üç](#)
44. [Bölüm Kırk Dört](#)
45. [Bölüm Kırk Beş](#)
46. [Bölüm Kırk Altı](#)
47. [Bölüm Kırk Yedi](#)
48. [Kırk Sekizinci Bölüm](#)
49. [Bölüm Kırk Dokuz](#)
50. [Bölüm Elli](#)
51. [Ellibirinci Bölüm](#)
52. [Bölüm Elli İki](#)
53. [Elli Üçüncü Bölüm](#)
54. [Bölüm Elli Dört](#)
55. [Bölüm Elli Beş](#)
56. [Bölüm Elli Altı](#)
57. [Bölüm Elli Yedi](#)
58. [Elli Sekizinci Bölüm](#)
59. [Bölüm Elli Dokuz](#)
60. [Altmışıncı Bölüm](#)
61. [Altmışbirinci Bölüm](#)

62. [Bölüm Altmış İki](#)
63. [Bölüm Altmış Üç](#)
64. [Bölüm Altmış Dört](#)
65. [Altmış Beşinci Bölüm](#)
66. [Bölüm Altmışaltı](#)
67. [Altmış Yedinci Bölüm](#)
68. [Altmış Sekizinci Bölüm](#)
69. [Altmış Dokuzuncu Bölüm](#)
70. [Yetmişinci Bölüm](#)
71. [Bölüm Yetmişbir](#)
72. [Bölüm Yetmiş İki](#)

[Sonsöz](#)

[Son Kasa](#)

[Önsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Copyright © 2025 by Maren Riley

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

ISBN-kitap: 978-1-0689081-2-5

ISBN-paperback: 978-1-0689081-3-2

Kapak tasarımı ve biçimlendirmesi Maren

Riley tarafından yapılmıştır ✿ [Vellum ile](#)
[biçimlendirilmiştir](#)

*Okuyucularıma, sizi seviyorum ve bu hikâyeyi bitirdikten sonra ihtiyaç
duyabileceğiniz terapi için özür dilerim.*
<3

İçerik Bilgileri

Bu sizin tek uyarınız. Bu kitap karanlık, müstehcen ve bazı bölümlerinde düpedüz iğrençtir. Bu kısaltılmış bir listedir ve tam listeyi burada bulabilirsiniz: <https://linktr.çe/maren.riley>

- Kanadalı yazım ve argo
- Saldırı
- Esaret
- İlaçlama
- Boğulma
- Şiddet
- Ölüm
- Bebek kuşçuluğu
- Seri katil
- Kan oyunu
- Grafik cinsel sahneler
- İlkel oyun
- Takip

Çalma LISTESİ

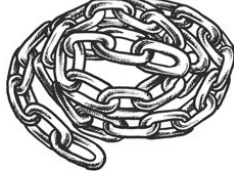

- Chokehold - Uyku Simgesi
- Tanrıça - Kurtlar Tarafından Yazıldı
- Animal I Have Become - Three Days Grace
- Alkaline - Sleep Token
- Imaginary - Evanescence
- Trouble - Camylio
- Karanlık şeyler - ADONA
- Lonely Day - System Of A Down
- Beni Canlı Gömün - Neoni
- Follow You Down - Shinedown
- Sick Like Me - In This Moment
- Fallen Angel - Three Days Grace
- The Crimson - Atreyu
- Senin İçin Ölüyorum - In This Moment
- Aşkımın Kalbindeki Karanlık - Hayalet
- Kötü Adam - Falling In Reverse, Saraya

İçin ve Tam çalma listesi Lütfen
ziyaret edin: <https://open.spotify.com/playlist/4kzKgiewxGO0f0sd3YyWsE>

ÖNSÖZ

MALLORY

M Vücudum bagajda itişip kakışırken başım zonkluyor. Ne kadar zamandır dışarıda olduğumu ya da bu delinin beni nereye götürdüğünü bilmiyorum. Araba aniden eğiliyor ve beni kapalı alanın etrafına fırlatıyor. Alnım çatlıyor sert bir şey ve bilinçsizlik beni tekrar altına çekiyor.

"O lanet bir yük, Barbra. Beslenecek bir boğaz daha. Neden onu babasıyla yaşamaya göndermiyorsun?" Dennis bağılıyor.

"Denemediğimi mi sanıyorsun? O da onu istemiyor. En azından burada kalırsa, o devlet çekleri gelmeye devam edecek!" diye akıl yürütüyor annem.

"Hemen harcadığında çok işe yarıyorlar!" Ben yatağımın altında korkuyla sinerken Dennis anneme kükrüyor. Keşke çekip gitse. Benden bu kadar nefret ediyorsa neden kaldığını anlamıyorum. Son zamanlarda düzenli olarak kavga ediyorlar. Acaba kaçsam fark ederler mi? Yine de tek başıma başaramayacağımı biliyorum. Sadece birkaç yıl sonra burayı terk edebilirim, diyorum kendime. Yıllar yeterince hızlı gelemes.

Dennis çitin öbür tarafından bana öfkeyle, "Kaldır kıcını da buraya gel, Mallory," diye fısıldıyor. Yine komşunun bahçesindeyim, boyumu aşan bir salıncakta yükseklerde uçuyorum. Gece gökyüzüne doğru yükselirken onu duymuyormuş gibi yapıyorum. Yüzümdeki rüzgar beni taşıyor

Buradan başka bir yere. Saçlarım etrafımı sararak geri sallanırken gelen düşüş midemi bulandırıyor. Hissettiğim kısa süreli özgürlük, salıncaktaki iplerden birinin öfkeli bir yumrukla kaplanmasıyla aniden duruveriyor. Momentum beni koltuktan aşağıya taşıyor, aşağıdaki acımasız zemine çarpıyorum. İçimden çıkmak isteyen her sesle savaşıyorum, acı bedenimi kamçılادıkça dökülmekle tehdit eden gözyaşlarına direniyorum. Korku, utanç ve büyük bir nefret içimde kabarıyor. Çömeliyor, bir an için bana biraz olsun ilgi göstermesi için dua ediyorum. "Gir lan içeri," diye tıslıyor, onu dikkate almazsam saldırmaya hazır sarmal bir yılan gibi. Ayağa kalkıp eve dönüyor, verandada duruyor ve kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmış beni takip etmemi bekliyor. Hayal kırıklıklarımı haykırmak istiyorum ama bastırıyorum. Dizlerim ve avuçlarım sıyrılmış halde ayağa kalkıyorum. Bastırmam gereken öfke yüzünden göğsümde ateş yanıyor. Uzaktaki yumruklarımı sıkarken, kalbimin her atışı bedenimin yüzeyinde zonklayan acıyı hatırlatıyor. Hayatımı huzur içinde yaşayabilmek için ondan nasıl kurtulabilirim? Annem çoğu zaman benimle uğraşacak kadar kızını umursamıyor, umursuyorsa da Dennis bir sorun çıkardığı içindir. Kendi kişisel cehennemimin eşiğinden geçerken, kapı arkamdan uğursuzca kapanıyor.

"Bir iş bulup buralarda ağırlığını koymaya başlamanın zamanı geldi." Dennis yemek masasının karşısından bana ters ters bakıyor. Şok oldum, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve nutkum tutuldu. Ağırlığımı çekmek mi? Şaka yapıyor olmalı, değil mi? Evdeki her şeyi ben yapıyorum, bir de okula gidip notlarımı yükseltiyorum ki bu cehennem çukurundan çıktığımda bir geleceğim olsun.

"Anne..." Ona bakıyorum ama bana bakan kimse yok.

"Dennis haklı Mallory, paraya ihtiyacımız var," diye cevap veriyor, gözlerini benimkilere bile kaldırmadan. İkisi de içip hepsini olabildiğince çabuk içmeselerdi belki de paraya ihtiyacımız olmazdı. Geriye ancak bir haftalık yiyecek almaya yetecek kadar bozuk para kalıyor. Hangi iş yeri işe yarar hiçbir becerisi olmayan cılız bir genci işe alır ki?

"Ya bir iş bul ya da bize iyi para kazandırmanın bir yolunu bulurum." Dennis'in sözlerindeki iğrenç tehdit havada asılı duruyor. Annemin araya girmesini, beni onun zihninde kök salmış olan hastalıklı fikirden kurtarmasını bekliyorum, ama sesi hiç gelmiyor. Ondan nefret ediyorum. İkisinden de nefret ediyorum. Bana yaklaşmaya cesaret edemez. Yaklaşırsa onu öldürürüm.

Araba aniden durdu, sarsıntı beni içine atıldığım geçmişimin kabusundan uyandırdı. Yol boyunca bir yerlerde, kendim için mücadele etme isteğimi kaybettim. Ailemin beni maruz bıraktığı pislığe yenik düştüm, annemin üzerime boca ettiği suçluluk duygusunda boğuldum. Dennis'in aşıladığı korku ve kendinden nefret etme duygusu bugün bile üzerimden damlıyor. Ben zayıfım. Ya da en azından öyleydim. İçimde bir şey kök saldı, Ghost'u gördüğüm ilk geceden beri büyüdüğünü hissediyorum. Bu sefer öylece uzanıp kabullenmeyi göze alamam. İçindeki gücü bulamazsam kaybedecek çok şeyim var.

Anahtar kilide giriyor, mekanizmanın açılma sesi içime dehşet salıyor. Bagaj kapağı kalkıyor ve hayatımı kurtarmak için kaçma içgüdülerimle savaşıyorum. Şimdi zamanı olmadığını biliyorum.

"Kalk ve parla, sevgilim." Bu piçin sesi, mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde sinirlerimi bozuyor. Yerimden fırlayıp hayatım için, Nox'un hayatı için savaşmak istiyorum ama bedenim göz kapaklarımı kaldıracak enerjiyi zor buluyor. Benimle birlikte küçük alana sürünürken vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor. Kaslarım içgüdüsel olarak geriliyor ve her yerim acıyor. Acı içinde nefes alırken, gevşemek için kendimi zorlayarak inliyorum. Enerjimi korumam gerekiyor.

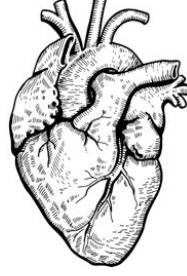
Eli göğsümün kabarıklığı üzerinden çeneme doğru ilerliyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Zihnim itiyor, bana sunabileceği güvenliğe çekilmek için haykırıyor. Direniyorum, direnmek zorundayım. Kuru, çatlak dudakları dudaklarıma değiyor ve onunla savaşmak için içimde bulabildiğim tüm gücü kullanıyorum; ağzımı kapalı tutmak ve sümüksü dilinin ağzımı işgal etmesini önlemek için. Vücut kokusunun ezici kokusu burnuma doğru ilerliyor ve bir anının saldırısına uğruyorum. Gözlerim irkilerek açılıyor ve kendimi ondan olabildiğince uzağa fırlatarak geri çekiliyorum.

"Sonunda beni hatırladın, değil mi?" Benden yayılan korkuyu içine çekerken sırtışı mide bulandırıcı. Başımı sallıyorum.

Birinci Bölüm

Birinci Bölüm

MEZARLAR

Burada.

"L Ennox, ikinci hatta sana bir çağrı var." Carla onu duyduğundan emin olmak için başını köşeden uzattı.

"Kim o?"

Kızgınlıkla oflayıp pufluyor ve köşede kayboluyor. En az beş saniye sonra, "Victoria adında bir kadın, kız arkadaşını tanıdığını söylüyor" diye bağıyor. Bu sevecenlik karşısında kalbim kabardı. O benim kız arkadaşım ve ben çok şanslıyım. Ahizeyi kaldırıyorum, Carla'ya cevap verdiğimi bağıyorum, sonra kulağıma götürüyorum.

"Ben Memur Graves."

"Nerede lan o, göt herif? Tanrılara yemin ederim ki ona bir şey yaparsan taşaklarını koparıp boğazına tıkarım." Hattın diğer ucundaki kadın sesi, korkutucu olmaya çalışırken endişeyle sırılsıklam. İçimde bir huzursuzluk dolaşıyor. Mallory'yi uzun süre izledikten sonra Victoria'nın onun en yakın arkadaşı olduğunu öğrendim. Eğer benimle iletişime geçiyorsa, ciddi bir sorun var demektir.

"Hanımefendi, lütfen sakın olun. Neden bahsediyorsunuz?"

"Bana aptalı oynama, polis. Mallory hangi cehennemde?" diye bağıyor bana telefonda.

"Mallory... Bilmiyorum." Kahretsin, onu görmeyeli ne kadar oldu? Telefonumu çıkarıyorum, yeni mesaj ya da arama yok. Tarihi ve saati not ettim.

onu neredeyse kırk sekiz saattir görmediğimi fark ettim. Kahretsin, ben dünyanın en kötü erkek arkadaşı mıyım? Kesinlikle saplantılı takipçi konumumdan indiriliyorum.

Yeni kanıtlara kendimi o kadar kaptırmışım ki, zaman ben farkına bile varmadan akıp gitmiş. İki telefon bir kurye servisi tarafından şehir polis departmanına bırakıldı. Teknik departman cihazların kimliklerini belirlemeye başlarken, mavili çocuklar genç teslimatçıyı sorgulamaya başladı. Telefonların son iki kurban Melissa ve Melody'ye ait olduğu ortaya çıktı. O zamandan beri fazla mesai yapıyor ve ipuçlarını araştırıyorum.

"Muhtemelen işte ya da evdedir. Onu aramayı denediniz mi?" Sesimi sabit ve otoriter tutmaya çalışıyorum. İçten içe panikliyorum.

"Tabii ki onu aradım. Telefonu çalıyor, çalıyor, sonra telesekretere düşüyor. Bu sabah temizlik vardiyasını kaçırdı ve şimdi de bu akşamki garsonluk vardiyası için burada değil. Uzun süredir birlikte olmadığınızı biliyorum ama bu Mal gibi değil. İş asla kaçırmaz, kaçırırsa da yataktan çıkamayacak kadar hasta olduğu içindir. Ama her zaman arar. *Her zaman.*" Victoria'nın sesi son kelimedede kesiliyor ve artan endişem yüzünden bu binadan siktir olup gitmek istiyorum. Küçük sirenimi bulmalı ve derhal güvenliğini sağlamalıyım.

"Victoria, Mallory'nin evine gitmek için şimdi işten çıkıyorum. Bana numaranı ver ki onu bulursam seni arayabileyim." Kendi numarasını söylüyor ve karşılığında benimkini istiyor. Ahizeyi kapatıyorum, kendimi toparlamak için ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Önce onu aramaya karar verdim. Benim aramama cevap vermemesi için bir neden yok.

Belki Victoria ile aralarında bir şey olmuştur.

Zil... Zil... Zil...

Ahizeden bir klik sesi geliyor, ardından telesekreter mesajı kulağımda çalmaya başlıyor.

"Merhaba, Mallory'ye ulaştınız, şu anda çağrınıza cevap veremiyorum. Mesaj bırakın, belki sizi geri ararım." Tıklayın.

Cevap vermedi.

Köşeyi dönüp Carla'nın masasına gittiğimde, onu tırnaklarını törpülerken görünce sinirleniyorum. "Mallory geçen gün saat kaçta çıktı?" diye çıkıştım. Korkudan neredeyse yerinden sıçrayacaktı ama son birkaç gündür kullanılan giriş/çıkış kâğıdını işaret etti. Bölge çok fazla yaya trafiğine maruz kalmıyor, bu nedenle formlar bazen bir haftadan fazla sürebiliyor. Tarama

Mallory'nin adı o tanıdık yazısıyla yazılmıştı. Beş dakikadan kısa bir süre içinde girip çıktı, muhtemelen anahtarları ve atıştırmalıkları masama bıraktı. Formun 'imza' bölümüne adının baş harfleri karalanırken içime bıçak gibi bir şey saplanıyor.

M. E. K.

"Kaptana mola verdiğimi söyle." Dönüp gitmeden önce Bayan Willows'tan bir yanıt beklemiyorum. Koşarak otoparkı geçiyorum, sonra da kamyonetime dalıyorum. Her şey çok fazla zaman alıyor; anahtarın çevrilmesi, motorun gürültüyle çalışması, kapının arkamdan kapanması, park yerinden geri geri çıkmam. Trafiğin açılmasını bekledikten sonra yola çıkıyorum, lastiklerimin altından gevşek çakıl taşları fırlıyor. Polis ışıklarını yakıp kasabanın içinden geçiyorum. Alacakaranlık hızla yaklaşıyor ve kamyoneti ana caddeden Sawmill Road'a doğru hızla sürerken zihnim hızla çalışıyor. Çok uzun sürdü, çok uzun sürdü. Eğer bir seri katili yakalayamadığım için ona bir şey olduysa, kendimi asla affetmeyeceğim.

Değirmen sapağı hızla yaklaşırken oraya mı gitsem yoksa Mallory'nin evine doğru mu gitsem diye tartışıyorum. Dönmüyorum ve umarım pişman olmam.

Direksiyonu garaj yoluna kırdığımda tenim tedirginlikle karıncalanıyor. Arabası burada... o zaman hangi cehennemde?

Kapıya kadar olan mesafeyi geçiyorum. Önümdeki manzara damarlarımdaki kanı dondururken, omurgamda gezinen ürpertiye uzaklaştırmaya çalışıyorum. Cam pencere kırılmış, örümcek ağı deseni yoğun bir darbe noktasından dışarıya doğru yayılıyor. Kapıda ve basamakta kan var, izler daha sonra çimenli çakılda kayboluyor. Bölgeyi incelerken evden uzaklaşan sürüklenme izlerini fark ediyorum ve onları takip ediyorum. Evi kontrol etmeye gerek yok, o burada değil, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Mallory gitmiş.

Topraktaki izleri takip ediyorum, beni Mallory'yi izlediğim gecelerde aracımı park ettiğim oyuğa götürüyorlar. Yerde yatan bir şırınga gördüğümde tüm vücudum donuyor. İğnenin üzerinde kurumuş kan var ve plastik, bir lastiğin altında ezilmiş gibi paramparça olmuş. Etrafındaki dış izleri kamyonetimin bıraktıklarından daha küçük, bunlar büyük olasılıkla küçük bir sedana ait. Yağmur fırtınasının olduğu gece gördüğüm kırmızı arabanın anısı aklıma geliyor. Bu kadar uzun süre izlenmiş olmasına ve benim bunu bilmememe imkân yok.

Ama biliyordum, değil mi?

Her yerde küçük işaretler vardı, görmezden gelmeyi seçtiğim ya da unuttuğum işaretler.

Mallory'nin evine geri dönüyorum, giderken daha fazla kanıt arıyorum. Bunu bildirip tüm ekibi ve şehir polis departmanını ipucu aramak için buraya mı çağırayım? Alanında bu kadar çok insan olmasından nefret ederdi. Ben de bu fikirden pek hoşlandığımı söyleyemem. Sessiz kalırsam, adamı kendim bulabilir ve ölümüne neden olabilirim.

Yol boyunca anlamlı bir şey var mı diye etrafı tarayarak çakıllı yoldan yukarı doğru ilerliyorum. Görüşüm Mal'ın sürücü tarafındaki arka lastiğinin yanında yerde yatan bir şeye takılıyor. Kısmen arabanın altına atılmış, gölgeler yerini kısmen gizliyor. Bana bir ipucu bırakmaya mı çalıştın, küçük siren? Çömelip eşyayı alıyorum.

En kötü korkularım gerçekleşirken korkunç bir gerçek içime işliyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, duygularım taşma tehdidi oluştururken kendi içime doğru kıvrılıyorum. Keskin çakıl taşları derime batıyor. Acıyı hoş karşılıyorum. Bunu hak ediyorum. İçimdeki her dayanılmaz duyguyu dışarı atarken göğsümün derinliklerinden acı dolu bir kükreme patlıyor. Bu çılgılık sessiz akşamda yankılanıyor ve acımı etrafımdaki geniş alana yayıyor. Parmaklarım bana ait olmayan ama Mallory'yi evinden çıkarmak için kullanıldığına şüphe olmayan Hayalet Surat maskesinin etrafında kıvrılıyor. Ucuz plastik çıplak ellerimde kırışıp kopuyor ve kalan tüm kanıtları tehlikeye atıyor. Yine de umurumda değil. Suçluyu bulduğumda, jilet gibi keskin parçaları şahdamarına saplayıp kanamasını izleyeceğim.

Birisi lanet kadını mı aldı. Ben farkına bile varmadan onu benden kopardı. İçimdeki canavar tenimi zorlarken, kendimden nefret etmek ruhumun sınırlarında dönen karanlıkla dans ediyor. Kilit altında tuttuğum parçam büyüyor, öfkeleniyor ve çırpınıyor, durdurulamaz bir güç olarak içimden patlamaya hazır.

İzin verdim.

Hiçbir şey onu geri almamı engelleyemeyecek ve yoluma çıkan her şerefsiz acıyorum.

Kendimi toparlayıp kırık maskeyi kamyonetimin alet çantasına koyduktan sonra Mal'ın boş evine giriyorum. Kapı kilitli değildi. Menteşelerin gıcirtısı sağır edici sessizlikte ürkütücü bir şekilde sallanarak açılıyor. Mallory'nin savaş botları kayıp ve evin içinde herhangi bir boğuşma izi yok. Yatak odasına gidiyorum, yatağın ortasında duran cep telefonunu hemen fark ediyorum.

Neredesin, bebeğim?

Telefonunun kilidini açıyorum, sonra güvenlik kamerası uygulamasını açıyorum. "Kamera Çevrimdışı" her görüntüden bana bakıyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Hayır, bu gerçekleşiyor olamaz. 'Hareket algılandı' uyarılarının geçmiş kayıtlarını açıyorum. Bunlar, kameranın devreye girmesini tetikleyen şeyin on beş saniyelik kısa klipleri. En sonuncusu iki gün öncesine ait. Maskeli birinin ormandaki patikamdan çıktığını ve avluya doğru ilerlediğini izliyorum. Aniden durup başını eğerek doğrudan kameraya bakıyor. Fail elini iki parmakla selam verir gibi kaldırıyor, sonra evin arkasına doğru dönüyor ve orada gözden kayboluyor. Bu son görüntüdür, kameralar o zamandan beri çevrimdışıdır.

Mallory'nin odasından çıkmadan önce en sevdiği kapüşonluyu, kabarık bir çift çorabı, koşu pantolonunu ve hayalet battaniyesini alıyorum. Telefonu ve şarj kablosuyla birlikte hepsini dolabından bir spor çantasına tıktırıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, bahçeye doğru ilerliyorum ve kamyonetimin sürücü koltuğuna geri kayıyorum.

Graves'i düşün. *Düşün*. Bu ormanı herkesten daha iyi biliyorsun. Nerede bu kız? İki gün oldu. Onu nereye götürmüş olabilir? Değirmeni her zaman gözlemek zorunda. Yoksa bu kadar kısa bir süre için insansız bırakıldığını nasıl bilebilirdi? Başka bir cinayeti ne zaman işleyeceğini biliyordu. Mal'le sarmaş dolaş olduğum gece. Telefonlar dikkat dağıtmak için miydi? Mallory'yi burnumun dibinden söküp alabilmek için ekibi bağlamanın bir yolu muydu? Şimdi her şey mantıklı geliyor. Her kurban görünüş olarak Mal'e daha da yakınlaştı. Saçlar, renkli lensler... hatta kurbanın boyu ve yapısı bile Mallory'ye benziyordu.

Başım dönüyor, dünyam tersine dönerken görüşüm bulanıklaşıyor. Tam bir yıkım böyle hissettiriyor. Onu korumakta başarısız oldum. Verdiğim ve tutamadığım tek bir yemin. Boğazımdan başka bir acı dolu çığlık patlarken suçluluk ve umutsuzluk beni altına çekiyor. Saldırma ve bir şeyleri kırma dürtüsü içimde kabarıyor. Kontrol etmeyi öğrenmeden önceki halime geri dönüyorum, duygular beni ele geçirip mantıksız düşüncelere yöneltmekle tehdit ediyor. Gözlerim kapanırken direksiyonu sıkıca kavriyorum. *Nefes alıyorum*. Mallory'nin görüntüleri beynime hücum ediyor. O benim bu fırtınadaki sakinliğim. *Nefes ver*. Gülümsemesi. *İçeri*. Gülüşünü. *Dışarı*. Onun tarafından sevilmenin verdiği his. *İçeri*. Onu sevmenin beni mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde nasıl bütünleştirdiğini. *Dışarı*.

Kalbim göğsümde parçalanmakla tehdit ederken, onun düşüncesi beni rahatlatıcı bir kucakla sarıyor. Henüz ölmüş olamaz. Onu bu kadar çabuk öldürmek için çok uzun zamandır onun odak noktasıydı. Ona ne yaptığını düşünemiyorum bile yoksa yine kendimi kaybedeceğim. Onun yerine bir sonraki hamlemi planlıyorum. Polisin dahil olduğu yerde kulağı yerde olmalı. Eğer kızın kaybolduğuna dair alarm verirsem, onu öldürüp kaçabilir. Bunu sessizce yapmalıyım. Derin bir nefes alıp kendimi toparladıktan sonra amcamı arıyorum.

"Yüzbaşı Graves," sert sesi kulaklıktan duyuluyor. "Yalnız mısınız?"

Ben soruyorum.

"Evet."

"Değirmende kim devriye geziyor?" Endişe damarlarımda bir elektrik şoku gibi dolaşiyor.

"Myers, neden?"

"Onu dışarı çıkarın ve benim rotama gönderin."

"Neden? Neler oluyor oğlum?" Endişesi duygularımı uzakta tutan dayanıksız duvarları yıkmakla tehdit ediyor.

"Mallory elinde. Kız arkadaşım elinde."

"Ne demek istiyorsun? Kimin..." Söylediğim birkaç şey bir araya gelince sesi kesildi. "Hayır."

"Görünüşe göre iki gündür yok." "Lennox..."

"Hayır. Yapma. Onu geri alacağım, buna mecburum. Myers'ı o değirmenden çıkarırsan, o pisliğin hastalıklı ayinini gerçekleştirmek için tekrar ortaya çıkmasını bekleyeceğim."

"İçeri yalnız giremezsin."

"Girebilirim ve

gireceğim."

"Ya bir şey olursa?"

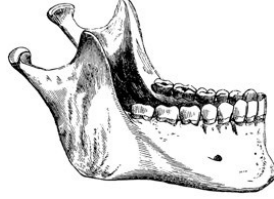
"Hiçbir şey olmayacak. Bunun için zamanım yok. Gitmek zorundayım. Seni seviyorum, amca." Nefesi sıkışıyor, ciğerlerine doluyor. Bu sözleri beni evlat edinen vasime kaç kez söylediğimi bir elin parmakları kadar sayabilirim. Şimdi bunları söylediğimi duymasının, geri dönmeyebileceğim fikrini kafasında pekiştirdiğine hiç şüphem yok. Mallory için öleceğim. Kahretsin, başka bir yaşamda, başka bir varoluşta onunla birlikte yeniden var olma şansı için kurşun bile yerim.

"Dikkatli ol, Lennox, ve eve dön." "Peki, efendim."

Tıklayın.

İkinci Bölüm

Bilinmiyor

İki GÜN önce.

S Onu bagajdan çıkardığımda sendeliyor, tökezliyor ve kendi ayaklarının üzerine düşüyordu. Sonunda Mallory koşacak kadar kendine geliyor, ona verdiğim küçük dozdaki sakinleştiricinin etkisi nihayet geçiyor. Adrenalin pantolonumdaki kadife çeliğe doğru fırlıyor ve sonunda gözlerinde yeniden korku kıvılcımları çakıyor. Onu bir yırtıcının yaralı bir hayvanı takip ettiği gibi takip ediyorum. Kendinde olmadığından eminim; kafası ona verdiğim sarsıntıdan dolayı zonkluyor. Birden ayağı takılıyor ve yüzüstü toprağa düşüyor, çarpmanın etkisiyle içindeki hava boşalırken homurdanıyor. İşte o zaman atıldım ve yumuşak, sıcak bedenini altıma aldım. Birkaç dakika öncesine kadar düz bir çizgide bile yürüyemeyen kadının karmakarışık hali geride kaldı. Bana karşı çırpınıyor, deniyor ama başaramıyor.

Beni boşaltıyor. Bacaklarımın arasında daha fazla zonklamama neden oluyor. "Kediciğin benim için mi miyavlıyor, Mallory?"

"Kesinlikle olmaz," diye hırlıyor altımdan. Üstünlüğü ele geçirmek için durmadan çabalıyor ama vücudu ona ihanet ediyor, ilerlemelerime karşı koymak için yeterli enerjisi yok. Elleri hâlâ arkadan kelepçeli ve bu manzara karşısında salyalarım akıyor.

"Avlanmayı ne kadar sevdiğini biliyorum, sevgilim. Bana yalan söylemezsin, değil mi?" Sessizliğiyle karşılaşıyorum ve bir yanım yine bilinçsizliğe mi kaydığını merak ediyor. "Belki de kendim öğrenmeliyim." I

Bunun ondan bir tepki almasını bekliyordum ama tepki gelmedi. Nefes alış veriş i sabit ve sığ. Üstüne çömelip onu sırtüstü yatırıyorum ve pantolonunun üzerinden sıcak amını avuçluyorum. Ne geriliyor ne de bir santim bile kıpırdıyor. Kalçalarına sarılıyorum ve üstünü aşağı çekerek göğüslerini akşamın serin havasına maruz bırakıyorum. Meme uçları sivriliyor ve göğsünü kabaca kavriyorum, bilinçsiz numarası yapsa irkilmesine neden olacağını bildiğim bir güç uyguluyorum. Hiç tepki vermedi.

Pipomu kotumdan çıkardım ve pompalamaya başladım. Parmaklarımı avımın ağzına sokarak tükürüğünü topluyorum ve boğazının arkasına kadar batırıyorum. Vücudu isyan ediyor ama uyanmıyor. Sarsıntı belli ki etkisini gösteriyor. Tükürüğünü avucumda topluyorum ve aletimi okşamak için kullanıyorum. O altımda çaresizken, hızla boşalıyorum ve tohumlarımı göğüslerine fişkirtiyorum.

Keyfim yerindeyken benden faydalanıyor. Benim küçük sevgilim sandığımdan daha zeki. Orgazm sonrası bulanıklığım içindeyken Mallory vücudunu kaldırıyor ve alnını yüzüme çarpıyor. Vücudundaki ağırlığımı kendi avantajına kullanarak bunu tekrar yapıyor. Güç yüzünden dengem bozuldu ve saldırıdan kaçmak için yuvarlandım. Gözyaşlarımın arasından onun çırpınarak uzaklaştığını görebiliyorum. İki ayağının üzerinde durmayı nasıl başardı bilmiyorum ama kulübeme doğru ilerliyor.

Kıkırdağı doğru pozisyonuna getirirken burnumdan musluk gibi kan akıyor. *İşte beklediğim dövüş.*

Yerden kalkıp boynumu iki yana kırdıktan sonra onunla aynı yöne doğru ilerliyorum. Mallory'nin kan donduran çığlığı ağaçların arasında çınlarken yüzüme kıpkırmızı dişlek bir sırtıma yayılıyor. Diğer oyun şeyimi bulmuş olmalı. Onun yokluğunda kullandığımı.

Bir çalının etrafından dolanırken, Mallory orada, takılıp düşmüş olması gereken kurtlanmış cesetten bir solucan gibi uzaklaşıyor.

Onu üst kolundan tutup ayağa kaldırdım. Yüzüme tükürüyor ve ben de ağzımı onunkiyle çarpıştırıyorum. Kanım yüzüne bulaşırken dudaklarını büzerek elimde debeleniyor. "Sorun ne küçük hanım, diğer oda arkadaşımızı sevmedin mi?"

Gözleri benimkine kayıyor. "Senin derdin ne lan? İnsanlara yardım etmen gerekiyor, onlara vahşice işkence edip öldürmen değil!"

"İşin dahiyane yanı da bu, değil mi? Kimse dost canlısı küçük kasaba polisinin katil olduğundan şüphelenmeyecek." Çürümenin boğucu kokusu etrafımızda dönüyor ve ben onun her santimini inceliyorum. Kan ve irin ona yapışmış.

ölümün iğrenç kokusu kumaşın derinliklerine işliyor. Yakında buna dayanamayacağını biliyorum. Önümde çırılçıplak soyunmaktan başka çaresi kalmayacak, ya da cildini saran bakteriler yüzünden hastalanacak. Sabırsızlanıyorum.

Onu kulübenin arkasına doğru sürüklüyorum ve kiler kapılarını açıyorum. Elimde şiddetle sarsılmaya ve çırpınmaya devam ediyor, cildini kaplayan katliam onu kavramayı neredeyse imkansız hale getiriyor. Onu eşikten geçmeye zorlarken tırnaklarımı geçiriyorum. Ay gökyüzünde yükseliyor, ışığı karanlığa doğru inen basamakları aydınlatıyor. Mallory'nin bitmek bilmeyen mücadelesi sabrımı tüketiyor. Tuttuğum yerde sarsılırken yürüdüğü ip kopuyor ve neredeyse beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Artık yeter. Onu son birkaç merdivenden aşağı, nemli toprak zemine atıyorum. Korkunç bir düşüş değil ama meramımı anlatmaya yetiyor. Ben istediğim zaman dövüşmesini istiyorum, her dakika değil.

Şaşırtıcı bir şekilde, acı içinde kendi içine çökerken hiç ses çıkarmıyor. Onun alanına tecavüz ediyorum ve benden kaçmaya çalışırken acı içinde kıvranıyor. Omzunda oluşan yaraya ve kaburgalarını tutuş şekline bakarak morluklarla kaplı olacağını şimdiden biliyorum.

Yukarıya uzanıyorum ve ışık düğmesi olarak çalışan sarkan ipi çekiyorum. Loş ampul Mallory'nin yeni evini zar zor aydınlatıyor, ampul ileri geri sallandıkça gölgeler etrafta uğursuzca süzülüyor. Mallory etrafı incelerken yüz hatlarını korku kaplıyor.

"Kafes mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye hırlıyor ve bana hançer gibi bakıyor. Gözlerinden yaşlar süzülürken yanaklarına kir bulaşıyor, viski rengi gözbebeklerinde korku, acı ve öfke karışımı bir his dönüyor. Çılgınlıkları odada yankılanırken gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görme beklentisiyle sikim seğiriyor. Boğazındaki aletimle hıçkırıklarının senfonisini kontrol ederken tuzlu ıslaklık aletimi kaplıyor. Derin nefesi beni fanteziden uzaklaştırıyor ve nefesini verdiğiğinde yüzündeki tüm duygu izleri siliniyor. Bir zamanlar korkulu, acı dolu yüz hatlarını yumuşatan bir kayıtsızlık maskesi.

İçimi bir heyecan kaplıyor çünkü birazdan söyleyeceğim şeyin onu tekrar bana açacağını biliyorum. "Birbirimizi gerçekten tanımaya başladıktan sonra sana sunduğu sahte güvenlik hissi hoşuna gidebilir." Ona göz kırpyorum ve soğukkanlı yüzünün parçalanışını hayranlıkla izliyorum.

İşe gitmek zorunda olduğum için hayal kırıklığına uğradım. Kalıp bu çarpık, psikolojik işkence biçimine işkenceye katılmak istiyorum, ama ayakta tutmak zorundayım

Görünüşe göre. İhtiyacım olan son şey Memur Graves'in geç kaldığım için benimle uğraşması ve nefesimde onun küçük sireninin tatlı kokusunu yakalaması.

Onu odanın diğer ucuna çekip yerde yatan şiltenin üzerine fırlatıyorum. Aptal kendini desteklemiyor ve kafasını beton duvara çarparak sessizlikte inliyor. Bu fırsatı değerlendirip, içinde hiç mücadele yokken kelepçeyi boynuna geçirip kilitliyorum. İşini yapması için bir kova var ama başka bir şey yok. Oda tamamen boş.

Sesi kulaklarıma ulaştığında odanın yarısını geçmiştim. "Nereye gidiyorsun?" diye mırıldanıyor. Kafası kısa sürede çok fazla darbe aldı, onu istediğim şekilde avlamayı umuyorsam dinlenmeye ihtiyacı olacak. Bunu biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Daha fazla beklemek istemiyorum.

"İşe... Aşık oğlunun nerede olduğumu merak etmesine izin veremem, değil mi?" Işığı kapatıp odayı karanlığa gömdükten sonra dışarı çıkıyorum ve mahzen kapılarını arkamdan kilitliyorum. Hayal kırıklığıyla attığı çığlık, beni ormanın dışına kadar takip eden ve devriyem boyunca göğsümde yankılanan acı dolu bir feryada dönüşüyor.

Neredeyse iki gündür uyuyor. Sonunda istediğimi elde edeceksem uzun bir oyun oynamaya hazırım; Mallory'nin benimle isteyerek ilgilenmesi ve polisin davaya olan ilgisinin azalması, ama ona sahip olmak ve bu konuda neredeyse hiçbir şey yapmamak beni öldürmüyorsa lanet olsun.

Ceketimin fermuarını çekerek karakoldan ayrılmaya ve gecenin son yolculuğuna çıkmaya hazırlanıyorum. Mallory sayesinde ceset yığılması duracak ve polisler seri katilin başka bir yere gittiğini düşünecek. O zaman onunla istediğim kadar uğraşma özgürlüğüne sahip olacağım.

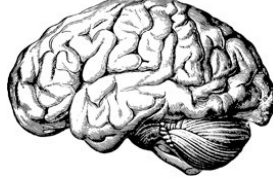
Masanın arkasındaki sinir bozucu dangalağa şapka çıkararak gecenin karanlığında dışarı çıkıyorum. Bu, bir tutsağım varken dürtülerime boyun eğmeden geçirdiğim en uzun süre. O dövüşü istiyorsam dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bu yüzden onun yanında yumruğumu sikerken bakıyorum ve dokunmuyorum. Sadece işim bittiğinde kremi spermlerimi nazikçe tenine yayıyorum. Dükkanda bulabileceğin herhangi bir losyondan daha iyidir. Kadınlar yumuşak ellerimden hiç şikayet etmezler. Sürtüklerin yarısı onlara iltifat ediyor. Mallory en yumuşağına sahip olacak,

O ve Memur Graves sonunda yeniden bir araya geldiklerinde, bunun benim yüzümden olduğunu bileceğim.

Lanet olsun, kendime işkence ediyorum. Onu orada tuttuğumu bilmek ve sadece onu çiğ sikmek değil. Bu kadar uzun süre baygın kalması için kafasından yaralanmış olması lazım ama bu artık sona eriyor. Uyku zamanı bitti tatlım. Vardiyam bittiğinde, güzel ağzın için dolu bir yük ile sıcak geliyorum.

Üçüncü Bölüm

MALLORY

Ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyorum ama nihayet uyandığımda gözlerimi açmakta bile zorlanıyorum. Başım çarpıyor ve göremiyorum.

Dümdüz. *Neredeyim ben?*

Saniyeler geçtikçe görüşüm netleşiyor ve gerçeklik tekrar yüzüme çarpıyor. Gölgelerden sabırsız bir huff geliyor ve ona doğru çok hızlı dönüyorum. Görüşüm tekrar bulanıklaşıyor, göz kapaklarımın arkasında ışıklar yanıp sönüyor. Nefesimi sabitleyip geçmesini bekliyorum. Geçtiğinde, lanet surat orada... bir sandalyede oturmuş, karanlık tarafından gizlenmiş, beni izliyor.

"Uyanma vaktin gelmişti. Sabırsızlanmaya başlıyorum." Sesi nemli atmosferin içinden süzülüyor ve bir ürpertiye uzaklaştırıyorum. Herhangi bir zayıflık göstermeyi göze alamam. O dövüşmek istiyor, bu yüzden duygularımı bir kutuya kilitlemeli ve anahtarı atmalıyım. Sessizliğimle karşılaşıyor ve bunu konuşmaya devam etmesi için bir davet olarak algılıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Ciddi mi lan bu? Kendimi bir damperli kamyon çarpmış gibi hissederken aynı zamanda derimi kesmek istiyorum. Ölü kızın kanıyla karışan dölleri etimde kurumuş, zararlı karışımı cildimi daha önce hiç yaşamadığım kadar tahriş ediyor. Gölgelelerin arasından kalkarak sıkıntısını dışa vuruyor.

"Biliyor musun, birlikte geçirdiğimiz süre boyunca iyi anlaşılabileydik gerçekten harika olurdu. Beni seni *teşvik etmek* için yollar aramak zorunda bırakma." Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce dönüp köpek kafesine doğru bakıyor. Ayağa kalkıp odanın diğer ucuna doğru ilerlerken ve merdivenleri çıkmaya başlarken tehdidi havada asılı duruyor.

"Bekle!" diye bağıyorum. Boğazımdaki akorlar zımpara kâğıdı gibi birbirine çarpıyor, sesim hırıltılı bir fısıltıya dönüşüyor. Eğimini yarı yolda durduruyor, iradesine boyun eğmemi bekliyor. Hayatım için yalvarmanın ya da cevapsız kalacak sorular sormanın bir faydası yok. "Su, lütfen." Öksürük nöbeti başlamadan önce tek söyleyebildiğim bu. Kendime geldiğimde gitmişti. Kendimi oturur pozisyona getirip soğuk taş duvara yaslanırken görüşüm bulanık. Ben baygınken kelepçeleri çıkarmış olmalı, kelepçelerin olduğu yerdeki deri hassas ve morarmış. Şimdi boynumda beni beton duvara bağlayan bir zincir var. Bir hayvan gibi bağlanmak, aşağılamanın yepyeni bir seviyesi. Köpek kulübesine kapatılmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istemiyorum.

Hareket ettikçe acı vücuduma saldırıyor. Omzumdaki donuk ağrı on kat artıyor ve yan tarafım acı içinde zonkluyor. Başımı yavaşça betona yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Soğuk tenime sızıyor ve gerginliğim azalmaya başlıyor.

Hatırlayabildiklerimi gözden geçirmeye çalışıyorum ama en iyi ihtimalle bulanık. Ne zamandır beni izliyordu? Otel ilk karşılaşmamız mıydı? O benim Hayaletim değil, ama onu biliyor. Ne kadarını gördü? Emin olamıyorum ama kovalanmayı sevdiğimi bilecek kadar uzun süredir buralarda olduğunu, Hayalet'in ortalıkta olmadığını ve bunun beni rahatsız ettiğini biliyorum.

Lanet bir aptal gibi tuzağına düştüm. Ghost'un beni öylece terk etmeyeceğini bilmeliydim. Bunu daha önce de yaptı ama ona yalvarıp yakarsam beni terk etmeyeceğini düşünmek istiyorum. Beni arayacak mı? Nox arayacak mı? Gittiğimi biliyorlar mı? Lennox işiyle o kadar meşgul ki, birbirimizle neredeyse hiç konuşmadığımız ya da görüşmediğimiz haftalar oldu. Ghost sadece geceleri beni kontrol etmek için geliyor. Kaldığı süre kısa ve olması gereken başka bir yer varmış gibi hissediyorum. Bu yüzden beni uyandırmıyor, uyandırmasını istememe rağmen. Cinayetler sıklaştığından beri hem Ghost hem de Nox çok meşguller.

Vay anasını.

Gözlerim şak diye açıldı.

"Hayır," diye fısıldıyorum boş odaya.

Olamaz, ama psikopat bir seri katil tarafından kaçırıldığım için şimdi çok mantıklı geliyor. Geçtiğimiz ay zihnimde bir film gibi oynuyor, parçalar yerine oturmaya başladıkça gözlerim tekrar kapanıyor. Gecenin erken saatlerinde onu gördüğümü söylediğimde Ghost'un kafasının karışması. Nox'un o aptal eldivenleri ve uzun kolluları her birlikte olduğumuzda giymesi, hatta

karakolda tişört giymesine rağmen. Derede bana küçük tatlım derken kekelemesi. Kahretsin, ne kadar körmüşüm. *İkisi de aynı kişi*. Benimle seks yapmamasına şaşmamalı, sikiindeki piercing ve dövmeleer onu hemen ele verirdi. Mikro penisi olmadığını biliyordum... lanet olası Victoria bu şüphe tohumunu ekti. En iyi arkadaşımı bir daha göremeyeceğim düşüncesi kalbimi kanatıyor. Kaybolduğumu fark edecek biri varsa, o da odur.

Bu bok lekesi Nox'un kamyonunu da mı parçaladı? O yapmış olmalı. Nox'un bu kadar rahatsız olmamasına şaşmamalı. Diğer adamımın gelmeyeceğini biliyordu, çünkü o benim sapığım. Bu yüzden beni kaçıran kişi sadece Lennox'tan bahsetti. Hayaletimin maskesinin düştüğünü gördü.

İçimde çok fazla duygu birikiyor ve onları dışarı atmak için hiçbir şey yapamıyorum.

İtaatsiz bir köpek gibi duvara zincirlendim.

Botların sürtünme sesi üstümdeki zeminde iz bırakıyor ve ben nerede olduğumuzu merak ediyorum. Ormandayız, evet, ama evimden dakikalar ya da saatler uzakta olabiliriz, bunu bilmenin bir yolu yok. Bu yeraltı hapisanesinde hiç pencere yok, bu yüzden gece mi gündüz mü olduğunu bile anlayamıyorum. Özgür olma ihtiyacı diğer tüm düşünceleri bastırıyor ama buna mantıklı bir şekilde yaklaşmam gerektiğini biliyorum.

Beni duvara bağlayan zincirle onu boğmaya çalışabilirim ama ya üzerinde beni serbest bırakacak anahtarlar yoksa? Kimse beni bulamadan açlıktan ya da susuzluktan ölürüm. Birini öldürmek için birkaç dakika sürekli baskı uygulamak gerektiğinden bahsetmiyorum bile ve şüphesiz karşı koyacaktır.

Sonunda beni Henderson Değirmeni'ne götürmek isteyecek ve bu muhtemelen özgürlüğüm için en iyi şansım olacak. Nerede olduğumu bileceğim ve kaçmak için en ufak bir fırsat verilirse bunu değerlendireceğim... ya da denerken öleceğim. O zamana kadar onun oyununu oynamak zorunda kalacağım çünkü aklıma gelen diğer tüm sonuçlar ya onun eliyle ya da doğa koşullarıyla ölümümle sonuçlanacak.

Kirli sarı saçlı, korkunç mavi gözlü adam mahzenin kapısını gıcırdatarak açıyor. Ağır çizmeleri, bayat havanın içinde dönen tozların arasından çıkarken, çürük merdivenleri takırdatarak iniyor. Bana doğru ilerliyor ve bir şişe suyu bana doğru uzatıyor. Kolumu kaldırıyorum, hissettiğim acıyı sahte, boş bir ifadenin arkasına saklıyorum. Dennis'in gazabının merhametindeyken ustalaştığım bir şey. İçimden "*yabancılardan bir şey alma*" uyarısı geçiyor ama bunu görmezden geliyorum. Buradan canlı çıkmak için güce ihtiyacım var. Uyuşturulmuşsa, belki geri kalanı

Vücutuma iyi gelir, gelmezse de en azından o benden faydalanırken baygın olurum. Bu da bundan önceki her seferden daha iyi olacak. Kurcalamaya dayanıklı mühürün kırılmadığının farkında olarak kapağı çeviriyorum. Şişeyi dudaklarıma götürürken adamın ağzında sinsi bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum. Sinirlerimi çelikleştirerek içmeye başlıyorum. Sıvı, susuz kalmış dilimin üzerinden akarak bilinçsizlik sırasında oluşan birikintiyi temizliyor.

Ateş yemek borumda patlıyor, içime doğru bir yol açıyor. boş Mide.

Benim tat tomurcuklar Sonunda çiçek açmak için hayat olarak alkolün kusursuz tadı kendini belli ediyor. Ağzımdakileri kendime ve altımdaki yatağa tükürürken vücutum kabarıyor. Beni esir alan kişi bana doğru hamle yaptığında şişeyi düşürdüm ve burnumu kapatıp Diğer koluyla beni sıkıca kendisine yaslarken avucuyla ağzımı kapatıyor. "Bunların hiçbirisi olmayacak," diye kulağıma fısıldıyor. "Bunun için minnettar olacaksın.

Sana ne verirsem." Bedenimi gevşemeye zorluyorum, öğürme ve ikimizin üzerine kusma isteğimi bastırıyorum. Başımı sallıyorum ve o da elini yüzümden çekiyor. Parmaklarını dudaklarımdan dökülen votkada gezdiriyor ve çenemden boynuma doğru iniyor.

"Tekrar gitmek zorunda kalmadan önce biraz eğlenelim, sevgilim." Parmakları atletimin askısına dolanıyor ve onu omzumdan kaydırıyor. Göğsümü avuçlamak için hareket ederken tenime kondurduğu her öpücükle yaram zonkluyor. Kendi içime kıvrılıyorum, beynim duygusal kopuşa geri çekilmek ve ayrışmak için çılgılık atıyor. Elleri kendilerine ait olmayan yerlere dokunurken gözlerim kapanıyor. Kendime bunun daha önceki tüm zamanlar gibi olduğunu söylüyorum, ama öyle değil. Riskler şimdi çok daha yüksek. Lennox düşüncelerimi işgal ederek gerçeklikle olan bağlantımı gergin tutuyor. O olmadan, bu boku tekrar yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğimi biliyorum.

"O güzel gözlerini benim için açık tut, yoksa göz kapaklarını keserim," diye fısıldıyor kulağıma. Yanağıma nazik bir öpücük kondururken iğrenç nefesi yanağımda geziniyor. Yavaşça açıyorum, dökmemek için kendimi zor tuttuğum gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor. Üstümün önünü çekiştirerek meme uçlarımı okşuyor ve göğsümde acı şokları yaratıyor. Uyarılmanın etkisiyle zirveye ulaştıklarında takdirle inliyor. Salyalarını akıtan ağzı areolamın etrafını sarıyor, emiyor ve salyalarını tenime akıtıyor. Artık damarlarımda likör dolaşüyor olmalı çünkü göğsümü sıkıp bükerken dokunuşunun sertliğini zar zor hissedebiliyorum.

"Bu diri memeleri sikmek istiyorum," diye mırıldanarak yataktan kalkıp önümde duruyor. Vücutunun benimkine değmemesinden dolayı neredeyse düşüyordum,

ve nedenini anlamıyorum. Neyim var benim böyle?

"Geçen gece onları bana gösterdiğinden beri başka bir şey düşünemiyorum." Başım dönüyor ve vücudum karıncalanmaya başlıyor. "Kahretsin, görünüşe göre bu şey beklediğimden daha hızlı çalışıyor."

Ne? Ona bakmak için başımı kaldırdım ve görüşüm yarıldı.

"Ne? Bana ne verdin?" Sesim yanlış, çok uzak geliyor. Dilim sürçüyor, panik içimde kabarıyor.

"Seni sessiz tutacak bir şey. Ben yokken çığlıkların ormanda çınlamasın, değil mi?" Beni çekiştirerek yatakta oturur pozisyona getirdi ve ben geriye düştüm. Bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Korkunç bir şey.

"Siktir. Bir dahaki sefere bunu benim için iyi yapacaksın yoksa sana Memur Graves'in ciğerini tabakta getiririm." Ellerimi göğüslerimin altına yerleştiriyor, onları destekliyor ve birbirine doğru itiyor. Üstüme tırmanıyor, çözülmüş kemer tokasının şingirtisi boş odada yüksek sesle duyuluyor.

Çığlık atamıyorum, ağlayamıyorum, hareket edemiyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda hızla çarpıyor, bu ses paniğimi göğsümde yaşayan, nefes alan bir canavara dönüştürüyor. Bedenim tepki vermiyor. İtmelerini, vurmalarını ya da *herhangi bir şey* yapmalarını istesem bile uzuvlarımda hayat yok.

Solmakta olan bilincime yalvarıyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Yanıt yok.

Umutsuzluk ruhuma ağır bir şekilde yerleşiyor, tek yapabildiğim izlemek. Karışım hissetme yeteneğimin çoğunu elimden aldığı için şükrediyorum. İsmi olmayan adam tenime sürtünüyor ve felcin başka tarafa bakabileceğim ya da gözlerimi kapatabileceğim kadar kalkması için dua ediyorum.

Öyle değil ve görüyorum.

Benden almasını izliyorum.

Beni kullanmasını.

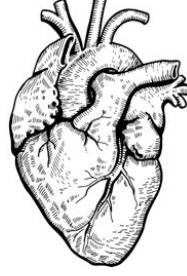
Daha önce de birçok kez isteksiz davrandım. Ama hiç böyle olmamıştı.

Kendi bedenimi hiç bana karşı bir silah gibi kullanmamıştım. Beni tuzağa düşürmek için kullanıldı. Kendi derimden bir hapishanenin içinde kilitli kaldım.

Hypnos'un kendisinden bana bahşedilmiş bir hediye gibi, gölgeler görüş alanıma sızıyor. Karanlık beni alıp götürmeden önce gördüğüm son şey, beni esir alanın çarpık coşku dolu alayının olduğu gerçeklikten uzaklaştırıyor.

Dördüncü Bölüm

MEZARLAR

Burada.

I Saatlerdir buradayım ve hala gelmedi. Buna dayanamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Yanlışlıkla bilincimi kaybettim. ve pençelerini bir kez daha batırmakla tehdit ediyor.

Victoria'nın feryatları hâlâ aklımdan çıkmıyor. Mallory'nin kayıp olduğunu ve boğuşma izleri olduğunu ona iletmek zorunda kalmak yapmak istediğim bir şey değildi, ama aramayı bırakmadı. Onu suçlamıyorum; eğer roller bir şekilde tersine dönseydi, ben de aynıını yapardım.

Gece yerini sabaha bıraktı ve güneş gökyüzünde yükseldikçe günün kavurucu sıcaklığı da onunla birlikte yükseliyor. Daha iyi bir plana ihtiyacım var. Değirmeni izlemeli, Mallory'yi aramalı ve bir noktada uyumalıyım ki tutarlı düşünceler oluşturabileyim. Çok fazla yöne savruluyorum. Ruhumun kenarlarından yıprandığını hissedebiliyorum. Sürekli çekilen bir iplik beni geri dönemeyeceğim bir insana yaklaştırıyor.

"Oğlum." Amcamın yorgun sesi telsizden çatırdıyor. Aramızdaki mesafe yüzünden kırık dökük sözlerini zar zor anlayabiliyorum. Alıcı düğmesine basıyorum. Bu ona dinlediğimi ama cevap vermediğimi gösteriyor. Bu bir şifre gibi, "evet" için bir tık, "hayır" için iki tık.

"Yeni bir gelişme var mı?" diye soruyor. *Tık tık*. "Uyudun mu?" *Tık tık*. "Kendi ayaklarının üzerinde bile duramıyorsan o kıza hiçbir faydan dokunmaz." *Tıklayın*. "Size hareket alarmı kameralarını getiriyorum ve

sensörleri." *Tık tık.* "Onları birlikte kuracağız ve gerçekten işe yarayacak bir plan yapacağız." *Tık tık.* "Bana hayır demeyi kes, evlat." *Klik klik.* "Dinle seni inatçı küçük pislik, bunu tek başına yapamazsın, yardım etmeme izin ver." *Tık tık.* "Her gün benim yaşadıklarımı yaşamana izin veremem. Bu beni öldürür, Lennox. Seni de öldürür." *Klik.*

O haklı, biliyorum. Mallory ölürse, ben de onunla birlikte öleceğim. Amcamın hayatına son vermemesinin tek sebebi benim. Gerçi bunu asla kabul etmez.

"Oraya gidip bu donanım için en iyi yeri keşfediyorsunuz, böylece oraya gittiğimde kurulum hızlı oluyor." *Klik.* "On beş dakika içinde orada olacağım." *Klik.*

On beş dakika... Demek ki benimle iletişime geçmeden önce her şeyiyle birlikte buraya doğru yola çıkmıştı. Onunla uğraşmadan önce kendimi toparlamam gerektiğini biliyordu. Ormanda kurduğum avcı köründen çıktım. Kamuflej izi, orada olduğunu bilmediğiniz sürece neredeyse fark edilmemesini sağlıyor. Bilinmeyen öznenin, ağaçların arasında gizlendiğini fark edemeyecek kadar canlı bir Mallory ile meşgul olacağını umuyorum. Küçük sirenimin savaşmadan düşmeyeceğini biliyorum.

Bölgeyi incelerken yıpranmış zihnim önceki vakalardan edindiğim bilgilerle dolup taşıyor. Mallory'yi almadan önce, katil her alanda tırmanışa geçmişti. Her cinayet arasındaki süre azalıyor ve işkence yöntemlerini deniyordu. Mallory'nin yaşayabileceklerinden korktuğum için midem bulanıyor. Tek tesellim, onu öldürmek için buraya getirecek olması ve bunu yaptığında lanet boynunu kıracak olmam. Nerede olduğunu bulmayı ve üstünlüğü ele geçirmeyi çok isterdim ama aklıma gelen her plan Mallory'nin iyiliğini riske atıyor.

Amcamın Crystal Creek polis arabası, lastiklerinin altındaki çakıllar çatırdayarak değirmen alanına giriyor. Binanın arkasından çıkmakta olan beni fark ettiğinde, araba gevşek kayaların üzerinde kayarak sarsılarak durdu. Araçtan inip toprakta koşarak yanıma geliyor ve daha önce defalarca olduğu gibi beni rahatlatıcı kucağına alıyor. İkimiz de yere yığılırken sessiz bir hıçkırık bedenimi sarsıyor.

"Dök içini evlat, dök içini." Sırtımı sanki hayatının aşkını bir seri katile kaptırmış yirmi dokuz yaşında bir adam değil de dizinin derisi yüzülmüş bir çocukmuşum gibi sıvazlıyor. Ritmik hareketleri beni öyle bir yere götürüyor ki, duygularım zihnimin okyanusuna geri çekilmeye başlıyor. Sertleşme zamanı, Graves.

Boğazımı sert ve erkeksi bir şekilde temizliyorum ve başımı göğsünden kaldırıyorum. Sıcak çikolata gözleri beni sadece bir ebeveynin yapabileceği şekilde değerlendiriyor. Mümkün olan en şefkatli şekilde her parçamı didik didik ediyor. Bir arada tut, Nox. Derin bir nefes alıyorum, başını sallıyor ve ben de ona karşılık veriyorum. Nefes içimden tıslayarak çıkıyor ve sakinleştirici bir his beni ele geçiriyor. Kendimi daha açık kafalı hissediyorum. Belli ki duygularla yüzleşmek onları bastırmaktan ve görmezden gelmekten daha iyi. Kim bilebilirdi ki?

"Hadi şu işi bitirelim," diye emrediyor. Yine, şu anda neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Odaklanacak bir görev, bir amaç, çünkü aksi takdirde karanlık bir yere dalıp gideceğim.

"Olay yerini görmek istiyorum." Amcamın kaptan kişiliği, aracının kapısını açıp sürücü koltuğuna geçerken mükemmel bir şekilde yerine oturuyor. Ben de arabanın ön tarafına geçip yolcu koltuğuna tırmanıyorum. Tüm cihazların kurulumunu çabucak bitirdik ve her ne planlıyorsa bir sonraki adıma geçmek için sabırsızlanıyorum.

"Tamam, nerede yaşadığını biliyorsun," diye cevap veriyorum ve elimle evinin olduğu yönü işaret ediyorum.

"Oraya döndüğünde iyi olacak mısın?" *Hayır.*

"Evet, gidelim."

"Belki de yalnız gitmeliyim. Senin için endişelenmeden daha iyi bir tarama yaparım." Sözlerine endişe karışıyor ama benim tek hissettiğim kızgınlık.

"Kendimi kaybetmeyeceğim, amca." Bana dikkatle bakıyor. Bana inanmadığını söyleyebilirim.

"Kamyonetin nerede, seni bırakayım." "Kesinlikle olmaz."

"Sormuyorum, Lennox." Sesinin tonunu düşürerek otoriteyi ses tonuna zorluyor.

"Umurumda değil. Bunu yapmak için beni arkada bırakmayacaksın."

"Departmanınızın dizüstü bilgisayarını yanınızda mı?" diye sorarak konuyu tamamen değiştiriyor.

"Ne oluyor lan? Tabii ki hayır. Neden oyalanıyorsun?" Tersledim.

"Nerede o?" Bu neden önemli ki?

"Evde."

"Git getir." *Uhh, hayır.*

"Ne sikim için?" Kükrüyorum. Bu anlamsız alışverişle vaktimi boşa harcadığına inanamıyorum.

"O sopayı mantıklı düşünecek kadar kıçından çıkarabilir misin?" diyor kesin bir ifadeyle. Ofluyorum ama sessiz kalıp devam etmesini bekliyorum. "Doğru düzgün araştırma yapmak için istasyona dönmeyeceğini varsaymakta haksız mıyım?" *Kahretsin.* Başımı salladım. "Ayrıca o bulunana kadar onun evinde kalacağınızı varsaymam doğru olur mu?" Yine başımı salladım. Onun gibi kokuyor ve şahsen orada olmadığım zamanlarda değirmene en yakın yer orası. "Güzel, belki de polis veri tabanına ve çevredeki alanların uydu görüntülerine erişimi olan bir bilgisayara sahip olmak faydalı olacaktır, değil mi?" Lanet olsun... Bunu neden düşünemedim ki? Başımı salladım. "Harika, anlaştığımıza göre artık yola çıkabiliriz."

En son oraya gittiğimde bulduğum şeyi anlatmak için ağzımı açıyorum ama beni susturmak için elini kaldırıyor. "Körlemesine gitmek istiyorum." Bunu anlıyorum, bu yüzden ona sadece parçalanmış şırıngayı nerede bulduğumu söylüyorum. Bana kasabaya gidip döndüğümde onu her küçük ayrıntı hakkında bilgilendireceğimi söylüyor. Arabanın kapısını açıyorum ve araçtan çıkıyorum, kamyonetim köşede park halinde, yolun dışında küçük bir ATV patikasında saklı. "Dikkatli sür ve bana bir kahve getir. Bu bir emirdir!" diye bağılıyor açık pencereden. Bu yüzüme küçük bir gülümseme getiriyor çünkü bu bana her zaman söylediği bir şey. Kruvazörü 'Sür' konumuna getirip Pederson'ların evinin bulunduğu yöne doğru dönerken el sallıyorum.

Evime dönüş yolum sıkıcı ve olaysızdı, uzun yol boyunca kontrolden çıkmamak için dissosiyasyona girmiştım. Ancak, kapının kilidini açıp eşikten geçtiğim anda beni derin bir umutsuzluk kaplıyor. Evimin duvarları arasında güvendeyken acı, suçluluk ve utancın beni aşağı çekmesine izin veriyorum. Banyoya giderken bataklıkta debeleniyor, kıyafetlerimi çıkarıyor ve pis şeyleri koridora atıyormuşum gibi hissediyorum.

Beni uyandırmak ve zihnimi yeniden odaklamak için buz gibi bir duşa ihtiyacım var. Düğmeyi çevirip içeri giriyorum, buz gibi su cildime binlerce küçük iğne gibi batıyor. Rahatsız edici ama acı çekiyorum. Amcamın mantıklı düşünme yeteneği beni üzüyor. Üstünlüğü ele geçirip Mallory'yi kurtarmak için zihnimin keskin ve uyanık olması gerekiyor.

Mallory.

Başımı eğiyorum ve üzerime yağan soğuk suyla birlikte akıp gitmekle tehdit eden gözyaşlarımı tutmak için mücadele ediyorum. İçimin derinliklerinden gırtlaktan gelen bir ıstırap kükremesi patlıyor ve dikkatimi başka yöne çekmek için düşün eski fayans duvarını yumruklayarak dik durmaya çalışıyorum. Başarısızlığımın ağırlığı altında çökmem.

Soğuktan ve agresif temizliğimden dolayı kızarmış olan vücudumu keserken parmak eklemlerim zonkluyor. Duştan çıkarken aynadaki yansımaımla karşılaştığımda içimi bir ürperti kaplıyor. Kendime bakmaya bile dayanamıyorum.

"Neredeydin?" Kendi kendime fısıldıyorum.

"O kendini kurtarmak için savaşıırken sen neredeydin? Uyuyor muydun? Sana gümüş tepside sunulan ipuçlarını mı takip ediyordun? Seni geri zekalı! Bunun lanet bir dikkat dağıtma olduğunu bilmen gerekirdi." Yansımanın içinden kendimi azarlarken sesim yükseliyor.

"Senin yüzünden gitti, çünkü onu lanet olası işinden sonra ikinci sıraya koydun. Onu aylarca takip ettin ama tadını aldığın anda geri çekildin. Onun başka birinin saplantısı haline geleceğini bilmeliydin. Seni nasıl kendine çektiğine bir bak." Başım dönüyor, birlikte geçirdiğimiz zamanın ve araştırmayı ihmal ettiğim şeylerin bir karmaşası. Postanedeki adam. *Dudakları benimkinde*. Ormanda gördüğü maskeli adam ben değildim. *Gülüştüğün sesi*. Bahçesindeki ayak izleri. *Dudakları sikimde*. Kamyonetime verdiği zarar. *Beni kabul etmesi, her iki tarafımı da*.

"S.KTİR!" Kükrüyorum.

Yumruğum aynaya çarpıyor, kırıklar etrafımda patlıyor ve çınlayarak aşağıdaki lavaboya düşüyor. Bu tek hareketle birlikte kıyamet kopuyor. Sanki içimde tuttuğum tüm duygular yıkıcı bir güçle dışımda patlıyor. Klozetin kapağını koparıyorum ve lavaboya çarpıyorum. Kırılğan seramik parçalanıyor ve yere düşüyor. Bu yeterli değil. Küçük sirenime alan kişiyi yok etme ihtiyacımı doyumak için ellerimde daha fazla yıkıma ihtiyacım var.

Çıplak ve sırlıklam, büyük bir çöküşün eşiğinde, küçük evime saldırıyorum. Koridordaki duvardan resimleri aşırıyorum. Koruyucu camları kırılıyor, çerçeveler ezilmiş ve kırılmış halde yerde yatıyor. Cam parçaları ayaklarımın tabanlarına batıyor ama acıyı hoş karşılıyorum, bunu hak ediyorum. Mallory'nin yaşadıklarıyla kıyaslanamayacak kadar hafif olduğunu biliyorum.

Koridordan evin kalbine doğru ilerlerken arkamdan kan izleri geliyor. Yemek masasını ters çevirip sandalyelere çarptım.

etrafına yerleştirilmiş. Masa onlara çarptıkça çatırıyor, bükölüyor ve kırılıyor, ahşap masanın etkileyici ağırlığı altında düzensiz bir şekilde hareket ediyor ve kırılıyor. Bir lambaderin kablosunu duvardan kopararak avucumun içine alıyorum ve çürük metal çerçevesini dizimin üzerinde kırıyorum. Ölümcül keskinlikteki parçaları bir cirit gibi odanın öbür ucuna fırlatırken kitaplığa çarpıyor ve Mallory için satın aldığım kitapları deviriyor. Rafa doğru yürüyüp onu yan yatırıyorum ve kırılğan ruhumun gözlerimin önünde parçalanması gibi onun da kendi üzerine çöküşünü izliyorum. Kanlı ayaklarım Mallory'nin en sevdiği kitaplardan bazılarının sayfaları üzerinde kıpkırmızı bir yol bırakırken, etrafımda dönen fırtınanın gözünde durmak için hareket ediyorum. Sanki kendimden daha fazla nefret edemezmişim gibi, çok sevdiği bir şeye yaptığım saygısızlığı görse ne kadar incineceğini fark ediyorum. Yaptıklarımın aptallığı içimde yanan kendimden nefret ateşini daha da köröklüyor.

Kanepenin iki yanındaki sehpaları tekmeleyerek odanın diğer tarafına geçerken, biri duvara çarpıyor ve alçıpanda büyük bir yarık açıyor. Diğer sehpa kuvvetle savruluyor ve üzerindeki masa lambasını büyük, düz ekran televizyonuma doğru fırlatıyor. Metal parçalar birbirine değdikçe elektrik dalgalanıyor ama umurumda değil. Bırakın yansın. Televizyon çürük kaidesi üzerinde sallanıyor ve devrilmesi için nefesimi tutarak bekliyorum. Sallanıyor... sonra kendini düzeltiyor ve ben sinirleniyorum. Ona doğru fırlayarak, içimdeki parçalanmayla aynı güçle onu sehpadan indiriyorum. Oturma odanın paramparça olmuş kalıntılarının içine düşüyor, ekran kararmadan önce yanıp sönlüyor.

Hiçbir şey kalmadı. Yok edecek bir şey kalmadı. İçimde hiçbir şey kalmadı. *O gitti.*

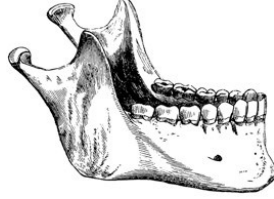
Kalbimin hızlı atışını sakinleştirmeye çalışmak için ciğerlerime hava çekiyorum. Mutfak lavabosuna gidip ellerimdeki ve ayaklarımdaki kanı yıkıyorum. Tüm vücudum canlı bir tel gibi, acı içinde kıvranıyor ve zonkluyor. Kadınımı kurtarma ihtiyacımı besliyor. Dolaptan ilk yardım çantasını alıp odama gidiyorum.

"Kim o? Kim o? Kim o?" Evimin boş, harap olmuş leşine doğru bağırana kadar tekrar tekrar mırıldanıyorum. Bandajları yatağın üzerine atıyorum, görüş alanım komodininin yarı açık çekmecesine takılıyor. Mallory'nin günahkâr siyah külotu dışarı fırlamıştı ve ben de koşarak onu kaptım. Yüzüme doğru kaldırıp burnumu kumaşın içine gömüyorum. Onun hafif kokusu burun deliklerime doluyor ve sanki sis bir anlığına dağılıyor.

Beynim küçük bir netlik kırıntısıyla Mal'in bana postanede gördüğü adamla ilgili herhangi bir ayrıntı anlatıp anlatmadığını hatırlamaya çalışıyor. O karşılaşmadan sonra o kadar perişan olmuştu ki, o adam olmalı... değil mi? Ne kadar uzun süre düşünürsem, hipotezimden o kadar emin oluyorum. Ayaklarımdaki camları tekdüze ve metodik bir şekilde ayıklama ve yaraları sarma eylemi zihnimi bir kez daha uyanık hale getirdi. Artık duygularla gölgelenmiyor. Ellerim ve ayaklarım bandajlanıp giyindiğimde, onu kaçıranın o adam olduğundan neredeyse eminim. Özellikle de o gün, kıskançlıktan kaynaklanan bir öfkeyle kamyonetimin tahrip edildiğini anladığımdan beri. Onu parmaklarımin üzerinde kıvranırken gördü mü? Dilimin üzerinde parçalanırken ona bakıyor muydu? Bu düşünce beni hem tiksindiriyor hem de çileden çıkarıyor. Onu öldüreceğim ve bu işi uzatacağım.

Beşinci Bölüm

Bilinmiyor

I odanın diğer ucundan gözleriyle karşılaştım. Yerdeki zincirli pozisyonundan bana hançer gibi bakıyor. Bir an bile tasmasından kurtulmasına güvenilemeyecek bir hayvan gibi bağlı. Bunu yüzünden anlayabiliyorum, kaçışını ya da o boktan kafasında benim ölümümü planlıyor. Spermilerim teninde kurumuş ve her hareket ettiğinde kar taneleri gibi dökülüyor, terden kayganlaşmış ve kanla kaplanmış tenine yapışıyor. Sessizlik, aramızda dönen gerilim k a d a r yoğun. Beklenti içimde titreşiyor. Bunu nasıl istiyor? Kaçmak mı istiyor? Kovalamacanın onun berbat arzularını nasıl beslediğini biliyorum -benimkilerle eşleşiyorlar. Aletim pantolonumun içinde kabarıyor ve onu kot hapishanesinden kurtarıyorum. Şaşkın ifadesi dudaklarımdan bir inilti dökülmesine neden oluyor. Mallory'den önce gelen hiçbir orospu onunla, sadece ona bakarak hissettiklerimle kıyaslanamaz. Bugün zorlanmak istiyor mu?

Tükürükle kaplı bir pislik olana kadar sikimle boğulup öğürmesi için mi?

Umarım öyledir.

"Bana göğüslerini göster, sevgilim." Başını yavaşça iki yana sallayarak reddediyor, ama bu beni daha da sertleştiriyor. "Direnmene bayıldığımı biliyorsun. İtaatsizliğinin beni tahrik ettiğini bilmek hoşuna gidiyor mu?" Şimdi sessiz, bir heykel gibi hareketsiz. Ne kadar zeki bir kız. "Biliyorsun, hiçbir tepki hala bir tepkidir." Odanın ortasındaki koltuğumdan kalkıyorum, sikimi yavaşça okşarken rahatça ona doğru ilerliyorum. Heyecanını toprak zemine akıtıyor, onun sıcak dilinin şaftımda kaymasını arzuluyor. Ona doğru ilerlediğimde geri çekiliyor ve yemeden önce yemeğimle oynama dürtüsü ortaya çıkıyor.

"Hem kendi suç mahallinde olup hem de tombul görünmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" İtirafım dişlerimin arasından dökülürken yüzünün tiksintiyle buruştuğunu görerek soruyorum. "Herkesin bocalamasını, ipucu aramasını ve yaptığım şeyin her ayrıntısını didik didik etmesini izlemek. Yaptığım katliama verdikleri tepkileri görmek neredeyse öldürmenin kendisi kadar güzel." Yumruğum şaftımın etrafında sıkılaştığında inliyorum, dudaklarının arasına gelene kadar fişkırtma dürtüsünü geri tutuyorum.

"Sen hastasın." Sonunda konuştu ve bu doğrudan çuvalıma bir atış oldu. Sonunda ondan başka bir tepki alabildiğim için coşkulu bir sersemlik omurgamdan yukarı doğru yılan gibi kıvrılıyor.

"Sen de öylesin, sadece biraz farklı bir şekilde." Ona yaklaşıyorum ve sırtı mahzenin taş duvarına çarpıyor. Artık kaçacak yerin yok, güzel kız. Ona bakıyorum. Sevgilimin korkusu öfkesi tarafından bastırılmış ve bu bana bir şeyler yapıyor. Ne kadar korkmuş olursa olsun sinmeyi reddediyor ve bu çok seksi. "Şanslıyım ki senin hastalığın benimkiyle aynı. Seni diğerlerinden daha uzun süre hayatta tutacak olan şey bu. İstedğim rolü nasıl oynayacağını biliyorsun ve daha da iyisi, bundan zevk alıyorsun." Boyumun ucunu dudaklarına değdirdiğimde taş kesiliyor, yüz hatlarında kayıtsızlıktan başka bir şey okunmuyor.

"Aç kapıyı, sevgilim." Açmıyor. Sorun değil, ben her zaman istediğimi alırım. Pantolonumun içine uzanıp çakımı çıkardım. Bıçağı kaydırarak çıkarıyorum ve silahtan çıkan bir mermi hızıyla benden kaçmaya çalışıyor. Nereye gitmeyi umduğunu bilmiyorum... Yakalanmış ve duvara zincirlenmiş. Ne kadar aptalca bir hareket.

Her bir kadının hayatta kalma içgüdülerinin nasıl devreye girdiğini ve bunun da onları dengesiz ve mantıksız davranmaya ittiğini görmek her zaman çok ilginçtir.

Sol elim dışarı fırlıyor, saçlarından bir tutam yakalıyor ve onu önümde dizlerinin üstüne çöktürüyor. Acı içinde inliyor ve sikimi onun sıcak, ıslak ağzına sokuyorum. Çenesi gevşedi. "Em," diye emrediyorum ama beni görmezden geliyor. Onu kabaca salladım, "Em beni, sevgilim." Hâlâ bir şey yok. Ona dik dik bakıyorum, gözleri donuk, boş ve duygusuz. Korku yok, öfke yok, nefret yok... Sadece boş. Buna izin veremeyiz. Bıçağı yanağından aşağı sürüklüyorum, acının onu gerçekliğe geri döndürmesini izliyorum. Derisinin yarılmasından ince bir kan çizgisi belirliyor ve parmaklarımı bu çizgide gezdiriyorum.

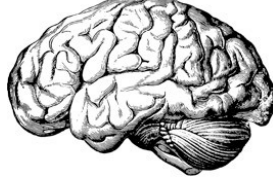
"Beni ısırırsan bir dahaki sefere meme uçlarını keserim." Ağzına girip çıkmaya başlarken parmak uçlarımdaki kanı emiyorum. İnanamıyorum.

burada benimle, onu bu kadar kolay kaçırabildim. O cep telefonlarını saklamanın işe yarayacağını biliyordum. Kahretsin, ben bir dahiyim. Memur Graves ne Mallory'yi ne de eğitildiği yüzbaşı pozisyonunu hak ediyor. Amcası torpil yapıyor ve bunu herkes biliyor. O pozisyon benim olmalıydı, bana öyle davranılmasa da üstün subay benim.

Yüzünü agresif bir şekilde sikerken aletim sertleşiyor, bıçak her itişte yanağında küçük çentikler bırakıyor. Bunu yaptığının farkında bile değildim ama sonuçta boğazına kadar boşaldım. Kafasını uzunluğuma doğru itip burnunu kollarıma gömdüğümde kanı kasıklarımı kaplıyor. Aletimin etrafında nefes almaya çalışırken ağzının kenarlarından dölleri fişkırıyor. "Burnundan nefes al ve beni yut, sevgilim, o zaman bitecek... şimdilik."

ALTINCI Bölüm

MALLORY

"B burnundan nefes al" diyor. Keşke burnumdan nefes alabilseydim. Ama dölünün ekşimiş tadı ve kasıklarından yayılan iğrenç koku arasında, bir kayanın arasında sıkışıp kaldım

ve sert bir yer. Orgazm mutluluğunun şokları içinden geçerken başı geriye düşüyor. Dikkati dağılmışken ceplerinde bu lanet kilidin anahtarını bulabilir miyim diye merak ediyorum. Bu sefer fırsatı kaçırdığımı biliyorum ama bir dahaki sefere... Umarım en azından deneyecek kadar aklım başımda olur.

Bıçağı elinden çekip alma ve uyluk atardamarına sokup çıkarma dürtüsüyle savaşmak zorundayım, tıpkı zavallı ereksiyonunu isteksiz ağzıma sokup çıkardığı gibi. Görüş alanımda, yap, *yap*, yap diye alay eder gibi derisinin altında gümbürdüyor. Zonklamasını izliyorum, tamamen büyülenmiş bir halde. Bıçağa bile ihtiyacım yok, onu çıplak ellerimle öldürebilirim. Dişlerimi bacağına geçirir, kalbine giden ana kan yolunu yırtar, kanın altımdaki toprağa dökülüşünü izlerdim. Bok içindeki bir domuz gibi içinde yuvarlanır, özgürlüğümün tadını çıkarırdım.

Övgüsü beni fanteziden uzaklaştırıyor. "Aferin kızıma," diye homurdanıyor başparmağıyla ağzımın kenarlarındaki dölleri silerken. "Pisliğini temizle," diyor parmaklarını ağzıma sokmadan önce. Kurban olmaktan, kolay hedef olmaktan, kolayca alt edilebilen korkak küçük kız olmaktan nefret ediyorum. Bir yerde parmağı ısırarak koparmanın havucu ısıraktan daha zor olmadığını okumuştum ama beynimiz bunu yapmamızı engelliyor. Bu adamın başparmaklarını ısırp koparma dürtüsü beni harekete geçirmeye başladı, ama bir aptal gibi

Tereddüt ediyorum. Ağzıma girip çıkarken dişlerimi hafifçe etinin üzerinde gezdiriyorum.

Beni esir alan kişiyi sahte bir güvenlik duygusuna çekmek çok zor olmazdı. Onu istediğime, işkenceden, acıdan, her şeyden zevk aldığıma inandırmak. En başta benden bu kadar etkilenmesinin nedeni bu. Benim de onun kadar berbat durumda olduğumu, birbirimize uyduğumuzu düşünüyor. Ama değiliz; ben sadece Ghost'u istiyorum. Nox'un kendi şeytanlarımla iyi oynayan sapkın yanlarını. Onunla bir anının içinde kaybolmak yüzüme küçük bir gülümseme getiriyor.

Çatlak.

Beni esir alan kişinin avuç içi zaten zonklamakta olan yanağımdan sekiyor ve ben de bunun etkisiyle yere yığılıyorum.

"Ne düşünüyordun, sevgilim?" diye alay ediyor. Sakın ağzını açma Mallory. Senin büyük hatan yüzünden Nox'un peşine düşecek. Sarkık, zavallı penisini pantolonunun içine geri sokar ve fermuarını çeker.

"Söyle yoksa yemeğine veda edersin." Gerçek bir tacizci gibi yemeği başımın üzerinde tutuyordu. Şansım varken parmağını bir sebze gibi çiğnemeliydim.

"Sadece hayatımı düşünüyorum," diye cevap veriyorum, soğuk avucumu şişmiş yanağıma tutarak.

"Lütfen, açıklayın. Sen buradayken birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz." Ona hiçbir şey söylemiyorum ve bu onu öfkeliyor. Sessizlik kadar basit bir şeyle onu kızdırmaktan içimde hastalıklı bir zevk dönüyor. Benim için planladığı her şeyin üstesinden gelebileceğimi biliyorum. Bana daha önce yapılmamış hiçbir şey yapamaz. Daha önce, ailemle yaşarken, isteğim dışında becerilmekten endişeleniyordum. Masumiyetimin elimden alınmasından, bedenimin dövülmesinden ve seçimimin benden çalınmasından. Artık bunu benden asla alamazlar, o parçamı Ghost'a verdim. Bu adam onu benden alamaz.

Bir anda kendini toparlıyor, polis memuru maskesi kolayca yerine oturuyor. Tek dizinin üzerine çökerek yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdi. "Henüz konuşmaya hazır olmaman sorun değil sevgilim, sadece zamanımız var." Sözleri hastalıklı bir tatlılıkta ama hedefine ulaşıyor. Bulunamayacağım ya da kurtarılamayacağım. Acaba yüzümden akan kanı görebiliyor mu, çünkü paniğin beni ele geçirme tehdidini hissediyorum. "Artık benimsin. Ormanın bu kadar derinlerinde kimse bizi bulamaz. *Erkek arkadaşın* bile kulübemin nerede olduğunu bilmiyor." Her şeyi düşünmüş, değil mi? Fark edilmeden önce ne kadar zamandır kadın öldürüyordu?

"Kafanın içinde dönen çarkları görüyorum. Ne istiyorsan iste, ama aldığın kadarını vermeye de hazır ol." Odanın ortasındaki ahşap yemek sandalyesine tekrar yerleşirken cevabımı bekliyor. Yontulmuş boyası, iskeletindeki aşınma ve yıpranma izleri ve o oturduğunda çıkardığı gıcırta sesiyle benden daha eski olmalı. Seçeneklerimi tartıyorum, bu adamla yirmi soru oynayarak gerçekten kaybedecek bir şeyim yok, ama etkileşime girerek onun hakkında ne kadar bilgi edinebileceğimi merak ediyorum. Bunu kendi avantajıma kullanabilir miyim? Beni bir oyundan daha fazlası olarak görmesini sağlayacak değerli bir bilgiyi ortaya çıkarabilir miyim? Kendimi yeterince kişiselleştirirsem belki işkence ve istismarı hafifletir. Sadece umut edebilirim.

Beni yine rahatsız edici bir yoğunlukla izliyor; tüylerimi diken diken ediyor. Beni kaçırın kişiye travmalarımı anlatmak üzereyim ve umarım o da aynısını yapar. Saatlerce dinlediğim gerçek suçları gözden geçiriyorum, sormaya değer bir soru düşünmeye çalışıyorum, onu en başından karnından vuracak bir soru. Bir gülümseme daha belirlemekle tehdit ediyor ama dişlerini sıkarak onu zapt ediyorum. "Annenle ilişkin nasıl?" diye sorarken sadist piçin yüzüne bakıyorum.

Yüzünün kızarmasını izliyorum, daha önceki sakın maskesi gözlerimin önünde düşüp milyonlarca parçaya ayrılıyor. *Kendini beğenmişliğini bastır Mallory, bu seni öldürtecek.* Yüzümü kayıtsız kalmaya zorluyorum ama içim kötü niyetle dolup taşıyor. Bu zavallı bok lekesinin annesiyle sorunları olduğu çok açık. Kadınları sakatlama arzusu şimdi daha da mantıklı geliyor. Bahse girecek olursam, yolları kesişene ve onun için çizgiler bulanıklaşmaya başlayana kadar annesine benzeyen önceki kurbanlar var.

Bana saldırıyor ve ben de kendimi korumam için bağırın çığlıklarımı duymazdan geliyorum. Benimle dövüşmek mi istiyor? Ben nasıl veririm öyle alacak. Eli dışarı fırladı ve yakamın altından boğazımı yakaladı. Şiddetle, beni boğarak acımasız toprak zemine çarptı. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesiliyor ve soluk soluğa kalıyorum. *"Bayılmadan önce rahatla, küçük siren."* Lennox'un yatıştırıcı sesi zihnime sızıyor, artan endişemin azalmasını istiyor. Beni esir alanların elleri boğazımı sıkıyor. Ciğerlerim yanıyor ve ışıklar görüşümde dans ediyor. Bir yanımda bayılmak ya da ölmek, hayat dediğim bu sefil varoluşa bir son vermek istiyor. Sadece kısacık bir an için bunun iyi, yaşamaya değer, mutlu olabileceğimi düşünmüştüm.

"Savaşın. Bunun için savaş. Benim için savaş. Bizim için savaş." Sesi zar zor duyabildiğim bir mantra ama yine de ona doğru koşuyorum. Dizlerimi kaldırıyorum ve

Çizmelerim çamurda. Kalan az enerjimi kullanarak kalçalarımı büküyorum. Bu, saldırganımın dengesini yeterince bozuyor ve onu üzerimden itip değerli oksijenimi soluyabiliyorum.

"İkimize de bir iyilik yap ve bir daha ondan bahsetme," diyor yanımdan. Ona bir bakış atma riskini göze alıyorum. Gözlerinde uzaklara bakan bir bakışla tavana bakıyor. O bakışı biliyorum. O bakış bende de var. Zihninde başka bir yere gitti, ya dissosiyatif bir durumda ya da bir anıyı yeniden yaşıyor.

"Not ettim. Sadece bunun ortak bir noktamız olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldanıyorum. Boğazım o kadar çok acıyor ki. Boynumun yan tarafına dokunuyorum ve parmaklarıma baktığımda tırnaklarını derime geçirdiği için kan izleri var.

"Neden böyle düşündün ki?" Sesi monoton ve belki de bunca zamandır en çok sinirlendiğim an bu oldu. Duygusuz robot beni sadist cinsel arzularıyla hareket eden canavardan daha çok korkutuyor.

"Travma travmayı tanır," diyorum. Gözlerini kırptırıyor, sonra başını çevirip bana bakıyor. Gerçeklik tekrar içine sızıyor ve onu kendi zihninde gittiği yerden geri getiriyor. "Annemden nefret ediyorum ve keşke onu tekrar öldürebilsem. Onu ve lanet olası Dennis'i," diye hırlıyorum. İkisi de kayıp sayıldığından ve onları kesinlikle ben öldürmediğimden, bu gerçeğin büyük bir kısmı. Ama hâlâ hayatta olma ihtimalleri neredeyse yok denecek kadar az ve ben de bunu kabullenmiş durumdayım. Asla geri gelmeyeceklerini biliyorum.

Annesini gerçekten öldürüp öldürmediği konusunda kararsızım ama kadınlara duyduğu nefret bir yerden kaynaklanıyor olmalı. Eğer öldürdüyse o zaman bir bağ kurmak için ortak bir zeminimiz var ve eğer annesini öldürmediyse, o zaman belki de beni üstün görecektir. Umarım bu onun bana olan saplantısını besler ve yapamadığını yaptığım için bana kızmasına neden olmaz.

Bakışlarıyla beni inceliyor, hikayemi didik didik ediyor. Yalan söylediğimi anlayabilir mi? Umarım anlattıklarımın doğru olmasını o kadar çok istiyordur ki v a z g e ç e r ve sözlerimi dürüstçe kabul eder.

"Bana nasıl yaptığını anlat." Yüzündeki entrikayı görebiliyorum, çifte cinayet işleme fikrim karşısında adeta ağzı sulanıyor.

Hay sikeyim. Bunu nasıl yaptım? Çabuk bir şeyler bulsan iyi olur Mallory, yoksa seni yine kızdıracak. Kendime biraz zaman kazandırmak için, "Önce sen" diyerek onu tekrar üzme riskini alıyorum. Benim bu saptırmam karşısında gülümsemesi ekşiyor, ama sonunda kendimi korumam ağır basıyor ve onun sözlerini yüzüne çarpıyorum. "Aldığım kadarını vermem gerektiğini söylemiştin, değil mi? An

Eşit bilgi alışverişi mi? Onlara ne yaptığımı bilmek istiyorsan, önce ona ne yaptığını söyleyeceksin." Önceki cinayetlere bakarak onu boğduğunu zaten tahmin edebiliyorum ama daha fazla olası bilginin zararı olmaz.

"İntihar süsü vermek için kullandığım iple onu boğarak öldürdüm." Bunu biliyordum. Dudaklarımı yalıyorum, yaptığı şeyden hoşlandığım fantezisine oynuyorum. Hareketlerimi yırtıcı bir kuş gibi takip ediyor ve ben kendimden öğreniyorum.

"Başka ne var?" Fısıldıyorum.

"Nu-uh sevgilim, senin sıran. Dökül bakalım." Daha sonra beni rahat bırakması umuduyla lafı iyice uzatmaya karar veriyorum. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama belki bu konuşmayı devriyeye çıkmak zorunda kalacağı kadar uzatabilirim.

"Şey..." Onun tüm dikkatinin bende olduğunu fark ederek başlıyorum. Her şey çok boktan. Ailem kaybolmadan önce pek çok kez gördüğüm gündüz rüyasına dalmama izin veriyorum ve bunu nemli toprakta yanımda yatan cinsel sadiste aktarıyorum.

"Bir akşam işten eve geç döndüm ve Dennis tüm maaşımı ona devretmemi istedi. Bir saniye bile tereddüt ettiğim için bana vurdu. Beni yere itti ve cüzdanımı çaldı. Cüzdanımı bulana kadar karıştırdı, sonra da çekimi. "İmzala. "İmzala şunu, seni sürük," diye bağırdı bana. Para çekmekten titremesi şiddetlendikçe sesi de gittikçe yükseliyordu. Yalan söylemeyeceğim, öfkeliydim ve dehşete kapılmışım ama ne yapabilirdim ki? Annem arka planda öylece duruyordu, kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmış, tamamen sessiz. Ben çeki imzaladıktan ve Dennis ilaçlarını almaya gittikten sonra bana başını salladı. Sanki... onu kızdırdığım için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Yerden kalktım ve kendimi üst üste milyonuncu gece odama kilitlemek için onun yanından geçtim. 'Neden sana söyleneni hiç yapmıyorsun Mallory? Yemin ederim bizi kızdırmak için yaşıyorsun,' dedi. Bu benim günüm olan boktan dondurmanın üstündeki kirazdı. O gece yatağымda yatarken, açlıktan midem bulanırken, odamdan çıkmak için yeterli cesareti topladım. Mutfağa giderken bir fare kadar sessiz, gizlice banyonun önünden geçtim. Işık yanıyordu, kapı açıktı ve annem küvette sızmıştı. Koridordan oturma odasına kadar görebiliyordum. Dennis her zamanki yerinde, koltuğında uyuşmuş bir haldeydi. Hiç düşünmeden banyoya girdim ve kapıyı sessizce arkamdan kapattım."

Her kelimeme asılıyor, gözleri kocaman ve berbat hikayem karşısında arzuyla parlıyor. Kurgu olabilir ama bu durumu yıllar boyunca binlerce kez hayal ettim. Çektiğim acılara bir son vermek ve kendimi özgür kılmak istedim. Öldürücü niyetlerin ne zaman intihar düşüncelerine dönüştüğünü tam olarak bilmiyorum, tek bildiğim dönüştüğü ve kendi içime kapandığım. İçimde sadece mutlu yaşamak isteyen küçük kızı hayal kırıklığına uğrattım.

"Şimdi bana susma, sevgilim, bana iyi kısmı anlat." Neredeyse ağzından köpükler saçıyor, kuduz bir canavar gibi salyaları akıyor, hikâyemin en korkunç kısmına susamış durumda.

Sicko.

"Annemin saçlarından bir yumruk dolusu aldım ve başını yavaşça köpüklerin altına ittim. Onu uyandırmamak için çok dikkatliydim. Tamamen suyun altına inene kadar vücudu hareket etmeye başladı. Benimle mücadele edemeyecek kadar yüksekteydi. Sadece gevşekçe çırpındı ve çığlık atmaya çalıştı, ancak hareket etmeyi bırakana kadar tek yaptığı ciğerlerini pis banyo suyuyla doldurmak oldu."

"Devam et, bana adamdan bahset. Sana vuran adamı." Pantolonunun üzerinden ereksiyonunu ovuşturuyor ve bu planın bana büyük bir şekilde geri teptiğini fark ediyorum. Kendini okşarken görüş alanımı takip ediyor. "Hikâyeyi bitir yoksa amında bitiririm," diye hırlıyor. Hikâyeyi bitirsem de bitirmesem de kirletiliyorum, *nasıl* olacağı bana kalmış.

"Tamam, sakın ol," diye çıkışıyorum. "Dikkat et," diye parlıyor.

"Annemi küvette bıraktım ve koridordan mutfığa doğru süründüm." Beni esir alan kişi pantolonunu indiriyor ve yirmi dakika içinde ikinci kez aletini serbest bırakıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum ama elinin hareketi çevremi istila ediyor.

"Kasapta bulunan en büyük bıçağı aldım ve karanlıkta Dennis'in arkasında durdum." Öldürme niyetimin beklentisi içinden geçerken inliyor.

"Ben koltuğu yatıran kolu çekene kadar çok huzurlu uyuyordu. Onu çok korkuttum. Gözlerini açtı, kollarını salladı. Muhtemelen düştüğünü sandı." Gülüyorum, gözümde canlandırırken hareketleri taklit ediyorum.

"Ani hareket onu uykusundan uyandırdı. Kafası çok karışık görünüyordu, ne olup bittiğini anlayamayacak kadar kafası iyiydi." Yanındaki adam

Vücutlarımız aynı hizaya gelip birbirine değene kadar santimlerce yaklaşıyorum. Sanki maratonun ortasındaymış ve bitiş çizgisine hızla yaklaşıyormuş gibi nefes nefese.

"Bana en iyi kısmını anlat sevgilim," diyor elimi tutup parmaklarımı boğazına sararken. Neler oluyor böyle? Onu boğmamı mı istiyor? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. "Daha sıkı," diye fısıldıyor. Bu bir test mi? Onu muhtemelen boğmak için cazip bir fırsat yakalamadan ona cinsel zevk mi vermeliyim? Kavrayışım daralıyor ve kalçaları sıkını sıkılı yumruğuna doğru iterken bir inilti çıkarıyor.

"Yani, bir eli çenesinin altında, onu yerinde tutarken, diğeri bıçağı kavıyordu, boğazını keserken gözlerimin içine bakıyordu," diyerek hikâyemi bitiriyorum.

Şu anda yanımda şiddetle mastürbasyon yapıyor. Dehşetin ötesindeyim ve bunun bir parçası olduğum için nefret ediyorum, sadece öncekinden farklı bir seviyede.

"Daha fazla. Bana daha fazlasını anlat," diye inliyor.

"Son nefesine kadar çırpınışını ve kendi kanında boğuluşunu izledim. Dudaklarının arasından kan fışkırıyor ve yüzüme çarpıyor."

"Evet." Dudaklarını yalıyor.

"Güç hissi daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu." Yalan dudaklarımın arasından kolayca kayıyor. Ancak, şu anda elim beni kaçırانların yemek borusuna dolanmışken hissettiğim güç duygusu yeni ve garip bir şekilde... hoşuma gidiyor.

"Mhmm... Kanı nasıl hissettiriyordu?" Bu ne lan?

"Sıcaktı."

"Başka ne var?" Yumruğuna daha sert bir şekilde bastırırken kalçaları dönmeye başlıyor, hareketler düzensizleşiyor ve daha önceki sabit ritmini kaybediyor.

"Ve kaygan."

"Oh, evet," diye pantolonunu indirdi.

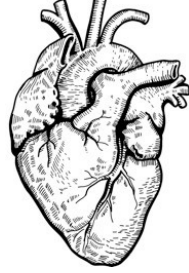
Yaklaştığını görüyorum ve bunun bitmesini istiyorum.

"Ve ıslak," diye fısıldıyorum kulağına. Bununla birlikte, gözleri geri dönüyor ve her tarafına boşalıyor.

Elimi çekiyorum, o eğlenmeyi bitirirken aramıza yavaşça mesafe koyuyorum. Az önce olan şeyin ihlal edici farkındalığı üzerime çöküyor ve kendimi iğrenç hissediyorum, sanki onun seviyesine inerek benliğimden bir parça koparmışım gibi. Bu durumdan canlı çıkana kadar onun fantezisine uyabileceğimi, istediği her şey olabileceğimi biliyorum. Bunu atlatacak kadar güçlüyüm, olmak zorundayım. Ama bunu yaptığımda kim olacağım?

Yedinci Bölüm

MEZARLAR

M Olay yerine dönene kadar aklınızdan çıkmıyor. *Mallory'nin evi bir suç mahalli*. Bu düşünce, şehirden ayrılmadan önce kendimi yemeye zorladığım çıtır tavuklu sandviçi aklıma getirmekle tehdit ediyor. Biri Mallory'nin Bebeğim ve intikamımı alacağım, hem de çok yavaş bir şekilde.

Direksiyonu tutuşumun gücüyle parmak eklemlerim beyazlaşıyor ve gaz pedalını yere vuruyorum. Otoyolda Sawmill Road sapağına doğru uçarken hız göstergesi tehlikeli yüksekliklere tırmanıyor. Düşüncelerimi yeniden yönlendirmek için Mallory'nin ağzından kaçırıldığı ve beni sinirlendiren her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyorum. Hatırlayamayacak kadar işle meşgul olduğum ayrıntıları. Kahretsin, ortaya çıkardığı tutarsızlıklara daha fazla itibar etmediğim için tam bir pisliğim. Amcama her ayrıntıyı aktarmalıyım, tek bir şeyi bile atlayamam. Mallory'nin hayatı, zihnimin karmaşasından ne çıkarabileceğime bağlı olabilir.

En son, Hayalet'in buralarda olduğunu ama konuşmadıklarını söyledi. Bu tüm vücuduma bir ürperti gönderdi. Seni kim izliyordu, küçük siren? Maske yüzünden ben olduğumu düşündüğünü biliyorum.

Birinin sahip olduğumuz şeyi aldığını, çarpıttığını ve sonra da seni benden almak için bir silah gibi kullandığını bilmek beni kıpkırmızı yapıyor.

Odaklan.

Saklambaç mesajı, çamurdaki ayak izleri, postanedeki adam ve ben orada yokken beni gördüğünü söylediği birkaç an. Düşüncelerim daha da geriye, açık pencerenin olduğu geceye, taze boyasındaki çiziklere ve yerdeki süpürgeye doğru akıyor. Ne olduğunu merak ettim.

o gece beni uyandırdı ve neden alarmdaydım. Gerçekten bu kadar uzun süredir devam ediyor olabilir miydi? Onun tehlikede olduğundan nasıl bu kadar habersizdim? Aynı gece eve dönerken bir şeyler gördüğümü sandım. Farları yanmayan kırmızı araba, kaybolmadan önce sadece bir anlığına görünüyordu. O kadar yorgundum ki, kendime orada olmadığını söyledim. Şimdi, kırık şırınganın yanındaki çamurdaki küçük lastik izleriyle birlikte, halüsinasyon görmüyormuşum gibi görünüyor. Arabanın marka ve modelini bilmiyorum ama Graham ya da Jaydon'ın son birkaç hafta içinde far tamiri yaptırıp yaptırmadığını merak ediyorum. Çürük bir ipucu ama yine de bir ipucu.

"S.KTİR!" Bağırıyorum, ses kamyonetimin kabininde yankılanıyor. Onun arabası! Bunun aklımdan çıktığına inanamıyorum. Patlayan lastiğinin ve o gece birinin onu benden koparmak için kurduğu tuzağın anısı bir tankın gücüyle üzerime geliyor. Endişe, sağlıklı düşünme yeteneğimi ele geçirme tehdidinde bulunurken tenimde terler oluşuyor. Bedenimi kaydırıp cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Silverberry Hotel'i arıyorum.

"Silverberry Otel ve Restoran, bu gece size nasıl yardımcı olabilirim?" Ses hafif ve neşeli ama Rita'ya ait değil.

"Rita ile konuşmak istiyorum, lütfen."

"Bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?" *Hayır.*

"Bu gizli bir konu. Ona Memur Graves'in telefonda olduğunu söyleyin."

"Tamam. Evet, efendim, hemen. Lütfen bekleyin." Kulağımda müzik çalmaya başlıyor ve bu çok sinir bozucu, bu yüzden aramayı hoparlör moduna alıyorum ve telefonumu bardak tutucusuna yerleştiriyorum. Mallory'nin evine giden toprak yolda hızla ilerlerken lastiklerimin altında taşlar yuvarlanıyor.

"Alo?" Rita'nın meraklı sesi sinir bozucu bekleme müziğine bir son veriyor ve öfkemi ona yansıtmamaya çalışıyorum.

"Senden istediğim güvenlik kamerası görüntüleri nerede? Mallory'nin lastiklerinin kesildiği geceye ait." Dişlerimi sıkıyorum. *Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Odaklan.*

"Oh, umm... Ne yazık ki arka otoparkımızdaki kameralar o gece çalışmıyordu." Ne oluyor lan? Böyle bir şey olamaz.

"Ne demek 'çalışmıyorlardı'?"

"Aslında bir süredir çalışmıyorlar ve-" "Benimle dalga mı geçiyorsun, Rita?" Sesimin şiddeti artıyor.

Ta ki ben ona bağırana kadar. Ses etrafımda yankılanıyor. "O görüntüye ihtiyacım var!"

"Üzgünüm Memur Graves, sigorta için ihtiyacınız varsa, otel Mallory'nin arabasındaki hasarı seve seve karşılayacaktır."

Beni şikayet etmesine neden olacak başka bir şey söylemeden önce telefonu yüzüne kapatıyorum. Kendine gel, Graves. Kendimi sakinleştireceğim. *Nefes al. Nefes ver. Odaklan.*

Öfkem dağılmaya başlıyor ve daha iyi düşünemedim Graham'ı arıyorum. Konuşmamız kısa ve öz. Son bir ay içinde kırmızı bir sedan için far onarımı yapılmamış, aslında son birkaç aydır, önemli değil. Ona teşekkür ediyorum ve telefonu kapatıyorum. Yolculuğun son birkaç dakikası sessiz geçti. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi, hatta ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Nasıl bir insan olduğumu unutmuş gibiyim. Mallory'nin araba yoluna giriyorum ve amcam arabasından iniyor. Yüzündeki kasvetli ifade içime korku salıyor, bir şey mi bulmuş? Onun cesedi olmadığını biliyorum, değerli kanıtları doğaya kaptırmak istemezdi.

Ona doğru ilerliyorum, ılık kahveyi uzatıyorum ve önce onun konuşmasını bekliyorum. Aramızdaki sessizlik uzadıkça daha da gerginleşiyorum. Sonunda gözlerini ormandan ayırıp benimkilere kilitliyor. Nefesimi tutmuş, kışında kirpi varmış gibi görünmesine neden olan bulduğu şeyi bana söylemesini bekliyorum.

"Neden önce bana ne bulduğunu söylemiyorsun, böylece başka bir şey bulursam sana söyleyebilirim." Kahretsin, içimden bir ses onun bir şey bulamadığını söylüyor, en azından benim daha önce bulamadığım bir şey. Ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde manzara hiç de iç açıcı olmayacak.

Elini omzuma koydu. "Onu bulacağız, Lennox." Amcam sesini olabildiğince teselli ve destekle dolduruyor. Onu bulacağımızdan şüphem yok. Aslında tam tersi. Onu bulacağımızı biliyorum. Aklımdaki tek soru, onu tekrar kucağıma aldığımda ölü mü yoksa diri mi olacağı.

Amcam bulabildiği her ipucunu bulmak için karakola döndükten sonra Mallory'nin oturma odasındaki büyük kanepeye uzandım. Amaçsızım, rüzgârda savruluyorum ve bu beni deli ediyor. Spor çantasından telefonunu çıkarıyorum ve öncekinden daha derinlemesine incelemeye başlıyorum. Hiçbir endişe verici mesaj yok ki bu gerçekten büyük bir eksiklik. Ne kadar hasta olsa da, neredeyse

bu bok parçası ona mesaj atsa daha iyi olurdu. En azından o zaman izini sürebileceğim ve yerini bulmaya çalışabileceğim bir numara olurdu. E-postaları, sağlıksız bir online alışveriş bağımlılığı dışında hiçbir şey ele vermiyor. Benimle ve Victoria'yla yaptığı aramalar dışında, arama kayıtlarında hiçbir şey yok.

Kahretsin, bu hiçbir yere gitmiyor. Tekrar düşmenin eşiğindeyim, bunu hissedebiliyorum. Bir şeyler yapmam lazım. *Düşün, Graves, düşün.* Cinayetlerle ilgili bir şeyler okuduğunu ve kurbanın baş harfleriyle bağlantı kurduğunu söyledi. Olayların derinine mi iniyordu?

İnternet tarayıcısını açtım, sonra da arama geçmişini. Gördüklerim karşısında şok olduğumu söylemek hafif kalır. Değirmen cinayetleriyle, bölgedeki diğer çözülmemiş davalarla bağlantılar var ve kayıp kişi raporlarına bakıyordu. Siktir, o benden daha iyi bir dedektif. Pek sayılmaz ama önüme serilen her şey beni şaşırttı. Bir katilin öldürme yarıçapını hesaplamak için matematik kullanarak yerini nasıl belirleyeceğimizi açıklayan açık bir arama penceresi var. Kahretsin, çok zeki. Geçmişindeki bir sonraki bağlantının başlığını gördüğümde kalbim göğsümde duracak gibi oluyor, 'Takip ölümcül olduğunda'. Benim için endişelendin mi, küçük siren? Sanırım yokluğum onu düşündüğümde daha fazla etkiledi. Benim katil olduğumdan mı endişeleniyordu? Böyle düşünmesi mümkün değil. Benden hiç korkmadı, değil mi? Cinsel sadistlerin arkasındaki psikoloji hakkında başka bir sayfa ve "En İyi On Gerçek Suç Podcast'i" listeleyen bir sayfa daha var. Tüm bu araştırmalar sırasında edindiği bilgiler ona hayatta kalma şansı verecektir ve bu da bunca zamandır hissettiğim ilk umut ışığı.

Yorgunluk pençelerini derinlere batırırken gözlerim sarkmaya başlıyor. Uyuyamıyorum, çalışmam gerek. Kanepeden sıçrayıp kendime bir tokat attıktan sonra mutfığa geçip bir fincan kahve hazırlıyorum. Tezgâha yaslanıp güvenlik kamerası görüntülerini açıyorum. Her eski 'Hareket Algılandı' uyarısını tekrar izliyorum. Bazen hiçbir şey yok, muhtemelen sadece bir böcek ya da küçük bir hayvan. Sonra, benim olduğum açıkça belli olan görüntüler var. Buranın sahibiymişim gibi ön kapıdan içeri giriyorum ve hemen Mal'a giden yolu buluyorum. Diğerleri rahatsız edici ve hayal edebileceğimden çok daha sık. Benim maskemi takmış bu adamın en az on beş görüntüsü var, mülkün etrafında durmuş... sadece izliyorlar. Onun bağırsaklarını deşeceğim. Konu Mallory'nin iyiliği olunca öfkem sınır tanımıyor. Metodik bir şekilde kahvemi yapıp kanepeye dönüyorum.

Başka ne yapabilirim? Daha fazla kanıt, kaçırdığım bir ipucu olmalı. Fokur fokur kaynayan kahveyi yudumluyorum, yanığın kendi yolunda ilerlemesini memnuniyetle karşılıyorum.

yemek borumdan aşığı. Neden bunu anlayamıyorum? Bu kasabada beni kim rahatsız ediyor? Hiç kimse. Benim küçük sirenimi benden başka kim takip ediyordu? Hiçbir fikrim yok ve bu beni öngörülemez ve tehlikeli yapıyor.

Elimdeki kahve fincanı odanın öbür ucuna uçup duvara çarparken umutsuzluk ve hayal kırıklığı içimde patlıyor. Alçıpan çatlıyor ve parçacıklar yere düşüyor, parçalanmış kabın kalıntıları boyunca uzanıyor. Duvarda bir göçük var ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Burası kadınının evi, onun sığınağı. Burayı kendinden daha çok sevdiğine eminim ve ben onu mahvediyorum. Kendine gel Nox, bu utanç verici. Beceriksizliğin ve kendini kontrol edememen onu öldürtecek. İç çekerek, ortalığı süpürmek için süpürgeyi almaya gidiyorum.

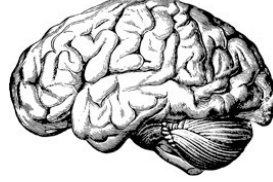
Evden çıkıp dizüstü bilgisayarımı almak için kamyonetime doğru ilerlerken akşam yaklaşıyor. Bir an gökyüzüne bakıyorum, acaba Mallory de bulunduğu yerden görebiliyor mu diye merak ediyorum. Bir keresinde yıldızlara bakmıştık, bu benim en güzel anılarımdan biridir. Ona gençken gizli bir inek olduğumu açıklamıştım. Bana inanmamıştı ama yıldızlar, gezegenler ve takımyıldızları hakkında konuşmaya başladığımda fikrini çabucak değiştirdi. Astroloji bir bütün olarak beni büyülüyor, burçlar ve özellikleri bile. Kişiliğinizle ilgili önyargılı fikirlerin, doğduğunuz zamana göre kim olduğunuzla eşleşmesini her zaman çok ilginç bulmuşumdur. Sanki bir şekilde bu önemli ve sizi siz yapan bir şeymiş gibi.

Mallory'nin burcu akrep ve çok titiz bir takipçi olduğum için artık o kurnaz küçük şeytanlar hakkında bilinmesi gereken hemen her şeyi biliyorum. Onu kaçıran adam da en az kızın onunla kalması kadar berbat bir durumda. Bu düşünce göğsüme biraz sıcaklık getiriyor. Onu aldığına pişman edecek. *Güzel.*

Derin bir nefes alarak kendime geliyorum. Yıldızlar, Mallory ve benim bir kez daha yıldızları seyretmek için bir araya geleceğimize dair evrenden gelen ilahi bir işaret gibi üzerimde parıldıyor ve bu sayede biraz daha rahat nefes alabildiğimi hissediyorum.

Sekizinci Bölüm

MALLORY

S Yıldızlara bakıyorum, keşke bir bulutun arkasına falan saklansalar. Bu psikopattan kaçmak için karanlığın örtüsüne ihtiyacım var. O kadar uzun süredir koşuyorum ki bacaklarım jöleye döndü ve başım dönmeye başladı. Vücudum buna hazır değil.

ve bu yüzden kendimi çok zayıf hissediyorum.

"Neredesin, sevgilim?" Beni esir alan kişinin sesi gecenin içinde çınlıyor, etrafımda yankılanıyor ve hangi yönden geldiğini anlayamıyorum. Panik kabarıp yükseliyor, üzerime çöküyor ve beni buruşuk bir yığın halinde yere düşmeye zorluyor. *Odaklan Mallory*. Nefesimi tutmak için bir saniye ayırıp dinliyorum. Nerede olduğunu ve hangi yönden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Bunu yapabilirim. Ghost'la yapmıştım, yine yapabilirim. Etrafımdaki her şeyi incelerken gözlerim kapanıyor. Uzakta kurbağalar var, çiftleşme sesleri huzurlu geceyi delip geçen çığlıklara benziyor. Cırcır böcekleri ötüyor ve derimsi yarasaların kanat çırpışları ara sıra atmosferi bozuyor. Sonra onu duyuyorum; çalıların arasından gelen ayak sesleri. *Buldum seni, pislik*. Bir şey ıslık çalarak başımın yanından geçip solumdaki dalları keserken kendimi ters yöne doğru fırlatıyorum. Ne olduğunu görmek için durmuyorum ama kaçmam gereken bir şey olduğunu biliyorum.

Daha önce dilediğim bulut, ayın yolunu keserken yakarışımı duymak için en kötü zamanı seçiyor. Neredeyse tüm ışığı engelliyor ve ormanı gölgeye boğuyor. Kahretsin, koşmayı bırakamam, bırakmayacağım.

Sağımdaki fidanların arasından bir şey kopuyor ve sert bir sola dönüş yapıyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum ve hiçbir şey göremiyorum. Tökezliyorum, yavaşlıyorum

Altımdaki toprağa yuvarlanmamak için adımlarımı saniyenin bir kesri kadar kısaltıyorum. Ama o küçücük an adamın bana yetişmesi için yeterli oluyor. Sırtıma çarparak beni toprağın içine itiyor. Üstüme düştüğünde ciğerlerimdeki nefes boşalıyor ve ondan tiksindirici bir takdir sesi yükseliyor.

"Sana söyledim," dedi pantolonunun altından. "Seni bir daha yakalarsam, bu kadar nazik davranmayacağım." Ne oluyor lan? Neden bahsediyor bu? Anılarımın karanlık çukurlarını taramaya çalışıyorum ama çok zor. Çok yorgunum ve her şey acıyor. "Ah, şekerim, sakın bana ilk tanışmamızı hatırlamadığını söyleme?" *Ha?*

Sanırım bizim için bir ilk temas noktası vardı, ama bunun ne olduğunu bir kez bile merak etmedim. Sanırım bu önemli bir bilgi, özellikle de bu durumdan canlı çıkarsam.

"Hadi sevgilim, seni ne kadar uzun zamandır kovaladığımı fark ettiğinde o güzel yüzündeki şoku görmek istiyorum." Azgın bir ayak bileği köpeği gibi kıcımlı hoplatıyor ve ben dişlerini boğazına geçirmek istiyorum.

"Otoyol kenarında bir toplantıydı. Hız yapıyordun... Seni uyararak bıraktım..." Hatırası içime işlerken sesi umut dolu. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Ama değil, gerçekten değil. Bir keresinde işe dönmek için acele ederken kenara çekilmiştim. Nox beni fena halde kızdırmıştı ve konuşmuyorduk. Bu adamı zihnimde canlandırabiliyorum. O gün sinekkaydı tıraş olmuş, düşünu almış ve hiç de kötü kokmuyordu. Bana olan takıntısı onu kendini ihmal etmeye itti. Yakında kitlesel psikoza girecek, eğer henüz girmediyse. Sonuçta beni yakalamak ve muhtemelen tecavüz etmek için ormanda avlıyor.

Keşke adını hatırlayabilseydim. Karanlık zihnimin girintilerinden çıkarmaya çalıştıkça, o gün kendini tanıtmayı ihmal ettiğini düşünüyorum. Dikiz aynasında ışıkları görüyorum, siren sesini duyuyorum, parmak ekleminin camıma vuruşunu ve "Ne kadar hızlı gittiğini biliyor musun?" sorusunu. Artık adının dudaklarından hiç geçmediğini biliyorum. Ben gerildim, o da bunu hissetti. Avcı, avının kaçmaya hazırlandığını bilir.

"Sonunda," diye homurdanıyor enseme doğru. "Güzel kıcımlı kimin sikketmek üzere olduğunu bilmek bunu çok daha tatlı kılacak." Joggers'ı kıcımlı kabarıklığı üzerinden aşağı çekerek yüzünü arkama doğru indiriyor. Dili kıvrımlarıma giriyor, her tarafıma tükürüp salyalarını akıtırken yalıyor.

Bekliyorum, başıma gelenleri görmezden gelmeye çalışıyorum ve bunun yerine onun altından kaçarken izlemem gereken yola odaklanıyorum. Çılgınca çarpan kalbimi, durumu tersine çevirme düşünceleriyle sakinleştiriyorum. Parmaklarımı tekrar boynuna dolamak istiyorum. Onu bağlamak ve şişkin gözlerindeki hayatın tükenişini izlemek. Onu boğmama izin verdiğinde sahip olduğum küçük güç hissi, beynimde sürekli bir dırdıra dönüştü. Başka bir vuruş için beni kaşındıran bir bağımlılık. Tekrar hissetmek istiyorum. Hissetmek zorundayım. Buna ihtiyacım var. Nasıl elde edeceğim umurumda değil, tek bildiğim onu istediğim ve onu düşünmek bana hem huzur hem de huzursuzluk veriyor.

Üzerimde kaydığını hissediyorum, zavallı aletin başı kıcımın çatlağında aşağı yukarı kayıyor. Eli boynumun arkasını sarıyor, bana doğru iterken beni toprağa daha çok bastırıyor ama asla içime girmiyor.

"Boktan olan ne biliyor musun Mallory?" Hışırtılı sesi kulaklarımı işgal ediyor, davulları titretiyor ve sesleri asla kaçamayacağım kadar derine gönderiyor. İsmimi kullandığında alarm zilleri çalıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve bu beni yepyeni bir şekilde korkutuyor. Ben sessiz kalıyorum ama o konuşmaya ve etime sürtünmeye devam ediyor. "Seni becermemi istemeni istiyorum." *Asla olmayacak sapık.* "Sen farklısın ve sanırım seni tutabilirim." Serbest bırakılmasıyla birlikte titriyor ve tenime fişkırıyor. Damarlarıma dolan korkuyu bastırıyorum, ama sıcak bir günde içeri giren soğuk sis gibi üzerime çöken ve yoluna çıkan her şeyi gizleyen bulanıklığı memnuniyetle karşılıyorum.

"*ŞİMDİ, MALLORY!*" Ghost'un sesi zihnimde kükrüyor ve içine kaymakta olduğum dissosiyatif durumu paramparça ediyor. Görüşüm netleşiyor ve bir saniye bile kaybetmeden dirseğimi adamın çenesine doğru fırlatıyorum. Geldiğini göremeyecek kadar orgazmın etkisindeydi. Ellerimi toprağa gömüyorum ve sekiz saniyesi dolmadan kovboyu üzerinden atan bir at gibi onu savuruyorum. Adam yere yığılıyor ve ben de pantolonumu düzelterek kaçıyorum.

Ayaklarım altımdan çekilmeden önce on beş adım atabildim ve yüzüstü toprağa çakıldım. Bacaklarım birbirine bağlı ve kurtulamıyorum. Bana ne olduğunu görmek için dönüyorum ve karşımda beni esir alan adam duruyor. Mavi gözleri karanlıkta benimkilerle buluşuyor. Benden birkaç adım ötede, bir sonraki adımda ne yapacağımı izliyor ve değerlendiriyor.

"Bu bir bola wrap." Elindeki cihazı sallıyor. "Polis tarafından verildi. İşbirliği yapmayan şüphelileri zapt etmekte çok etkilidir," diyor pervasızca.

Çılgınca baldırlarıma dolanmış ipi çözmeye çalışıyorum ama sadece daha fazla dolaştırmayı başarıyorum. Bana doğru dengesiz bir şekilde hareket ediyor ve acaba gerçeklikle bağını mı kaybediyor diye düşünüyorum.

"Sanırım bu gecelik oyunumuz sona erdi, sevgilim." Cebinden kelepçeleri çıkardı ve bileklerime geçirmek için harekete geçti. Mahzene geri dönmek istemediğim için ondan kaçmaya çalışıyorum.

Yüzü benimkinden birkaç santim ötede, kafamdaki morluğun eskiden olduğu gibi parlak renginden solmaya başladığını fark ediyorum. Birkaç dakika önce çenesinde oluşan yaradan duyduğum memnuniyet içime doluyor ve ne olduğunu anlamadan konuşuyorum. "İş arkadaşlarına yüzün hakkında ne söyledin?" Sırıtiyorum, bunun onu en rahatsız edici şekilde sinirlendireceğini biliyorum. Kötü niyet damarlarımda yüzerken gözlerinden hançerler fırlıyor.

"Merdivenlerde ayağım takıldı," diye homurdanıyor.

"Hmm, peki onlara yüzündeki yeni morluk hakkında ne söyleyeceksin?" Tersliyorum, o da durgunlaşıyor ve öfkeli okyanus gözlerini benimkilere dikeyor.

"Şanslıyım ki herkes benim beceriksiz, korkak, küçük bir sürtük olduğumu düşünüyor, bu yüzden onlara anlattığım her hikayeye inanacaklar." Bana inanılmaz derecede yaklaşıyor ve söylemek üzere olduğu şeyin beni mahvetmek için olduğunu biliyorum.

"Erkek arkadaşının bir göreve gönderildiğini biliyor muydun?" Ne? Nox gitti mi? Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, içimden geçen tepkiyi emiyor. Soğuk iliklerime kadar işliyor. Lennox muhtemelen kayıp olduğumu bilmiyor. Ne kadarlığına gitti? O dönüp evimin halini görene kadar ben ölmüş olacak mıyım?

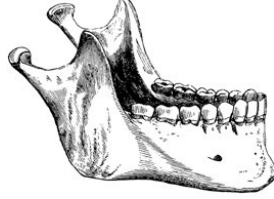
Beni esir alanın sesi, içinden memnuniyet sızarken devam ediyor. "Böylece onunla karşılaşmaktan korkmama gerek kalmıyor. Dikkatli biri ve bu tam bir baş belası. Başkomiser budala bir ihtiyar, o yüzden güvendeyim. Suç mahallerinin beni rahatsız ettiğini düşünüyor, ama ikimizin de bildiği gibi, ben sadece pantolonuma boşalmamaya çalışıyorum."

"Sen hastasın amına koyayım," diye fısıldıyorum, bakışlarından kurtulup yere bakıyorum. Aniden yumruğu çeneme çarpıyor ve beni yere düşürüyor.

"Sen de öylesin," diye hırlayarak kollarımı arkamdan kavırıyor ve metali acı verici bir şekilde sıkıyor. Beni ters çeviriyor, çenemi kavırıyor ve çenemi inceliyor. Uzaktaki sesi bana ulaşırken görüş alanımın kenarlarında siyahlık dönüyor. "Şuna bakar mısın... şimdi eşleştik, sevgilim." Beni omzunun üzerinden kaldırırken başım dönüyor. Bilinçsizlik beni altına çekene kadar asılı bir ölü ağırlık gibi ileri geri sallanıyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Bilinmiyor

T o üzerimde sallanırken kulübeye geri dönmek beklediğimden daha uzun sürdü, belki de ona vurmamalıydım. Ancak ona vurmasaydım, amından yayılan sıcaklığı içime çekemezdim.

mücadele etmeden. Onu bacaklarının arasında sabit tutarken elime sızıyor. Engebeli arazide arada bir kıpırdanıyor ve bu da amının elime sürtünmesine neden oluyor. Onu nazıkçe ovalamaya başladığımda kendimi durduramıyorum; hareketsiz kalırken küçük, nazık vuruşlar. Kulübeye dönene kadar ona yavaşça dokunuyorum, sakinleştirici tekrarlar mahzene inen merdivenlerden inerken aklımı kurcalıyor. Onu boşaltabilir miyim? O kadar zor olamaz. Sersemlemiş ve baygın haldeyken kendini tutamayacaktır. Aklından önce bedeni bana boyun eğecek ve ben de uzun bir oyun oynamaya razıyım, zaten öyleyim.

Karanlıkta, kalçalarının arasına daha sert bastırıyorum, pantolonunun izin verdiği kadar ileri gidiyorum. Sikilebilir dudaklarından bir inilti dökülüyor ve kendimi muzaffer hissediyorum. Nefesleri sırtıma doğru hızlanırken aynı acı verici yavaş tempoyu sürdürüyorum. Onu yere yatırıp çiğ çiğ sikmek istiyorum ama bu onu benim için inlediği yerden çekip alabilir. Arkamdan başka bir ses gelirken kalçaları elime karşı hafifçe hareket ediyor. Daha fazla direnemiyorum, yatağa doğru ilerliyorum ve onu olabildiğince nazıkçe yere yatırıyorum. Uyanmıyor ve bu bana ondan önce yaşadığım birçok cansız sikişi hatırlatıyor. Onun mücadelesi beni daha önce hiç hissetmediğim kadar ateşliyor. Bağımlılık yapıyor. Neredeyse bana tekrar vurması için uyanmasını istiyorum. Beni hayal edebileceğimden çok daha fazla şekilde eşleştirmesi

Pantolon. Kahretsin, beni tekrar boğmasını istiyorum. Onun farklı olduğunu biliyordum, önündeki diğer işe yaramaz et çuvalları gibi sinip ağlamak yerine sapkın arzularımı kucaklıyordu.

Bacaklarını ayırdım ve onu kumaşın üzerinde çalıştırdım. Yanına uzandığımda tatlı küçük pantolon yanağını okşuyor. Vücudu sertleşip sonra gevşerken fısıltıyla karışık lezzetli bir zevk sesi çıkarıyor.

Ben yaptım.

Aletimi serbest bıraktığımda vücuduma sıcaklık yayılıyor. Kendimi sert ve hızlı bir şekilde sarsıyorum, kaçınılmaz olarak boyun eğdiğinde onu böyle becereceğim. Hayalet gibi solgun yüzüne bakıyorum, gözlerinin çırpınarak açılmasını izliyorum.

O kirpikleri dölümle boyayacağım.

Acı içinde inliyor ve bu benim felaketim oluyor. Tohumumu horozumun ucundan döküyorum ve yumruğumun üzerine damlıyor. Geri çekiliyor, ama ona doğru yuvarlanıyorum ve elimi yüzüne doğru sürüklüyorum.

İşte oldu. İstedğim döl kaplı kirpikler.

"Aç." Ses tonum talepkâr ve *sonunda* beni dinliyor. Parmaklarımı ağzına sokuyorum, dudaklarını söylemeden parmaklarımın etrafına kapatırken onaylarcasına mırıldanıyorum. "Gördün mü sevgilim, her şeyin kavga olması gerekmiyor." Bahse girerim bu orgazm onu her zaman olduğundan daha uysal yapıyor.

Pantolonumun fermuarını çekmek için elimi çekiyorum, sonra kelepçeyi boynuna geri takıyorum. Hareket etmiyor ve ben de buna seviniyorum, avdan ve iki kez boşaldıktan sonra çok yorulmuş. Eminim o da yorgundur. Ona benim için nasıl geldiğini anlattığımda ruhunu paramparça etme düşüncesi içimde bir heyecan yaratıyor. Belki küçük bir yalan bile uydurur ve ona kreminin ne kadar lezzetli olduğunu söylerim. Onun korkusu ve utancı buna daha da değecek.

Kelepçelerini çıkarıyorum ve yüzündeki spermlemleri temizlemek için gömleğinin kenarını kullanıyorum. Bir noktayı kaçırdı ve ben ona içimden güldüm. Bacaklarındaki bola sargısını çözerken sessizce oturuyoruz. Sızlanmıyor ya da yüzünü buruşturmuyor ve kendimi hayatında ne tür dehşetler yaşadığını merak ederken buluyorum.

"Hiç başkasını öldürdün mü?" Ben soruyorum, o da başını iki yana sallıyor. "İstiyor musun?" Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve yavaşça başını aşağı yukarı sallıyor. *Bu çok hoşuma gitti.* "Kim?" Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor. "Hadi ama, kısasa kısas, hatırladın mı?"

"Görünüşe göre bu sefer benden bir şey istiyorsun. Ne teklif ediyorsun?"
O küçük sinsi bir pislik ve ben onun kafatasını kesip

Aklının nasıl çalıştığını görmek için.

"Ne istiyorsun?" Aslında bilmek istiyorum ama tutsağımla paylaşabileceğim çok şey var.

Bunun bir saçmalık olduğunu bilmeme rağmen düşünüyor gibi görünüyor. Muhtemelen benden istediği şeylerin bir listesi vardır.

"Bir günlük," diyor ve hiç de beklediğim gibi değil. Ona ters ters bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Ne? Yazmayı ve çizmeyi severim ve alınma ama iyi bir ev sahibi değilsin." Etrafımızdaki boşluğu işaret ediyor. Onun iğneleyici sözleri yine sinirime dokunuyor ve gitmem gerekiyor. O orgazm gerçekten aklını başından almış. Sanki kurban olduğunu ve kontrolün bende olduğunu unutmuş gibi. Sanırım ona tüm kartların kimin elinde olduğunu hatırlatmanın tam zamanı.

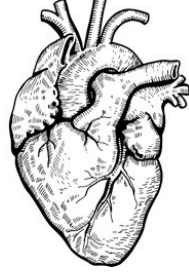
Onunla hiç muhatap olmuyorum, yanından kalkıp kelepçeleri ve akoru alıp mahzenden çıkmayı tercih ediyorum. Gözleri tüm bu süre boyunca bana bakıyor, hevesle sessizliği bozmamı bekliyor. Ama yapmadım. Eşiği geçip serin gece havasına girerken ve kapıları arkamdan kapatırken dudaklarım sıkıca kapalı kalıyor. Zinciri kulplardan geçiriyorum ve kilidi yerine oturtuyorum. Ayaklarımın üzerinde zıplarken, onun acı ve hüsrana dolu çığlıklarını duymayı beklerken beklenti göğsümde sıkıca kıvrılıyor. Hiçbir şey gelmiyor ve aklımın yarısı oraya geri dönüp benim için çığlık atmasını sağlamaya çalışıyor.

Son birkaç gündür kesinlikle çekilmez oldu. Her şey kavgaya dönüştü. Konuşmuyor, boyun eğmiyor ve beni memnun etmeyi reddediyor. Aletimde bunu kanıtlayacak diş izleri var. Beni incitmeyi seçtiği için onu pişman ettim, sonra bunu tekrar tekrar yaptı; ve onu defalarca cezalandırdım. Onu yemeksiz kafese atmak bile işe yaramadı. Acı onu cezbetmek için hiçbir şey yapmıyor, belli ki istismara alışmış. Kanlı, dişlek gülümsemesi beni rahatsız ediyor. Onu bitirmeyeceğimi biliyor çünkü uzun süreli bir tutsak istiyorum. Beni kırmak istiyor ve işe yarıyor da. Onu öldürmek istemiyorum ama aklını başına toplamazsa öldüreceğim. Daha önce hiç bu kadar kısıtlanmamıştım ve biliyorum ki bunun nedeni, gösterdiğim herkesi iğrendiren bir parçamı besliyor olması. Tüm bunlar beni şehirdeki mağazaya, kırtasiye malzemelerine ve kitaplara bakmaya götürdü. Onu okumayı sevdiğini bilecek kadar uzun süre gözlemledim ve bu bilgiyi kendi avantajıma kullanacağım. Erkek arkadaşını tehdit etmek işe yaramadı.

İş. Benim açımdan aptalca bir hata, denklemden kozumu kaldırdım. Belki küçük bir barış teklifi onun boğazını tekrar sikime açmasını sağlar? Yoksa Mallory'den istediğimi almak için başka bir yol bulmam gerekecek. Ne demişler? Balla sinek yakalamak sirkeyle yakalamaktan daha mı kolaydır? Bilmiyorum, tek bildiğim onun bal küpüne girmek istediğim ve muhtemelen oraya ulaşmanın yolu da kitaplar.

Onuncu Bölüm

MEZARLAR

İ artık buna dayanamıyorum, dava soğuktan ölüme gitti. Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Telefonunu sayısız kez inceledim ve çevredeki alanların uydu görüntülerini taramak için saatler harcadım. Kayda değer bir şey yok ve gittiği her geçen dakika içimi kemiriyor. Şu anda dünyanın herhangi bir yerinde olabilirler ama içimden bir ses yakın olduklarını söylüyor. Değirmene ihtiyacı var, orası aslında onun ibadethanesi. Gece gündüz arka yolları kullandım, orada da bir şey yok. Kamyonumla ATV yollarına sığamıyorum ve kendimi Graham'ın evinde buldum. Römorku kamyonetimin arkasına bağladık ve Jaydon köşeyi dönüp atv'sini yüklüyor. Mallory'nin kayıp olduğunu bilmiyorlar, ama Graham'ın gittiğimi anladığını biliyorum. bir sorun var. Burnunu sokmuyor ve bunu takdir ediyorum.

"İnternetteki av forumlarına mutlaka göz atın," diyor Jaydon karavandan inerken.

"Ne?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Av forumları... Bir tür sohbet odası gibidirler. Yerel avcılarının hikayelerini, iyi noktaları, kabin yerlerini ve bunun gibi şeyleri paylaştıkları yerler. Birkaç tanesine katıldım ve bazen siz de kullanabilesiniz diye size siperlerinin yerini bile söylüyorlar," diye açıklıyor Jaydon.

"Bilgi bu ormandan mı geliyor?" Kalbim bir ipucu bulma ihtimaliyle göğsümde gümbür gümbür atıyor. Günlerdir elime geçen ilk olası ipucu.

"Bir kısmı, evet. Sadece bölgemiz için doğru web sitelerini bulmanız gerekiyor. Hiçliğin ortasında küçük bir kasaba olduğumuz için biraz zor olabiliyor ama

"Bizim ormandan birkaç şey okuduğumdan eminim." Saçlarını savuruyor ve keşke saçlarını kestirse diyorum.

"Onu bulup bana gönderebilir misin?" Graham'ın beni anlamaya çalıştığını hissederken çok hevesli görünmemeye çalışıyorum. Bu rahatsız edici. Ona söylemem gerekecek ki bana bu bilgiyi sağlamak için Jaydon'ın kışının dibinden ayrılmasın.

"Elbette, dostum. Arama geçmişime bir göz atıp neler bulabileceğime bakacağım. İyi keşifler ve bir şey bulursan bana haber ver." Jaydon el sallayarak evlerinin garajına geri dönüyor ve ben de Graham'a dönüyorum. Biriyle ergenlikten beri arkadaş olmanın dezavantajı, saklamaya çalıştığınız şeylere rağmen aslında sizi oldukça iyi tanımlar. Biriyle ergenlikten beri arkadaş olmanın dezavantajı, saklamaya çalıştığınız şeylere rağmen aslında sizi oldukça iyi tanımlar.

"Dökül bakalım, G. Avlanmaktan nefret ediyorsun, neler oluyor?" Bana hâlâ 'G' diyor, kendimizi seksi gençler olarak gördüğümüz zamanlardan kalma komik bir lakap. Ben de eskiden ona 'G' derdim ama yirmili yaşlarıma geldiğimde bıraktım. Bazı şeyler başkaları için daha derin sanırım.

"Mallory'yi hatırlıyor musun?" Ben sordum.

"Siyah Civic'i olan kadın mı?" Tipik Graham, bir isim ya da yüz hatırlamıyor, ama bir aracı sorunsuzca hatırlıyor. Başımı salladım. "Peki ya o?"

"O kayıp," diyorum. Bakışlarımı tutuyor, gözlerim bu konuyu daha fazla kurcalamaması için yalvarıyor çünkü kendimi zor tutuyorum.

"Ve onun ormanda olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sorar. "Öyle düşünüyorum."

"Ne kadar sürecek?" diyor.

"Gitti mi?" Cümlesini tamamlayarak soruyorum.

"Evet."

"Bir hafta," diye cevap veriyorum. Yüzünü buruşturuyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Doğru dürüst erzakı olmadan ormanda bu kadar uzun süre kaybolan biri ölmüş sayılır. Ama o kaybolmadı, kaçırıldı. Mide bulantısı beni ele geçiriyor ve onu bastırıyorum. Hikâyemde daha fazlası olduğunu biliyor ama burnunu sokmuyor.

"İhtiyacın olursa beni ara," diye teklif ediyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Bana o web sitelerini göndermeyi unutmaması için Jaydon'ı takip edebilir misin?" diye sordum.

"Elbette." Yüzünde acıma ifadesi görüyorum ve bundan nefret ediyorum. Benim için üzülme, o ölmedi. Ölmüş olamaz.

Telefonum çalmaya başladığında Mallory'nin evine dönmek için yolu yarılanmıştım. Victoria'nın adı ekranda yanıp sönüyor ve yüksek sesle inliyorum. Onu sürekli başından savamayacağımı biliyorum ama o kadar ısrarcı ve sinir bozucu ki. Yeşil cevap düğmesine dokunuyorum.

"Evet, Victoria?"

"Onu daha bulamadın mı?" Ciddi mi bu? Küçük sirenimi elime aldıktan sonra ilk arayacağım kişi o olacaktı.

"Hayır. Son konuşmamızdan bu yana yeni bir şey olmadı. Özür dilerim." Aramızda ölü bir hava dolaşüyor ve bana vurmak, canımı yakmak, beni azarlamak ve en iyi arkadaşını hayal kırıklığına uğrattığım için canıma okumak istediğini biliyorum. Onu suçlamıyorum. Benim eksikliklerim için uygun gördüğü her şeyi yapmasına izin verirdim. Kendi isteğimle yere yatar ve hak ettiğim dayağı yerim.

"Yapabileceğim bir şey var mı? Yardım etmeliyim Lennox, elimden gelen her şekilde.

Kaybediyorum."

"Seni de tehlikeye atamam Victoria. Mallory beni asla affetmez."

"Beni durduramamanız iyi bir şey. Değirmen cinayetlerini çoktan okudum ve internette birkaç randevu hesabı açtım. Eğer onu izliyorsa, kendimi ringe atmak onun için karşı konulmaz olacaktır."

"Ne yaptın?" Ahizeye doğru kükredim. "Seni haberdar ederim."

Tıklayın.

O yapmadı. O kadar aptal olamaz. Mal'ı geri almak için o da benim kadar çaresiz, Mallory'nin hâlâ hayatta olduğuna dair bir kanıt bulabilmek için kendini feda ediyor. Bu katil takas için hazır olmayacak, Victoria Mallory'nin yerini alamayacak. Küçük sirenimden istediğini almak için ona işkence edecek. Victoria'nın bu intihar görevini yerine getirmesine izin veremem. Onu geri aradığımda göğsümde panik birikiyor, ama o beni duymazdan geliyor. Zihnim acele ediyor, mantıklı düşünmeye zorluyorum. Mallory'ye ulaşmak, ona boyun eğdirmek ve istediğini yaptırmak için Victoria'yı sadece son çare olarak alacaktır. Mal elinde olduğu sürece internette yeni bir kurban aramayacaktır. Victoria'yı almak için internete ihtiyacı yok, istese alabilir. Lanet olsun.

Mallory'nin araba yoluna girip park ettikten sonra arkadaşına sakin ve akli başında bir mesaj yazmaya çalışıyorum.

MEZARLAR:

Bu kadar yavaş ilerlediği için üzgünüm ama lütfen kendinizi riske atacak bir şey yapmayın. Mallory'nin şu anda tüm dikkatime ihtiyacı var ve senin de kaçırılmadan endişe edersem onu bulmaya odaklanamam.

Onu geri aldığımızda sana ihtiyacı olacak, o yüzden güvende kal.

VICTORIA:

Bir amaca ihtiyacım var yoksa onu aramak için ormana gideceğim.

Jackie beni sonsuza dek durduramaz, sen de durduramazsın.

Kahretsin, bu kadın. Duygularını anlıyorum, gerçekten ama Mallory'ye onu geri getirdikten sonra arkadaşının öldüğünü söyleyemem. Belki yapabileceği bir şey vardır, bu kadar amaçsız hissetmemesine yardımcı olabilecek bir görev.

MEZARLAR:

Eğer yardım etmek istiyorsanız, bunu evinizin güvenliğinden yaparsınız. Avcıların internet üzerinden bilgi alışverişi yaptığı bazı siteler duydum. Buralardan biraz bilgi bul ve bana gönder.

Şimdilik bu kadar.

VICTORIA:

Teşekkür ederim.

İrtibatta olacağım.

MEZARLAR:

Aptalca bir şey yapmayın yoksa kendinizi güvenlik görevlisi olarak bulursunuz.

VICTORIA:

Güzel.

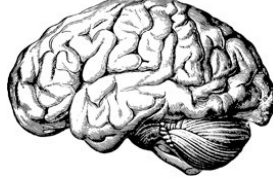
Jaydon'dan hâlâ haber alamadım ama iş günleri henüz bitmedi. Araştırmaya kendim başlamayı tercih ederek içeri geri dönüyorum. Giriş yolunda durup Mallory'nin yatak odasına giden koridora bakıyorum. Onsuz burada olmak ve baktığım her yerde ikimizin hayaletlerini görmek işkence gibi. O yanımdayken burada bir dakika daha oturamam. Dönerek evden çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Adımlarımda donup kaldım. Gitmeli miyim?

Kilidi açık mı? Ya kaçmayı başarır ve buraya gelirse? Anahtarı geri çevirip kapının kilidini açıyorum.

Avluyu geçip karavana gidiyorum ve arazi aracının kancalarını çıkarıyorum. Mallory'nin önceden hazırladığım eşyalarının olduğu çantayı alıp ilk yardım çantasını, el fenerlerini, pilleri ve bıçağımı koyuyorum. Dolu bir bidon ve ekstra bir kaskla birlikte çantayı bagaj rafına bağlıyorum. Atv gümbür gümbür çalışıyor ve toprak yoldan aşağı inip gördüğüm ilk patikaya sapıyorum. Seni bulacağım, bebeğim. Söz veriyorum.

On Birinci Bölüm

MALLORY

T Kaptanım onları kapı kollarından çekerken dışarıdaki zincirler şingirdiyor, üst üste yüzüncü kez beni becermek için hazırlanıyor. Günlerin sayısını unuttum ama önemli değil.

kırılmayı reddediyor. İki ağır ahşap kapıyı ağır ağır açarken menteşeler inliyor ve dışarıdan gelen ışığın hafifçe odaya sızmasına izin veriyor. İş botları merdivenlerden takırdayarak iniyor ve tozlu, loş ortamdan çıkarken ellerinin dolu olduğunu görebiliyorum. Bir ayakkabı kutusu, iki plastik alışveriş torbası ve üzerinde lezzetli görünen bir sandviç olan bir tabak taşıyor. İlgimi çekti.

"Bugün uslu durmaya hazır mısın, sevgilim?" Sesi hafif ve meraklı ama beni içine çekmeye çalıştığı sahte güvenlik hissine güvenmemem gerektiğini biliyorum. Zayıfım ve zihnim bulanık çünkü beni kaçırdığından beri sadece birkaç kez besledi. Ancak, başıma büyük bir bela açarak ve bana getirdiği yiyecekleri reddederek kendime iyilik yapmıyorum. Beni elinde tutmak istiyorsa, istediğimi vermek zorunda, yoksa kendimi yavaş yavaş öldüreceğim.

"Bu bana ne getirdiğine bağlı," diye mırıldanıyorum, çekilmez bir sürtük olmaya çalışarak.

"Oh, sana çok şey getirdim, sevgilim. Ama alıp almayacağına sen karar vereceksin." Bu rutubetli, penceresiz hapishanede kilitliken akıl sağlığımı korumanın bir yolunu vaat ederek benimle alay ediyor.

"Göster o zaman."

"Hayır, henüz değil... Aç mısın?" Torbaları dikkatlice yere bırakıyor ve bir tanesi hafifçe eğilip getirdiklerini görmemi sağladığında neredeyse ciyaklıyorum. Kitaplar ve kalemler. Eşyalarını kilitle, Mallory. O şeyleri almak için ne kadar hevesli olduğunu göremez.

"Evet, açım" diye fısıldıyorum. Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıp içinde kilitli kaldığım köpek kulübesinin önüne çömelirken dudaklarının kenarından sinsi bir sırıtma geçiyor. Ceketinin cebinden bir anahtar halkası çıkararak tel kapının etrafına sıkıca tutturulmuş ve çerçeveden geçirilmiş asma kilidi açıyor. Kapıyı açıyor, paslanmış metal menteşeler gıcırıyor ve gözlerimin arkasında zonklayan migreni on kat daha kötü hale getiriyor.

"Hadi bakalım," diyor. Kafesten sürünerek çıkıyorum ve bu yepyeni bir seviyede güven sarsıcı. Önümdeki yatağa oturmak için hareket ediyor, yanındaki yeri okşuyor ve beni lanet bir köpek gibi çağırıyor. Bu çok aşağılayıcı. Daha önce hiç bu kadar aşağılandığımı, bu kadar değersiz hissettiğimi hatırlamıyorum.

Derimin altında şiddet dönüyor ama bu durumda asla harekete geçemem. Günlerce o küçük alanda sıkışıp kaldığım için uzuvlarım kaskatı ve ağrıyor ve göz migrenim yüzünden net göremiyorum. Titreyerek ayağa kalkmaya çalışıyorum ama onun mırıldanarak onaylamayan sesi kulaklarıma çarpıyor ve duraklıyorum. "Nuh-uh. Bana doğru sürün sevgilim." Bacaklarını açıyor ve dudaklarını yalıyor, daha önce ondan hiç görmediğim bir yoğunlukla beni izliyor. Tasmamı eline alıp beni kendisine doğru çekiyor. Yavaşça hareket ediyorum, tiksintimi yutarken bir elimi diğerinin önüne koyuyorum.

Yatağın üzerinde yanına oturduğumda "Aferin kızıma," diyor. Tabağı alıp bana uzatıyor. Şarküteri etinin kokusu burnuma dolduğunda açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi salyalarım akıyor. Şimdiye kadar bana verilen en fazla yiyecek bu, bana aralıklı olarak granola barlar ve cips paketleri atıyordu.

Sandviç ekmeği beyaz ve kabarıktır, üzerine kalın bir mayonez sürülmüştür ve jambon, sucuk, marul, peynir ve domatesle doldurulmuştur. Var olan en güzel sandviç olabilir. *Bunda ne var, göt herif?*

"Ye, ye," diye ısrar ediyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Ayakkabı kutusunu kucağına çekip kapağını kaldırıyor. İçinde ne olduğuna tanık olduğumda sandviç ağzımın yarısına kadar duraklıyor.

Polaroidler.

Önceki kurbanlar olduğunu tahmin ettiğim bir sürü kadın fotoğrafı. Onlar

Yaralı, kesilmiş yukarı

ve kanama-dolu

üzerinde parçalanmış ve

zar zor

Tanınabilir. Bu lanet bir test. En derin karanlığını ortaya çıkarırken çatlayıp çatlamayacağımı görmek istiyor. Sandviçi dişlerimin arasına alıp ısırıyorum.

Zayıflık gösterme. Bu beni rahatsız etmiyor. Onlar gerçek değil. Sahteler ve bu bir korku filmi. Dinlediğim bir başka korkunç gerçek suç vakası... Ne yazık ki odak noktası olduğum bir vaka. *Çiğne ve yut.*

"Bana göstermek istediğin tek şey bu mu?" Bir ısırık daha almadan önce mırıldanıyorum. Domatesin suyu çenemden aşağı akarken et dişlerimin arasında öğütülüyor. Benim kayıtsızlığım karşısında gözleri parlıyor. Sonra sapık eğilip derimdeki sıvıyı yalıyor. *Kusma. Kusma. Kusma.*

Bir parça geri çekilip bana bakıyor. "Besle beni," diye mırıldanıyor. "Ne?" Boğuluyorum, ağzım hâlâ yarı yarıya yemekle dolu.

"Beni besle," diye tekrarlıyor. Sandviçi ağzına doğru tutuyorum, paylaşmak zorunda olduğum için sinirleniyorum, ama başını sallıyor. Oh, lanet olsun. Bu deli sandviçimi ona bebek gibi yedirmemi mi istiyor? Bu kadar büyük olmasına şaşmamalı... İki kişilik.

Ne istediğini anladığımda üzerimdeki değişimi görüyor olmalı. "Acele et sevgilim, ben de açım." Yer değiştiriyor, başını kucağıma koyuyor, dehşet kutusu karnının üzerinde duruyor. Ağzını açıyor, dilini çıkarıyor ve ben aynı anda hem ağlamak hem de kusmak istiyorum.

Eğiliyorum ve ağzımdaki yemeği onunkine tükürüyorum. Çenesi yarı çiğnenmiş sandviç parçasının etrafında kapanıyor ve onaylarcasına mırıldanıyor. Şok oldum ve nutkum tutuldu, boğazımın arkasında kalan öğürmeyi bastırıyorum. "Bir daha," diyor. Siyah saçlı bir kadının resmini gösterirken bir ısırık daha alıyorum. Çıplak, üstü başı kir içinde, omzundaki bir delikten kan akıyor ve dizlerinin üzerinde, adamın aleti yüzünde. Kadın tanıdık geliyor, ama kurban seçimleri bir süredir bana benzeyen kadınlardan yana değil. En azından şimdi bana sahip olduğuna göre, diğer tüm kadınlar güvende. Yemek dilimden yuvarlanıyor ve onun bekleyen ağzına düşüyor. "Buradaki ilk gününde tanıştığın kişi bu." *Ne?* Gözlerim resimden fırlayıp onunkilere kilitleniyor. Şunu demek istiyor olamaz... "Evet, sevgilim, takılıp üstüne düştüğün kız. Hatırlasana... Nekrotik bir su balonu gibi patlamıştı." O anı yeniden yaşarken içini derin bir kahkaha kaplıyor. *Sakın kırılma. Sakın kırılma. Sakın kırılma. Sen bir kayasın.*

"Ne zaman duş alabilirim?" Onun anılarını anlatmasına bir son vermeye çalışıyorum. "Ya da yeni kıyafetler aldığımda?" *Isır, çiğne, yut.* Sorumu kabul etmiyor, hatta sesimi duymuş gibi bile görünmüyor. Belki de beni duymadı bile, gerçeği algılayamayacak kadar anıların içinde kaybolmuştu. Gözleri yine o uzaklara bakıyor ve onunla geçirdiği zamanı yeniden yaşadığını biliyorum.

"O çok iyi bir oyuncuydu," diyor sonunda, gözleri tekrar buraya ve şimdiye odaklanıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Yine de kimse seninle kıyaslanamaz. Sen mükemmelsin."

"Teşekkürler," diye kestirip atıyorum. Bu saçmalığın işe yaradığını mı sanıyor? Bunun bana kur yaptığını inanması mümkün değil. Sahte bir orgazm ve onun boğucu sapkınlığına oynamak, şimdi bana her zamankinden daha fazla takıntılı. Yine de uzun vadede benim avantajıma olacak sanırım.

"Biraz daha lütfen," diyor altımdan, daha rahat bir pozisyona geçerek. Kutudan başka bir resim çıkarırken yemeğimi onunla 'paylaşmaya' devam ediyorum. "Beni bir gırtlacı sikerken görmek ister misin?" diye soruyor, elindeki küçük karede her ne varsa sevinçle dolup taşıyor. Sakso çekerken mi çekilmiş? Kendimi birazdan göreceğim sert sahneye hazırlıyorum ama hiçbir şey beni resmi bana doğru çevirdiğinde içime çekeceklerime hazırlayamazdı. *Kıpırdama. Hareket etme. Dağılmayın.*

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor. Dirsekleri kalçalarımaya batıyor, yüzü benimkiyle aynı hizaya geldiğinde acı beni merkeze alıyor. Hastalığımın onunkiyle uyuşmadığına dair herhangi bir iz arıyor. "Bana ne yaptığını söyle," diye fısıldıyorum, sandviçin yumrusu boğazımda düğümleirirken. Zorla yutuyorum ve bir öksürüğü bastırıyorum.

Elimi tutuyor ve yemeği ağızıma götürüyor. Bir ısırık daha alıyorum. O zavallı kadına ne yaptığını fısıldarken dudakları kulağımın kabuğıyla buluşuyor. "Hayatını kurtarmak için sık yalayamıyordu, ben de yemek borusunu kestim ve onu bir et feneri gibi kullandım. Büzüşüp çürüyene kadar döllerimi defalarca boğazından aşağı boşalttım." *Ağlama. Ağlama. Ağlama. Ağlama. Ağlama.* Kulağımı yalıyor, lobunu kemiriyor ve emiyor, sonra geri çekilip kucağımdaki rahat pozisyonuna dönüyor. Rahat ve tamamen endişesiz, sanki az önce beni travmatize etmemiş gibi.

Snap. Snap. Snap.

Yüzümün önünde şaklayan parmaklarının sesi beni kendime getiriyor. Az önce farkında olmadan katatonik bir duruma mı girdim? Bilmiyorum.

uçup gittiğimi hatırlıyorum. Bu sefer bilinçli olarak ayrışmaya karar vermedim ve bu çok endişe verici.

"İyi misin hayatım?" Vıcık vıcık, tükürükle ıslanmı  ekmek ağzıma ağır ağır oturuyor. Diğer malzemeler dilimin üzerinde dönerken parçalanmanın eşiğinde. Başımı sallıyorum ve a ması için işaret ediyorum. "Pekâlâ, bu sefer yavaş ol." Gözleri hevesli birer fincan tabağı gibi, ağzımdaki besinleri onunkilere d kmemi bekliyor. Dudaklarımı hafifçe aralıyorum ve ekmek aromalı t k r ğ m n ağzına sızmasına izin veriyorum. Boğazının  ğle yemeğimi yutu unu izlerken inliyor. Yoksa ak am yemeği mi?

Vücudu yukarı fırlıyor. "Dilinle bana uzat," diye hırlıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapı tırıyor. Ağzı açılıyor ve yemeği benden ona doğru itiyorum. Eli boynumun arkasına dolanıyor ve beni rehin alıyor. Bunu bir yemek alı veri inden çok daha fazlasına dönüştürmeye  alı ıyor. Ağzını benimkine karşı şiddetle hareket ettirirken, yemek parçacıklarının tenimizin arasında  ğ t ld ğ n  hissedebiliyorum. *Bu iğrenç bir şey.* Sonunda tatmin olduğunda geri çekiliyor ve kucağıma dönüyor.

Yemeğimizi bitirdiğimizde sadist sandviç gösterisi ve anlatımı sona eriyor. Gözlerim kama ıyor, sanırım yeni bir uyuşukluk alemine girdim. O resimlerde tanık olduğum şeyler polisin hayal edebileceğinden çok daha kötüydü. Kereste fabrikasında sahnelenen cesetler, onun kulübesinde tek başına yaptığı vah etle kıyaslanamaz bile.

Henderson Mill onun için herkesin sandığı kadar önemli değil. Tahmin etmem gerekirse, asılma saplantısının annesiyle bir ilgisi var. Annesini değirmende intihar etmiş gibi gösterip göstermediği hakkında hiçbir fikrim yok ama ilk cinayeti yeniden yaşamak her seri katil için heyecan vericidir. Beni oraya bile g t rmeyebilir, bu da ilk planımı i e yaramaz hale getirir. Burada canımı alırsa ve benden öncekiler gibi cesedimle oynarsa bundan daha çok zevk alacaktır.

D   nd k e, beni Henderson Değirmeni'ne götüreceğini daha çok düşünüyorum. Beni boğacak, sonra da Lennox'a son bir 'siktir git' demek için kırı lara asacak. Kendi suç mahallinde bulunmaktan ho landığını biliyorum ama nefret ettiği birinin gözlerinin önünde paramparça olu una şahit olmak da vazgeçemeyeceği bir şey. K bus kutusunun kapağını tekrar kapatıyor ve bana bakıyor. Hareketleri beni içinde boğulduğum düşünceler girdabından çekip çıkartıyor.

"Hâlâ du  almak istiyor musun çeker memeli?" diyor dudaklarını yalayarak ve söz konusu memelere bakarak.

"Evet. Giyebileceğim temiz bir şeyiniz var mı?" Tekrar çürümüş bağırsaklara ve sümöklere bulanmak için kendimi temizlemenin bir anlamı yoktu.

"Sonrasında çıplak olmanı tercih ederim." Olmaz, sapık. "O zaman pas geçiyorum, geri atıldığında donarak ölmek istemem. Burada," diye karşılık veriyorum.

"Sana giyecek bir şeyler bulacağım. Hadi gel." Önümde durmak için ayağa kalkıyor, cebinden anahtarı çıkarıyor, üzerime eğiliyor ve duvardaki bağlantı noktasından zincirin kilidini açıyor. Beni lanet bir köpek gibi gezdirmek üzere ve bu tamamen aşağılayıcı.

"Neden duş almamı bu kadar çok istiyorsun?" diye soruyorum, şiltedeki yerime çakılı kalarak.

"Çünkü izlemeye gidiyorum."

Ew. Ew. Ew.

İpi çekiştiriyor ve itaat etmekten başka çarem yok. Direndiğim için misilleme olarak bir dayağa daha dayanabileceğimi sanmıyorum. Her tarafım yara bere içinde ve dün içinde patlayan öfke yüzünden kaburgalarımın birini kırarsa hiç şaşımam. Çok daha kötüsü de olabilirdi.

Dennis'in dayakları daha şiddetli olsa da, günlük değildi, bu yüzden aralarında iyileşmek için zamanım vardı. Beni işe kum torbası gibi gönderip de kasabadan birinin polise haber vermemesine imkan yoktu. Bir keresinde bileğimin kırılması Rita'yı çileden çıkarmaya yetmişti. Dennis ne zaman yakınımda olsa beni bir şahin gibi izlerdi. Onun ya da annemin otel arazisinde benimle kurduğu her ilişkiye tanık olmaya çalıştı. Tacizcilerle ilgili en boktan şey, gerçekte kim olduklarını dünyadan nasıl saklayacaklarını bilmeleridir.

Dengesiz polisi mahzen merdivenlerinden yukarı ve temiz öğleden sonra havasına kadar takip ediyorum. Beni arkasından çekmeden önce güneşin tadını çıkaracak tek bir an bile bulamıyorum. Kulübenin yanından ön kapıya doğru dönüyoruz. Kulübe beklediğimden çok daha küçük, çünkü ben yüzeyin altında unutulmuşken onun üstümde dolaştığını duyuyorum.

Beni ön kapıdan geçiriyor, küçük bir mutfak ve oturma alanını geçip karanlık bir koridora doğru götürüyor. Sağdaki ilk kapıda durup kapıyı açıyor. Nemli, küflü ahşap kokusu burnuma çarpıyor ve banyonun her köşesinde küf oluştuğuna neredeyse eminim. Tuvalet düpedüz itici ve ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Lavabo, duş, küvet ve tuvaletin porselen yüzeyleri

Rengi değişmiş. Sert su birikintilerinden sararmış ve metal armatürlerden kaynaklanan pas lekeleri. Bu, bir temizlikçinin en kötü kabusunun hayata geçmesidir.

"řu iğrenç şeyleri çıkar ve içeri gir," diyor ve kapıyı arkamızdan kapatıp düğmeyi kilitliyor. Suyu açmak için eğiliyor, ben de ona uyararak üzerimdeki kabuklu giysileri çıkarıyorum. Kenara çekiliyor ve zaten boğucu derecede sıkışık olan banyoda küvete girebilmem için gereken boşluğu bana sağlıyor. Buz gibi su üstümden akıyor, tüylerim diken diken oluyor ve meme uçlarım soğuktan sertleşiyor. Bir ürpertiýi bastırarak, vücudumun soğuğa verdiği tepkiden duyduğu memnuniyeti inliyor.

"Suyun ısınması biraz zaman alıyor, ama ısındığında da uzun sürmüyor, o yüzden yerinde olsam acele ederdim." Bir milisaniyeyi daha çıplak ve asla gelmeyecek sıcak suyu bekleyerek geçirmek istemediğim için dinliyorum.

Duş perdesi yok, bu yüzden vücudumun açıkta kalan her santimetresinde dolaşan gözlerini net bir şekilde görebiliyorum. En mahrem yerlerimde oyalanıyorlar ve daha önce hiç bu kadar savunmasız ve korkmuş olduğumu sanmıyorum. Ghost'la çıplak olmak bile hiç bu kadar korkutucu olmamıştı.

Ilık suyla cildimdeki birikmiş pisliği temizlerken onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Vücut yıkama suyu gül gibi kokuyor, keskin ve benim hoşuma gitmeyecek kadar güçlü. şampuan ya da saç kremi yok, sadece bulaşık yıkamak için kullanılan bir sünger var, onunla temizleniyorum. Aşındırıcı ama vücudumdaki kiri çıkarmada harika çalışıyor. Cildimi çizen ve dokunduğu hücrelerimi yok eden pürüzlü dokuyu memnuniyetle karşılıyorum. Sabunu içinden geçirmeye çalışırken saçlarım düğüm düğüm oluyor. Saçlarımdan kopan parçaların kanalizasyona karışmasını umutsuzca izliyorum. Tutulduktan, koparıldıktan, çamurda sürüklendikten ve çürüyen vücut sıvılarıyla kaplandıktan sonra yumuşak ve ipeksi dokusunu kaybetti. Yırtık pırtık ve kuru, iğrenç kokulu temizleyiciyi saçlarımdan arındırmaya çalışırken saç telleri saman gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatarak başka bir yerdeymişim gibi davranmaya çalışıyorum. Burada olmayan, lanet olası bir katilin bana bakmadığı herhangi bir yerde.

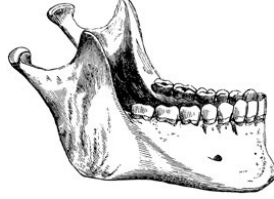
Eli göğsümü avuçluyor ve ben tekrar bu cehennemin içine çekiliyorum. Henüz boşalmadı ve duşun karidesli aletini içime sokmaya çalışmasının habercisi olmasından korkuyorum ama o iki büyük alışveriş poşetinde ne varsa onu hak etmek için bir şeyler yapmam gerekeceğini biliyorum.

Diğer elinde tasmamı tutuyor, zincir kirli, rengi solmuş duşun dışında bir o yana bir bu yana sallanıyor. Ağırlığı boynumdaki tasmanın en rahatsız edici şekilde sürtünmesine neden oluyor, tahriş ediyor

Onu giydiğim zaman oluşan yaralar ve yaralar. "Amını yıkamayı unutma," diye homurdanıyor. Bunu caydırıcı bir unsur olarak kullanabilmek için 'unutmak' istiyorum ama maruz kaldığım her şeyden et yiyen tuhaf bir hastalık kapmak da istemiyorum. Kararlı bir şekilde süngerı bırakıp avuçlarımı sabunluyorum ve bedenimi yavaşça ondan uzaklaştırıyorum. Umarım fark etmez de biraz mahremiyet içinde yıkanabilirim ama homurdanarak onaylamaz gibi bir ses çıkarıyor ve sonra "Hayır, hayır, arkasını dön ve yay onları" diyor.

On İkinci Bölüm

Bilinmiyor

T İşte günlerdir görmediğim dehşet. İçime çekiyorum, korku ondan sızıyor ve etrafımızdaki havaya sızıyor. Sevgilimin gözleri, utancını bastırırken dökmeyi reddettiği yaşlarla parlıyor. Bu

Aradığım duygular bir an için orada oluyor ve sonra bir anda kayboluyor. Vücudunu yavaşça bana doğru çevirmeye başladığında yüz hatlarındaki umursamazlığı izlemek beni başka hiçbir şey kadar sınırlendirmiyor. Neden Memur Graves'in istediği her şey olabiliyor da benimleyken kayıtsız bir kancığa dönüşüyor? Ondan istediğimi alacağım, onu kökünden kesmek zorunda kalsam bile.

Tamamen bana dönüyor ve sabunlu ellerini amina doğru götürüyor. İstese de kalçalarını birbirine daha sıkı kenetleyebileceğini sanmıyorum.

"Utanma hayatım, şu bacağını kaldır da hepsini göreyim." Küvetin kenarını okşayarak söylüyorum. Kaşlarını öylesine çatıyor ki, attığım kahkahayı zapt edemiyorum. Bu kız tek bir bakışıyla sütü kesebilir. Şu anda benden nefret ediyor ve bu beni çok azdırıyor. Onu kıracağım, daracık amcığını sikerken içindeki kavganın dışarı sızmasını izleyeceğim.

Kan bacaklarımın arasındaki eti kalınlaştırıyor ve onun yapışkan, kırmızı yaşam gücüyle kaplamak için bir dürtü duyuyorum. Kapının kilidinin takılı olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettikten sonra ona dönüyorum. Banyo küçücük, aramızdaki mesafeyi kapatması hiç zaman almıyor. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, iki yırtıcı hayvan birbirlerinin etrafında dönüyor ve birbirlerini ölçüyorlar. Ama buradaki tek yırtıcı benim, o sadece kurt gibi görünmeye çalışan bir koyun.

Çakıyı sağ ön cebimdeki güvenilir yerinden çıkarıyorum. Gözleri açılıyor, yüzümle elimdeki gizli bıçak arasında gidip geliyor. "Gerçekten de vasatın altında saksolarla idare edebileceğini mi sandın?" Alay ediyorum. "Sakso çekmek istemeyen son kaltağa ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Dizlerinin üzerine çökmeye başladı, "Bu sefer değil, şekerim." Duraklıyor, sonra tekrar ayakta duruyor. Ağzını alma düşüncesi aklımdan geçse de, bu gece o birinci sınıf gayrimenkulü istiyorum. Erkek arkadaşının ne zaman döneceğini bilmiyorum ama onu bir daha gördüğümde, amına gömdüğüm aletimin anısıyla eğlenmek istiyorum. Benim bıçağımla kanayacak, benim karanlığımla eşleşecek ve benim ellerimde ölümle tanışacak. Sadece... henüz değil.

Derin nefes alıp verişini duyuyorum ve bu beni altın çocukla alay etme fantezimden uzaklaştırıyor. "O küçük kürdanla ne yapacaksın?" diye küstahça soruyor. Kahretsin, keskin bir ağzı var.

"Eminim seni doğru yerinden dürtersem, gayet iyi kanarsın." Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, önceki dürtmelerimden kalan kesikler neredeyse iyileşmiş ama cildindeki kusurları hâlâ hissediyorum. Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve bu göğsümdeki bombanın fitilini ateşliyor. Yapabildiğimi bilmediğim bir hızla geri döndüm ve ona ters bir yumruk attım. Klostrofobik odada yankılanan şiddetli sesi onun şaşkınlık dolu nefesi takip ediyor. Darbe dengesini bozuyor ve ıslak porselen yüzeyde kayarak musluğun üzerine düşüyor. Duş düğmesi çarpmanın etkisiyle kapanıyor ve suyu kapatmak için eğiliyorum. Alnında kan çiçekleri açıyor, kaymaktaşı tenini en sevdiğim renge boyuyor. İnliyor ve kısa bir süre için bir insanın bir yığın yapışkan maddeye dönüşmeden önce kaç beyin yaralanmasına dayanabileceğini merak ediyorum. Parmaklarım saçlarına gömülüyor, kıvrılıyor ve dudaklarından güzel bir feryat koparıyor. "Bilincin sınırdayken o kadar da soğukkanlı değilsin, değil mi sevgilim?" Bakışlarımla buluşması için yüzünü eğiyorum.

"Siktir git," diye homurdanıyor.

"Seri katillerin çoğunun beyninde hasar olduğunu biliyor muydunuz? Genellikle çocukken olur ve beynin ön tarafında bir yerlerde bir şeyleri mahveder. Benimki için annemin sert elini suçluyorum, ama seninle deney yapmak ve kafaya birkaç darbe daha almanın bazı vidaları gevşetip gevşetmeyeceğini görmek isterim."

Onu serbest bıraktığımda "Ön lob hasarı, seni ahmak" diye bağıyor. Yumruğumu sıkıyorum ve onu bir sonraki haftaya atıyorum. Mallory'nin başı geriye savruluyor, tasmaşının kısa kayışı öğretilmiş bir şekilde çekiliyor. Kendime doğru çektim ve uçtu.

yüz üstü küvetin kenarına düşüyor. Bilincini kaybetmiş gibi görünerek leğenin içine yığılır. Kan, yüzünün altında birikerek gidere doğru yol almaya başlıyor. Su kalıntılarıyla karışmasını ve içeri akmadan önce boru deliğinin etrafında dönmesini büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Başını geriye çektim ve çarpık burnunu gördüm. *Ne kadar uygun.* Sen benim burnumu kırarsan, ben de seninkini kırarım. Başparmaklarımı burnunun her iki yanında hizalayarak yerine itiyorum. Normalde umurumda olmazdı, son kırdığım yüzü düzeltmemiştim. Ama ona bakmak zorundayım ve başarabildiğim sürece olabildiğince güzel olmasını istiyorum. Çarpık ve ezilmiş kıkırdak uzun vadede işime yaramayacak.

"Ayağa kalk," diye bağıryorum. Kıpırdamıyor bile ama ona güvenmemem gerektiğini biliyorum. Geçen sefer bana iyi bir yumruk attı çünkü ben onun bir ışık gibi söndüğünü sanmıştım ama öyle değildi.

Onu zincirinden tutup yukarı çekiyorum ve bir sarkaç gibi ileri geri sallanarak orada tutuyorum. Guruldaması, boynundaki ölü ağırlığın baskısından bayılmak üzere olduğunu gösteriyor. Onun bokuyla uğraşmak zorunda kalmayacağımdan memnun bir şekilde onu kollarımın arasına alıp omzuma atıyorum. Tezgâhtan yeni kıyafetlerini alıp kapının kilidini açıyorum ve dışarıya, mahzene doğru ilerliyorum.

Serin esinti çıplak tenini öptüğü anda kıpırdanıyor ve dizini çeneme atıyor. "AHH! Seni kaltak!" diye çığlık attım. Elimden kurtulmaya çalışarak ikimizin de yere yuvarlanmasına neden oldu. Zincirin yumruğumun etrafına sıkıca sarıldığından emin olarak, diğer kolumu bacaklarının etrafında tutuyorum, böylece yüzüme tekrar tekme yemiyorum. Kafatasının arkası sert zemine çarparak onu sersemletiyor.

Tekrar iyileşmesini beklemeye hiç niyetim yok, yarın önünü görebilse de göremese de benim için koşacak. Bu onun hatası, sonuçlarına katlanmalı.

Sersemlemiş durumdaydı ve ben de onun sayıklama halinden faydalanıyordum. Vücudunun üzerine atlayarak sertleşmiş sikimi serbest bıraktım. Çabucak, fazla zinciri narin bileklerine doladım ve her ikisini de kavrayışımın altına sabitledim. Diğer elimin avuç içine tükürerek sikimi kaplıyor ve amına saplıyorum. Acımasız saldırıdan dolayı çığlık atıyor ve amının duvarları her itişte parçalanıyor. Çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor ve ben de istediğimi alıyorum. Ancak, çöl kadar kuru ve bu da sikimi acıtıyor. Bıçağı cebimden çıkarıp dişlerimi kullanarak sapından çekip çıkarıyorum. Bilenmiş çeliği omzuna batırdım ve acı içinde feryat etti. Yavaşça

çekip çıkarıyor, sonra tekrar bastırıyor, tekrar tekrar, tekrar tekrar, krema makinemin hareketine göre zamanlayarak, onun harap olmuş amına girip çıkarken.

Bıçağı geri çekiyorum ve delinen yerden kanın fışkırmasını izliyorum. Bıçağın kör tarafını çeneme bastırarak bıçağı sapına geri sokuyorum ve hızla cebime geri koyuyorum. Parmağımı yaranın içine sokup etinin içinde gezdiriyorum. Delik bir bakır paradan daha büyük değil, gerçek bir hasara yol açmamış olmalı.

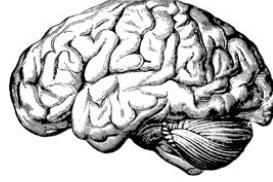
Çılgınlıklarının şiddetinden amcığı sikimi boğuyor. Elinden geleni yapıyor, olabildiğince yüksek sesle bağılıyor. Neredeyse sağır edici, kulak delici bir çılgılık bu, o gittikten çok sonra bile hatırlayacağım ve ondan sonra gelecek tüm kadınlardan susayacağım bir çılgılık.

"İstedığın kadar bağır sevgilim. Kimse seni duymayacak," diye nefes alıyorum. Avucumu yaranın olduğu yere koyup kanını alıyorum, sonra da kolanımın içinde kaybolduğu yere döküyorum. Kahretsin, çok sıcak ve ıslak, daha fazla dayanamayacağım. Hıçkırıklarının senfonisi etrafımızdaki havada yankılanıyor ve içtenlikle kimsenin duyacak kadar yakın olmamasını umuyorum.

Pistte coşkuya doğru ilerlerken hayalarım vücuduma yaklaşıyor. Mallory'nin artık ağlamadığının belli belirsiz farkındayım ama boşalma ihtiyacına o kadar kapılmışım ki umurumda bile değil. Bugün onu mahvettim. Muhtemelen şu anda ona yaptığım şeyi unutmuştur. Bu kadınlarla her zaman olur. Olmayana kadar tutarlıdırlar. İşler başa çıkılamayacak kadar travmatik bir hal aldığında kendilerini kaybederler. Mesele şu ki... Mallory diğer kızlardan çok daha dengesiz, ona tecavüz etmek sadece karanlığını artıracak, söndürmeyecek. Sadece bu düşünce bile yüzme ordumu onun kanlı amcığına salmamı ve ormanda çınlayacak gırtlaktan bir ses çıkarmamı sağlıyor.

On ÜÇÜNCÜ Bölüm

MALLORY

H Yanı başımdaki yatağın üzerine bir günlük bırakıyor ve yanına bir kalem bırakıyor. Elimi yavaşça yastığın altına doğru kaydırıyorum, gizlemeye çalışıyorum

nefret edeceğini bildiğim bir şey var.

"Aradığım her şeyi bulacağımı biliyordum. Mücadeleyi asla bırakmıyorsun," diyor bu sık kafalı. Haksız da sayılmaz. Şu anda ne kadar ölmek istesem de, cehenneme girmeden önce onu öldürmek istiyorum. Güç ve hız benden yana olsaydı, bana dikkatsizce fırlattığı kalemle onu bıçaklayarak öldürmeye çalışırdım. Ancak gardiyanımın çetrefilli bedeni tek bir insandan ikiye, sonra da üç puslu forma dönüşüp odaklanıp odaklanmamaya başlayınca, kötü niyetlerimi şimdilik askıya almak zorunda kalıyorum. Bu his beni sersemletiyor ve midemi bulandırıyor. *Uzanmam gerekiyor*. Beni esir alan kişinin birden fazla korkutucu şekli var, bana doğru ilerlerken doğal olmayan bir şekilde hareket ediyorlar. Bırakın onunla ölümüne dövüşmeyi, kendi başıma ayakta durmaya çalışsam anında kış üstü düşeceğimi biliyorum. Bu yüzden pis, tecavüzcü ellerini tekrar üzerime koymak zorunda kaldı, acınası bir şekilde direnmeye çalıştığımda beni hapishaneme doğru sürükledi.

Bir şişe hapi yüzüme doğru sallıyor ve çıkan ses başımın zonklamasına neden oluyor. "Baş ağrın için bir şey ister misin, sevgilim?" Hayır, almak için sakso çekmem gerekecekse hayır. Beynimdeki şişliğe katlanacağım, belki de o beni tekrar parçalamadan önce beni öldürecek. Her yerim ağrıyor, kalbimin her atışında vücudum acıyla güm güm atıyor. "Bu sefer bedava," diye gülüyor kendi kendine, avucundan üç hapi benimkine atıp bir şişe su uzatırken. Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve ters ters bakıyorum. Sırıtarak, "Bu su," diyor.

zaman, yemin ederim." Akıl sağlığımın bağını yastığın altında guvenle bırakarak ona uzanıyorum. Kapağını açıp, belli belirsiz bir yudum alıyorum. Beni henüz öldürmeyeceğini biliyorum ama bu tekrar uyuşturulmayacağım anlamına gelmiyor.

"Teşekkür ederim," diye homurdanıyorum. Nankör olarak görölmek istemiyorum. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Beni bırakıp odanın ortasındaki çantaların önüne çömeliyor. Çantaları karıştırıp içinden bir şeyler çıkarmaya ve sağında bir yığın oluşturmaya başlıyor. Gözlerimi kısıyorum ama hiçbir şey seçemiyorum. Hapları geri atıyorum, suyun yarısını içiyorum, sonra da var olan en rahatsız yatağa uzanıyorum. "Kaç gündür yokum?" Sorma riskini göze alıyorum. Sormamalıydım ama içimde bitmek bilmeyen bir bilme ihtiyacı var.

"Ah, bir haftadan biraz fazla oldu," diyor, bacaklarımin arasındaki zonklayan bölge sayesinde çok neşeli. Hepsi bu kadar mı? Eminim Lennox ve Victoria şimdiye kadar kaybolduğuma dair alarm vermişlerdir. "Sakin orada bir şeyler düşünme. Kimse gittiğini bilmiyor. Tek bir kayıp ihbarı bile yapılmadı." Sözleri, doğru olmasa bile, göğsümde şişen umut balonunu delip geçen bir ok gönderiyor. Balon patlıyor ve ben de sönüyorum. Tutunduğum tünelin ucundaki ışık sönüyor ve kurtarılacağıma dair tüm hayallerim bir nefes nefese beni terk ediyor. İçimde biriken gözyaşlarını bastırırken yüzüm zonklıyor ve burnumdaki ağrı dayanılmaz hale geliyor. Parmaklarımı dikkatlice yüzümün şişmiş derisinin üzerinde gezdiriyorum. Şu anda aynaya baksam tanınmaz halde olacağımdan eminim, kendi etimin hissini ben bile tanıyamıyorum.

"Bana ne yaptın?" sesim nemli atmosferde dalgalanıyor.

"Bana yapmadığın hiçbir şey kalmadı." Sesi sert, onunla şansımı zorluyorum. "Kendin görmek ister misin?" Dönüp pembe bir çocuk aynasını kucağıma fırlatıyor. Plastikten yapılmış ve önündeki küçük etikette yazdığı gibi "%100 kırılmaz" olduğu garanti ediliyor. Bu cehennem çukurundan benim için kolay bir çıkış yolu yok.

Onu kaldırıyorum ama omzumdaki delik bana onun varlığını hatırlattığında ağlıyorum. Siktir et, buna değmez. Ne kadar tanınmaz bir hale geldiğimi görmek beni daha da üzecek. Aynayı yere bırakıp kendimi bir topun içine kıvırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve uykunun beni alıp götürmesini bekliyorum.

Ayakları toprağı sürüklüyor, üzerinde dinlendiğim iğrenç yatağa doğru ilerlerken ayak sesleri giderek artıyor. Üzerime geldiğini hissettiğimde, bir gözümü açıp kaşlarımı çatıyorum. *Defol git, seni çirkin*

Siktir. Elinde bir yığın bok var. "Biraz daha hevesli olabilirsin, bak sana ne getirdim," diye homurdanıyor.

Sesimin tonunu büyük ölçüde değiştirirken vücudumda dolaşan acıyı gizleyerek kendimi toparlıyorum. "Oh!" Ellerimi çırpıyorum. "Bana ne getirdin Noel Baba? Sanki Noel sabahı yeniden başladı!" Alaycı bir şekilde neşeyle ciyaklıyorum. Görüşüm yarıyor ve başım dönüyor ama bununla savaşıyorum.

"Pekâlâ, artık senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim." Tasmamı çekiştiriyor, kilidi iki kez kontrol ettikten sonra kazandığım şeyleri sert bir *şaplakla* yere bırakıyor. Alışveriş torbalarının yanına geri dönüp en büyük torbayı karıştırıyor. "Kırmızı mı, mavi mi, yeşil mi?" diye soruyor.

"Mavi," diye cevap veriyorum düşünmeden. Her neyse, renginin ne olduğu umurunda değil. Ambalajın yırtılma, çatlama ve ardından sallanma sesi odada yankılanıyor ve elinden bir parıltı yayılmaya başlıyor.

Bu bir parıltı çubuğu.

Birdenbire renk seçimimden çok memnun oldum. Kırmızı ya da yeşil, ağrıyan gözlerim ve çarpan kafatasım için çok yoğun olurdu. "Bunlar ne için?"

"Karanlıkta okumak ya da yazmak senin için oldukça zor olurdu, öyle değil mi şekerim?" Sesinin nesi var böyle? Postanedeki hışırtılı sürüngen haline geri dön. Bu yeni yumuşak ve normal ses tonunu sevmiyorum, onun monoton, duygusuz sesi kadar sinir bozucu.

"Sanırım öyle..." Kabul ediyorum. Odayı geçip yanıma geliyor ve bana parlayan çubuğu uzatıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Çömeliyor, gözleri tenimin her santimini tarıyor ve vücudumda bıraktığı izleri inceliyor. Bu anılar, Crystal Creek kasabasında tertemiz bir polis memuruymuş gibi davranarak geçireceği bir sonraki vardiyasında ona yardımcı olacak.

"Umarım erkek arkadaşın bu gece geri gelir, kanın hâlâ sikimi boyarken onunla sohbet etmeyi çok isterim" diyor. İfadesiz kalmaya çalışırken içimdeki ateş kabarıyor. Benim tepkimi istiyor, bu onun sadist ihtiyaçlarını besliyor.

Eli omzuma iniyor, başparmağı bıçak yaramın üzerinde ileri geri hareket ediyor. Kör zonklama, oluşan pıhtıyı bozarak ve yüzeye yeni bir kan çiçeği sızdırarak çalkantıdan dolayı yoğunlaşıyor. "Gitmeden önce bana bir öpücük ver." *Hayır. Hayır. Hayır.* Ona doğru hareket etmiyorum ve o da derimdeki kesik üzerindeki baskıyı artırıyor. "Hadi ama sevgilim, bütün gün bekleyemem." Tutuşu cezalandırıcı bir hal alıyor ve başparmağı

deliğin içine batıyor. Kan, parmağının etrafından sızıp kolumda sıcak bir iz bırakırken, gıcırtı sessiz odada yüksek sesle duyuluyor. Beni daha yakına çekiyor ve acı çığlığıma engel olamıyorum. Onunla isteyerek dudak dudağa gelmek istemiyorum, acıdan bayılmayı tercih ederim. Ağzını benimkine yapıştırmak için hamle yapıyor ve ben başımı çeviriyorum. Parmaklarını saçlarıma daldırıyor, sıkıca kavıyor ve yüzümü tekrar onunkine doğru zorluyor. "Beni güzelce öp ve bir dahaki sefere onu ormanda yalnız gördüğümde Memur İyi Çocuk'u bıçaklamayayım."

Mücadele bir anda içimden akıp gidiyor. Beni ağzıyla buluşturmak için çektiğinde yumuşak bir kap oluyorum. Ben burada değilim. Nox yanımda ve rıhtımda uzanmış, yaz güneşini içimize çekiyoruz. Ağzım beni esir alanlara karşı robot gibi hareket ediyor ve o da zevkini içimde mırıldanıyor. Bu sefer ayrılmaya çalıştığımda Nox'un sesi beni sabit tutmuyor. Zihnimin derinliklerinde onun kaldığı yere doğru süzülmemeye izin veriyor. Onun anıları, işkenceye son vermek için kendi bileğimi ısırmanı engelliyor.

Saldırı ne zaman bitti, o ne zaman gitti ya da ben ne zaman uyudum bilmiyorum. Ama uyandığımda kalemi aldım ve yazmaya başladım. Bu aniden gelen bir dürtü ve yapacak başka bir şeyim olmadığından, teslim oluyorum. Günlüğün yarığında duran çubuğun sakinleştirici mavi ışığıyla aydınlanan kelimeler içimden akıp gidiyor. Gözyaşlarım sayfaya sıcıyor, elim kağıt üzerinde kayarken ıslak mürekkebi lekeliyor. Hıçkırıklar bedenimi sarıyor, acı veren melodileri etrafımda çınıyor. Yıllardır içimde biriken her şeyi serbest bırakırken bir düşünce ve anı kasırgası etrafımı sarıyor. Ben öfkeyle yazarken nefret, acı, ıstırap ve kızgınlık sayfayı oyuyor.

Atmosferde ürkütücü bir izlenme hissi dolaşıyor. Kollarımdaki tüm tüyler diken diken olurken tüylerim diken diken oluyor. İçimi dökmeye ara verip nefesimi tutuyorum ve beni kaçıranın gölgelerde saklandığına dair herhangi bir iz var mı diye kulak kabartıyorum. Ciğerlerim yanana ve oksijen eksikliğine daha fazla dayanamayana kadar tutuyorum. Burada olmadığına eminim. Kim o zaman? Algıladığım şey ne?

Tedirgin edici duygulardan sıyrılmaya çalışarak günlüğümde birkaç sayfa koparıyorum, sonra bir kenara atıp ayağa kalkıyorum. 'Tuvaleti' kullanmak için yoluma devam ediyorum.

tasmalarımın ucuna yerleştirilmiş. Kalçalarımın arasında onun dölünü hissedebiliyorum. Üzerimden atması lazım. *İçimden çıkmasına ihtiyacım var.* Ellerimdeki kâğıtları biraz daha yumuşak hale getirmek için ezerek kendimi temizlemek için kullanıyorum. Mükemmel değil ama en azından artık onun iğrenç tohumuyla kayganlaşmıyorum. Hayatımda bir erkek tarafından kullanılmayacağım ve istismar edilmeyeceğim bir zaman gelecek mi?

Hayatım boyunca pek çok acınası şeyle anıldım ama üzerinde solmuş *Rocky Road Dondurması* etiketi olan bir kovanın üzerine çömelmek zorunda kalmak aşağılamanın yepyeni bir seviyesi. Bu hareket zaten kırılğan olan özdeğer duygumu alıp paramparça ediyor.

Dengesiz bir şekilde yatağa geri dönüyorum, benim için bıraktığı kıyafetleri alıyorum ve hızlıca giyiniyorum. Bu kumaş parçaları beni zar zor örtüyor, ancak çıplak olmaktan iyidir. O pisliğin mahvolmuş kıyafetlerim için ne planladığını bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz. Keşke botlarımın bende kalmasına izin verseydi. Ayaklarım her zaman üşür, ama şimdi herhangi bir örtü olmadan, lanet olası buz kütleleri gibiler.

Yatağın üzerinde oturur pozisyona geri dönüyorum. Parmaklarımı yastığın altına kaydırarak, yalnız papatyayı sapından kavıyorum ve yavaşça çekip çıkarıyorum. Yumruğumun arasında ezilmekten kurtulduğuna şaşırdım. Onu esir alan kişiden saklamam gerekiyordu. Kısacık bir anlık mutlu bir hatıra için tokat yedim, geçmişimden bir parçayı sakladığım için bana yapacaklarına katlanmak istemiyorum.

Diğer elimle parlayan çubuğa uzanırken canım çok acıyor ama onu yakalayıp kucağıma koymayı başarıyorum. Küçük çiçeği iki elimle kucaklıyorum ve beni geri götürdüğü anılarda bir kez daha kayboluyorum. İğrenç bir küflü sik peyniri parçası tarafından isteğim dışında alıkonulduğumda beni hayatta tutacak kadar güçlü kılan şey buydu.

Atlayışımın ortasında yerde yatarken, toprağın altından çıktığını gördüm. Bu kadar korkunç bir yerde büyüyen tek bir papatya. Başıma gelenlere rağmen bana umut verdi. Ona, beni geri getirdiği yere odaklandım.

Nox, uzattığı elinde bir buket kır çiçeğiyle kapımın önünde duruyor. Belli ki yolun kenarında durmuş ve benim için onları toplamak için acele etmiş. Çiçeklerin yarısının köklerinde hala küçük toprak kümeleri vardı. Önemli olan düşüncedir, sunum değil. Kalbimin derinliklerinde beni almak için acele ettiğini biliyordum, okula geç kalmamı istemiyordu.

iş. Ama aynı zamanda beni düşündüğünü bilmemi, değer verildiğimi ve sevildiğimi hissetmemi istiyordu. O anda öyle hissettim.

Ne yazık ki şimdi aynı şeyleri hissetmiyorum.

Neredesin, Lennox? Kayıp olduğumu biliyor musun? Umurunda mı? Victoria'nın umurunda mı? Belki de hiçbir zaman gerçekten arkadaşım olmadı. Belki ikiniz de beni hiç umursamadınız. Belki de tek istediğin, herhangi bir çabanın muazzam görüneceği kadar hasarlı biriyle hızlıca yatmaktı. Yol kenarındaki aptal yabancı çiçekleri toplamak gibi.

Kendimden nefret ettiğim ve şüphe duyduğum karanlık bir yola giriyorum. Geriye sadece değersiz ve gerçekten sevilmez olduğum hissi kalana kadar her alışverişi parçalara ayırıyor, her konuşmayı ikinci kez tahmin ediyor ve her etkileşimi çarpıtıyorum. Hiçbir şey *gerçek değildi*.

Çiçeğe bakıyorum. Gözlerim çiçeğin ötesindeki çorak zemine bakmaya alışıyor. Gözyaşlarım birikip yüzümde iz bırakırken gölgeler kayıyor. *Ağlamaktan çok sıkıldım*. Tekrar papatyaya odaklanıp bir yaprağını koparıyorum. *Neredesin, Hayalet?* Eğer varsayımımın yanlış olma ihtimali varsa ve onlar aynı kişi değilse, o zaman sapığım nerede? Bensiz yaşayamayan vahşi bekçi köpeğim. "HUH!?" Çıglık atıyorum. "Hangi cehennemdesin, Hayalet?!" Kalbim parçalanıyor ve sıkıntım yaklaşan karanlık tarafından yutuluyor. Işıldayan çubuk yavaş yavaş gücünü kaybediyor ve ben karanlığın içine itilmek üzereyim. "Beni sevmiyorsun, Ghost. Sadece takıntılısın. Ben gittiğimden beri muhtemelen çoktan yeni birine geçmişsindir." Tükürdüm.

Parmaklarımın arasındaki yaprağın yere düşmesine izin verdim. "Beni sevmiyor." Bir başka duygu dalgasını daha bastırıp ikinci bir yaprağı serbest bırakıyorum. "O beni seviyor." Yaprağı bırakıyorum ve o da ilkinin yanına düşüyor. Monoton mantra beni neredeyse transa benzer bir duruma sokuyor.

Koparmak. "Beni sevmiyor."

Bırak. Kopar. "O beni seviyor."

Bırak.

Koparmak. "Beni sevmiyor." *Bırak.*

Kirli ayaklarımın arasında küçük bir yaprak yığını oluşana kadar devam ediyorum ve merkeze bağlı sadece birkaç tane kalıyor. Bunun nasıl biteceğini biliyorum ve yenilgiyle başımı eğiyorum. Şansa bırakıldığımda bile evren bana sevilmediğimi gösteriyor.

Beyaz yapraklardan oluşan yığın, hafif bir esintiyle savruluyormuş gibi yerde hareket ediyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor çünkü

Burada hiç hava hareketi yok. Burası bayat havayla dolu cehennem gibi nemli bir hapishane. Çoğu zaman, Karides-Dick Mc Çirkin Surat geri gelip kapıyı açmadan önce soluduğum karbondioksit yüzünden oksijenimin bitip bitmeyeceğini merak ediyorum. Havanın bir kısmının yer değiştirmesine ve odanın içinde hareket etmesine izin veriyor.

Tekrar hareket edip etmeyeceklerini görmek için sabırla bekliyorum ama etmiyorlar. Etrafıma dağılmışlar, biraz şekilsiz bir yarım daire oluşturuyorlar. Mantık yürütmeye çalışarak, onları fark etmeden tekmelemiş olabileceğimi tahmin ediyorum. Bu mümkün, değil mi? Duygusal insanlar her zaman dikkatsizce sallanırlar. Muhtemelen. Belki mi? Nihayetinde pek olası değil.

Elimdeki parçalanmış papatyaya tekrar bakmak beni Nox'la olan geçmişime götürüyor. Acıtıyor, ruhumu parçalıyor. Bu artık benim hayatım değil. Bir daha da olmayacak. Bırakmalı ve yoluma devam etmeliyim. Çiçek amacına hizmet etti. Papatyayı yere atıyorum ve kendimi yine ağlamaya bırakıyorum. Tüm vücudumu sarsan hıçkırıklar beni derinden sarsıyor. İçimi bir ürperti kaplıyor ve keşke üzerime sarabileceğim bir battaniyem olsaydı diyorum. Ne kadar küçük olursa olsun, herhangi bir rahatlık hissi şu anda hoş karşılanabilirdi.

Hafif bir basınç beni kucaklıyor ve bu duyguya doğru eğiliyorum. Kafamın içinde bu Hayalet, beni tutuyor ve hissettiğim çaresizlikle konuşuyor. Kahretsin, onu özlüyorum ve bir anlığına kendimi onun anılarında kaybolmaya bırakıyorum.

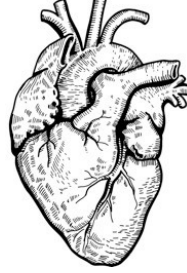
Gerçekliğe döndüğümde, sarılmayı hâlâ hissedebiliyorum. Artık sıcak değil. Buz gibi ağırlığı üzerime bastırıyor ve beni iliklerime kadar donduruyor. Sersemlemiş durumdayım, yaşadığım şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken tamamen işe yaramaz hale geldim. Parlayan çubuğun içindeki ışığın sönmesini izliyorum, zihnim açıklanamaz olanla uğraşırken vücudumdaki her kas geriliyor. Havada bir değişim hissettiğimde ve vücudumdaki baskı kalktığında dehşet, ölümcül keskin pençelerini içime batırıyor. Kulaklarım yerin altındaki bu odada herhangi bir ses duymak için geriliyor. Bir kıpırtı, bir nefes, rüzgârın geçmesine izin verebilecek küçük bir delik ya da çatlaktan gelen bir ısıklık.

Hiçbir şey yok. Sadece sessizlik.

"Alo?" Titrek sorum cevapsız kaldı. Kendimi kaybediyorum. "Bu sadece zihninin sana oynadığı bir oyun. Bir haftadan fazladır bu hapishanede kilitlisin ve zihinsel dengen bozuluyor," diye kendi kendime sesli bir şekilde rasyonalize ediyorum. Ama yanağıma değen bir rüzgâr fısıltısı hissettiğimde, cevap veren dehşet çılgınlığım bana gerçekten yalnız olmadığımı söylüyor.

Bölüm On Dört

MEZARLAR

"I Mallory'nin arkadaşı Victoria'nın izini bulmanın bir yolu var mı?" Karakoldaki ofisinde amcamın karşısında oturuyorum. Mallory'nin boş evinde kendime işkence etmekten kurtulmak için içeri girmemde ısrar etti.

Yeni bir ipucu öylece karşıma çıkmaz. Her izi sürebilirim ama bir yönüm yoksa hiçbir anlamı yok. Kasabamızı ve komşu kasabaları çevreleyen ormanın her karışını aramak yıllar sürer. Yine de yapacağım, uyanık olduğum her dakikayı onu aramak için harcayacağım, bunu yaparken tek bir pişmanlık duymadan.

"Neden? Korunmaya mı ihtiyacı var?" diye sorar.

"Kaçıranı yakalamak için kendini yem olarak kullanmakla tehdit ediyor. En iyi arkadaşı olduğu için onu alacağını düşünüyor. Ya da ormana gidip Mallory'yi kendisi arayacak ki bu da bir arama ekibinin gerekmesine yol açacak." Amcam kaşlarını ovuşturuyor. Acaba o da benimle aynı şeyi mi düşünüyor? Bir arama kurtarma görevi işimize yarayabilir ama sadece doğru bölgede olursak. Victoria'nın gerçekten tehlikede olmadığını ve ikimizin de Mallory'yi bulmak için bencilce sistemi manipüle ettiğimizi bildiğim halde, ekibi seri katil davasından çekip Victoria'yı aramaya götürdüğüm için kendimi suçlu hissederim. Adaletin yerini bulması için polisin ilgisini hak eden başka kurbanlar da var.

Amcamın Mallory'yi bulmak için tüm departmanı kullanmak üzere dava yüküne eklememesine şaşırdım. Dürüst olmak gerekirse, adamı öldürebilmem için bu sırrı sakladığı düşüncesi aklımdan geçti. Ama bu düşünülemez, değil mi? Polis şefi cinayete göz yumamaz... Değil mi?

"Ne bulabileceğime bakacağım. Bir süreliğine de olsa güvenlik için kimi ayırabilirim?" diye düşünür.

"Akşamları Silverberry'de çalışıyor, o yüzden orada kim varsa yapabilir," diye teklif ettim.

"Myers hâlâ otoyolda, sen *göreve* gittiğinden beri öyle." Bana ters ters bakıyor, doğaçlama iznim yüzünden onu yüzüstü bırakmama sinirlendiği belli. Bu da devriyeler söz konusu olduğunda boşluğu onun doldurmasıyla sonuçlandı. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum, ama aynı zamanda, hala dava üzerinde çalışıyorum, bu yüzden defol git.

"Elbette, Myers bir daha izin almadan vardiyasını terk etmediği sürece sorun yok." Onunla ilgili kızgınlığım sesimin tonundan anlaşılıyor.

"Yeni bir ipucun var mı?" diye sorarak konuşmayı Myers'tan ve onun beceriksizliğinden uzaklaştırır.

"Şu anda yeni bir şey yok. Graham'ın oğlu beni, erkeklerin hikayelerini ve bölgedeki yerleri paylaştığı bazı avcılık web sitelerine yönlendirdi. Ormanda olmadığım zamanlarda onlara bakıyordum. Birkaç e-posta göndererek bahsedilen kulübelerin yerlerini sordum, böylece uydu görüntüleriyle referans gösterebilirim." Yasadışı avcılık faaliyetleri nedeniyle yanıt alamayacağımın farkındayım ama denemek zorundayım. Bazıları tek odalı küçük kulübeler olarak tanımlanıyor, bazıları biraz daha büyük ve bir tanesi de bir müstemilattan daha büyük değil. Yer, koordinat ya da harita olmadan samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu. Amcam muhtemelen neden bahsettiğimi bilmediği için anlayışla başını sallıyor.

Kaptan, "Almaya geldiğiniz teçhizatı aldınız mı?" diye sorar. "Henüz almadım. Burada işimiz bitti mi?"

Başını salladı. "İmzala ve gitmeden önce formu masama bırak," diye talimat verdi ve ben de sandalyemden kalktım. "Beni haberdar et evlat. Kontroller arasında çok zaman geçti."

"Evet efendim," diyorum ve dönüp ofisten çıkıyorum.

Bilinmiyor

Memur Graves'in nezarethaneyi geçip bodrum katına inen merdivenleri inişini izlerken damarlarımda beklenti dolaşiyor. Taktik teçhizatımız ve

Silahların kilitlendiği yer aşağıda ve oraya tek başına girmesi yasak. Şanslı ki kuralları biliyorum. Doğru düzgün hesap vermeden bir şey almamasını sağlayacağım.

Ona yetişmek için mesafeyi koşarak geçme dürtüsüne zar zor karşı koyabiliyorum. Onunla ilişki kurma ihtiyacı, aç bir sivrisinek sürüsü gibi içimi kemiriyor, bitmek bilmeyen kaşıntıyı ta içime kadar işliyor.

Küf kokan eski bodrum katına inmek içime zapt edemeyeceğim kadar heyecan katıyor. Onun küçük sireniyle oynamadan önce de aynı şeyi yapıyordum, şimdi onunla ilişkiye girmeden önce de aynı olaylar dizisini gerçekleştireceğim. Kahretsin, sadece bu akıl oyunu ve güç oyunu düşüncesiyle bile içime boşalabilirim. Kız arkadaşının kanının hâlâ kasıklarımı bir kupa gibi kapladığından bahsetmiyorum bile. Aletim canlanıyor ve dikkat çekmek için zonklamasını görmezden gelmek zorunda kalıyorum, koridorda ilerlerken zihnimin temiz kalmasını istiyorum.

Virajı dönüyorum, elinde bir pano ile onu gözlemliyorum. Panoya bakıyor, sonra tekrar duvara. Bir şey eksik ve bunun izinsiz aldığım bola sargısı olduğuna eminim. Oh, bu düşündüğümünden daha eğlenceli olacak.

Boğazımı temizleyerek gölgelerin arasından çıktım. "Başka bir memur olmadan buraya girmenize izin verilmediğini bilmelisiniz, efendim." Bu kelime dilime acı geliyor ve ağızda kötü bir tat bırakıyor. Onun üstün bir unvana sahip olmasından nefret ediyorum. O benim olmalıydı. Teşkilatta görev yaptığım süreye göre kıdemim var. Yine de bunların hiçbiri yüzbaşı için önemli değil, adam kayırıyor.

Sesimden ürküyor ve bu beni heyecanlandırıyor. Büyük, kötü Graves düşündüğümünden daha kolay korkutuyor. Bana dönüyor ve ben de görünüşüne bakıyorum. Bok yığını gibi görünüyor. Gözleri çökmüş, saçları yağlı ve dağınık, kıyafetleri kırıışmış ve hatta biraz kilo bile vermiş olabilir. Bu, araba çarptıktan sonra acı çekmesin diye yol kenarındaki yaralı bir hayvanı merhametle öldürmekle eşdeğer olacak.

"Kahretsin, dostum. Beni korkuttun," diyor garip bir şekilde kıkırdayarak.

"Ekipmanı imzalamak için yardıma ihtiyacınız var mı?" Ne aldığını ve ne amaçla aldığını merak ettiğim için soruyorum.

"Elbette, teşekkürler." Eşiği geçtiğimde bana bir pano uzatıyor ve ben de dikkatle inceliyorum. Uzun menzilli bir tüfek ve dürbün, mühimmat, kameralar, dürbünler, gece görüş gözlükleri, hareket dedektörleri, işaret fişekleri ve bola sargısı işaretlenmiş ama bulamadığını biliyorum.

"İşaretlediğiniz her şey çantada mı?"

"Evet. Bola wrap silahı hariç. Nereye gittiğini biliyor olabilir misin?"

"Hayır. Belki de şehirdeki adamlardan biri almış ve imzalamayı unutmuştur?" Teklif ediyorum. Kulübemdeki mutfak tezgahının üzerinde olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Belki..." diye devam ediyor, düşüncelere dalmış. Acaba onu mu düşünüyor? Onun kayıp olduğunu biliyor mu? Şu anda her şeyden çok bunu sormak istiyorum.

Aramızdaki sessizlik ben daha fazla dayanamayana kadar uzuyor. "Ee, nerelerdeydin? Kaptan görevde olduğunu söyledi."

"Evet, şehirdeki katille ilgili bir ipucunu takip ediyordum. Otellerde kalmak sanıldığı kadar kolay değil."

"Çarşaflarını ısıtacak bir kız arkadaşın varsa o kadar da kötü olamaz, değil mi?" Okuyamadığım duyguların karışımıyla parlayan gözleri benimkilere fırlıyor.

"Ne yazık ki kız arkadaşım yok. Benden ayrıldı. En azından ben öyle düşünüyorum. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor. Şu anda bir drama kraliçesini eğlendirecek vaktim yok. Bu dava beni 7/24 ayakta tutarken ve yüzbaşı ensemde solurken olmaz." Yorgun görünüyordu ve Mallory'nin bende kalabileceğini fark ettim. Eğer kimse onu aramıyor ya da bunca zaman sonra kaybolduğunu fark etmiyorsa, ona istediğim her şeyi yapabilir ve bundan kurtulabilirim.

"Bunu duyduğuma üzıldüm, Graves. Bu onun kaybı. Sen tam bir bütünsün." Bana temkinli bir şekilde bakıyor ve ben de çalışma maskemi yerinde tutmak için mücadele ediyorum.

"Teşekkürler. İş, bir ilişkiyi sürdürmeyi zorlaştırıyor, değil mi?" Lanet bir moron gibi başımı sallıyorum. "Evde özel biri var mı? Bir eş ya da kız arkadaştan bahsettiğini hiç duymadım."

"Kısa bir süre önce kendime bir kız buldum, yeni olduğu için nereye gideceğinden çok emin değilim ama şu an için iyi."

"Bu harika adamım." Omzumu okşuyor ve bana dokunma cüretini gösterdiği için parmaklarını tek tek kırmak istiyorum. "Senin adına mutluyum," diyor. Ben de kendim için mutluyum. Hatta o kadar mutluyum ki, küçük sirenine senden ayrıldığını düşündüğünü söylediğimde sevinçten taşacağım. İçindeki son umut ışığının sönmesini izlemek, onu benimle birlikte mürekkep karanlığına çekmek için ihtiyacım olan şey olacak. O yoluma çıkmadan, Mallory'yi istediğim şekle sokabilirim.

"Teşekkürler," diye sırttım. "Mallory'den daha iyi birini bulacağına eminim. Kim bilir ne pisliklere bulaşmıştır, ailesinin kim olduğunu biliyorsun."

Bu ikisi tam bir pislik." Mantıklı düşüncelerle onu Mallory'den giderek daha da uzaklaştırıyorum. Düşüncelerinin bükülüp kötü niyetli bir şeye dönüşmesini umuyorum. Mallory kesinlikle onu görmezden geliyor olabilir çünkü Dennis için uyuşturucu satıyor ya da onun eski kalabalığıyla para karşılığı fahişelik yapıyor olabilir. İçine kuşku tohumları ekmek, yarım tombulluğumu neredeyse fark edilebilir bir boyuta taşıyor. Bir an önce buradan çıkmalıyım.

"Ailesinin kim olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor, gözleri yeni bir ilgiyle parlıyor. Etrafımızdaki hava değişti ve bu beni geriyor. Artık kesinlikle gitmem gerekiyor.

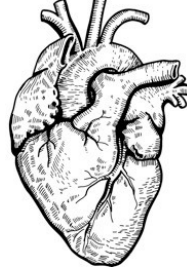
"Kayıp kişiler raporunu gördüm. Hepimiz gördük, efendim," diye cevap verdim. Ayrıca onu kenara çektikten sonra Mallory Elizabeth Knight hakkında kendi araştırmamı yaptım ve onu lanet olası kafamdan çıkaramadım. Onun bir sonraki kurbanım olduğuna dair hayaller beni rahat bırakmıyordu. Bana annemi hatırlatan sarışın uyuşturucu bağımlılarından oldukça farklıydı ama kalp kalbin istediğini ister. "Hapishaneden başka bir şeye ihtiyacınız var mı yoksa işiniz bitti mi? Sanırım tüm bu gözetleme ekipmanına ihtiyaç duyduğunuz etkinliğe geç kalamazsınız," diye sorarak konuyu değiştiriyorum.

"Umm...evet. Sanırım işim bitti," diyor. 'Bola wrap gun'un üzerine bir çizgi çekip yanına paraf atıyorum. Panodakilerle spor çantasının içindekileri kontrol ettikten sonra tanık olarak imzalıyorum ve kâğıdı Memur Graves'e geri veriyorum. O da imzalıyor ve birlikte odadan çıkıyoruz, kapıyı kilitliyor ve protokolü kusursuz bir şekilde uyguluyoruz. Yapmamız gerektiği gibi her şeyi iki kez kontrol ettim. Üst kata geri dönene kadar onun hareketlerini adım adım taklit ettiğimde gözlerinde kızgınlık parlıyor. O kaptanın ofisinde kayboluyor, ben de tuvalete yöneliyorum ve tuvalete boşalana kadar sertleşiyorum. Mallory'nin kurumuş kanı tenimden akıyor ve hafifçe yağan kızıl kar taneleri gibi yere süzülüyor. Umarım Memur Graves görür ve hiçbir şey olmamış gibi önemsemez.

Banyodan çıkıp çıkışa doğru ilerliyorum. Yolda Carla'ya şapkamı çıkararak gecenin ilk kırsal devriyesine çıktığımı haber veriyorum.

On Beşinci Bölüm

MEZARLAR

"D Bir kız arkadaşım olduğunu kimseye söyledin mi?" Masasının üzerinden amcama bakarken sesim zorlukla dizginlenmiş vahşi bir hırıltıya dönüşüyor.

"Hayır... Sen yaptın mı?" Başımı yavaşça sallıyorum, kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Mallory hakkında ağzımdan kaçırmış olabileceğim herhangi bir bilgi için uykusuz beynimi yokluyorum. Pencereden, bodrum katındaki arkadaşımın aracına binip park yerinden çıkışını izliyorum.

"Sana Mallory'nin kim olduğunu söylemeden önce onu hatırlar mıydın?" İçimde biriken endişeyle soruyorum. Sanki uzuvlarımdan aşağı yukarı elektrik akımı geçiyormuş gibi hissediyorum. Kalbim düzensiz atıyor ve tenimi soğuk bir ter kaplıyor. Aynı anda hem sıcak hem de üşüyorum, paniklememeye ya da kusmamaya çalışıyorum.

"Ne demek istiyorsun, Nox? Kim o?" diye soruyor amcam, ailesinin kayıp olduğunu bildirmek için karakola geldiğini hatırlamadığı belli.

"Daha önce iki kez kayıp ihbarında bulunmak için buraya gelmişti." Duraksıyorum, bahsettiğim günle ilgili herhangi bir şey hatırlamasını bekliyorum. İfadesini kendim almıştım, bir yandan da o giderken ereksiyon halimi hem ondan hem de amcamdan saklamaya çalışıyordum. O lanet röportajda o da vardı, bunu nasıl hatırlamaz? "Dennis Bryant ve Barbra Knight..."

"Ah, evet. Şimdi hatırladım." *Sonunda.* "Bu o mu? Şimdi çok farklı görünüyor." Harika bir gözlem yeteneği, Kaptan. Şu anda benim yüzümden farklı görünüyor, çünkü ona ben baktım; ne yazık ki yeterince iyi değil. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlamak içime bir tekme gibi iniyor ve eğer öldüğünü düşünseydim, diğer tarafta durmadan onu arıyor olurdum.

"Bununla nereye varmak istediğini bilmiyorum evlat, ama kasabanın dedikodu değirmeninin bir yarısı resepsiyonda çalışıyor. Diğer yarısı da Silverberry'de çalışıyor." Siktir, adam haklı. Carla ve Rita'nın arasında, tüm kasaba Mallory ve beni biliyor olabilir. Aslında, benim eğilimli olduğum çok açık sevgi gösterileri ile eminim yaparlar.

Aşırı tepki veriyor olmalıyım, yoldaşım cinsel sadist ve seri katil olamaz... değil mi? Amcam gibi ben de yıllardır onunla birlikte çalışıyorum. Onunla ilgili endişe verici ya da *garip* bir şey fark etmedim. Bu konuda bir alarm veremem, çok erken ve elimde kanıt yok.

"Önemli bir şey değil, bir şey bulduğumu sanmıştım ama muhtemelen bulamadım. Ondan bahsedilince kırmızı bayraklar yükseliyor, biliyor musun?" Odadaki gerginliği dağıtmak için mantıklı bir açıklama yaptım.

"Uyumalısın, Lennox." Başımı sallıyorum. Uyumak Mallory'yi aramak için harcayabileceğim tek zaman, ama dört tekerlekli arabayı bir ağaca sararsam kimseye yardımım dokunmaz. "İstedğin her şeyi aldın mı?" diye soruyor kaptan.

"Evet. Aslında... bola sargısı kayıp. Bu da ne demek oluyor?" Sorguluyorum. "Bilmiyorum. Geçen hafta envanter için oradaydı," diye yanıtıyor.

"Kimse imzalayacaklarını söylemedi ve bir şekilde unuttular mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, kimsenin buna ihtiyacı olmaz. Şehir memurlarının hepsi kendi ekipmanlarını kullanmakta ısrar ediyor. Sanki bizimkiler daha değersizmiş gibi." Damarlarımdan buz fişkirirken oflayıp pufluyor ve gözlerini deviriyor. Beni şehirdeki adamların ne kadar kendini beğenmiş hıyarlar olduğu hakkında bir konuşmanın içine çekmeden önce buradan çıkmalı ve içgüdülerimi takip etmeliyim.

"Tamam, belki de kaçırmışımdır. Onu ararken işim yarıda kesildi. Eğer ortaya çıkarsa, bana haber verir misin?"

"Elbette," diye yanıtıyor.

Çantamı omuzluyorum ve yerimden kalkıyorum. "Bunun için teşekkürler amca, benim için anlamı çok büyük." Uzun bir süre bana bakıyor ve bilgisayarında solitaire oynamaya geri dönebilmek için benim gitmemi mi beklediğini merak ediyorum.

Çantamla takma isimlerinden herhangi birini devirmemeye dikkat ederek sandalyeyle masanın arasından beceriksizce çıkmaya çalışırken, sözleri kulaklarımla buluştu ve gözlerimi tekrar onunkilere diktim. "Biliyor musun, Deanna teyzeni benden alan adamı öldürebilseydim, öldürürdüm. Sadece yapma fırsatına sahip olmayı dileyebileceğim bir şeyi sizden esirgemeyeceğim." Ona bakıyorum

ağzım bir karış açık, az önce söylediği şey beni derinden sarstı. Buna nasıl cevap verebilirim? Bakışlarım değerlendiriyor. Benimle taşak mı geçiyor? Az önce ne duydum ben? Başımı salladım, sonra ofisinden çıktım. Karşılama masasındaki kâğıda imzamı atıp Carla'ya veda ettikten sonra otoparktan kamyonetime doğru ilerliyorum.

Sürücü koltuğunda oturuyorum, aklım başımdan gidiyor... Az önce bana birini öldürme izni mi verdi? Ya o kişi meslektaşım ve arkadaşım mı? Mallory'yi incittiği için kimsenin hayatına son vermekte tereddüt etmem ama tanıdığı biri olunca bakış açısı değişecek mi? Şu anda bunun için endişelenemem, bu sadece bir önsezi. Bakalım o sargı sihirli bir şekilde tekrar ortaya çıkacak mı, o zaman belki hipotezim daha fazla ağırlık taşıyacak.

Duraktan çıkıyorum ve devriye rotasına doğru yola çıkıyorum. Bu gece bir noktada ona yetişebileceğimden ya da yolunu kesebileceğimden eminim. Bunu yapamazsam, işini yapmıyorsa vaktini nerede geçiriyor olabileceğini merak ediyorum. Aslında saçları yıldızsız gece gökyüzü kadar koyu olan güzel bir kadını takip ederken, işinizi yaptığınızı söylemenin ne kadar kolay olduğunu herkes gibi ben de biliyorum.

Şafak hızla yaklaşıyor, vites değişimi de öyle. Anahtarı çeviriyorum ve kamyonum kükreyerek canlanıyor. İş arkadaşımın nerede olabileceğini merak ediyorum, çünkü dün gece bu rotayı kullanmadığı kesin. Belki de yeni sevgilisiyle birlikte yaşıyordur ve birbirlerini çok sevdikleri için devriyeye çıkmıyordur. Ya da belki de sağda, solda ve ortada kadınları öldüren hasta heriftir. Boğarak öldürmeye meraklı cinsel sadist, pis ve katil ellerini Mallory'*min* üzerinde gezdiriyordur.

Değirmene giden yolun aşağısında oturduğum için evine dönüş yolum kısaydı. Ön kapıyı açtım ve gördüğüm şey karşısında hemen sinirlendim. Yerde kesinlikle bana ait olmayan taze, nemli çizme izleri vardı. Burada kim vardı? Mallory miydi? Göğsümde bir an için umut alevleniyor ama eğilip izleri daha yakından incelediğimde aynı hızla sönüyor. Mal'a ait olamayacak kadar büyük, bana ait olamayacak kadar da küçükler. O burada mıydı? Hâlâ burada mı?

Silahımı kılıfından çıkarıp koridorda sürünüyorum. Sistemati olarak her odayı, dolabı, ve yeri büyük yeterince gizlemek için bir

Fail. Her pencereyi iki kez kontrol ediyorum; hepsi hala kilitli ve ana kat temiz. Hızlı ve sessiz bir şekilde evin içinde ilerleyerek bodruma iniyorum. Sırtımı merdiven boşluğunun sol tarafına yaslayarak ışık düğmesine basıyorum ve alt kattaki çorak, soğuk oturma odasını inceliyorum. *Temiz.* Hızla yer değiştirip koridorun aşağısına, çamaşır odasına doğru yöneliyorum. Nemli bodrumda yavaşça ve dikkatle ilerliyorum. Banyo. *Temiz.* Boş oda. *Temiz.* Depo odası. *Temiz.* Hizmet ve çamaşır odası. *Temiz.*

Silahımı kılıfına sokuyorum ve yukarı çıkmadan önce olası her giriş noktasının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. En üst basamağı geçip iki ayağımı da parkeye koyduğumda, CCPD şapkasını kafamdan çıkarıp oturma odasına fırlatıyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, saç tellerimi kavırıyor ve çekiyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum. "S.KTİR!" Kükreyerek yumruğumu yere vurdum. *Bir kere. İki kez. Üç kez.* Acı koluma vuruyor ama durmuyorum. *Dört. Beş. Altı.* Parmak eklemlerim kırılıyor ve yere vururken kan sızıyor. Parçalanıyorum. Burada olduğuna ve onu kaçırdığıma inanamıyorum. Beni öldürmeye mi geldi? Ben uyurken boğazımı kesmeyi mi umuyordu? Silah odasında bana çok fazla şey anlattığını ve benim bunları bir araya getireceğimi mi fark etti? Geri gelip tekrar deneyecek mi? Ona meydan okuyorum.

Ama Mallory'yi geri alana kadar onu öldüremem.

Evin içinde tepinirken ve ön kapıyı yırtıp açarken soğukkanlılığımı zar zor koruyabiliyorum. Kapı gürültüyle arkasındaki duvara çarpıyor, sonra geri dönüyor ve çıkarken kışıma çarpıyor. Ağırlığımı ona verme isteğime direnerek ona ters ters bakıyorum.

Dönerek evin internet bağlantısının olduğu tarafa doğru ilerliyorum. Kabloların kesildiğini görebiliyorum, bu yüzden kameralar ve kablosuz internet çalışmıyor. Birkaç saat içinde açıldıklarında sağlayıcıyı aramayı aklıma not ediyorum. Tekrar gelirse bu pisliği yakalayacağım, o zaman ihtiyacım olan kanıt elde etmiş olacağım.

Avluyu geçip kamyonetime gidiyorum, bagaj kapağını indiriyorum ve arkaya tırmanıyorum. Alet kutumun kilidini açarak burada sakladığım ıvır zıvırı karıştırıyor, Edward'ın evinden atıldıktan sonra topladığım oyun kameralarını arıyorum. Onları bulup, aracın orta konsolundan şarj kablolarını aldıktan sonra tekrar içeri giriyorum. İnternet düzelene kadar resimleri doğrudan telefonuma gönderemeyecekler, ancak şarj edildikten sonra resimleri incelemem için sabit disklerinde saklayabilirler.

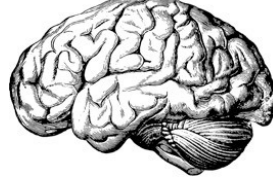
Mutfakta kameraların fişini çekip, şarj olmaları için tezgahın üzerine bırakıyorum. Banyoya gidip kaç gündür ilk kez duş alıyorum... Kaç gün olduğunu bile bilmiyorum, sonra Mal'ın yatağına uzanıyorum. Onun kokusu azalıyor, yerini benim kötü hijyen kokum alıyor. Yaptığım bu pisliğe geri dönmesine izin veremem. Durup duvardaki göçüğü düzeltmek için gereken malzemeleri almayı unutuyorum.

Kahretsin, onsuz berbat durumdayım.

Yataktan kalkıp çarşaflarını çıkardım ve sepetin yanındaki köşeye attım. Sonra yatağı yeniden hazırlıyorum, yatağın üzerine biraz parfüm sıkıyorum. Tekrar uzanarak yapmam gereken her şeyin bir kontrol listesini çıkarmaya çalışıyorum: Duvarı onarmak, kupasını değiştirmek, çamaşırları yıkamak, internetçiyi aramak ve küçük sirenimi bulmak. Onun cennet gibi kokusu etrafımı sarıyor, beni uykuya ikna ediyor. Beni götürdüğü rüya ülkesini hoş karşılıyorum, bana dönene kadar onu tutabileceğim tek yer orası.

On ALTINCI Bölüm

MALLORY

"G kalk." Ben yataktan kalkmaya çalışırken sesinde ölümcül bir keskinlik var. Tüm vücudum acı içinde kıvranıyor ama çığlıklarımı dişlerimin arasına hapsediyorum. Eğer onları biraz d a h a sıkarsam eminim ki Çatlak. Geçen gün döndüğünden beri beni esir alan kişinin duyguları bir ışık düğmesi gibi hızla değişiyor ve özellikle acımasız davranıyor. Gözlerimden biri şişerek kapandı ve iş botları dizime değdiği için ciddi bir topallamam var. Devriliyor mu yoksa yakalanmaya mı yakın bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da buna daha fazla dayanamayacağım.

"Koşmaya gidiyoruz." Alanıma tecavüz ediyor, boynumdaki tasmayı yakalıyor ve bedenimi onunkine doğru çekiyor. Kilidi çözüyor, kelepçeyi yerine sabitleyen delikten çıkarıyor. Kilit açılıyor ve sert zemine çarparak hasar görmesine aldırmadan düşmesine izin veriyor. Gözleri vücuduma dağılmış ve boğazımın etrafına boyanmış izlere odaklanmış durumda.

"Koşu mu? Zar zor yürüyebiliyorum," diyorum olabildiğince yumuşak bir sesle, ama yine de kulağa alaycı geliyor.

"Kapa çeneni," diye kulağıma karşı hırlıyor. "Kaçsan iyi edersin, yoksa seni bacağı kırık bir yarış atı gibi yere sererim."

"Tamam, tamam. Ben gidiyorum." Kıçımı sürüyerek odanın karşısına geçiyorum ve yaslanabileceğim bir korkuluğu olmayan merdivenlere bakıyorum. Kısa yokuşu düşmeden nasıl çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Sürüneyim mi? Dizim baskıyı kaldırmaz, bunu biliyorum. Beni kaçırان kişiye dönüp baktığında, kızgınlığını belli ediyor. O yokken ne olduğunu anlamam gerek.

bu dengesiz davranışa neden oldu. Belki şefkatli bir rol oynayabilirim. Bu onun açılmasını sağlar mı? Dönüştüğü saatli bombayı etkisiz hale getirebilir miyim? Sadece davranışlarındaki düşüşü görmekle kalmıyorum, aynı zamanda etrafımızdaki atmosferi de değiştiriyor. Hava negatif enerjiyle dolu, o burada değilken bile gün boyunca tüylerimi diken diken eden bir şeyle yüklü.

"Yardım almadan bu merdivenleri çıkamayacağım." Odanın öbür ucuna kadar yürüdüğüm için zaten nefes nefese kalmış durumdayım, dışarı çıktığımızda onun ihtiyaçlarını karşılayabilmemin imkânı yok.

"Bana yardım edebilir misiniz... lütfen?" Elimini uzattığımda hırıltısının şoka dönüşmesini izleyerek soruyorum. Bahse girerim daha önce hiç kimse onun dokunuşunu isteyerek istememiştir. Umarım bu küçük jest işleri benim lehime çevirir. "Hadi ama, burada yalvarıyorum," diye sahte bir kahkaha atıyorum ve dengesiz bir şekilde ayağa kalkarken yüzümü buruşturuyorum. "Hareket etmek çok acıtıyor." Hareketim karşısında olduğu yerde donup kalan bir geyik gibi bakıyor. Orada öylece dururken vücudumdaki zonklama şiddetleniyor, omuzlarım onu kendime doğru çekme hareketine karşı koyuyor.

Sonunda beyni canlandı ve bana doğru ilerledi, sağ elini benimkinin içine soktu ve beni desteklemek için sol kolunu sırtıma doladı. Şu anda neredeyse hiç ağırlığım yok, sandviç yediğim son gerçek yiyecekti. Duştan sonra bana verdiği kıyafetler, açık pembe bir atlet ve kışına göz kamaştırıcı harflerle 'sulu' yazılmış küçük, siyah bir şort, kirli ve kan lekeli ama en azından üzerime oturuyor. Gerilme ve dokunuşundan kaçma dürtüsüne direniyorum. Eğer bu berbat durumdan sağ çıkmayı umuyorsam, aramızda oluşmakta olan bağı onun zihninde ön plana çıkarmalıyım.

İlk adımı atarken beni sabitliyor, kötü bacağımanın üzerinde sallanıyorum. Beni sıkıca kavrayarak çökmememi sağlıyor ve yardım edemiyorum ama bu şekilde tepki vermemesi gerektiğini düşünüyorum. Acı çektirmek istemeli, damarlarıma o kadar çok dehşet enjekte etmeliydi ki bundan ziyafet çekebilmeliydi. Bunun yerine, bana yardım ediyor.

Saplantısı eskisinden daha mı derin? Beni ele geçirdiğinden beri değişti mi?

Evet, beni elinde tutmak istediğini söyledi, ama aynı zamanda bunu istememi de arzuluyor.

-O. Daha önce beni zorla almıştı, hala sadist ihtiyaçlarına boyun eğiyorum. Ancak, muhtemelen kurbanlarının çoğundan daha uzun yaşadığım gerçeğine tamamen kör değilim. Bana mükemmel olduğumu söyledi ve bunu daha önce söylediğini hayal bile edemiyorum.

Merdivenleri temiz havaya doğru yavaşça çıkıyoruz, bu sırada aklım bir dakikada bir mil koşuyor. Zirveye ulaştığımızda, tüm güce sahip olanın ben olduğum sonucuna vardım. Bana kafayı takmış durumda. Onunla eşit olduğumu düşünüyor. Boktan bir suç ortağı istiyor ve ben de ona tam olarak istediğini vereceğim. Ghost'a dönmek için neye ihtiyacı varsa o olacağım, ne bok istiyorsa yapacağım.

"Ayakta durabilir misin?" diye sorarak beni girdaplı düşüncelerimden uyandırıyor. *Oyunlar başlasın.*

"Evet, sanırım öyle. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Eşiği geçiyoruz ve ben çıplak ayaklarımın altındaki serin çimenlerin tadını çıkarıyorum. Temiz hava hırpalanmış tenime üflüyor ve güneş ışınlarının sıcaklığı bitmek bilmeyen üşümemi kovalıyor. Derinliklerinde bu kadar çok kötülük yüzme aslında oldukça güzel olacak gözlerine bakıyorum. Ellerini bedenimden çekmekte isteksiz görünüyor ve ben şimdiden ona karşı bir üstünlüğüm olduğunu hissediyorum. Onu avucumun içine almak için daha kaç kez dokunuyormuş gibi yapmam gerekecek? Parmakları benden uzaklaşmadan önce sırtımda geziniyor. "Ne tarafa gitmeliyim?" Koşmamı söylemesini bekleyerek soruyorum.

"Şaşırt beni," diyor boğazını temizledikten sonra. Parlak gözlerini fark etmeden edemiyorum. Bu da ne demek oluyor? Büyük, kötü sadist gerçekten de dokunulmaya aç bir bebek mi? Bu çok kolay olacak.

İki adım attım ve dizim tutmadı. Yere yığılıp ona doğru düşüyorum ve o beni yakalıyor. *Şah mat.*

"Tamam, belki bugün koşamazsın" diyor. Sözlerine şefkat gibi bir şey karışıyor ve tahmin ettiğimden daha fazla beyin hasarına sahip olduğumu düşünüyorum.

"Tekrar deneyebilirim. Lütfen... kızma," diye yalvarıyorum, sesime onun istediği korkuyu katarak.

"Denesen bile, bu pek bir av olmazdı," diye homurdanıyor, hâlâ bana yapıyor. Ateşimi, karmaşık arzularımı ve durmaksızın savaşmaya devam etme ihtiyacımı seviyor.

"Peki bu kimin suçu?" Şaka yapıyorum. Gözleri kısılıyor ve ben onu dikizliyorum. Önce bakışlarını başka yöne çeviriyor, alfaya teslim oluyor. Bakışları vücudumdan aşağı iniyor, şişmiş dizimde duruyor, koyu mor renk hayalet gibi tenime vuruyor. Gözleri olması gerekenden daha uzun süre kalıyor ve acaba ben yerdeyken üzerimde tepindiği, sonunda kırılana ve onun için acı içinde çılgılık atana kadar beni acımasızca tekmelediği anıyı yeniden mi yaşıyor diye merak ediyorum.

Fiziksel bağıımızı koparmak istemediğim için hareketsiz kalıyorum. Temas, onun daha insancıl yanını ön planda tutuyor gibi görünüyor. Ama gözleri nihayet benimkilere döndüğünde, kötülük geri geldi, parlak ve ıslıl ıslıl parlıyor o cerulean irislerde.

"Önceki gece Memur Graves'e rastladım." Bu onun aşırı tacizkar davranışını kolayca açıklayabilir. Ben Lennox'un sevgi objesiyim ve o ondan nefret ediyor. Ne diyebilirim ki? Kayıtsız kal, Mallory.

"Birlikte çalışıyorsunuz, bu yüzden birbirinizi görmemeniz garip olurdu," diye karşılık veriyorum. Bununla nereye varmak istediğini bilmek istiyorum. Ne oldu? Beni kendine çekiyor, kollarını sıkıca belime doluyor, sanki her santimimiz birbirine değiyor. *Kal. Lanet olsun. Sakin ol.*

"İkinizin artık birlikte olmadığınız izlenimine kapılmış," diyor saçlarıma sokulup derin derin nefes alarak. Ne oluyor lan? Gerçekten beni aramıyor mu? Bu imkânsız. Victoria buna asla izin vermezdi. Nox'un yardımı olsun ya da olmasın beni arardı... Sanırım. Bu bir yalan, öyle olmak zorunda. Ancak, mahzende kilitli kaldığım süre boyunca şüphe tohumlarını o kadar iyi ektim ki, artık neye inanacağımı bilmiyorum.

"Bu iyi bir varsayım olurdu çünkü benim için endişelenmiyor bile ve ben bir buçuk haftadan fazladır yokum," diye tükürdüm, cevabımdan zehir akıyordu.

"Oh, bu konuda acı çekiyorsun, değil mi sevgilim?" diye mırıldanıyor, saçlarını yüzümden geriye doğru itiyor ve dilini kulak mememi emmek için boynumda gezdiriyor.

"Olmazsam aptallık etmiş olurum."

"Ondan intikam almak ister misin?" diye fısıldar.

Zihnim 'hayır' diye bağılıyor ama dudaklarım nefes nefese "Evet" diyor.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Kuraklığın ortasındaki bir çiftçinin tarlası kadar kuru olduğumu fark ettiğinde her şey yüzüme patlayacak. Aklımın alamayacağı kadar iğrenirken insan nasıl ıslanır? "Bunu nasıl yapacağımızı düşünüyorsun?"

"Okşa beni, sevgilim." Nefesi tenime değdiğinde nemleniyor ve tüylerim diken diken oluyor. *Numara yap, Mallory. Porno yıldızları bunu yapıyor, sen de yapabilirsin.* Tırnaklarımı hafifçe karnında gezdiriyorum, sonra haki pantolonunun üzerinden sürtünmeye başlıyorum, bacaklarının arasındaki zavallı alet elime doğru itilirken çoktan sertleşmişti. Ben farkına varmadan bu iş bitecek, daha önce hiç savaşımadan dokunulmamıştı.

Sıcak nefesi köprücük kemiğimin üzerinden geçerek burun deliklerime doğru üflüyor. Koku iğrenç ve öksürüğümü bastırmak zorunda kalıyorum. Kavrayışını sıkılaştırıyor

Kulübenin ahşap kaplaması omuzlarımla buluşana kadar beni geriye doğru yürütüyor. Eski, yıpranmış ve aşındırıcı, tenimi çiziyor. Kumaşın üzerindeki birkaç santimlik uzunluğunu kavradığımda kalçaları dönüyor. Soğuk, pürüzsüz eller daha önceki bir kadına ait olduğundan emin olduğum gömleğin altında geziniyor ve kaçma isteğimi görmezden geliyor. Onun yerine inliyorum. Onu yalan ağımın içine daha da çekiyordum. Göğsümü avuçluyor, meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor. Benim için hiçbir şey yapmıyor, ama uyarılma nedeniyle zirveye çıkıyor. Takdir eden sesi beni sinirlendiriyor. Onu tekrar içimde istemiyorum.

Aletini sertçe kavıyorum ve fısıldıyorum, "Benim için boşalacak mısın?" Başını gevşekçe sallıyor, ağır ağır nefes alırken sallanan bir kafayı andırıyor. Kontrolü ele alarak bizi döndürüyorum. Tek sağlam bacağımın üzerinde topallayarak, sırtını kulübenin kaba ahşap dış yüzeyine doğru itiyorum. Seri katile hükmetmeye çalışırken acıdan irkildim. Dengemi kaybetmeye başladığımda kabaca kulübenin yan tarafına çarpıyor. İçgüdüsel olarak omuzlarını tutuyorum ve ikimizi de yere düşürmeden önce beni çabucak yakalıyor. Sırtarak beni kendine doğru çekiyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, aynı anda "Devam et," diyor.

Onu alt etmeye karar verdiğimde ne düşünüyordum bilmiyorum, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece tekrar kafese girmek istemiyorum. O kadar küçük ki, kan akışını sağlayacak kadar hareket edemiyorum ya da tenimi ısıtacak herhangi bir sürtünme olmuyor. Bu kadar soğuk olmaktan nefret ediyorum.

Elimi avucunun içine alıyor ve daha önce olduğu gibi boğazına yerleştiriyor. Aleti bacağıma doğru seğiriyor ve gösterinin devam etmesi gerektiğini anlıyorum. Parmaklarımı boynunda sıkıca kenetliyorum. "Sana bir soru sordum," diye bağıryorum. Bir elim aletinde, diğer elim boğazında, onu itip kakarak tekrar binaya doğru itiyorum. "Cevap ver bana, domuz."

"Evet, senin için boşalacağım. Siktir, sevgilim... daha sert," diye sızlanıyor. Çok zavallı, manipüle etmesi çok kolay. Hem aletini hem de boynunu sıkıca kavıyorum. Vahşiliğim yüzünden yüzünün kızarmasını izliyorum.

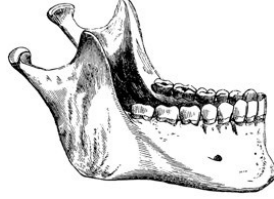
"O zaman benim için boşal, katil," diye mırıldanıyorum. Kim olduğumu bilmiyorum. Sesimi tanımıyorum. Bu benim hayatta kalma içgüdülerimin devreye girmesi mi? Bilmiyorum ama damarlarımdaki o güç hissi yeniden alevleniyor ve gücüm yetse şu anda boynunu kıracağımı biliyorum.

Vücudu titriyor, gözleri geri dönüyor ve gırtlaktan gelen bir inilti etrafımızda yankılanıyor. Bir embesil gibi pantolonunun içine boşaldı ve ben kendimden son derece memnunum. Ne kadar korkunç ve iğrenç olsa da, bu benim seçimimdi. I

İsteğim dışında g t r lmedim ya da dayak yemedim ve bunda çarpık bir gurur duygusu var.

On Yedinci Bölüm

Bilinmiyor

T Orgazm sisi dağıldı ve Mallory hâlâ bana doğru bastırılmıştı. Bir eli aletimin üzerinde, sanki doyamıyormuş gibi, bir eli de boğazımda. Gözleri ona ihanet ediyor, akşam yemeğinde beni yemek istiyor.

Henüz tekrar gidemem hayatım, ama sana yiyecek bir şeyler getireceğimden emin olabilirsin. Bunu hak ettin. Bana böyle hissettirmeye devam ederse ona yüz tane sandviç yapacağım. Arzularımı iğrenmeden kucaklayan ilk kadın o. Ona istediklerimi daha fazla gösterdiğimde ne olacağını merak ediyorum. Tabağa adım atacak mı yoksa kuyruğunu kısıtırıp kaçacak mı?

Ne sikim düşünüyorum ben? O benim tutsağım, kız arkadaşım değil. Onu geri itiyorum. "Bırak beni," diye hırladım. Sendeliyor, kendini tutmaya çalışıyor ama geri düşüp kışının üstüne iniyor. Yüzünü kapatmadan ve boş bir levhaya geri dönmeden önce yüzündeki küçük acıyı görüyorum.

"Siktir git." Bana bakıyor, ayağa kalkmaya çalışıp çalışmayacağını tartışıyor. Yerde kal, kaltak. "Sonrasında bir pislik gibi davranacaksan bu benden aldığın son orgazm olacak." Hayır, olmayacak. Sen vereceksin ya da ben alacağım, benim için fark etmez.

"Bundan hiç şüphem yok, sevgilim," diye alay ediyorum, çömelip onunla göz hizasına geliyorum. Elimi uzatıp şişmiş dizini kavriyorum. Olması gerekenin iki katı büyüklükte ve grotesk renklerden oluşan çok hoş bir dağılım. Tutuşumu sıkılaştırıyorum, ama kırılmıyor. Hadi Mallory, benim için çılglık at. Arka cebimden yeni kullan-at telefonumu çıkarıp videoyu açıyorum ve taştan yüzünü yakınlaştırıyorum. Çatlıyor. Telefonu çıkarmak yeni bir şey.

İkimiz için de. Bu onu korkutuyor ama beni heyecanlandırıyor. Graves'i yok etmek istiyorum ve bunu kız arkadaşını alarak yapamazsam, bir türlü yakalayamadığı katil olarak yapacağım.

Kaydı kapatıyorum. "Eski sevgiline sataşmama yardım et, belki bir arkadaşını aramana izin veririm," diyorum. Bu onun dikkatini çekti. Dudaklarında bir gülümseme belirirken kafasında dönen çarkları izliyorum.

Yavaşça başını sallayarak gözlerimin içine bakıyor. "Kelepçele beni" diye fısıldıyor, alt dudağını dişlerinin arasında kemiriyor. Elimde değil, isteğim dışında onun için tam anlamıyla çiçek açan bir saplantıya doğru sürükleniyorum. Eğer acı çeken bir sürtükse, onu öldürmek zorunda kalmayabilirim. Yani... Onu yanlışlıkla öldürebilirim, kendimi tutma konusunda hiç iyi olmadım, ama bu olursa, yerine başka birini bulurum. Ellerini önüne uzatıyor ve ben de polis tarafından verilen kelepçelerimi kalçamdaki kargo cebinden çıkarıp küçük bileklerine acı verici bir şekilde sıkıyorum.

"İnandırıcı olsun," diye teşvik ediyorum.

"Numara yapmama gerek yok, çok acıyor. Sadece sana acımı tattırmaktan hoşlanmıyorum," diye bana küstahça karşılık veriyor.

"Bu senin için neden bu kadar kolay? Senin gibi susan birini hiç görmemiştim." "Hikâyelerimizi mi paylaşıyoruz yoksa polisle taşak mı geçiyoruz?" Bazen tam bir amcık oluyor ama beyninin nasıl çalıştığını bilmek istiyorum. Ona ters ters bakıp beklemesini sağlıyorum. Sonunda bana öfkeli baktı. "Dennis de beni dövmekten zevk alırdı, arkadaşları da öyle.

Sessiz kalmayı öğrendim, yoksa dikkat çektiğim için bana daha sert vururlardı." Aynı benim

Anne, karanlık taraflarımızın birlikte iyi oynamasına şaşmamalı. Başımı salladım. "Gösteri zamanı." Telefonun kamerasını bir kez daha kaldırarak söylüyorum.

"Lanet olası bir battaniye ve bugün yaptığım her şey için düzgün bir yemek istiyorum," diye homurdanıyor.

"Evet efendim."

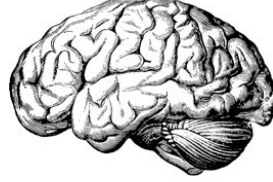
Ayağa kalkıp kayıt düğmesine basıyorum. Telefon çalışıyor ve ben görüntüyü çimlerin üzerine kaydırırken saniyeler ilerliyor. Sonunda ayakları kadrāja giriyor, sonra bacakları ve ona verdiğim o küçük şortun içinde sallanan dolgun kıç. Mallory yuvarlanıyor, benden sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor. 'Juicy' akşamın ilk ışıklarında parıldıyor, sürünürken toprağa tutunarak biraz çekiş gücü kazanmaya çalışıyor. Çömelip ayak bileğinden tutuyorum ve onu ters çeviriyorum. Göğsü kabarırken göğüsleri zıplıyordu. Yalvarıyor, "Lütfen! Dur! Yeter artık!" Siyah gözü cildinin solgunluğuna karşı göze çarpıyor, morluktaki karışık renkler gözlerindeki sarı beneklerle eşleşiyor. Onun

Dudak kanıyor... Bu ne zaman oldu? Bunu benim için mi yaptı? Videoyu daha inandırıcı kılmak için mi? Kan çenesinden damlıyor ve pembe gömleğine bulaşıyor. *Bu mükemmel.*

Kamerayı tekrar vücudundan aşağı kaydırarak, kendimi avucumu bacağına okşarken kaydediyorum. Elim şişmiş, rengi solmuş dizinin üzerinde duruyor, agresif bir şekilde kavırıyor ve parmaklarımı yaraya sertçe batırıyorum. Acı içinde haykırıyor ve ahenkli çığlıklarını ekranda yakalamak için telefonu hareket ettiriyorum. Zincirlenmiş ellerini havaya kaldırıyor, "Dur, dur, lütfen! Artık dayanamıyorum!" diye feryat ediyor, bana teslim oluyor ve beni çok tahrik ediyor. Aletim boxerımın içinde seğiriyor ama dikleşmiyor. Daha önce boğma ve okşama ile beni gerçekten dışarı çıkardı. Kemerimin şingirtısı onu susturuyor ve gözleri kocaman açılıyor, "Lütfen... hayır... bir daha olmaz" diye inliyor, yanağından bir damla yaş süzülüyor. Yakınlaştırıp videoyu kesiyorum.

On Sekizinci Bölüm

MALLORY

I Çok kızgınım. Umutlanmamam gerektiğini bilmeliydim. Victoria'yı aramama izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Bunu yapmamalıyım. ona inanacak kadar aptaldım.

Bana pis kokulu, kirli bir battaniye ve fıstık ezmeli ve jöleli sandviç hediye ederek gece vardiyası için tekrar ayrıldı. Benim için daha fazla şeyle geri döneceğini söyledi ama bunu göreceğiz.

Yatağın köşesini kaldırıp günlüğü ve kalemi alıyorum. Göremediğim bir şey tarafından ödümün koparıldığı geceden beri ona bir şey yazmamıştım. Günlerdir burada kilitliyim ve bir kez olsun tenime değen bir esinti bile hissetmedim. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum ve hayaletlere de pek inanan biri değilim. Yaşadığım yere ve uyumak için seçtiğim yatağa bakın. Belli ki yeni bir yatak aldım ama karyola hala ürkütücü bir geçmiş taşıyor, katliam evim de öyle. Bununla birlikte, şiddetli bir ölümün bölgeyi işaretlediğini bilecek kadar genel bilgiye sahibim. Eğer ruhlar bir yere yerleşecekse, orası burası olurdu.

Yeni bir sayfa açıp yazmaya başladığımda, parlayan çubuğun ürkütücü yeşil ışığı kitabı aydınlatıyor. Öfkemi dizginlemeye çalışıyorum, onu kâğıda dökebileceğim mantıklı düşüncelere kanalize ediyorum. Şimdiye kadar uğraştığım her şey için bir çıkışa ihtiyacım var ve onun yakalanmasına bir şekilde yardım etme fikri aklıma geliyor. Bu kitabın eline geçmesi ihtimaline karşı her şeyi nokta şeklinde ortaya koyacak kadar aptal değilim, ama geriye dönüp bakabileceğim bir şey olması, gözümü ödülünden ayırmamam ruhum için iyi olacak. Kelimeler

Kalemi kağıda koyup vücudumdaki gerilimin sayfaya akmasına izin verdiğimde akıyor.

Sevgili günlük,

*Bir planım var. Umarım işe yarar. Olmazsa, bu Crystal Creek'ten bir polis memuru tarafından esir tutulduğum zamanın kaydı olsun. Keşke adını bilseydim de kaydedebilseydim ya da birini bulabilseydim. Onun hakkında toplayabileceğim tüm bilgileri toplamak için **elimden** geleni yapacağım ama benden daha fazla şüphelenmesini istemiyorum. Yaklaşık bir metre boyunda, kirli sarı saçlı, masmavi gözlü, orta yapılı ve şu ana kadar gördüğüm kadarıyla herhangi bir kimlik işareti yok.*

/ar. Yaklaşık iki ay önce beni kenara çekti ama bir uyarı ile bıraktı. Bunun bir kaydı var mı yok mu bilmiyorum ama ilk karşılaşmamızdı. Yıllardır cinayet işliyordu, cesetleri değirmende bırakıp polisle uğraşıyor ve heyecanlanıyordu.

Annesini öldürdü ve bunu bir

Henderson Mill kurbanları gibi. I

*Günler ilerledikçe güncellemeye devam
edeceğim. Sanırım yaklaşık bir buçuk haftadır
yokum... belki de iki haftadır, yüzde yüz emin
olmasam da, artık bir önemi yok.*

Bu mahzende kilitli bir zaman dilimim yok, belki bir saat isteyebilirim, pil
ya da kurma gerektiren bir saat... ama onu kazanmak için ne yapmam
gerekecek? Bu düşünce zar zor dizginlenebilen bir mide bulantısı uyandırıyor,
bu yüzden bu zihinsel imgelerden uzak duruyorum.

Kurtarılacağımı

sanmıyorum, bu yüzden kendimi/ kurtarmalıyım.

Kendimi kişiselleştirmek bunun ilk adımı.

*Aramızda bir bağ kurarsam beni bir oyuncaktan,
sadist arzularını gerçekleştireceği bir nesneden
daha fazlası olarak görecektir. Onunla güven inşa
etmek için işleri yeterince sallayabilir miyim?*

*Kaçabilir miyim? Onu karanlığımın derinliklerine
çekip zirveye çıkabilir **miyim**? Tüm bunlar
bittiğinde hâlâ aynı kişi olacak mıyım?*

*Onarılamaz şekilde zarar **görecektir** miyim?*

*Ölmüş olacak **miyim**?*

O baskıcı enerji geri döndü, etrafımdaki havada ağır bir şekilde asılı duruyor. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum, yeni soğğun omurgama doğru ilerlemesini önlemek için küflü battaniyeyi omuzlarıma çekiyorum. "Burada bir şey olduğunu biliyorum. Ya kendini göster ya da siktir git," diye homurdanıyorum boş odaya doğru, bir şey olmasını bekliyorum. Dakikalar geçiyor, hiçbir şey olmuyor ve tek bir ses bile duyulmuyor. Çoklu beyin sarsıntıları paranoyaya mı neden oluyor? Artık nörolojik hasarım mı var? Deliriyor muyum? Burada gerçekten bir hayalet olamaz, hayal görüyor olmalıyım. Ama artan korkuyu rasyonalize ederken bile yanağımda hissettiğim nefesi hayal etmediğimi biliyorum. Hayaletimsi kucaklaşma benim için kavramak ya da anlamaya çalışmak için bile çok fazla. O anda rahatlamayı o kadar çok istedim ki, hayal ettim. Hikayenin sonu.

Kafamı boşaltarak yazmaya devam ediyorum, düşüncelerimi bu boktan varoluşa hala tutunmamın nedenine kaydırıyorum.

Hayaletime,

*/Yirmi beş yıllık hayatımda başıma gelen en
güzel şey sensin ve senin tarafından el üstünde
tutulduğum için çok şanslıyım, hatta
/Ya da zamanda küçük bir an.*

*Seni bir daha göremeyecek olmaktan nefret
ediyorum ama hikayemin böyle
bitmesi gerekiyor, seni sevdiğimi, özlediğimi ve
affettiğimi bilmeni istiyorum. Bunların hiçbiri
senin değil.*

/Seni ya da bir başkasını suçlamıyorum.

/Ya da beni anlamıyorsun.

Gözyaşlarım taşmak üzereyken kelimeler bulanıklaşmaya başlıyor ve boğuk bir hıçkırık boğazımda düğümleniyor.

Bana yeniden hayat verdiğiniz ve yaşamaya değer bir hayat gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Sahip olduğumuz tek şey bu zaman, bunu yaşadığımız için mutluyum. Birbirimizi bir daha göremezsek, bilmeni isterim ki /ighting. Yuvarlanıp ölmek istediğimde, beni öldürene kadar ona direnmek istediğimde bile, tekrar senin yanında olma şansına tutunmaya devam ettim. Seni tekrar görmek, sana tekrar dokunmak, seni tekrar sevmek için.

*Üzgünüm / ya da hayatta kalmak için yapmak zorunda **olduğum** şeyler, yapmaya devam edeceğim şeyler, böylece sana geri dönmeyi umabilirim /ully / yolumu bulabilirim. Ancak yine de senin aşık olduğun kadın olacağımdan şüpheliyim. Bu deneyim beni değiştiriyor, bunu şimdiden hissedebiliyorum ve bunun ne anlama geldiğini ya da tekrar bir araya gelebileceğimizi bilmiyorum.*

*Her gün taşıdığınız yükü hayal bile edemiyorum çünkü henüz kurtarılmadım. Asla bulunamayabilirim, varlığım sona erebilir ve bu ağaç denizine gömülebilirim. **Ben** ölürsem, senin yaşamaya devam etmeni istiyorum. Kaçınılmaz acı ve suçluluk duygusu azalmaya başladığında, yeniden mutlu olmanın bir yolunu bulmanı istiyorum. Bir sonraki yaşamda seni sonsuza dek arayacağım ve beni orada bulacağından bir saniye bile şüphe duymuyorum.*

Hava, fokurdayan duygu kazanımdan dolayı yoğun ve yüklü. Bu varoluş düzlüğünün kenarlarında gizlenen her şeyi besliyor. Üzüntü, korku, nefret ve kendimden tiksime içimden sel gibi akıyor. "RAGHHH, KAHRETSİN!" Kırık bir hıçkırıkla çığlık atıyorum. Bunu istemiyorum. Hayatta kalmak için kendime onarılamaz şekilde zarar vermek istemiyorum. Ruhum çoktan paramparça oldu. Parçalar toz haline gelmeden ve artık tanıyamadığım birine dönüşmeden önce ne kadarını kaldırabilirim? Nox beni düzeltemeyecek, bu imkânsız. Bundan canlı çıkabilmek için onu bırakmak zorundayım.

Kitabı odanın diğer ucuna fırlatıyorum, titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum ve zincirin dolaşmama izin verdiği küçük alanı adımlamaya başlıyorum.

Bir ileri bir geri.

Tasma boynuma sürtünüyor ve ben onu çekiyorum. Zorla çıkarmaya çalışıyorum ama sadece cildimdeki sıyrıkları daha da kötüleştiriyor. Parmaklarım keçeleşmiş saçlarıma dalıyor, telleri koparıyor ve çekiyor.

Bir ileri bir geri.

Durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmamasına rağmen bir sarmalın içine giriyorum. Göğsüm daralıyor ve nefes almak neredeyse imkânsız hale geliyor. Nefes almak için soluk soluğa kalıyorum, hiçbir işe yaramayan ciğer dolusu havayı emiyorum.

İleri geri, ileri geri, ileri geri.

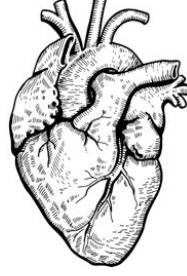
Dizlerimin üzerine çöküyorum, bir zamanlar dayanılmaz olan zonklama artık sadece bir sızıdan ibaret. Kaçıran kişinin bedenime verdiği acı, zihnimi parçalayan acının yanında hiç kalıyor. Gırtlaktan gelen bir çığlık daha etrafımda yankılanıyor. Nefes üstüne nefes alıyorum, şimdi yanaklarımdan özgürce akan gözyaşlarımla birlikte onları ağır bir şekilde dışarı atıyorum. Öfke ve umutsuzluk, beni ele geçirip güvende tutmak isteyen ayrışmanın uyuşukluğuyla savaşıırken bedenim titriyor. Onu itiyorum, buraya kadar beni en kötü anılarımdan koruyan sisin içinde yüzüp gitmek için gelmedim.

Kırık ve çatlak tırnaklarımı açıkta kalan etimin üzerinde sürüklüyorum, derimi yırtıyor ve oyuyorum. Sıyrıklar oluşuyor ve kan fişkırıyor. Kendime zarar vermenin tanıdık sıcaklığı, rahatlatıcı bir kucaklama gibi üzerimde süzülüyor. Beni topraklıyor, eskiden olduğum kişiye geri döndürüyor. Bir bakıma, kaybolmadığımı, artık dizginlenemez duygularımın çalkantılı denizinde başıboş dönmediğimi biliyorum. Sanki eski tanıdık bir alışkanlığa, kaosu o kadar da korkutucu göstermeyen rahatlatıcı bir rutine geri dönmek gibi. Parmaklarımı kıpkırmızı boncuklar arasında gezdirip tenime sürerken başım açılıyor ve göğsüm gevşiyor. Rengi, neredeyse kâğıt beyazı tenimle çekici ve absürt bir kontrast oluşturuyor. Onu gördüğümde yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Yatağa geri dönüyorum, yumruklarımı sıkıp açarak otururken gözlerim avuç içlerimin azıcık kanla yapış yapış olmasına odaklanıyor. Kan damlıyor olsaydı nasıl bir his olurdu? Tenimde kuruyana kadar sıcak ve kaygan olurdu. Ama nasıl *olurdu*? Kan sudan daha kalın ama baldan daha incedir. Nasıl bir his olduğunu öğrenme arzusu beni esir alanların göğüs boşluğunu kesip açtığımı ve rahatlatıcı sıvıyı kaynağından aldığımı hayal ederken beni dibe çekiyor. Kan bana kontrolün bende olduğunu, hayatta olduğumu, hala savaştığımı ve hesaba katılması gereken bir güç olduğumu hatırlatıyor.

On Dokuzuncu Bölüm

MEZARLAR

T Mallory'nin evindeki cep telefonu hizmeti son zamanlarda berbat durumda ve tamircinin interneti düzeltmesini beklemek sinirime dokunuyor. Bir randevu ayarlamak için aradıktan sonra, bir sonraki müsait randevunun

İki gün içinde gelmesini beklemek zorundaydım. Hiçbir zaman kesin bir randevu saati vermiyorlar, sadece bir zaman dilimi veriyorlar ve sizi onlar gelene kadar yerinizde kalmaya zorluyorlar. Mallory kayıpken bu aptalca rahatsızlığı düzelttirip düzelttirmemek konusunda kendimle savaştım, ancak istasyona gitmek gününden çok fazla zaman alıyor. Evime gitmem söz konusu bile değil çünkü evim hala felaket bölgesi gibi ve oturma odamı darmadağın ederken internet modemine zarar verdiğimden eminim.

Fırtına yüzünden mi telefonumun interneti çalışmıyor, yoksa kader mi son kırk sekiz saattir bana karşı işliyor bilmiyorum, ama birilerine çatmaya hazırım. Doğudaki ormandaki patikaları araştırırken kayda değer bir şey bulamadım, saat yönünün tersine çalışarak her seferinde ormanın daha da derinlerine indim. ATV'nin sınırlarını, depodaki benzin miktarını ve bagaj rafına bağladığım ekstra bidonun kapasitesini zorluyorum.

Bu adamın gelmesini beklerken patlamadan dolayı duvarda oluşan göçüğü tamir ettim. Dört saat sonra... hala burada. Görünüşe göre kablolar eskimiş ve yeniden yapılması gerekiyormuş. Mallory taşınalı çok olmadığından bundan şüpheliyim. Bu adam, Ron, sadece mümkün olduğunca çok para kazanmak için saha aramasını uzatmaya çalışıyor.

Polis üniformamı giyip bodruma iniyorum ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Belki beni üniformalı görmek bu süreci hızlandırır çünkü gitmem gereken yerler ve yakalamam gereken bir katil var.

"Nasıl gidiyor?" Köşeyi dönüp hizmet odasına giriyorum. Ron orada durmuş, wifi yönlendiricisinin yeşil ışığı yanıp sönerken telefonuna bakıyordu.

Kafasını kaldırmadan, "Sadece ağ geçidinin açılmasını bekliyorum, o zaman yakanızdan düşerim" diye cevap veriyor.

"Hazır olduğunu nasıl anlıyorsun?" Ben soruyorum.

"Işıklar kırmızıdan turuncuya dönüyor ve sonra yeşile yerleşiyor."

"Hmm... bunun gibi mi?" Çamaşır makinesinin sağındaki rafta duran modemi işaret ederek söylüyorum.

Gözleri nihayet telefonundan kalkıp benimkilere kilitleniyor. Profesyonel görünüşümü fark edene kadar bir saniye geçiyor ve sonra hemen harekete geçiyor. Telefonunu cebine koyup yönlendiriciye dönüyor ve onu inceliyor. Yanıp sönen ışığı izliyor ve yanıp sönmeler arasındaki saniyeleri sayıyor. Yaklaşık iki dakika sonra bana dönüyor, "Görünüşe göre her şey hazır memur bey. Wifi adı ve şifresi buzdolabına yapıştırdığım bir mıknatıs üzerinde yazılı. Beklediğimizden uzun sürdüğü için üzgünüm." Ceplerini karıştırdı ve bir kartvizit çıkardı. Kartı uzatarak, "Web sitemize girerseniz doldurabileceğiniz bir anket var. Bitirdikten sonra bir sonraki faturanızda elli dolar indirim kazanmak için çekilişe katılacaksınız."

"Kulağa harika geliyor," diye cevap veriyorum. Başını sallıyor, aletlerini topluyor ve bodrumdan çıkıyor. Onu yukarı kadar takip ettikten sonra yollarımızı ayırıyoruz ve ben şirketin minibüsünün garaj yolundan çıkışını izliyorum.

Yalnız olduğuma şükrederek buzdolabından mıknatısı aldım ve kanepeye uzandım. Sehpanın üzerinde kullanılmadan duran telefonuma ve dizüstü bilgisayarına yeni wifi bilgilerini giriyorum. Bağlanmasını beklerken Mallory'nin odasına gidiyorum. Üzerimdeki rahatsız üniformayı çıkarıp, sağ göğüs kafesinde CCPD yazılı siyah bir tişört ve siyah hafif bir jogger giyiyorum. Telefonum bir kez çalışıyor, sonra tekrar çalarak beni televizyon odasına geri çağırıyor.

Yumuşak minderlere geri yerleşip bildirimlerimi kontrol ediyorum. Amcamdan beni kontrol eden mesajlar var. Bu hafta değirmende devriye gezeceğini, bir şeye ihtiyacım olursa ona haber vermemi söylüyor. Victoria'dan gelen bir mesajda davayla ilgili bir gelişme olup olmadığı soruluyor. Hayır, seni durmak bilmeyen kadın, on saat önce sorduğundan beri hayır. Başım ağrımaya başlıyor, şakaklarımda çarpıntı başlıyor ve

Gözlerimin arkasından ateş ediyor. Şu anda o iki insanla da uğraşmak istemiyorum.

Mesajları görmezden gelerek e-postalarımı açıyorum. Sayfa yüklendikçe okunmamış mesajların sayısının artmasını gözlerim dolu dolu izliyorum. Kırk yedi. Kırk yedi tane yeni mesaj var. Bu nasıl mümkün olabilir? Bu kadar çok yanıt kaçırmış olmamın imkanı yok. Ne oluyor lan?

Şok olmuş ve anlayamayacağım kadar sinirlenmiş bir halde en sonuncusunu açtım. İnternetin bu kadar berbat olduğunu bilmiyordum. Neden en azından telefonuma bildirim gelmiyordu? *Odaklan. Bu saçmalığı sonra düşünürüz.* Bu cevapların çoğu gönderdiğim farklı mesaj panolarından. Kulübelerin, avlanma alanlarının ve avlanmak için iyi olan diğer yerlerin konumlarını soruyorlar. Bölgede yeni olduğumu ve sezon başladığında bir geyik yakalamak için bir yer aradığımı iddia ettim, kimse bilgi arayan bir polis olduğumu anlamasın diye kendimi gizlemek zorunda kaldım.

E-postaları inceledikçe içimde yeni umutlar yeşeriyor. Bu cevapların bazılarında resimler ve GPS ile tespit edilmiş konumlar var. Çoğu kuzeyde, bu yüzden henüz onlara rastlamadım. O tarafta orman o kadar sık ki, çoğu patika yürüyüş için olduğundan atv'nin sıkışıp kalacağından endişelendim. Mallory'yi götüren kişinin bir aracı ormanın o kadar içine sokamayacağını düşündüm. Ancak, bu resimlerde gördüklerime dayanarak, teorimin bunca zamandır yanlış olduğunu anladım. Kamyonlar, römorklar, dört çekerler, arazi motosikletleri, yan yana araçlar ve hatta golf arabaları ormanın içinden kuzeye doğru çekilmiş.

Lanet olsun, ben aptalın tekiyim. Onu ağaçların çok sık olduğu, rüzgârın zar zor geçtiği bir yere götüreceğini bilmeliydim. Bu kadar girilmez bir ormanda kimse çılgınlığını duyamaz.

Sık ormana girdiğimde telefonumun çekmeyeceğini bildiğim için tüm bilgilerin ekran görüntülerini alıyorum. Amcama mesaj atarak, akşam karanlığı çökmeden önce son bir sürüşe çıkmadan önce bana atv için biraz daha benzin bırakmasını istiyorum.

AMCA G:

Döndüğünde bana haber ver.

MEZARLAR:

Evet
efendim.

Mallory'nin kayboluşunun astronomik ağırlığı beni ezmekle tehdit ederken ertesi sabah kendimi yataktan kaldırmak neredeyse imkânsız. Kıcımlı sürükleyerek mutfığa gidip bir fincan kahve hazırlıyorum. Mallory'nin sabahın ilk ışıklarında dolaplara sırtını yaslamış, gözleriyle beni yerken kahvesini yudumladığı anı içime işliyor. O kadar güzel bir anı ki, sanki bir ömür önceymiş gibi gelmesinden nefret ediyorum. Şu anda onunla anılar biriktirmeyi asla bırakmayacağıma yemin ediyorum. Ne isterse yapacağım, onu istediği her yere götüreceğim. Onu geri aldığımda *yaşayacağız*.

"Beni neden hâlâ bulamadın?" diye fısıldıyor, bardağı dudaklarına götürerek. *Ne?* Kalbim duruyor ve kıcımdan çıkıp yere düşüyor. Buharlı sıvı onu içten içe ısıtırken takdirle mırıldanıyor.

Bu gerçek değil. Bu hiç yaşanmadı. Hayal görüyorum.

Telefonum arkamdaki tezgahdan çalıyor ve dikkatimi sadece bir saniyeliğine çalıyor. Mal'in soğuk avucu yanağımı okşuyor ve bakışlarımı ona geri çekiyor. Kırdığım kupa, arkasındaki tezgâhta terk edilmiş bir şekilde duruyor ve hâlâ dumanı tütüyor.

"Beni sevdiğini sanıyordum," diyor sesi çatlayarak.

"Seviyorum," diye cevap veriyorum. *Tam bir fiyaskoyum.* "Belli ki değilsin."

"Bebeğim..." Sızlanıyorum. "Deniyorum."

"Bana ne yaptığını biliyor musun, Nox?" Cildini kırbaçlayan kesiklerden kan akmaya başlarken boynunun etrafında morluklar beliriyor. Kan atletinin kumaşına işliyor, onu öyle bir doyuruyor ki alttaki etek ucundan damlıyor. Gözlerimin önünde ölüyor.

Panik beni ele geçiriyor, en büyük korkum canlanırken ciğerlerimdeki havayı boğuyor. Kanı ayaklarımın dibinde göllenirken gözlerinden ışık süzülüyor. Nefes alamıyorum. *Nefes alamıyorum.* Dizlerimin üzerine çökerken göğsüm daralıyor. Hava, havaya ihtiyacım var.

"Dur," diye nefes nefese kaldım. "Dur. Lütfen dur. Bu gerçek değil. Sen gerçek değilsin."

Mallory'nin dizleri önüme düşüyor, kan sızıyor ve en sevdiği gri eşofmanının içine sızıyor. Süt rengi gözleri benimkilere kilitlenirken soğuk dokunuşu çenemi kaldırıyor.

"Ben öleceğim, Hayalet. Yakında sana musallat olan ben olacağım."

Başını geriye atan Mal'in ağzı açık kalıyor ve kulak tırmalayan bir çığlık atarak evin içinde çınlıyor. Ellerimi kaldırdım.

Kulaklarım tiz sesi bastırıyor. Yırtık gömleğinin altından kan fışkırıyor, kendi kanında boğulurken çıkardığı guruldama sesi çığlığını bastırıyor. *Hayır*. Onu tutup kendime doğru çektim. *Lütfen ölme*. Öksürüp çırpınırken kanının yüzüme sıçradığını hissediyorum. Bir zamanlar altın sarısı olan gözleri şimdi ölümle bulutlanmış, bana bakıyor. Ona yardım etmem, onu bulmam, *kurtarmam* için yalvarıyor. O konuşmaya çalışırken boğazımı tıkayan duygularla boğuluyorum. Ağzının kenarlarından sızan kanla belli belirsiz bir şeyler fısıldıyor ve sonra gözden kayboluyor.

Bir zamanlar yattığı yere bakıyorum, zihnim onarılamayacak kadar berbat durumda. *Ne demişti? Ne demişti? Ne demişti?* Nefes nefese, panik atağın tüm sancıları içinde, karanlık parke zemine tamamen çöküyorum ve kendi içime kıvrılıyorum. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim," diye mırıldandım. Tenimi boyayan sıcak terle karışan soğuk zemin vücuduma ürpertiler gönderiyor. Nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, oksijeni içime çekiyorum. Hiperventilasyon geçiriyorum ve duramıyorum. Karanlık yaklaşırken ışıklar görüşümde dans ediyor ve beni alıp götürdüğünde onu durduramıyorum.

Ayakta durmaya çalışırken vücudum ağrıyor, her hareketim uzuvlarıma acı yayıyor. Sendeleyerek mutfağın ortasındaki adaya dönüyorum. Mallory'nin acı dolu feryadı kulaklarımda yankılanırken başım zonkluyor. Telefonumu tezgâhın üstünden alıp yalpalayarak kanepeye doğru ilerliyorum. Başım dönüyor, üzerine yığıldığımda görüşüm katlara ayrılıyor. Bu da neydi böyle? Halüsinasyon olamayacak kadar gerçek gibiydi. Dağılıyorum. Uykusuzluğun ve büyük miktarda stresin zihninizi ve bedeninizi nasıl yıpratılabileceğini çok iyi biliyorum. Daha önce hiç bu kadar canlı bir şey yaşamamıştım. Gerçeklik ve halüsinasyon daha önce hiç bu kadar iç içe geçmemişti. Onun dokunuşunu, yüzüme çarpan kanının sıcaklığını, onu kendime doğru tuttuğumda vücudunun donmuş sıcaklığını hissedebildiğime yemin edebilirim. *Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil*. Gözlerimi sıkıp kapatarak, Mallory'yi kaskatı ve soğuk yerine canlı ve gülerken hayal ederek görüntüleri zihnimden uzaklaştırdım.

Birkaç dakika süren derin nefes egzersizlerinden sonra kalp atış hızım normale dönüyor. Doğrulup nihayet telefonumu kontrol ediyorum. Yeni bir mesaj bildirimi var, ben de açıyorum.

BILINMEYEN NUMARA:

Attachment.vid

Ne oluyor be? Bilinmeyen numara mı? Önemli olan herkeste numaram var. Muhtemelen yanlış numaradır. Sola kaydırıyorum ve küçük kırmızı çöp kutusu simgesi beliriyor. Başparmağım sil düğmesinin üzerinde geziniyor, bu her neyse ondan kurtulmaya hazırım. Tam basmak üzereyken yeni bir mesaj geliyor.

BILINMEYEN NUMARA:

Benim için çok daha yüksek sesle çığlık atıyor.

Bu, hareketlerimi donduruyor, anlık endişe kalbimin etrafını sarıyor. Çöp kutusunu silip atıyorum ve mesajı yeniden açıyorum. Parçalanmış zihnimin sınırlarında başka bir panik atak beklerken tedirginliğim artıyor. Katilden gelmiş olamaz, değil mi? Daha önce hiç iletişime geçmemişti, en azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Muhtemelen yanlış kişiye gönderilmiş saçma bir ilişki dramasıdır, ama Mallory'yle bir ilgisi olmadığını bilmeliyim.

Videoya tıklıyorum ve ekranımı dolduruyor. Kayda bir kadın figürü giriyor. Çeken kişiden sürünerek uzaklaşıyor. Biri kadını tutup ters çevirirken görüntü aşağı düşüyor. Mallory'nin istismara uğramış yüzü netleşiyor ve kalbim duruyor, dehşet göğsümü daraltıyor. Videoyu durdurarak, "Hayır!" Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatma isteğimle savaşıyor kükrüyorum.

Ayağa kalkıp kanepenin önünde bir ileri bir geri yürüyorum. "Hayır. Hayır. Hayır. Siktir!" Geri kalanını izleyemem. Ya ona işkence ediyorsa? Ya onu öldürüp bana gönderdiyse? Yemek borumdan yükselen mide bulantısını bastırarak aklımı başıma topluyorum, tekrar oturuyorum ve kendi kişisel korku filmimi izlemeye devam ediyorum. "Lütfen! Dur! Yeter artık!" diye haykırıyor. Bir el yaralı dizine iniyor ve acı içinde çığlık atıyor. Lanet olsun. Onu bulmak zorundayım. Kelepçeli ve çaresiz, bu manyağın merhametine kalmış. Video bitmeden önce kemer şingirtisinin ve fermuarın inişinin belirgin sesi duyuluyor ve Mallory'nin sessiz "lütfen... hayır... bir daha olmaz" sesi duyuluyor.

Donup kaldım. Zihnim ilk ne yapacağımı düşünüyor. O hala hayatta. Onu bulabilirim. Bunu biliyorum. Kendimi bir şekilde kişiliğimsizleştirmeliyim ki bunu tekrar izleyebileyim ve ipucu arayabileyim. Bir ipucu oluşturmaya değecek bir şey bulmak için ne kadar zaman gerekiyorsa. Mallory'nin hayaleti her neyse

Bilinçaltım bu sabah evrenden bir uyarı almış olmalı. *Yüksek vitesle tak ve onu hemen bul, yoksa sonsuza dek yok olacak.*

Mide bulantısı tüm gücüyle geri dönüyor ve mutfak lavabosuna koşup bağırsaklarımı içine kusuyorum. Hiçbir şey kalmayana kadar her şeyi kusuyorum.

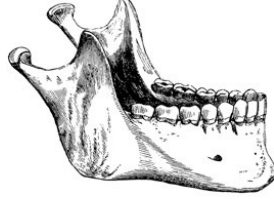
Boğazım düğümleniyor, yere çöküyorum ve sırtımı dolaplara yaslıyorum. Şu anda zayıf olmayı göze alamam. Erkekler zayıf değildir. Ama içimden kopan çılgılığı ya da gözlerimden kaçan yaşları durduramıyorum. Bükülüyorum, kırılıyorum, baskı altında çöküyorum. Bastırdığım şeyleri hissetmek için kendime izin verdiğim bu anda başım omuzlarımın arasından aşağı sarkıyor. Duygularımı dışarı atarken başımı tekrar tekrar dolapların içine atıyorum. Acı sonunda fark ediliyor ve duygusal bulanıklığımı gideriyor.

Videoyu tekrar tekrar izledim. Kelepçeleri ve videoda Mallory'nin sağındaki kütük binayı fark ettim. Çok bir şey değil ama ipucu oluşturacak bir şey. Kelepçelerin seri numaraları var ve umarım işe yarar bir yerde izleri bulunabilir. Yine de bu videoyu ekiple paylaşmam gerekecek. Numaraların görünür olup olmadığını görmek için kesin bir iyileştirme gerekecek. Karakoldaki adamlarla bir şey paylaşmak, şehirde çalıştığım yalanını riske atar. Onlardan yardım isteyerek listemdeki tek şüpheliye ifşa olmak istemiyorum.

Sonunda saatler önce hazırladığım kahveyi yapıyorum ve forumlardan aldığım çok sayıda görüntüyü videoda seçebildiğim kabin parçasıyla karşılaştırmaya başlıyorum. Mallory'nin kanlı, istismara uğramış bedeninin görüntüsünü kafamdan atamıyor, gözlerimi zar zor açık tutana kadar kendimi işe veriyorum. Yapacağım son şey de olsa seni bulacağım bebeğim.

YIRMINCI Bölüm

Bilinmiyor

W Memur Graves'in, ben ona battaniye almak için uğradığım sırada Mallory'nin evinde olması küçük ve mutlu bir tesadüftü. Benim için ve bana yaptığı onca şeyden sonra bir ev rahatlığını hak ettiğini düşündüm. Hay sikeyim,

Bir kadının beni bu kadar acımasızca aşağılaması ve kontrolü ele geçirmesi şimdiye kadar sahip olduğum en iyi uyuşturucuydu ve başka bir vuruş için kaşınıyorum. Umarım o çok sevdiği hayalet battaniye işe yarar, ama o burada olmadığı zamana kadar beklemek zorunda kalacak.

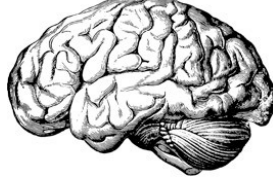
Ayrıldılarsa neden burada olduğunu merak ediyorum, ama belki de sadece hızlı bir sikiş istedi. Sonuçta o bir sapık, belki de yeni birini bulana kadar bu alışkanlığından vazgeçmesi zordur? Daha önce de evine girmişti, bu seferkini farklı kılan ne? Mallory bir sebep göstermeden onunla ilişkisini kesti. Ziyaretinin amacı her neyse, gerçekten umurumda değil. Birlikte çektiğimiz video yüzünden yıkılışını izlemek sikime hayat veriyor. Kahretsin, ondan nefret ediyorum. Sefil hayatına son vermeden ve hak ettiğim kaptanlık pozisyonunu garantilemeden önce onu içten dışa doğru deşeceğim.

Hmmm... Gitmeden önce onu başka nasıl becerebilirim?

Onu bir bebek gibi ağlarken izledikten sonra ormana geri dönmek beni dünyanın tepesinde hissettiriyor. Küçük şeytani bir fikir kök salıyor ve bu heyecan göğüs kafesime daha da can veriyor. *Kendini tut, sonraya sakla.* Şu anda onun eşyalarına erişemediğim için küçük sirenine farklı bir hediye alacağım. Bu hediye seveceğinden eminim, belki orijinalinden bile daha çok.

Yirmi Birinci Bölüm

MALLORY

"W kalk." Kadınsı bir ses beni uykunun kucağından çekip almaya çalışıyor ama direniyorum. Nox'un penceremin önündeki maskeli adam olduğu ve seri katillerin var olmadığı bu rüya dünyasında kalmak istiyorum.

"Uyan

Kalk, geliyor," diye mırıldanıyor. Omzuma soğuk bir şey çarpıyor ve ardından gelen acı beni uykumdan koparıyor.

Kolumu göğsüme yaslayarak, "Bu ne lan!" diye soluk soluğa kaldım. Omzumdan aşağıya doğru inen zonklama parmaklarımı karıncalandırıyor. Etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey yok. Görülecek kimse yok. Ortam her zamankinden daha bunaltıcı ve midemde korku birikiyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Hava yüklü, beni rahatsız ediyor, gerginleştiriyor. Tenimde soğuk terler oluşuyor ve kalp atışlarım on kat hızlanıyor. Kötü bir şey olmak üzere, bunu hissedebiliyorum.

Sonra onu duyuyorum. Nefesimi tutmak ve kulaklarımı zorlamak zorundayım ama her geçen saniye bir kadının iniltisi ve feryadı daha net duyuluyor. Beni esir alan kişi zinciri mahzenin kapı kollarından çekip ağır kapılardan birini açarken zincir takırdıyor. Merdivenlerin tepesinde karanlık bir şekilde beliren figürü ışığı engelliyor ve yalnız değil.

"Kalk ve parla, sevgilim!" diye bağılıyor, sesi etrafımda yankılanıyor. Korku adrenalinle karışıyor ve damarlarımdan fişkırıyor. Ona cevap verip vermeme konusunda kendimle savaşıırken tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. Ama ben karar vermeye fırsat bulamadan, o bana doğru inmeye başlıyor.

Aşağıdaki toprak zemine uzun gölgeler düşüyor. Soğuk taş duvara doğru geri çekiliyorum, uzayan parmaklardan kaçmak için sabırsızlanıyorum.

bana doğru uzandı, yaklaşmam için beni çağırdı. "Buraya gel, Mallory. Bize oynayacak bir şey getirdim." Kulağımı tırmalayan sesi beni şimdi ve buraya geri döndürüyor.

Beni esir alan kişi bir kadını acımasızca yanında sürüklüyor, küçük bedeni aşağı inerken her merdivene çarpıyor. *Ne oluyor lan?* Onu bıraktığımda, gevşek vücudu kalan basamaklardan aşağı yuvarlanıyor ve en altta inleyen bir yığın haline geliyor. Sarı saçları kanlı döküntülerle keçeleşmiş ve üzerinde eskiden giysiye benzeyen parçalardan başka bir şey yok. Bize doğru yaklaşırken botları merdivenleri gümür gümür iniyor, yol boyunca ışık ipini çekiyor ve odanın etrafına sarı bir parıltı yayıyor.

Önümde beliren berbat sahneye bakıyorum ve beynim onun bizim için nasıl bir plan hazırladığını düşünmeyi bile reddediyor. Eğilip kadının bileklerinden tutuyor ve yeni kurbanı bana doğru sürüklüyor. Kadını yatağımdan birkaç santim uzağa yatırıp ters çeviriyor.

Bacağının durumunu gördüğümde midem bulanıyor. Bir yeri kırılmış, belki iki ya da üç. Yırtık pantolonu ve görünen derisini boyayan kan arasında pek bir şey ayırt edemiyorum. Ancak, kaval kemiğinden dışarı çıkan kemik açıkça belli oluyor. *Onu öldürecek ve ben de izlemek ya da daha kötüsü yardım etmek zorunda kalacağım.*

Şok olmuş yüz ifadem onun ışıldayan uğursuz yüz ifadesiyle buluşuyor. "Ona ne yaptın?" Mırıldanıyorum.

"Artık bunun bir önemi yok, değil mi sevgilim?" O haklı.

Durumu kötü, görebildiğim deri parçalarında morarmalar çoktan belirginleşmeye başlamış. Sağ yanağındaki sıyrıklara ve aynı taraftaki koluna gömülmüş kum ve küçük çakıl taşları var. "Ona arabanızla mı çarptınız?" diye soruyorum. Başını salladı. *Hay sikeyim.* Kırık bacağının yanı sıra iç kanaması da olabilir, eğer durum buysa daha fazla dayanamaz. Aklım bu zavallı kadına nasıl yardım edebileceğimi düşünmekle meşgul. Sonuçta faydasız, her ne kadar yardım etmek istesem de güçsüzüm. Burada oturup onun zalimliğine tanık olmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Ruhum, çalkantılı denizin acımasızca çarptığı bir uçurumun yüzündeki kırılğan şeyl taşları gibi aşınmaya devam ediyor. Derin, sakın bir nefes alarak, kendimi onun hazırladığı fanteziyi oynamaya hazırlıyorum. Bu kadın hayatta kalamayacak *ama ben kalacağım.*

Yanındaki kılıftan büyük bir bıçak çıkarıyor ve kadının kıyafetlerinden geriye kalanları kesmeye başlıyor. Bu bıçağı bana hiç çekmemişti ve bir an için kendimi bunun için minnettar buluyorum.

"Buraya gel, sevgilim." Yaklaşmamı işaret ediyor ve kırbaçlanmış bir sürtük gibi itaat ediyorum.

İlgimi çekmesine engel olamıyorum. Olmaması gerektiğini biliyorum. Dehşete kapılmalıyım. Korkuyorum, ama korkunun altında gizlenen uğursuz bir şey var.

Bıçağı kızın derisinde gezdirip göğsünde ince bir kızıl çizgi oluşturmamasını izlerken içimdeki karanlık açığa çıkıyor. Tekrar yapıyor, bu sefer daha derine. Daha fazla kan yükseliyor, solgun teninde akıyor. Ona doğru çekiliyorum. Kana susamış bir vampir gibi kırmızı yol haritalarına doğru çekiliyorum. Uzattığım ellerimle parmaklarımı ılık akıntıda gezdirip etine yayıyorum.

"Sana güzel anılar mı hatırlatıyor?"

"Ha?" *Kendine gel, Mallory. Aileni öldürdüğünü düşünüyor... hatırladın mı?* "Oh, evet." *İyi kurtardın, moron.*

"Yenilerini yapmak ister misin?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. Ahlaki açıdan doğru olanla beni hayatta tutacak olan arasında gidip gelirken ağzım bir karış açık kalıyor.

"Tabii ki," diyorum.

İradesizim ve kendimden iğreniyorum. "Hayır" demeliydim. Daha doğrusu "Siktir git, seni sadist insan müsveddesi" demeliydim. Ama yaşamak istiyorum ve bir parçamın içimdeki kötücül şeyi serbest bırakmak istediğini inkar edemem.

Bıçağı çeviriyor, bıçağı eline alıyor ve sapını bana doğru uzatıyor. Silahı bana mı veriyor? Olamaz. Aptal mı bu? Sanki ilk fırsatta bunu boynuna saplamaya çalışmayacakmışım gibi. Bıçağı aldığımda gözlerinde ateş parlıyor. Ulaşamayacağım bir yere çekiliyor. "Devam et," diyor, ne yapacağımı görmek için nefesini tutmuş bekliyor.

Bu fırsatı aklımdan geçen her uğursuz şeyi canlandırmak için kullanmalı mıyım? Gecenin köründe beni rahatsız eden her hastalıklı merakı? Bu gizemli kadın nasıl olsa ölecek. Ancak, onun acı ve ıstırabını uzatmamalıyım. Çabuk davranmalı, o beni durdurmadan önce boğazını kesmeli ve işkencesine bir son vermeliyim.

Ama benim yok.

Bunun yerine, elimdeki bıçağın ağırlığından ve üzerime çöken kontrol hissinden keyif alıyorum. Şu anda kurban ben değilim. Saldırganım. Ne istersem yapabilirim. Kendimi özgürlük hissine kaptırıyorum. Duvara zincirlenmiş bir tutsak olmama rağmen, bana verilen çok az miktardaki güçle uçuyorum.

Gözlerim önümdeki kadını tarıyor. Nefes alış veriş i düzensiz ve boynundaki damarın zıplamasını görebildiğim kadarıyla nabzı sertçe atıyor. "Şimdi de sarışınlara mı döndün?" Sorguluyorum.

"Artık sana sahip olduğuma göre, bir yedeğe ihtiyacım yok," diye yanıtlıyor. "Sanırım." Az sonra onu o kadar meşgul edeceğimi bilmiyordu. Ağımdan kaçış yok. Keskin bıçağı kolunda gezdiriyorum ama kıpırdamıyor bile. *Hadi bayan, uyan.*

Omzuna ulaştığımda, bıçağın ucunu yarımın olduğu noktaya yerleştiriyorum. Yavaşça etine bastırarak, ölümcül keskinlikteki çeliğin deriyi nasıl kolayca parçaladığını izliyorum.

Adrenalin vücuduma yeniden yayılıyor ve içimden alev almış gibi hissediyorum. Tüm ağırlığımla bıçağın sapına yükleniyor, bıçak kadının altındaki toprakla buluşana kadar derisini zorluyorum. Kadının gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ölümleri uyandıracak kadar yüksek bir çığlık atıyor.

Sanırım şokun etkisi geçti.

Çırpınıyor, bıçağı omzundan çıkarmak için yeterli tutarlılıkla boğuşmaya çalışıyor. Bu sırada yüzüme vuruyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. Hayatını kurtarmak için ne kadar acınası bir mücadele.

Ben izlerken onu yakalayan kişi üzerine atlıyor, onu ters çeviriyor ve ellerini arkadan kelepçeliyor. Onu ters çevirip boynundan tutuyor ve suratının ortasına bir yumruk indiriyor. Kırılan burnunun çıkardığı çıtırtı sesi sessiz boşlukta duyuluyor. Kadını bıraktığında tuttuğumu bilmediğim nefesimi bırakıyorum. Adam devam etmemi işaret ederken kadın acı içinde inleyerek yere yığılıyor.

Bıçağı omzundan çıkardım ve derin olmayan bir kesik açtım. Yarasından başlayıp göğsüne doğru ilerleyerek göğüs kemiğinin üst kısmında duruyorum. Diğer omzuna geçiyorum ve köprücük kemiğinin altından göğüs kemiğinin tepesine doğru çapraz bir şekilde kesmeye başlıyorum, önceki kesiğimin ucuyla buluşuyorum.

Yalvarıyor ve ağlıyor, hıçkırıklar vücudunu sarıyor ve kesiklerimi titretiyor. Kıpırdamadan durursa bu 'Y' kesisi herhangi bir otopsi teknisyeninin yapabileceği kadar düzgün görünecek, bundan eminim. Üzerine eğilerek sol elimi göğüs kemiğinin üzerinde gezdiriyorum, onu sıkıca yerinde tutarken göğüslerinin arasından göğüs kemiğinin altına doğru kesmeye devam ediyorum. Duvara bağlı olduğum için daha ileri gidemiyorum ve bu durumdan son derece rahatsızım.

Eğer eğitimimi ilerletmeme izin verilseydi, hep ölümlerle çalışmak isterdim. Cenaze levazımatçısı, mumyalayıcı, otopsi teknisyeni ya da bir çeşit

Mezarlık görevlisi; yalnız olduğum, huzurlu ve sessiz olduğu sürece gerçekten önemli değildi. Öldükten sonra bizi neyin beklediğini bilmeyi o kadar çok istiyordum ki, yakın zamanda ölenlerle çalışmanın bana biraz içgörü kazandıracağına inanıyordum. Bu ürkütücü hayranlık hayatımın her alanına yayılmıştı. Kafatasları, gerçek suç, paranormal ve okült konulara olan takıntım buzdağının sadece görünen kısmı. Pederson cinayet evinde ve Henderson kereste fabrikasına bu kadar yakın bir yerde yaşamayı seçmemin bir nedeni de bu. Ölüler beni kendi anılarım kadar rahatsız edemez. Ne yazık ki, ruhlar sessiz kaldı ve benim travmam her zamankinden daha yüksek.

Şimdiye kadar.

Kulaklarım çınlamaya başlıyor ve şimdiye kadar yaşadığım en kötü baş ağrısı çökerken görüşüm bulanıklaşıyor. Etrafımdaki atmosferin sıcaklığı düşerken kafatasım ikiye ayrılıyor gibi hissediyorum.

Meçhul adamın sesi, kulaklarımdaki kan pıhtılarının arasından zorla ilerliyor: "Bir operasyon oyunu oynamak ister misin, hayatım?" Başımı sallıyorum, dikkatimi dağıtan acıyı bastırmaya çalışıyorum.

"Onu tekrar kes, bu sefer daha derinden," diyor. İtaat ediyorum, 'Y' kesiğinin izini sürüyorum. Kesik boyunca akan ince kan, kalın, akıcı bir kıpkırmızı akıntıya dönüşüyor. Acı çığlıkları, yavaş yavaş bilinçsizliğe doğru kayarken azalan ıstırap feryatlarına dönüşüyor. Beni esir alan kişi beni büyük bir dikkatle izliyor, "Devam et," diyor ve toplum tarafından hoş karşılanmayan bir şeyi yapmam için beni cesaretlendiriyor.

Bıçağı bırakıp parmaklarımı kana batırıyorum. Sıcaklık ellerimi sarıyor, kollarımdan yukarı çıkıyor ve göğsüme yerleşiyor. Sırtımda hissettiğim buz omurgamdan aşağı bir ürperti gönderirken, beni esir alan kişi karanlığıma yenik düştüğümü görerek kendini kaybediyor.

Aletini pantolonundan çıkarıp kurbanın kanıyla kaplıyor ve kadının içine sokuyor. Onun acımasız itiş kakışları ve zevk inlemeleri, parmaklarımı kesiğin içine sokup deriyi ayırırken beni teşvik ediyor. *İçinin neye benzediğini görmek istiyorum.*

Aynı ses kafamın içinde çınlarken, tıpkı bu sabah olduğu gibi omzuma yine bir ağrı saplanıyor.

"Ne yapıyorsunuz? DUR!" diye bağılıyor kadın sesi.

"Yapamam," diye fısıldıyorum yüksek sesle. Zihnim parçalanıyor, parça parça asla ulaşamayacağım bir yere doğru düşüyor. Deliriyor olmalıyım. Deri zardan ayrılıyor ve ölmekte olan kalbinin her pompalamasında kan yeniden fişkırıyor.

"Yapma! Ona zarar veriyorsun! Onu öldürüyorsun!" diye bağılıyor ses.

"*Biliyorum,*" diye düşünüyorum kendi kendime. Bu lanet olası bir delilik. Biri beni hemen süngerli odaya kilitlesin.

"*Dur!*" Sesinin tiz şiddetinden kulaklarım çınlıyor.

"*Yapamam!*"

"*Bıçakla onu.*" Kolumda bir sarsıntı hissettiğime yemin edebilirim. Bu gerçek değil. Hayaletler gerçek değildir.

"*Ama-*"

"*Öldür onu. Bıçak sende.*" Gözlerim hızla yanımdaki bıçağa kayıyor ve sonra önümde tutkunun sancıları içinde kaybolan adama kayıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve adam hızını artırıyor, kadının kırık bacağı kalçalarının her vuruşunda doğal olmayan bir şekilde sallanıyor.

"*Yapamam. Ya anahtar onda değilse?*"

"*Risk al,*" diye homurdanıyor bana. Sırtımdaki soğuk artık her yeri sarmış durumda ve bedenimi ele geçirmek isteyen ürperti bastırıyorum

"*Hayır.*"

"*En azından o zaman ölmüş olacak ve bu iş bitecek.*" "*O zaman ben öleceğim...*" Mantıklı düşünmeye çalışıyorum.

"*Az önce yaptıklarından sonra kurtarılmaya değmezsin.*"

"*Dur! Böyle söyleme,*" diye karşılık veriyorum. Hissettiğim yüksek duygu geri çekilirken gözyaşlarım akıyor, dökülmekle tehdit ediyor.

"*Sen dur. Kendine bir bak.*"

"*Bakamam.*"

"*Neden?*"

"*Bilmiyorum!*" Kafamın içinde yankılanan sese bağırarak karşılık veriyorum.

"*Evet, biliyorsun. Söyle.*"

"*Hayır. Hayır. Hayır, bilmiyorum. Duramıyorum!*" Gözyaşlarım dökülüyor, yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Beni esir alan kişi kanla kaplı elini yüzüme götürüp gözyaşlarımı siliyor. Teni benimkine yapışıp sürükleniyor, tenime kıpkırmızı bir renk bulaştırıyor ve Nox'un çok sevdiği çillerimi söndürüyor. Dilini başparmağının üzerinde gezdirip tuzlu gözyaşlarını temizlerken mide bulandırıcı sırtışı açılıyor. Bakışlarımız birbirine kilitlenmişken o da serbest kalıyor.

Gökyüzüne bakıyorum, yukarıdaki zeminin eskimiş tahtalarını buluyorum, üzerime doğru gelen duygu tsunamisini bastırmaya çalışıyorum. Beni kırmakla, parçalara ayırmakla ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağım, tanınmaz bir şeye dönüştürmekle tehdit ediyor.

Kadının zehirli sesi beni kafamın içine geri çekiyor, *"Neden durmayacağını biliyorsun, sadece bunu söyleyemeyecek kadar korkaksın."* diye tükürüyor.

Eski benliğimin son parçası da parçalanırken, yenilgimi dile getiriyorum. *"Duramam çünkü hoşuma gidiyor."*

"Beni iğrendiriyorsun," diyor solan bir kesinlik ile. Sırtımdaki soğuk dağılıyor ve dünya tamamen odak noktasına geri dönüyor.

Altımda zar zor hayatta kalan kadına ağzım açık bakakalıyorum. Meçhul adam bana bakıyor, alnı ter içinde, *"Şimdi ne olacak?"* diye soruyor.

Yaptığım şeye inanamıyorum. Bıçağı alıp kurbanın boynuna doğru sürüklüyorum ve şah damarını kesiyorum. Ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanırken gözleri birden açıldı. Vücudunda kalan kan dışarı dökülüyor ve toprağı ıslatıyor. Etrafımda birikiyor, sıcaklığı beni titretiyor.

"Bunu ne sikime yaptın!" diye bağıyor. Ayağa kalkıp pantolonunu düzeltiyor ve bana öyle sert bir tokat atıyor ki gözlerim kamaşıyor. Yüzüm yerdeki ılık kan birikintisiyle birleşiyor ve çamurlu, kıpkırmızı çamur tenime sıçırıyor.

Adam beni tutup sırtüstü çeviriyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor. Elleri boğazımı sarıyor ve yakamı acı verici bir şekilde çeneme doğru itiyor. Kemikli, yapışkan parmaklar etimin derinliklerine girerek hava akımımı kesiyor. Basınç, kafam patlayacakmış gibi hissedene kadar artıyor.

Ellerini pençeliyorum, kendime bir parça nefes alma alanı kazanmak için onu yeterince kavramaya çalışıyorum. Tırmalayarak ve altında ağlayarak gülümsüyor. Çılgınca ve dehşet verici. Sonra baskıyı bırakıyor ve ben de ciğerlerime hava çekiyorum. *"Onu buraya senin için getirdim. Bizim için. Bizi birbirimize yakınlaştırmak için,"* diye homurdanıyor. Elleri hâlâ boynumda, beni yukarı çekiyor, sonra tekrar acımasız zemine çarpıyor. Sersemlemiş, kulaklarım çınlarken, elleri tekrar boynumu sıkıyor.

Başım zonkluyor, işte bu. Öleceğim. Onu o kadar kızdırdım ki bu sefer durmayacak.

Kavrayışı bir kez daha gevşiyor, tıpkı bir kedinin fareyi öldürmeden önce onunla oynaması gibi. İşkence etmeyi ve kendini güçlü hissetmeyi seviyor, bundan zevk alıyor. O kadını merhametle öldürerek onun gücünü elinden aldım. Şimdi bunun bedelini ödeyeceğim. *"Tekrar öldürmek istediğini sanıyordum! Öyle demiştin! Bunu sen söyledin!"* diye bağıyor yüzüme, dudaklarından tükürükler uçuşuyor. Beni elinden bırakıyor, ben dengemi yeniden kazanmaya ve sesimi bulmaya çalışırken saniyeler geçip gidiyor.

"Sen."

"Ne?" diye alay eder.

"Seni kastetmiştim."

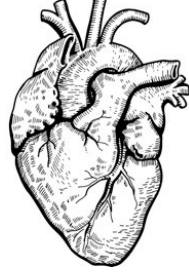
Törpüledim.

Bana bakıyor, bekliyor, cerulean gözlerinde öfke dönüyor.

"Seni öldürmek istedim." Daha önce hiç görmediğim bir şok ve öfke üzerime doğru gelirken sırtıyorum. Yakamdan tutulup kaldırıldım ve arkamdaki beton duvara fırlatıldım. Karanlık beni yutarken pis şiltenin üzerine yığılıyorum.

Bölüm Yirmi İki

MEZARLAR

"İ Bir ipucu buldum!" Telefonun ahizesine nefes nefese bakarak söylüyorum. Tüm teçhizatımı bir araya getirmek için çabalamaktan, çantayı her şey için iki ve üç kez kontrol etmekten nefes nefese kaldım.

"Ne? Nerede? Lennox, neler oluyor?" diye fısıldıyor amcam.

Yalnız olmamalı.

"Buradan yaklaşık kırk dakika kuzeybatıda bir kulübe var, gidip kontrol etmek için yüklendim."

"Dur bir dakika... Bütün bunları nereden biliyorsun? Kahretsin, Nox. İşte bu yüzden beni de işin içinde tutmalısın."

Telefonu kulağıma dayayıp spor çantamın fermuarını çekiyorum. "Sana bahsettiğim avcılık sitelerini hatırladın mı?"

"Evet."

"Pek çok kişiden geri dönüş aldım. Bazıları resim gönderdi ve bir tanesi bana gönderilen videodaki kabine biraz benziyordu." Oh, lanet olsun. Çok fazla şey söyledim.

"Video mu? NE VİDEOSU?!" diye kükrüyor, artık başkalarının konuşmamızı duyup duymadığını umursamıyor. Kahretsin, çok kızgın. Şu anda ona her şeyi anlatacak vaktim yok.

İç çekiyorum. "Katil dün bana bir video gönderdi. Onu analiz etmekle o kadar meşguldüm ki başka bir şey düşünemedim bile. Özür dilerim amca. Döndüğümde görüşürüz."

"Konuşacağız, genç adam." "Evet, efendim."

"Dışarıda telefon çekmeyeceği için telsizini yanından ayırma. Vardiyam için birazdan değirmene gideceğim." Neredeyse telefonu kapatmayı düşünene kadar aramızda sessizlik uzuyor. "Eğer oradaysa..." diye duraklıyor amcam.

"Öyle mi?"

"Buna bir son ver," diyor.

"Ne olursa olsun mu?" Ben soruyorum.

"Ne olursa olsun," diye katılıyor. Acaba ona memur arkadaşımız hakkındaki önsezimi söylesem yine böyle der miydi? Ona karşı herhangi bir kanıt bulamadım, bu yüzden teorim hala en iyi ihtimalle zayıf.

"Evet, efendim."

"Oh, ve Nox..." Kaptanımın sözleri soğuk ve sertten sıcak ve sevgiye dönüşüyor.

"Evet, Kaptan?"

"Dikkatli olun."

"Evet, efendim. Siz de," diye cevap verip aramayı sonlandırıyorum.

Tıklayın.

Çantayı masadan kaptığım gibi telefonumu cebime atıyorum. Kapıdan çıkıp evin arka tarafına park edilmiş ATV'ye doğru uçuyorum. Çantayı ATV'nin arkasındaki saklama bölmesine yerleştiriyorum ve kontak anahtarını çeviriyorum. Kaskı kafama geçirdiğimde motor tekliyor ve duruyor. Duraksayarak, bunun sadece basit bir motor teklemesi olup olmadığını merak ediyorum. Anahtarı tekrar çeviriyorum ve hiçbir şey olmuyor. *Hayır, hayır, hayır...* Kaskı çıkarıyorum, benzin göstergesinin ibresinin 'E'nin o kadar altında olduğunu açıkça görüyorum ki neredeyse dümdüz aşağı bakıyor. Geçen gece döndüğümde benzinin bu kadar az olmasına imkan yok.

Kulübeye doğru koşuyorum, yedek bidonlarım kulübenin yanındaki nemli çimenlerin üzerinde duruyor. Sadece iki tane var... Dört tane olmalıydı. Telefonumu çıkarıp amcamı bir kez daha arıyorum. Cevap vermesini beklerken bidonları sallıyorum, ikisi de boş. Bu imkansız. LANET BİR SİSTEMİMİZ VARDI! Bidonları bilerek doldurmayı unutmuş olamaz... Değil mi?

"Nox, her şey yolunda mı?" diye soruyor, endişeli ebeveyn kişiliği tekrar ön plana çıkıyor.

"Bidonları doldurmayı mı unuttun?" Şak diye söyledim.

"Hayır, geçen gün iki dolu kutu bıraktım ve iki boş kutuyu aldım."

"İki boş olanı aldınız ve iki dolu olanı bıraktınız mı?" Onaylıyorum.

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet, Lennox. Eminim. Henüz bunamadım evlat." Bazen farklı düşünmek için yalvarıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Ne oldu?"

"Benzin yok."

"Gaz yok mu? Ne demek istiyorsun? O kadar yakıtı çoktan kullandın mı? Ne zaman uyuyacaksın?"

Anlamsız sorular için zamanımız yok. "Devriyene ne zaman başlayacaksın?" Konuyu dinlenme eksikliğimden uzaklaştırmak için soruyorum.

"Yakında gidiyorum."

"Bana biraz daha benzin getirmeni istiyorum. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var ve etrafa bakmam gerekiyor."

"Bu kadar şifreli konuşmayı bırakıp ağzındaki baklayı çıkarmanı istiyorum." "Sanırım katil buradaydı. Benzin bidonları boş ve yakıt sihirli bir şekilde ortadan kaybolur." Ruhum parçalanıyor ve kırılgan olabilir, özellikle de halüsinasyonlarla, ama dört tekerlekli arabayı bir füğ durumunda sürmediğimi biliyorum. Tuhaf yerlerde uyanmıyorum ya da hafıza kaybı yaşamıyorum.

"Kahretsin. Silahlansan iyi olur Graves," diye emrediyor. Kaptan kişiliği mükemmel bir şekilde yerine geri kayıyor.

"Evet, efendim."

"Yelek de, ciddiym. Bir saat içinde orada olacağım. Ol. Lanet olsun. Güvenli."

"Evet, efendim."

Tıklayın.

Araziyi kontrol ettikten sonra yanlış bir şey bulamadım ve ormana doğru ilerledim. Kulübenin arkasından başlayarak, yeşilliklerin arasından ilerliyorum. Benzinin eşsiz kokusu burun deliklerimi işgal ediyor ve baş döndürücü kokuyu takip etmeye çalışıyorum.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken bir giysi yığınınla karşılaşıyorum. Etrafı incelediğimde ne bir çadır, ne kamp ateşi kalıntıları, ne toprakta izler ne de çöp var. Herhangi bir kamp belirtisi yok. Küçük bir açıklığın ortasına yeni bir giysi yığınının yerleştirilmesi için kesinlikle hiçbir neden yok.

Etrafı taradıkça şüphelerim artıyor ama başka hiçbir şey hemen dikkatimi çekmiyor. Üzerimde eldiven olmadan, giysileri ayırmak için bir sopa aldım. Önünde büyük bir yırtık olan siyah bir atlet ve koyu gri bir jogger nemli çimlerin üzerinde duruyordu. Onları incelediğimde Mallory'ye ait olduklarından şüphe duymuyorum. Pantolon eski kanla kaplanmış, bir zamanlar kırmızı olan renk şimdi oksitlenmeden dolayı kahverengiye dönmüş ve kumaşın üzerine bulaşan kirle karışmış. Pantolonun önü baldırlardan dizlere kadar tamamen kana bulanmış. *Umarım bu onun kanı değildir.* Bacakların arkası kirli olsa da, sadece küçük kan lekeleri var. Mallory ya da bir başkası büyük olasılıkla kirli ellerini kumaşın temiz bölgesine silmiş.

Kıyafetlerden ezici bir yakıt kokusu yayılıyor. Demek amcamın bana getirdiği benzine olan buydu. Katil benimle alay ediyor, mümkün olduğunca çok seviyede benimle uğraşiyor; dörtlü depomu hortumluyor, benzin rezervlerimi Mallory'nin kıyafetlerinin üzerine boşaltıyor ve herhangi bir iz kanıtını pratik olarak işe yaramaz hale getiriyor.

Onun peşinde olduğumu biliyor mu yoksa sadece üstünlük kurmayı mı seviyor? Kıyafetleri oldukları yerde bırakmayı tercih ediyorum, büyük olasılıkla kimseye bir faydası olmayacak. Onları teslim edersem, başka bir yerde kullanılması daha iyi olan kaynakları bağlayacaktır. DNA'lar yakıtta en az birkaç saat, hatta daha fazla bekletildikten sonra bozulacak ve tehlikeye girecek. Dönüyorum ve eve doğru yol almaya başlıyorum.

Yürüyüşe üç adım kala, rüzgârda takırdayan bir kâğıt sesi dikkatimi çekiyor. Sol tarafımda duruyor ve umurumda değil ama ormanda çöp bırakacak biri değilim. Ancak, ona baktıkça manzara daha da tuhaflaşıyor. Bir dal ortasından delip geçiyor. Bir rüzgar fırtınası olmadığı sürece bunun doğal olarak meydana geleceğinden şüpheliyim... ki böyle bir şey olmadı.

Ona doğru ilerlerken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Etrafa bakıyorum ama yanlış bir şey yok. *Orada biri mi var?* Dikkatlice, yıpranmış kağıdı ağacın dalından çekiyorum. Sayfanın üzerine karalanmış mesaj iliklerime kadar ürpertiyor ve kalbimi boğazıma doğru fırlatıyor.

*5 dib>'c exe ^are co fo' e ^e' ovc of cLo'e clo9^es, sLe Segped
me co cas9e cLa9 si fvly swee9 cv 9.*

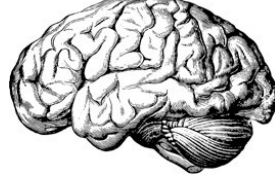
Cac³ me if;ov ca .

Notu avucumun içinde ezerken, kıskançlık üzerime çöküyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke beni sürükleyip götürmekle tehdit ediyor ve mantıklı kalmak için savaşıyorum. Benim yerime o iğrenç ihtiyarı seçmesine imkân yok. Tabii yanılmıyorsam... ve onu kaçıran kişi benim memur arkadaşım değilse. Ya yeni biriye? Benimle ilişki kurarak her zamanki davranışını sergilemiyor. Daha önce tutukladığım biri olabilir mi? Benden intikam almaya çalışan biri? Kahretsin, artık bilmiyorum. Onu üzecek bir şey mi yaptım? Onu kaybediyor muyum? Neden beni terk etsin ki?

Yapmazdı. Kıyafetlerindeki kan bana hâlâ tehlikede olduğunu kanıtlıyor ve kıcıımı kaldırmam gerek. Mallory'yi *bugün* bulmalıyım. Ve onu bulduğumda, kim olursa olsun bu pisliğin derisini canlı canlı yüzeceğim. İşkencesini buzul hızında sürdürerek, kadınıma yaşattığı her şeyi ve daha fazlasını ona yaşatacağım. Mallory'me gözlerini diktiği güne pişman edeceğim onu. Sonra, onun sefil varlığına son verdiğimde ve kabuslarını onunla birlikte bir mezara koyduğumda, Mallory'yi karım yapacağım.

Bölüm Yirmi üç

MALLORY

"M ALLORY!"

Bilinçsizliğin çukurlarından başka bir bedenin benimkine çarpmasıyla uyanıyorum. Omuzlarımdaki eller ölümcül bir şekilde sıkılıyor, agresif bir şekilde sallanıyor. Acı vücuduma yayılıyor ve başım yeniden zonklıyor, itilip kakılıyorum, zorla yaşayanların dünyasına geri sürükleniyorum.

"Lütfen uyan. Lütfen uyan." Yanımdaki kadın sesi sessizce hıçkırıyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Ona ne yaptın?" diye hırlıyor. "Neden uyanmıyor?"

"O iyi," diye cevaplıyor beni esir alan kişi kayıtsızca. İnleyerek yanıma dönüyorum ve kendimi yukarı itiyorum.

"Gördün mü... gayet iyi." Sesinde hastalıklı bir ölümcüllük var ve kalp atışlarım hızlanıyor. Başımı kaldırıp gözlerimi açtığımda gördüğüm şey karşısında tamamen yıkıldım.

"Tanrılara şükürler olsun," diye fısıldıyor Victoria, bedenini benimkinin içine sokarak, insanoğlunun bildiği en acı verici sarılmayla beni kucaklıyor.

"V-Victoria?" Kekeliyorum, dehşet kalbimin etrafını sarıyor ve onu göğsümde durdurmakla tehdit ediyor. Kollarımı ona dolayarak çenemi omzuna yashıyorum. Gözlerimi polise kaldırıyorum ama o zaten beni izliyor, kabuğumun çatlamasını ve duygularımın ondan önce yere dökülmesini bekliyor. "Burada ne yapıyorsun?" Halsiz beynim tutarlı düşünceler oluşturmaya çalışıyor ama bu diz boyu karda yürümek gibi yavaş ve tüm vücudumu yoran bir süreç.

"Bunun bir önemi yok. Sen-" Victoria'nın söyleyeceği her neyse, adam onu kucağımdan koparıırken bir çığlığa dönüşüyor. Onu çilek sarısı saçlarından yakaladı, siyah uçları ona karşı savaşıırken düzensiz bir şekilde sallanıyordu. Adam onu bir koluyla boynundan tutup diğer koluyla yerine kilitlerken, küçük bedeni onu kaçırın adamın bedenine çarpıyor. Ghost'un kullandığı boyun eğme hareketinin aynısı, hemen tanıdım.

"Tekmeleyen ve çırpınan en iyi arkadaşımı kolayca alt ederken sesi beklentiyle kalınlaşıyor. Olan bitene o kadar odaklanmışım ki, onun çırpınışlarını izlerken zaman elimden kayıp gidiyor. Victoria'nın hareketleri yavaşlamaya başlıyor, oksijen için mücadele ederken gözleri büyüyor. Felç oldum. Strese karşı savaş, kaç, yaltaklan ya da don tepkisinin 'donma' halinde kaskatı kesildim. "Hey, dikkatini ver yoksa onun boynunu kırarım." diye bağırıyor onun inleme sesi üzerine.

Beynim içinde bulunduğum duruma ayak uyduruyor, çünkü ona bir parça nefes alma alanı bırakıyor. Göğsü oksijenle doluyor, sonra adam onu tekrar sıkıca kavıyor.

Kaderimi bekleyen itaatkâr küçük bir kuzu olarak ona baktığımda aurası parlıyor. O kazandı ve bunu biliyor. "Ne istiyorsun?" sorusu dudaklarımdan dökülürken, geleceğe dair tüm umutlarım kum gibi parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor.

"Benimle kal, *isteyerek*, gitmesine izin vereceğim. Yaşamasına izin vereceğim." Homurdanarak Victoria'nın küçük bedenini kolaylıkla kaldırır. Boynundan tuttuğu gibi asılı kalınca, mücadele gücü saniyeler içinde tükeniyor.

"FINE!" Çığlık atıyorum, panik göğsümü bir mengene gibi kavıyor, gözlerim onun ve Victoria arasında gidip geliyor. 'Yaltaklanma' tepkisi devreye giriyor, daha fazla çatışmadan kaçınmak için onu memnun ediyordu.

"Kaçmayacaksın."

"Tamam."

"Ne istersem olacaksın ve ne istersem yapacaksın." "Tamam, evet, lanet olsun, bırak onu!" Yalvarıyorum.

"Beni öldürmeye çalışmayacaksın." Sesi sert ama tek umursadığım Victoria'nın beynine kan gitmeden ve nefes alamadan orada asılı kaldığı saniyeler.

"Tamam," diye kabul ediyorum.

"Söyle," diye homurdanıyor, kollarını tek arkadaşımın küçük boynuna daha sıkı doluyor.

"Seni öldürmeye çalışmayacağım," diyorum taş suratla ve göz teması kurarak.

Tüm vücudunu saran bir ürperti onu ele geçirirken yüzünde hastalıklı bir memnuniyet beliriyor.

"Şimdi, lütfen... BIRAKIN ONU!" Çığlık atıyorum.

Onu düşürüyor. Acımasızca. Acımasızca. Düşüncesizce. Victoria'nın küçük bedeni toprak zeminde kıpırtısız bir yumruya dönüşür. Öksürme, çırpınma, nefes alma ya da hırıltı yok. Hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik... Tıpkı bu mezardaki diğer cesetler gibi.

Kendimi Victoria'ya doğru fırlatıyorum ama ulaşamıyorum. *Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen, hayır.* Uzanıyorum, parmaklarım yayılıyor, ona dokunmaya çalışırken kendi hava kaynağımı kesiyorum.

"Görünüşe göre çok uzun sürdü, sevgilim. Belki bir dahaki sefere birini kurtarmak istediğinde, ona işkence etmemi izlemeye kendini bu kadar kaptırmamalısın." Bana doğru ilerliyor, zinciri tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor. "Anlaşmayı bir öpücükle mühürleyelim, olur mu?"

Tamamen cansızım. Hiçbir şey kalmadı, artık kendimi kurtarmak için bir sebep yok. En iyi arkadaşım gitti, Ghost beni aramıyor ve Nox ayrıldığımızı düşünüyor. *Sikerim böyle işi.*

İsimsiz adam yatağın üzerine oturuyor ve tasmamı çekiştirerek beni yanına çağırıyor.

Savaşma tepkim agresif başını kaldırıyor. Onu öldürmeye hazırım, hemen şimdi. Ölürsem, ölürüm.

Sürünerek kalçalarının arasına giriyorum ve vücudunda yukarı doğru kayıyorum, memelerimi kasıklarına sürtüyorum, üzerine çıkarken göğsüne bastırıyorum. "Öldürmek seni gerçekten azdırıyor, değil mi?" diye pantolonunu indiriyor.

Hiçbir fikrin yok.

Başımı sallıyorum, dudaklarımızı birbirine yapıştırırken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Onu şiddetle öpüyorum, gömleğini kavrarken dilimi onunkiyle karıştırıyorum ve onu yatağa uzanmaya itiyorum. Kıcımlı kavlıyor, tecavüzcü sikini merkezime sürtüyor ve ben doğrudan ağzına kusmak istiyorum. Onun yerine dudağını ısıriyorum. Sertçe. Ağzımın içinde inlerken metalik bir tat damağımda patlıyor. Parmaklarım gömleğini bırakıyor ve boynuna doğru ilerliyor. "Sikeyim evet," diye nefes alıyor, bana doğru itiyor. Bu aptal pislik, sadist ışığını dünyadan söndürdüğümü fark edemeyecek kadar coşkuya yakın olmak üzere.

İki elimle boğazını sıkıyorum. Gözleri geri dönüyor ve dudakları benimkilere karşı ritmini kaybediyor. *Şah mat.* Kalçaları altımda yuvarlanıyor, kendini serbest bırakarak sürtünüyor. Ağırlığımı onun üzerine bırakıyorum, tüm baskıyı avuçlarımın boynuyla buluştuğu yere odaklıyorum.

Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açılıyor ama ben darbeleri göğüslüyorum, tutuşumu sıkı ve sarsılmaz tutuyorum. Birden kalçalarını savurarak yüzümü önümdeki beton duvara çarptırıyor. Alnımda acı patlıyor ve kan serbestçe akıyor. "Dennis'in iğrenç sözleri kulağımda çınlıyor ve bana kanın her zaman ağır yaralanma anlamına gelmediğini, bazı yerlerin diğerlerinden daha fazla kanadığını hatırlatıyor.

"Seni orospu!" diye bağılıyor ve karnıma hızlıca tekme atıyor. Cenin pozisyonuna kıvrılıp dayağımı yiyorum. Bilinçsizliğin uçurumunda asılı dururken kendimi özgür ve huzurlu hissediyorum. İşte bu, *sonunda*. Öleceğim. Tıpkı Victoria gibi. Artık mücadele yok. Daha fazla istismar yok. Artık *bir şeyler* hissetmek için depresyona girmek ya da kendime zarar vermek yok. Sonunda diğer tarafta bizi neyin beklediğini bileceğim. Son darbeyi, parmaklarının soğuk kıvrımlarını boğazımda beklerken üzerime bir dinginlik çöküyor.

"Bu kadar kolay kurtulamazsın, hadi gidelim," diye homurdanıyor. Bedenim agresif bir şekilde yan yatış pozisyonundan döndürülüyor ve sırtüstü yatırılıyor. Şiddetli ve umursamaz dokunuşu boynumdaki tasmayı çıkarıp bir kenara atıyor. Kabaca tutulup kaldırılıyor ve omzunun üzerinden atılıyor. Başım sabit bir şekilde çarparken ve kan görüşümü engellerken kendi kendine mırıldanıyor. Ne dediğini anlayamıyorum ve ona karşı koyma ya da dövüşme dürtüsü beni terk etti.

Merdivenleri çıkarken bir o yana bir bu yana sallanırken, parlak güneş ışınları, içinde yaşadığım daimi karanlığa alışmaya çalışan gözlerimi yakıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Lafi
geveliyorum. "Değirmene,"
diye cevap verdi.

Panik vücudumdaki her kası ele geçiriyor ve alevlenen acı dayanılmaz oluyor. Ona karşı kaskatı kesilmişken, bizi daha önceki kırmızı arabanın yanına götürüyor. Bana işkence edecek, beni kesecek ve herkesin görmesi için sergileyecek.

Victoria'yı bu kadar başarısızlığa uğrattıktan sonra bunu hak ediyorum.

Bagajı açarak vücudunu kaydırıyor, beni o klostrofobik cehenneme atmaya hazır. Başıma gelecekleri ne kadar hak ettiğimi düşünsem de, kaskatı kesilmiş uzuvlarımı işbirliği yapmaya zorlayarak hareket etmeye başlıyorum. Kaçış: içinde bulunduğum berbat duruma verdiğim son tepki kaçmaya çalışmak oluyor. Ne kadar halsiz hissedersen hissedeyim çırpınmaya başlıyorum. Denemek zorundayım. Parçalanmak istemiyorum...

Değirmenin kirişlerinden sarkarken bağırsaklarım vücudumla birlikte sallanıyor.

Beni duygusuzca sert metal muhafazanın içine atıyor. Tekmeliyor ve yumrukluyorum, yardım için bağıryorum. Bagaj kapağını üzerime kapatmasını engelleyecek herhangi bir şey.

Belinden bir tabanca çıkarıp bana doğrulttuğunda yüzünün her santiminde öfke ve kızgınlık vardı.

"Dur," diyor ve ben de itaat ediyorum. Bir eli bagaj kapağında, diğeri yüzüme doğrultulmuş silahı kavrarken, tüm mücadele kemiklerimden kanıyor.

"Neden?" Tabancasının namlusuna bakarak fısıldıyorum.

"Neden?" diye hırlıyor. "Seni ve Memur Graves'i aynı anda kolayca öldürebilecekken neden seni burada öldüreyim?" Hiçbir uyarıda bulunmadan bagajı çarparak kapattı. Anlamsız olduğunu bildiğim halde çığlık atmak üzereydim ki sesi tekrar geldi: "Sana bir günlük verip okumayacağımı mı sandın? Beni ne kadar aptal sanıyorsun?" diye bağıryor, sesi metalin içinden boğuk çıkıyor. "Bunca zamandır benimle bağ kurup sonra da beni ele vermek gibi bir planın olduğunu biliyordum. Her güzel şeyin bir sonu vardır." Arabanın kapısının açıldığını duyduğumda sesinin şiddeti azalıyor. Ağırlığını sürücü koltuğuna verirken araç eğilip hareket ediyor ve hemen ardından kapının kapanma sesi geliyor.

Victoria'yı asla bağışlamayacaktı. Onu bana getirmek onun için sadece başka bir heyecandı, amacıma hizmet ettiğime karar verene kadar beni kendi eğlencesi için kıracak, sonra beni öldürecek ve yeni birini bulacaktı.

"Hayır. Hayır. Hayır!" Çığlık atıyorum. İşe yaramıyor. Kimse beni duyamaz ama duramam. İçimde yükselen yeni duyguların dışarı çıkmasına izin vermeliyim. Kimse beni aramıyor. Acımasızca öleceğim. Önceki vakaları okuduğumdan biliyorum, kadınların yaralarının hepsi ölümden sonra meydana gelmiş. Beni doğrayacak, değirmenin duvarlarını kanımla boyayacak ve bugüne kadarki en korkunç cinayeti işleyecek. Bunu biliyorum.

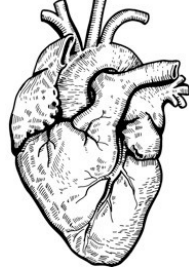
Araç tekleyerek canlanıyor ve sarsılarak hareket ediyor. Bir an için mekanik olarak bizi değirmene götürecek kadar sağlam olduğunu umuyorum. Nerede olduğumuzu ya da bu yolculuğun ne kadar süreceğini bilmiyorum ama eve bu kadar yakın olma düşüncesi korkumun bir kısmını kovuyor. *Nefes al. Nefes alıyorum. Net düşünebilene kadar tekrar tekrar.*

Ellerimi uzatıp etrafımdaki karanlık boşluğu hissederek silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyorum. Altımdaki yedek lastiğin bulunduğu bölmeyi yukarı çekecek kadar manevra yaptığımda umut kök salıyor

saklanıyor. Orada kendimi korumak için kullanabileceğim bir şey olması için dua ediyorum. Araba krikosu, bijon anahtarı, *ne olursa*. Bölgeyi çorak bulduğumda umut hızla buharlaşıyor. Tabii ki hiçbir şey yok, ben hiç şansı yaver giden biri değilim. Her seferinde sopanın boktan ucuyla dövülüyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

MEZARLAR

T robotik GPS sesi kulaklığımın içinde çınlayarak bana varış noktamın yaklaştığını söylüyor. Vitesi boşa alıyorum, motoru dörtlüden kesiyorum ve sık bir ağaç kümesinin arkasında duruyorum. Kulaklıkları çıkarıyorum, kulaklarıma neredeyse hiç ses gelmiyor. Orman ürkütücü derecede sakın ve sessiz, sanki Bu tutma onun Nefes al. Bu atmosfer o kalın- Uğursuz. İliklerime kadar işleyen, soğuk terlememe neden olan önsezili bir his ve kalbimin düzensiz atışı geri dönecek.

Kendine gel Nox. Sen onun Hayaletisin. Onun koruyucusu. Onun kurtarıcısı. Git onu bul. Haftalardır en yakın olduğun an bu.

Korkumu üzerimden atıp hazırlanıyorum. Tüfek sırtımda asılı, bıçak yanımda kınında ve tabancam kulübeye doğru ilerlerken hazır.

Çalılıkların arasında sessizce ilerlerken, yapraklar aniden açılıyor ve ayaklarımın altında bir patika beliriyor. Lastiklerin sürekli trafiği yüzünden aşınmış olan zemin, sadece tek bir aracın geçebileceği genişlikte küçük bir yol oluşturuyor. Yolu takip edince küçük bir kütük binaya ulaşıyorum. İçeriden en ufak bir hareket belirtisi bile duyabilmek için kulaklarımı zorlayarak duraklıyorum. Hiçbir ses gelmiyor ve çevrede araba da yok... Habersizce içeri girip aramaya başlayayım mı? Sürpriz unsuru benim lehime çalışabilir. Ancak, kendimi duyurmazsam ve katil olmayan biri buradaysa, bana karşı bir tür şikayette bulunmaları için bir gerekçe olabilir.

Binanın etrafında sessizce dolanırken bir mahzene rastlıyorum. Kapı açık ve içeriden yayılan koku çok aşına olduğum bir koku.

"Crystal Creek polis departmanı, aşağıda kimse var mı?" Karanlığa doğru bağıyorum. Beklerken nefesimi tutuyorum. Aynı anda hem Mallory'nin bana seslenmesini, böylece onu kurtarabilmeyi hem de bu köhne yerde olmamasını umuyorum. Kokladığımın onun çürüyen bedeni olmaması için dua ediyorum. Aşağıdan cevap veren bir çağrı gelmiyor ve hızla bir plan yapıyorum.

Birinin üzerime atlamasını istemediğimden, mahzenin kapısını olabildiğince sessizce kapatıyorum ve kulübenin ön kapısına dönüyorum. Cevap alamayınca kendimi tekrar duyurarak içeri giriyorum. Önümde bir kanepe ve şöminenin bulunduğu küçük bir oturma odası ve sağımda daha da küçük bir mutfak var. Bola sarma tabancası açıkta duruyor.

Yakaladım seni, sikik.

Memnuniyet damarlarımda dolaşiyor. Haklı olduğumu biliyordum. Hızlıca telefonumdaki kanıtların fotoğrafını çektikten sonra mülkü taramaya devam ediyorum. Mutfığa bitişik bir koridorda üç kapalı kapı var. Sağdaki ilk kapı bir banyo. Kesinlikle iğrenç. Kan zemini kirletiyor, akıntılar küvetin kenarını renklendiriyor ve içindeki leğeni boyuyor. Miktar endişe verici ama ölümcül olacak kadar değil.

Etrafımı saran gerginlik hissini silkeleyerek koridora geri dönüyorum ve son iki odayı süpürüyorum. Bunlar kullanılmamış gibi görünen küçük yatak odaları, ama yine de temizliyorum. Dolapları ve yatakların altını iyice arıyorum. Burada kimse olmadığına kanaat getirince mahzene geri dönüyorum.

Döndüğümde kapı hâlâ kapalıydı ve kendimi aşağıda olabilecek her şeye zihinsel olarak hazırlamak için bir saniye kadar zaman ayırdım. Derin bir nefes alarak, sinirlerime hakim oluyorum ve kapıyı çekerek açıyorum. Çürümenin kötü kokusu hemen tekrar saldırıyor. Cebimden küçük bir el feneri çıkararak silahımı hazırlıyorum ve merdivenlerden iniyorum. Baskın koku gözlerimin sulanmasına neden oluyor ve öğürüp yere kusma isteğimi bastırmaya çalışıyorum. Ama düşüncelerim beni Mallory'nin varlığına dair herhangi bir işaret aramak için bu odayı parçalara ayırma ihtiyacına yönlendirse bile, olay yerini tehlikeye atamam.

Burada tutulmasa daha iyi olurdu.

Merdivenin dibine vardığımda, sinekler odanın içinde rahatsız edici bir şekilde vızıldarken ışığımla etrafı tarıyorum. Işığımı açıkça ölmüş bir kadının üzerinden geçirirken kalbim sıkışıyor. Saçları kir ve sinek karışımıyla keçeleşmiş olabilir.

kan, ama birkaç noktada açık bir şekilde sarışın. Benim Mallory'm olmadığı için içimi bir rahatlama kaplıyor. Ama hemen ardından suçluluk duygusu geliyor çünkü bu hâlâ birinin çocuğu, birinin sevdiği biri. Toprakta şişmiş bir şekilde yatıyor, işkence edilmiş ve parçalanmış, boğazı kesilmiş, hayatının sonu iğrenç bir son. Ceset kurtçuklarla kaynıyor ve morluk öldüğü yerin burası olduğunu gösteriyor. Mal'ın başka bir yerde ve hâlâ hayatta olduğuna dair göğsümde yeşeren umudu görmezden gelerek gördüğüm her şeyi hızlıca zihnime not ediyorum.

Umarım Mallory bu kadının ölümüne tanık olmamıştır. Bunun zaten kırılğan olan ruhsal durumuna ne kadar zarar vereceğini bilemeyiz.

Çimento duvardaki bir bağlantı noktasına kilitlenmiş bir zincir var. Diğer ucunda metal bir kelepçe var. Kan lekeli bir şiltenin üzerinde açık, kilitsiz duruyor. Sağ tarafta büyük bir köpek kulübesi ve kova var. Mallory'yi bu ortamda hayal bile edemiyorum. Öfke sistemimi doldururken midem çalkalanıyor. Parmaklarım içe doğru kıvrılıyor, ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum. Bu cehennem gibi yeri yok etmek, haritadan silmek istiyorum.

Ama yapamam.

Kendimi kaybedemem.

Gözlerimi sıkarak derimin altından akan öfkeli canavarı uzaklaştırıyorum ve Mallory ile ilgili anılarımı güvende tuttuğum sığınağın kapılarını açıyorum. Karanlığı ve mantıksızlığı kovalayarak üzerimden akıp gidiyorlar. Gülümsemesi kaslarımdaki gerginliği gevşetiyor, iri bal gözleri yumruklarımı çözüyor ve sesiyle ismimi okşaması beni hiç bilmediğim bir şekilde tazeliyor.

Odaklan.

Gözlerimi yeniden açıyorum, etrafı son bir kez daha gözlemlemek için yavaşça yerimde dönüyorum. Çizmeli ayak parmağım şiltenin altından kayıyor ve ben dönerken altından bir şey çıkıyor. Kadavranın yanına çömelip bir elimle şiltenin köşesini kaldırıyorum, diğer elimle de sarmal bir defter alıyorum. Yarısı kokuşmuş vücut sıvılarına bulanmış ama baş tarafındaki sayfalar hâlâ okunabiliyor. Defteri yavaşça çevirirken Mallory'nin kusursuz el yazısını fark ediyorum. Hem baskı hem de el yazısı karışımı. O kadar akıcı yazıyor ki, sözcükler hiç engellenmeden akıp gidiyor, çoğu zaman i'lerinin üzerini çizmeyi ve t'lerinin üstünü çizmeyi unutuyor.

Yazıları tutarsız düşüncelerle başlıyor, karmakarışık ve takip etmesi zor. Anne ve babasına duyduğu nefreti anlattıktan sonra, onun için duyduğu üzüntüye geçiyor.

sonra da normal bir hayat yaşayamadığım için kızgınlık. Sayfayı çevirdiğimde okuduğum kelimeler duygu yüklü. Kendisinden benim asla anlayamayacağım bir şekilde bahsediyor. Kalem sayfaları yırtmış, parçalanmış ve eksik parçalar bırakmış. Kendinden nefreti o kadar yoğun ki tadını alabiliyorum, omuzlarımda ağır ağır oturduğunu hissedebiliyorum. Sayfalar gözyaşı lekeli ve onun burada duygularını döktüğünü düşünmek kalp kırıcı.

Temiz bir nefes alarak yırtılmış sayfaları karıştırıyor, yazının yeniden başladığı yeri arıyorum. Bir sonraki yazısı daha düzgün, daha özlü. Mal onu kaçıran kişiyi yazıyor. Nasıl benim karakolumdan bir polis olduğunu ve neye benzediğini. Sebebini ve bilmediğimiz başka cesetlerin de olduğunu. Okudukça teorimi sağlamlaştırıyor, hatta yolunun ilk ne zaman kesiştiğini bile öğreniyorum. Planını anlatıyor ve içimi bir korku kaplıyor. Eğer onu manipüle ettiğini anlarsa, onu öldürecek.

Sayfayı çevirdiğimde ciğerlerimdeki hava boşalıyor. En üstte "Hayaletime" yazıyor ve ardından gelenler ancak ondan kendime bir veda mektubu olarak kabul edilebilir. Bir sonraki hayatta beni sonsuza dek arayacağını söyleyerek bitiyor.

Cesedimi çiğnemelisin Mallory. Bu hayatı yaşamayı henüz bitirmedik.

Telsizim cızırdayarak canlanıyor ve ölüm sessizliğindeki alanı amcamın kırık dökük kelimeleriyle dolduruyor. Hiçbir şekilde anlayamadığım bozuk bir anlamsızlık, ama eğer arıyorsa iyi bir nedeni olduğunu biliyorum. Omzuma takılı ağızlığın düğmesine basarak cevap veriyorum. "Alo? Amca? Buradayım, beni duyabiliyor musun?" Başparmağımı düğmeden kaldırıp bekliyorum. Alıcıdan hiçbir şey gelmiyor, bu kadar uzakta ve yeraltında menzil dışındayım.

Dönerek merdivenlere doğru ilerliyorum. Öksürme ve nefes alma sesleri sessizliği keskin bir şekilde yarıyor, karanlık alanda yankılanıyor ve beni yolumda durduruyor. Tüylerim diken diken olurken vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. "Kim var orada?" Botlarımın titremesine rağmen sesime derin bir otorite katarak bağırıyorum. Eğer bu kadavra canlanırsa, altıma sıçacağım ve aynı anda kalp krizi geçireceğim.

"Lennox," diye boğuk bir ses atmosferi yararak önümden geliyor, ama orada kimse yok.

"Mallory? Sen misin o?" El fenerimi etrafta iyice gezdirirken sesim hıçkırık çizgisine yaklaşarak çatlıyor. "Neredesin bebeğim?"

Topraktaki sürüklenme izleri odanın ortasından merdivenlere doğru bir yol açıyor. Merdivenin uzak tarafına doğru yönelerek

karanlık.

"Yardım edin." Ses hırıltılı, gergin bir fısıltı ve ona doğru ilerliyorum. Merdivenlerin altındaki zifiri karanlık noktayı aydınlattığımda onu görüyorum.

"Victoria?!" İrkildim. *Ne oluyor lan?* Hırpalanmış, kıyafetleri kirli ve yırtık. Kafasında saçının altına gizlenmiş bir yaradan yüzüne kurumuş kan bulaşmış. Gözü morarmış, dudağı şişmiş ve boğazı çürükler içinde ama hayatta. Ve o burada... Bu da yüzde yüz doğru yerde olduğum anlamına geliyor.

Beni görür görmez hıçkırmaya başladı ve yardım için kollarını uzattı. "Burada ne halt ediyorsun?" Talep ediyorum. "Mallory nerede?" Bu sefer daha yumuşak bir sesle söyledim.

"Gitti," diye öksürüyor, "Onu aldı." Victoria utanç içinde başını eğiyor ve gözlerini benimkilerden kaçırıyor.

"Kim?"

"Bilmiyorum," diye hırıldıyor.

Diz çökerek Mallory'nin kitabını arka cebime koyuyorum ve en yakın arkadaşını kucağıma alıyorum. Güneş büyüklüğünde bir kişiliğe sahip bu küçük kadın elimde titriyor, artık güvende olduğu için bilincini zorlukla koruyor. "Hey." Ayağa kalkarken onu hafifçe itiyorum. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Onu nereye götürdü Vic? Bana bildiklerini anlatman gerek." Bizi karanlıktan çıkarıp merdivenleri tırmanıyor ve temiz havaya çıkıyorum.

"Bilmiyorum. Buradaydı, ona sarıldım." Burnunu çekiyor ve öksürüyor, bir hıçkırık daha bastırıyor. "Sonra beni yakaladı ve boğdu. Sanırım bayılmışım ve uyandığımda gitmişlerdi. Senin seslendiğini duydum, kendime gelmemi sağlayan şey buydu. Geri gelme ihtimaline karşı olabildiğince hızlı saklandım." Başımı sallıyorum, ses tellerinin zımpara kağıdı gibi olduğunu bilsem de devam etmesini bekliyorum. Mallory'nin nerede olduğunu bilmem gerek.

Telsiz cızırdıyor, statik ses sessiz ormanı dolduruyor. "Ayakta durabilir misin?" Victoria'ya soruyorum ve o da başını sallıyor. Yavaşça bacaklarını serbest bırakıyorum, gövdesini hâlâ benimkine yaslıyorum ve ayaklarını yavaşça yere koyuyorum. Bana tutunuyor, bacakları titriyor ama ayakta durmaya devam ediyor.

"Alo? Yüzbaşı?" Telsize konuşuyorum. Terli bir bekleyişle cevap bekliyorum. Sessizlik rahatsız edici bir süre uzadıktan sonra, parazit yüzünden çağrımı anlayamayabileceğini fark ediyorum. Konuşma düğmesine arka arkaya üç kez basıyorum, bu kadar uzaktan tıklama sesini alıp almayacağını merak ediyorum. Dikkatimi tekrar ayakları üzerinde sallanan, çok solgun Victoria'ya veriyorum. "Vay canına,

Hey. Vic?" Çimenli zemine ölü bir ağırlık gibi düşerken bana olan tutuşu gevşiyor. *Kahretsin.* Yanında dizlerimin üzerine çökerek onu sırt üstü yatırdım ve hâlâ nefes aldığından emin oldum. *Bunun için zamanım yok Victoria! Gidip Mal'i bulmalıyım.*

Yanağına dokunarak, "Vic! Hey Victoria! Lütfen uyan. Gitmeliyim ve senin sinir bozucu, her şeye burnunu sokan kıcını burada bırakamam."

Ondan küçük bir kıkırdama geliyor, "Hayattayım, pislik. Sadece artık ayakta duramıyorum... çok başım dönüyor... çok yorgunum."

"Uyanık kalmama ihtiyacım olacak, Mallory'lere dönmek için uzun bir yolumuz var."

Gözleri kapalı ve uyku belirtileri Victoria'yı ele geçirmiş bir halde sessizce, "Beni arka koltuğa atın," diyor.

Uyandırmak için omzunu dürttüğümde tek gözünü açıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Bende dörtlü var. Dayanman gerekecek."

"Ne? Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye inliyor, sesi zamanla daha az boğuk çıkıyor. "Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum, Lennox. Dörtlüden düşüp boynumu kıracağım."

Haklı olduğunu biliyorum ama onu burada bırakamam. Yine ikilemde kaldım. Ahlaki açıdan doğru olanın ne olduğunu biliyorum, Mal'in yapmamı istediği şey de bu, ama vücudumdaki her hücre ne olursa olsun Mallory'yi bulma ihtiyacıyla titreşiyor.

ATV'ye doğru bakıyorum, sonra bakışlarımı acımasızca Victoria'ya kaydırıyorum. Vahşi olabilir, ama hala küçük, hırpalanmış, yaralanmış ve şüphesiz hayatının geri kalanında travma geçirecek. Onu bırakamam ama buna ihtiyacım var. Mallory'yi kurtarmak için içimde amansız bir çekim var.

Victoria yüzümdeki savaşı görüyor olmalı. Avucunu hafifçe koluma koyarak, "Git," dedi. "Onu bul ve kurtar. Ben hayattayım, o uzun süre hayatta kalamayabilir."

"Vic, seni terk edersem ve bir şey olursa Mallory beni asla affetmez."

"Ve burada benimle kalmayı seçtiğin için ölürse seni asla affetmem."

Sikeyim.

"Belki önümde oturursan ve-"

Sözümü keserek, "Zamanımı boşa harcıyorsun! Şimdi git ve bırak da uyuyayım." İşte tanıdığım ve arkadaşım demekten gurur duyduğum çıldırtıcı Victoria. Graham'ın onunla neden böyle bir sorunu olduğunu bilmiyorum.

"Servis gelir gelmez destek çağıracağım," diyorum ona.

"Biliyorum. Ben burada olacağım." Bana gönülsüzce ve üzgünce gülümsüyor, gerçekten ne kadar korktuğunu gizleyemiyor.

Yerden yükselirken kalbim kulaklarımda gümbürdüyor. Onu burada açıkta bırakamam. Her şeye ve her şeye karşı savunmasız: hava... hayvanlar... seri katiller.

Tekrar diz çökerek onu kucağıma aldım. "Kulübeye girmek ister misin?"

"Elbette," diyor yorgun bir şekilde, kim bilir ne kadar süre burada tek başına oturmak kaderine boyun eğmiş bir halde.

Avludan hızla geçip içeri girerken, "Seni bırakmak zorunda kaldığım için üzgünüm," diyorum. Koridordan geçip uyunmamış gibi görünen yatak odalarından birine girerek onu yatağa yatırıyorum. Havada tozlar uçuşuyor ve suçluluk duygusu beni boğmakla tehdit ediyor. Hâlâ çok açıkta, zayıf ve güvensiz. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp endişelenirken, gözlerim odanın içinde geziniyor ve dolaba takılıyor. Ona dönerek, "Beni dolaba koymanın imkanı yok, Lennox."

"Orası senin için daha güvenli bir yer olurdu Vic. Bunu biliyorsun." "Siktir git, benim için endişelenmeyi bırak ve gidip Mallory'yi bul."

Öfkemi dışa vurarak ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve kendimi yeniden toparlıyorum. "Tamam, Mallory's'e dönmem kırk dakikamı alır. Ben gelmeden servis gelebilir-"

Radyom hızla üç kez tıklıyor, beklerken söyleyeceğim her şey aklımdan uçup gidiyor. Tıkırtı tekrar geliyor ve sonra amcamın sessiz sesini duyuyorum. "O burada," diye fısıldıyor.

Sonra, hiçbir şey yok.

Tam bir radyo
sessizliği.

Victoria ve ben göz göze geldik, "Hadi, hadi, hadi!" diye bağırdı.

Başımı sallayarak kapıya doğru dönüyorum. Duraksayıp ona geri dönüyorum. "Ateş edebilir misin?"

"Ne?"

"Bir silah, ateş edebilir
misin?" "Tabii, doğrult ve
ateş et, tamam mı?"

"Victoria," diye inledim.

"Şaka yapıyorum, tabii ki yapabilirim. Başımı kaldırabildiğim anda babamla birlikte ava çıktım, göğsünde bir taşıyıcıya bağlıydım."

"Benim için yeterince iyi," diye cevap veriyorum ve 9 mm'lik tabancamı kılıfından çıkarıyorum. İki kez kontrol etmek için şarjörü bırakıyorum, sonra tekrar takıp ona veriyorum. "Dikkatli ol

ve farkında ol. Zor olacağını biliyorum ama dene." Talimat veriyorum.

Emniyeti kapatıyor, mermi yatağına bir mermi yerleştiriyor, sonra bana dönüp bakıyor. "Tamam, tamam. Şimdi git."

Başımı sallayarak kapıya dönüyorum.

"Lennox?"

"Evet," diyorum, elim kapı tokmağının üzerinde geziniyor.

"Onu gördüm... bu çok kötü. Eğer onu görürseniz, tereddüt etmeyin. Öldürün onu."

"Bir sorun olmayacak."

Yirmi Beşinci Bölüm

Yüzbaşı GRAVES

T Güneşin ılık ışınları arabanın içini ısıtıyor, beni rahat bir dinlenme ve gevşeme haline sokuyor. Bitmek bilmeyen stresli gecelerden sonra sizi saran rahatlatıcı bir kucak gibi. Esinti süzülüyor

Ağaçların arasından, açık sürücü tarafındaki camdan içeri süzülüyor ve yüzümü serinletiyor. Beni canlandıracak bir kahveye çok ihtiyacım var ama termosum ve seyahat kupam kupkuru. Bölgeden ayrılmak çok riskli bir hareket. Çok uzun süre yok olurum, bir şey olabilir. Lennox işimi yapmam için bana güveniyor ve onu hayal kırıklığına uğratamam, uğratmayacağım. Bu kadar önemli bir şey söz konusu olduğunda olmaz. Devriye görevimi terk ettiğim için Myers'a duyduğu kızgınlığı bana da yöneltmesine ihtiyacım yok.

Diğer memurlardan birinin bana yerel çörek ve kahve dükkanından bir tane getirmesini sağlayabilir miyim? Muhtemelen, ama yapmamalıyım. Nox, Mallory'yi ararken zaten yeterince gerginiz.

Mallory. *Ampul.*

Evi sadece birkaç dakika uzaklıkta ve kahvesi olduğunu biliyorum. Sadece araştırmamı yaparken görmekle kalmadım, aynı zamanda Lennox'un onsuz zar zor işlevsel olacağını da biliyorum. Muhtemelen demlik demlik içiyordur ve bunun sonucunda ülser oluyordur. Yarım saatten kısa bir sürede oraya gidip dönebilirim. Riske gireyim mi? Sıcak bir fincan kahve vaadine karşı koymak zor. Dik oturup koltuğu tekrar dik konuma getirdikten sonra cebimden anahtarları çıkarıyorum.

Kontak anahtarını çevirmek üzereydim ki arabamın üzerindeki dalları hatırladım. Hepsini toplamak için harcadığım zaman

aracımı örtmek ve gizlemek için neredeyse bir fincan kahveye değmez. Neredeyse.

Araçtan çıkarken anahtarlarımın karabinasını kemerime takıyorum ve kapıyı kapatıyorum. Uzun otların arasından geçip aracın arka tarafına doğru ilerlerken bu planı tamamen tartışmaya başladım. Mallory'nin evine yürüyerek mi gitsem? Hayır, bu kesinlikle çok uzun sürer.

Boyayı daha fazla çizmemeye dikkat ederek ağaç dallarını gövdemden kaldırmaya başlıyorum. Birkaç dakika sonra döndüğümde tekrar kullanabilmek için onları düzgünce kenara taşıyorum.

Bu lanet dallar garip ve ağır. Bunun için çok yaşıyorum. Neden bu kadar çok dala ihtiyacım olduğunu düşündüm ki? Ter alnımda patlıyor, kızarmış yüzümün kenarlarından aşağıya damlalar halinde akıyor.

Toprak yolda hızla ilerleyen bir aracın sesini duyduğumda arabamın üstünü açmayı yarılamaştım. Müziğin sesi yüksek, baslar sessiz alanda gürliyor, kuşlar bir kakofoni içinde gökyüzüne doğru kanat çırpıyor. Küçük, kırmızı bir araba yoldan çıkıp değirmen alanına giriyor, gevşek çakılların üzerinde kayıyor, sonra da patinaj yaparak duruyor.

Hızlı araba kullanmaktan ve sorun çıkarmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan lanet olası gençler. Keşke küçük kasabamızda onları çalıştıracak daha fazla yer olsaydı.

Kendimi göstermeden önce ne yapacaklarını görmek için beklerken, üç günlük ılık su şişesini açıp bir yudum alıyorum. Alnımdaki teri silerken bu çocukların neyin peşinde olabileceğini merak ediyorum. Küçük kasabaların sıkıcı olduğunu biliyorum ama şu an değirmende hayalet avlamak için uygun bir zaman değil. Polislik yaptığım süre boyunca akıl almaz sayıda çocuğu kovalamak zorunda kaldım ama bunlar hep geceleri oldu.

Şoför arabadan indiğinde yutkunmanın ortasındaydım ve şok olmuş bir şekilde nefesimi çektim. Ağzımdaki su nefes borumdan aşağı fişkırıyor ve hırıltılı bir öksürük nöbeti başlatıyor. Ciğerlerime dolan havayı sessizce yutarken kolumla öksürüğün sesini bastırıyorum. Kendimi dik durmaya ve önümde gelişen sahneyi izlemeye zorlarken gözlerim sulanıyor, titrememi eldivenli ellerimle bastırıyorum.

Gördüklerimi anlamaya çalışıyorum. Açık arka pencereden içeri uzanarak bir dürbün kapıyorum. Uzun bir öğleden sonra uykusundan uyanan bir kedi gibi yavaşça uzanışını izliyorum. Telaşsızca arabanın arkasına doğru ilerliyor, bagajı açıyor ve görüşümü engelliyor. Kahretsin. Ona doğru ilerliyorum, geçerken dürbünü yolcu camından atıyorum.

Ağaçların arasından yavaşça ilerliyorum, çalılıkların arasında tepinmek yerine ayak seslerimi yere yaklaştırarak azaltmaya çalışıyorum. Biraz işe yarıyor ama istediğim kadar değil.

Burada olmak için meşru bir sebebi olmalı, değil mi? Şu anda onun vardiyası olmasa bile, soruşturmaya bir şekilde yardımcı olmak için burada olabilir.

Benimle konuşmak için mi burada? Eskiden yaptığımız gibi zaman geçirmek için mi? Ben kaptan olmadan ve biz ortak olmadan önce. Zihnim dönüyor, meslektaşımın neden burada olabileceğine dair sayısız neden üretiyor, ama asla yeterince mantıklı bir tanesine karar veremiyor.

Ancak, yılların yoldaşı ve arkadaşımın arabasının bagajından bir kadını çıkarışını izlerken, şimdi onu aslında hiç tanımadığımı biliyorum.

Bu bilgi mideme inen bir yumruk gibi. Göğsüm sıkışıyor ve öğle yemeğim yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulunuyor, önümdeki sahneyi mantıklı hale getirmek için daha da çok çabalıyorum. Teşkilattaki ilk yıllarında kanatlarımın altına aldığım adamın oğlumun kız arkadaşına saldırmasını izliyorum ve daha fazla dayanamıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, derimden daha fazla ter damlarken bağırsaklarımı çalılara doğru fırlatıyorum.

Bir kez daha ayağa kalkarak ağzımı siliyorum ve sallanan bedenimi destek için yakındaki bir ağaca yaslıyorum. Ellerimin topuklarını gözlerime bastırarak, anılarımın bana açıkça yalan söylediği tekil anlara bölünmesini izliyorum. Tepemin tasını attırdığı her anı yeniden yaşamak için kendimi zorluyorum.

Annesinin intiharına verdiği duygusuz tepki alarm zillerini çaldırdığında kendime "Herkes kayıp ve kederle farklı şekilde başa çıkar" dedim. Ama ne kadar zaman geçerse geçsin, içimdeki çukur hiçbir zaman tam olarak kapanmadı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama ne olduğunu bulamıyordum. O benim arkadaşımdı ve huzursuzluk hissim ne kadar önemsiz olursa olsun, oradaydı. Ve şimdi nedenini biliyorum.

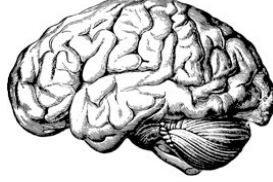
Kahretsin, ne kadar aptalım. Bunca zamandır burnumun dibindeymiş ve ben bunu göremeyecek kadar körmüşüm.

Katil Johnson.

Ve Mallory'yi silah zoruyla tutuyor.

YIRMI Altıncı Bölüm

MALLORY

I Araba aniden sarsılıp gevşek kayaların üzerinde savrulduktan sonra aniden durduğunda kendimi bagajın duvarlarına yaslıyorum. Motorun titreşimleri kesilince bangır bangır çalan müzik de kesiliyor. Beni bir kez daha panik kaplıyor. Değirmene vardık mı? Zihnim b e n d e n uzaklaşıyor, dakikada bir mil hızla koşuyor, beş adım ötede vurularak öldürülmemle sonuçlanmayacak bir kaçış planı bulmaya çalışıyorum. Bir kurşunla evime ulaşabilir miyim? Yara mı? Siktir et, riske gireceğim.

Sürücü kapısı açılıp kapanıyor, araba onun hareketleriyle alçalıp yükseliyor. Karışık ayak sesleri yaklaşıyor, çakıllar cıtırdayarak son anlarıma uğursuz bir soundtrack katıyor. Bagaj kilidi açılıyor ve kapak yükseliyor. Ön kolumla gözlerimi korumaya çalışıyorum ama karanlıkta kaldıktan sonra parlak güneş ışığı bir kez daha gözlerimi kör ediyor. Nerede olduğumuza dair bir fikir edinmek umuduyla etrafımı kolaçan etmeye çalışıyorum. Ne yazık ki bu noktadan görebildiğim tek şey ağaçların tepeleri ve gökyüzündeki bulutlar.

Polisin uğursuz gölgesi, bana doğru hamle yapmadan hemen önce ışığı engelliyor. Yumruğu saçlarıma dalıyor, sıkıca kavıyor ve bedenimi bagajdan çekip çıkarıyor. Dişlerimi sıkıyor, acı çığlığımı içimde tutmaya zorluyorum kendimi. *Onun için tek bir ses bile çıkarmayacağım.*

Şimdi beni kolayca alt ediyor, vücudumdaki tüm gücü emiyor. Beni sandığın kenarına doğru eğerek ellerimi arkamdan bağladı. İliklerime kadar işleyen yorgunluğa ve neredeyse sayıklama haline rağmen, savaşmayı asla bırakmayacağım. Kollarımı sıkarak ve çırparak ona karşı koyuyorum. Hatta kurtulmak için her şeyi deneyen bir balık gibi çırpınıyorum.

Çelimsiz bileğime bir kelepçe takmayı başardı, nefes nefese kalmıştım ve hayatta kalmak için gösterdiğim amansız istekten yorulmuştum. "Yeter," diye homurdanıyor. Silahının namlusu kafatasımın arkasına bastırıyor, horozun sesi kulağımda çınlıyor.

Beni esir alan kişinin vücut ağırlığı kalçalarımın arkasına baskı yapıyor ve donup kalıyorum. "Öldür beni artık," diye hırlıyorum. Kalbim bu kadar hızlı atarken göğsümü parçalamaya hazırlanıyor. Tenimi kaplayan sıcak ter esintiyile soğuyor ve içime bir ürperti yayılıyor. İtilip kakılıyorum ve namlu bana daha sert bastırıyor.

Çabucak, diğer kelepçeyi morarmış bileğimin etrafında acı verici bir şekilde sıkıyor. Soğuk dokunuşu sırtımdan aşağıya doğru kayarken yumuşak, sonra şortumun bel bandına ulaştığında şiddetli bir hal alıyor ve bacaklarımdan aşağıya doğru şiddetle yırtıyor. Ayaklarımı birbirinden ayırıyor ve kulağıma sert bir korku fısıldamak için üzerime eğiliyor. "Henüz değil. Memur Graves'in seni öldürmeden önce ne kadar eğlendiğimizi bilmesini istiyorum."

Adam üstümü yırtıp paçavraya çeviriyor ve üzerime tükürmeden önce yere düşmesine izin veriyor. Topak kış yanaklarımdan arasından aşağı kayıyor ve daha önce hiç girilmemiş bir bölgeyi yağlıyor. İçime giriyor ve yakıcı bir acıyla kör oluyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, içeriden parçalanırken sesleri kafeste tutmak için dudağımı ısırıyorum. Benden istediğini alıyor, yaşattığı acıdan zerre kadar pişmanlık duymadan, dikkatsizce kendi kurtuluşunun peşine düşüyor. Gözyaşlarımı, acı içinde gerilmemi ya da dehşet içinde titrememi izlemek onu daha da sertleştiriyor.

Uzun zamandır mevcut kalmaya, zihnimin girintilerine doğru süzülmemeye çalıştım. Ama şu anda, artık onunla savaşacak enerjim yok. Kendimi ayrışmanın koruyucu kollarına bıraktım.

Arkamdan homurdanıyor ve inliyor, arabanın sallanmasına neden olacak bir güçle içime giriyor. Kalçalarım metale sürtünüyor ve bagajın kaba halı kaplaması yanağımı çiziyor ama artık acıyı hissedemiyorum. *Ben yokum.*

Beni kabaca kelepçelerimden tutup kaldırdığında omuzlarım yerinden çıkma tehlikesi geçiriyor. "Bir izleyicimiz var," diye homurdanıyor arkamdan. Sözleri beni şimdiki zamana geri çekiyor ve gözlerimin etrafındaki alana yeniden odaklanmasını istiyorum. Kalan enerjimi toplayarak başımı kaldırmaya ve etrafıma bakmaya çalışıyorum. Ancak kimseyi göremiyorum.

Ben kontrolsüzce sallanırken, vücudumun sallanmasını kontrol edemezken aletini tekrar pantolonunun içine sokuyor. Kollarımdaki ağrı her ileri geri harekette daha da artıyor. Ağrılar omuzlarımdan dirseklerime doğru ilerliyor ve parmak uçlarıma kadar karıncalanma hissi veriyor.

"Dışarı çık, orada olduğunu biliyorum!" diye bağıyor, ses etrafımızda yankılanıyor. Umarım orada kimse yoktur ve sadece aklını kaçıırıyordur, ama ne yazık ki ağaçların arasından bir figürün çıktığını görüyorum. "Kaptan, bu güzel öğleden sonra nasılsınız?" Sesi hafif, meraklı ve damarlarıma yeni bir tür korkunun sızmasına neden oluyor. Kendimden başka biri için duyduğum korku.

Gözlerim doluyor. Bu karşılaşmanın nasıl sonlanacağını fazlasıyla farkındayım. Nox hem amcasını hem de beni kaybetmekten kurtulamayacak. "Lütfen... yapma." Diyorum.

"Ne dedin hayatım? Seni tam olarak duyamıyorum," diye alay ediyor ve beni serbest bırakarak duygusuzca sandığa geri bırakıyor. Çenemde yeni bir acı filizleniyor, çarpmanın şiddetiyle dişlerim birbirine çarparken çenemde şok etkisi yaratıyor. Açık ağızımdan damlamaya başlayan kanın metalik tadı dilime yayılıyor.

Kan akışı normale döndükçe kollarımdaki acı azalmaya başlıyor, bu da uyuşmuş uzuvlara his geri döndüğünde ortaya çıkan rahatsız edici iğnelenme hissini beraberinde getiriyor. "Ona zarar vermeyin." Hıçkırıklarımı bastırarak yalvarıyorum. Beni kaçıran kişinin eli yılan gibi altımdan geçip boynuma dolanıyor ve beni yukarı çekiyor. Parmakları boğazımın etrafında kıvrılıp yavaşça daralırken sırtım göğsüne yaslanıyor.

Kaptanı artık net bir şekilde görebiliyorum, arabanın önünden bize doğru geliyor. "Johnson, burada neler oluyor?" diye soruyor.

Johnson mı? Adı bu mu lan? Polis şefi bizi gördükleri karşısında şok olduysa bile bunu kesinlikle belli etmiyor.

"Sadece iyi bir sikiş yapıyorum, Kaptan." Johnson yüzüsüzce yüzünü benimkine yaklaştırarak söylüyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama boğazımı sıkkan parmakları beni olduğum yerde tutuyor.

"Burada olamayacağını biliyorsun. *Burası* bir suç mahalli." Hâlâ çok rahat bir şekilde ifade ederken telaffuz ediyor. Önündeki hırpalanmış kadını görmüyor mu?

Ani ve amansız bir mide bulantısı içimi sarıyor ve öğürme isteğimi görmezden geliyorum. Bu işte birlikte değiller, değil mi? Mantıklı olurdu. Birlikte çalışıyorlar, birbirlerine yardım ediyorlar, birbirlerini koruyorlar. Oh, hasta olacağım. Lennox'un hiçbir fikri yok.

"Biliyorum, ama bu küçük şey başkalarının öldüğü yerde becerilmenin ahlaksızlığından zevk alıyor. Değil mi, sevgilim?" O yüzümden akan teri yalarken ben sessiz kalıyorum. Gözlerim kapanıyor, kaderimle yüzleşiyorum. Eğer bu işte birlikteyse, tavana asılmadan önce beni aralarında dolaştıracaklar. Derin nefes alıp dökülmek isteyen gözyaşlarımı bastırarak duygusuz maskemi tekrar yerine takıyorum.

Gözlerimi yeniden açtığımda Kaptan Graves'in bakışları benimkilere kaydı. O kadar kısaydı ki hayal etmiş olabilirim ama o bir saniyelik kısacık sürede tek bir bakışla bana yardım etmesi için yalvardım, yakardım ve çığlık attım. Zihnimin benimle birlikte kaçıp gitmesi için dua ediyorum. Tüm bu birlikteliğin kafamın içinde olduğunu ve onun yavaşça her şeyi bir araya getirdiğini umuyorum.

Biraz daha hızlı çalışıp beni bu durumdan kurtarman gerekecek.

Bir anlığına sıcak kahverengi gözleri yumuşuyor ve rahatladığımı hissediyorum. "İşini bitir ve git buradan," diyor arkasını dönmeden önce.

Ne? Hayır, hayır, hayır. HAYIR! HAYIR! Lütfen! Beni bırakma!

Hissettiğim o rahatlama ayaklarımın dibinde yere düşüyor, antika bir ayna gibi paramparça oluyor ve beraberinde daha fazla amansız kötü şans getiriyor.

Nox'un amcası başını eğiyor. Arkadan bile bu hareketi tanıyabiliyorum. Lennox da omzuna takılı telsiz ağızlığıyla konuşurken aynısını yapıyor.

Beni kaçırın adamın eli boğazımdan ayrılıyor, göğüslerimin arasından aşağıya iniyor ve yana doğru yönelerek kolunu ortama doluyor. Diğer eli görüş alanıma giriyor, omzumun üzerinden geliyor, tabancasını titrek yumruğuyla sıkıca kavıyor.

"KOŞ!" Çığlık atıyorum, sesim çatlıyor.

Yüzbaşı dönüp duruyor, eli kılıfının üzerinde geziniyor. Çok yavaş.

Bang!

Bir el ateş edildi. Ses sağır edici.

Kulaklarım çınıyor, baş dönmesi beni ele geçirirken görüşüm dalgalanıyor. Ne yazık ki beni esir alan kişi beni mengine gibi tutuyor. Nox'un amcasının kafasının arkaya doğru savrulup patlamasını dehşet içinde donmuş bir halde izliyorum, her anına tanıklık etmek zorunda kalıyorum. Yere düşmeden önce ölmüştü. Silah sesinden sonraki ürkütücü sessizlikte, yere yığılan ölü ağırlığının gümbürtüsü duyuluyor. Johnson sevincini haykırırken ben sesimi bulamıyorum. Şoka girmiş ve hareketsiz kalmıştım, az önce olanları anlamaya çalışıyordum.

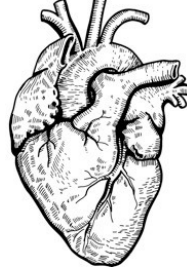
ama yapamıyorum. Kendi düşüncelerimin sonsuz döngüsünde sıkışıp kaldım. *O öldü. Vay anasını. Az önce polis şefini öldürdü. Lanet olsun. Çok fena sıçtım. Onu neden öldürdü? Ne yapacağım ben? O öldü. Öldü. Öldü. Öldü. Siktir, siktir, siktir!*

Johnson'ın beni cesedin yattığı yere doğru sürüklemesiyle dibe vurmuşluğumdan kurtuluyorum. Ben erkek arkadaşımın koruyucusunun parçalanmış yüzü ve açıkta duran beyni dışında her yere bakmaya çalışırken o öldürme işine hayret ediyor.

"Sanırım biri gelip beni tanımadan önce buradaki işimizi bitirmenin zamanı geldi," diyor. Beni kana doymuş toprağın içine iterek bir kez daha rızam olmadan beni alıyor. Johnson yüzümü giderek büyüyen kıpkırmızı havuza doğru itiyor ama ben nefesimi tutarak yapışkan sıvıyı yutmayı reddediyorum. Parmakları kana dalıyor ve işlediği suçun kanıtlarıyla tenimi boyuyor. Kavgam ve çırpınışlarım onu serbest bırakırken coşkulu bir sevinçle inliyor. Ben bu işten nasıl canlı çıkacağımı düşünürken, o sıcak krema akıtarak kıcıma boşalıyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

MEZARLAR

S O burada mı? "Burası" neresi? Değirmende mi? Evi mi? Amcam nerede ki Mallory'yi görebilsin?

Değirmen olmalı. Bidonları bıraktıktan sonra oraya gideceğini söylemişti.

Victoria'yı geride bıraktığım için suçluluk duygusu içimi aç bir canavar gibi kemiriyor ama aynı anda iki yerde birden olamam. Şu anda Mallory'den daha güvende. Bir roket gibi havalanıyorum, patikadan aşağı koşuyorum ve çalıkların arasına dalıyorum.

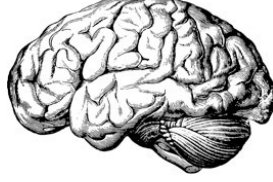
Dallar vücudumu her yönden sarıyor ama ATV'ye geri dönerken fark etmiyorum bile.

Cebimden telaşla anahtarları çıkarırken düşürüyorum. "Lanet olsun," diye hayıflanıyorum. Uzun otların arasına batıyorlar ve ben de kendimi kaybediyorum. Dizlerimin üzerine çökerek, bıçakları köklerinden vahşice koparıyor, dikkatsizce fırlatıp atıyorum.

Sonunda anahtarı alıp kontağı çeviriyorum. Tüfeği sırtımdan çıkarıp dört tekerleğe takılı koruyucu kılıfına yerleştirirken, dört tekerlekli araç kükrüyor ve rölantide çalışıyor. Mal'ın kitabını güvenli bir şekilde saklama bölmesine yerleştirdikten sonra bacaklarımı dörtlünün üzerine atıp kışımı koltuğa bırakıyorum. Vitesle takarak geldiğim yoldan geri dönüyorum. Kaskım ön raftan fırlıyor, toprağa çarpıyor ve yerde yuvarlanıyor. Canı cehenneme, onu almak için durmayacağım. Şu anda her saniye önemli. Kaçınılmaz olarak bu kabus gibi suç mahalline geri dönmek zorunda kaldığımda onu alacağım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

MALLORY

N Değirmenin ortasında bir sandalyeye bağlanmış halde Memur Johnson'ın önümdeki tozlu, kan lekeli zemini adımlamasını izliyorum. İlmğim uğursuz bir şekilde sağa doğru sallanıyor, ifademe kısmen hazırlanıyor

ölüm yapacak. Şimdi tek yapması gereken boynumu delikten geçirmek ve beni yukarı kaldırarak ikinci katın sahanlığından atladığım izlenimini vermek.

Diğer kadınların son anlarında ne hissettiklerini merak ediyorum. Nasıl oldu da

Victoria ne hissediyor? Korkmuş mu? Kızgın mı? Huzurlu mu? Her türlü duygudan yoksun mu? Burada otururken duygu karmaşası içindeyim, kesilmeyi bekleyen bir kuzu gibiyim.

"Ne bekliyorsunuz? Hadi şu işi bitirelim. Sıkıldım," diyerek kayıtsızmış gibi davranıyorum. Olduğu yerde duraklıyor, yavaşça başını çevirip bana bakıyor. Bunu neden geciktirdiğini ya da lanet olası katille neden alay ettiğimi bilmiyorum ama belki de doğru düğmeye basarsam uzun süren acılı bir ölüm yerine hızlı bir ölüm yaşayabilirim.

Odanın öbür ucundan bana bakarken dudağında bir alay ifadesi beliriyor. Yavaşça vücudunun geri kalanını çevirerek bana doğru ilerliyor. Sandalyenin arkası omuzlarıma batıyor, ip ayak bileklerimi acıtıyor, metal bileklerimi ısıyor ve ben kişisel alanımı işgal eden bu insan müsveddesinden kaçmaya çalışıyorum. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken, yüz yüze bakacak şekilde eğildiğinde aramızda sadece birkaç santimetre var. "Memur Graves'in yolda olup olmadığını merak ediyorum... Ne düşünüyorsun? Sence amcası ben kafatasını patlatmadan önce destek çağırabilmiş midir?" Sesinin eğlendirici tonu içimdeki safrayı ortaya çıkarma tehdidinde bulunuyor. Bir kahkaha attı, "Biliyor musun, bahse girerim onun için daha da yıkıcı olurdu.

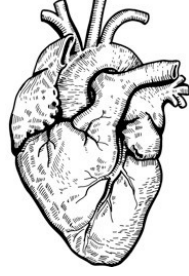
cesedini hala sıcak ve taze iç organları çıkarılmış halde bulacaktı. Her gün seni ve sahip olduğu tek aileyi kurtarmak için biraz geç kaldığını bilerek yaşamak zorunda kalacaktı." Ne sadist bir pislik. Nox zaten hayatında çok şey yaşadı, bunu hak etmiyor.

Bu angajman ve zihnimde dolaşan düşünceler yüzünden iliklerime kadar ürperdim. Memur Johnson'ın haklı olduğunu biliyorum. Gözlerinde yeniden parlayan ışığa bakılırsa o da bunu biliyor.

Aniden sirenler çalmaya başladı. Delici feryatlar atmosferde yankılanıyor. "Kahretsın!" Johnson fısıltıyla bağıyor. Silahını yüzüme doğrultuyor, "Sakın ses çıkarma yoksa sapık çocuğu gözlerinin ortasından vurup seni kulübeme geri götürürüm." Başımı sallıyorum, geri çekilişini izliyorum. Değirmenin ön kapısından sessizce geçip gitti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

MEZARLAR

I Mallory'nin arka bahçesine girdiğimde motoru durdurdum. Kulübeden dönerken uzun yolda düşüncelerimi toparladım. Amcamın onu sağ salım bulup eve getirmesi ihtimaline karşı önce burada durmanın daha mantıklı olduğu sonucuna vardım. Ne yazık ki, durum böyle görünmüyor. Ev karanlıktı.

ve her şey sessiz. *Kahretsin.*

Bir memur arkadaşımı hızlıca arayarak ona kulübenin koordinatlarını söyledim. "İçeri girin, Victoria'yı alın ve dışarı çıkın. Soruşturma yok." Direktif veriyorum.

"Evet, efendim," diye yanıtlıyor.

Bu onun için bir kurtarma görevi, suç mahalime kusmasını istemiyorum. Görevlendirme işini sonra hallederim. Teşkilattaki en tehditkâr kişi o. Victoria ondan korkmaz. Onu çiğneyip tükürecek. Belki bu onu sertleştirir.

Spor çantasının fermuarını açarak yüzüncü kez yanıma ne alacağımı tartışıyorum. Ne alırsam alayım, her zaman başka bir şeyim olmasını isteyeceğim. Taktik kemerimi kaptığım gibi belime takıyorum. Kelepçelerim, copum, telsizim ve kılıfında bir tabancam var.

Çantayı kapatmadan önce bana bakan Hayalet maskeme bakıyorum. Şu anda kime ihtiyacı var? Acımasız bir koruyucuya mı yoksa kanunlara uyan küçük bir kasaba polisine mi? Kimin yanında kendini en güvende hissedecek? İçten içe Hayalet olduğunu biliyorum. Bir yoldaş tarafından esir tutulmak bana ve departmana olan güvenini sarsacak. Kılık değiştirip arka cebime koyuyorum. Tabancamın şarjörünü kontrol ettikten sonra koşar adımlarla

Değirmene. Tüfeği ve spor çantasını geride bırakıyorum. Hantal eşyaları taşımak yerine hız ve gizliliği tercih ediyorum. Umarım pişman olmam.

Nefes nefese, eski Henderson arazisinin uzak tarafındaki çalılıklara daldım. Ağaçların arasından ilerleyerek değirmenin yan tarafına gizlediğim kamuflej çadırının arkasına geliyorum ve içeri giriyorum. Uzaktaki ağaçlardan gelen bir parıltı dikkatimi çekerken ter tenimi kaplıyor. Güneş ışığı amcamın kamyonetinin farlarından yansıyor ve değirmenin önündeki yeşilliklerin arasından parlıyor. Arabasını Henderson Haunt için kullandığımız patıkaya park etmiş ve sık yaz çalırlarının arasından zar zor görülebiliyor.

Kulaklarımı zorlayarak bekliyorum. Herhangi bir yaşam belirtisi için dinliyorum ama esintiden yaprakların hışırtısı dışında hiçbir şey yok. Av perdesinden çıkıp çimlerin üzerinden binanın yanına doğru ilerlerken vücudumu değirmene dayıyorum. Kaba ahşap kaplama kollarımın açıkta kalan derisini sıyrıyor ve siyah tişörtüme takılıyor. Binayı kucaklayarak yan tarafa, sonra da ön tarafa doğru ilerliyorum. Eski otoparkın uzak tarafında kırmızı, dört kapılı bir sedan duruyor ve orada toprakta amcam yatıyor. Tanıdık formu kıpırdamıyor ve keder beni sarıyor, göğsümdeki organı durduruyor. Çakılların üzerinde hafif adımlarla ilerliyorum, pıhtılaşan kan gölünün içinde diz çöküp nabzını kontrol ediyorum. Nabız yok. *Ne oldu ki? Kahretsin.* Kayıp duygusu beni ele geçirirken gözlerim bulanıklaşıyor, sinüslerim ağrımaya başlıyor. *Odaklan, yas tutmak için daha sonra zamanın olacak.*

Derin ve sakın bir nefes alıp ellerimi yüzümde gezdirdikten sonra kendimi toparlıyorum. Yüzbaşımın kruvazörünün anahtarlarını kemerinden kaparak, ona doğru yola çıkıyorum. Arabanın kaputuna ve tavanına dallar sermişti, böylece arabanın yerini meraklı gözlerden daha da gizlemişti. Kapıyı açtığımda, almaya geldiğim dürbün yolcu koltuğunun üzerinde duruyordu. Son anlarında kadınımınla birlikte birini izlediğini bilmek içimde bir şeyleri burkuyor. Onu korumaya çalışırken öldü, bunu biliyorum.

Değirmenin ana kapısının sağında küçük bir pencere var. Ormanda ilerlerken, pencereden bakmak için en iyi bakış açısına sahip bir ağaç buluyorum ve tırmanıyorum. Yeterince yükseldikten sonra dürbünden bakıyorum. Pencere kir ve tozla kaplanmış ama iki figürü seçebilmem için yeterli görüş alanı var. Biri yavaşça volta atıyor, diğeri ise kaya gibi oturuyor. Şu anda tüfeği geride bıraktığım için kendime kızıyorum. Bu çok etkili bir şekilde yapılabilir ve bitebilirdi. *Aptal, aptal, Lennox.*

Ağaçtan inip kruvazöre geri dönüyorum ve şoför kapısını açıyorum. Kapıya yaslanarak sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. Telsizimi çıkarıp susturuyorum ve arabanın koltuğuna atıyorum. Sonra arka cebimden maskeyi çıkarıp, sanki ikimizi de buradan canlı çıkaracak sırrı taşıyormuş gibi ona bakıyorum. Belli ki tutmuyor.

Yüzüme sürdüğümde yeniden uyanıyorum. İçimde uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklık yayılıyor, Mallory kaybolmadan önce ihmal edilmiş bir parçamı dolduruyor. Karanlığımın kişiliğimin medeni kısımları kusursuz bir şekilde birleşiyor. Kendimi bütün hissediyorum... ayaklarım yere basıyor, artık zayıf ve bağısız değilim. İntikam için duyduğum açlık göğsümde kıvılcımlar çıkarıyor ve bacaklarımın arasındaki alete giden yolu yakıyor. Bu adamın kanıyla dolu bir havuzda kadınıma sahip çıkma hayali aklımdan geçiyor. Eğer istediği buysa onu öldürmesine izin vereceğim. Onu o lanet olası kirşlere asacağım, üstümüzde sallanırken her dokunuşunu dilimle değiştireceğim. Onun acı çığlıklarını, sadece bana ait olan zevk çığlıklarıyla sileceğim. Ne isterse, ona vereceğim. Eğer istediği buysa, ölümü bizim dışımızda herkes için bir sır olabilir.

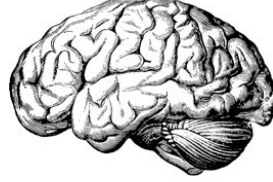
Arzunun her türlüşü içimden akıyor ve ellerimi onun boynuna dolayarak bu dürtüyü doyumam gerekiyor. *Zapt et, öldürme, Hayalet. Karar ona ait.*

Ayaklarımın üzerinde zıplayıp kendimi olacıklara hazırlarken adrenalini beni yükseltiyor. Arabaya uzanıp sirenleri açıyorum.

Oyun başlasın.

OTUZUNCU Bölüm

MALLORY

T Sağ tarafımdan bir ses geliyor, küçük bir gıcırta ve ayak sürüme sesi. Ona doğru döndüğümde gölgelerin arasından bir Hayalet Surat maskesi çıkıyor ve dehşet içinde donup kalıyorum. Johnson mı bu? Yine benimle taşak mı geçiyor? İstedğim

Maskeyi çıkardığında ve o çirkin suratını gördüğümde gözlerimden akıp gitmesini izlemek için umudumu yeniden ateşliyorum. Bu tuzağa düşmeyeceğim. Bir kez daha önüme bakıyorum, tıpkı kararlaştırdığım gibi sessiz kalıyorum.

Gözlerimi kapatarak kendimi yeniden yaratıyorum. Duygularımı tekrar kilitli kutularına tıkarken, uyuşukluk beni ele geçiriyor ve yoluma çıkan hiçbir şeyi umursamaz hale geliyorum. *Nefes al. Geçmişî temizle. Nefes ver. Zihnimin ve bedenimin her zerresine işleyen gerilimi dışarı at.* Kayıtsızlık, bunca zamandır aradığım bir rahatlık gibi üzerimi örtüyor. Çiçek açtığım kadına tutunmak için çok uğraştım. Ona kendim için tutundum, çünkü *sonunda* dönüştüğüm kişiden gerçekten hoşlanmıştım. Nox için ona tutundum çünkü ona geri dönersem hâlâ bir şeyler olabilirdik. Artık bunu yapamıyorum. Son anlarımda burada olmak istemiyorum. Son nefesimin tadını çıkaracağım zihnimin girintilerine doğru süzölmeye ihtiyacım var. Çürüme kokan bu tozlu değirmende olmayacağım, Nox'la birlikte kamyonun kasasında olacağım, onunla bir öpücüğe o kadar derinden sarılacağım ki nefesimi çalacak... Johnson ciğerlerimdeki havayı boğarken.

Gözlerimden yaşlar süzölüyor ve kurtulmak isteyen hıçkırığımı bastırmak için kendimi zorluyorum. *Nefes al, nefes ver.* Kendimi kontrol altına almaya çalışırken dudaklarımın arasından kesik kesik nefesler çıkıyor. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için gözlerimi kısıyorum. Bir damla gözyaşı serbest kalıyor ve yanağımdan aşağı akıyor. "Kahretsın,"

Fısıldıyorum. Sik suratlı geri gelip ağladığım için beni tokatlamadan ya da aynı derecede gülünç bir şey yapmadan önce onu silme isteği duyuyorum ama kendimi tutuyorum.

Birden yüzümde eller belirdi. Nazik ve sıcaklar. Dikkatle ve şefkatle beni şimdiki zamana geri döndürüyorlar. Bir başparmak yanağımdan süzülen gözyaşını siliyor ve "Bebeğim, gözlerini aç" sesini duyuyorum. Ses tanıdık geliyor. Emredici ve sessiz, korku dolu ve duygu yüklü. "Mallory, lütfen. Bebeğim, bana bak." Gözlerim çırpınarak açılırken sesi çatlıyor. Bana bakan hâlâ Hayalet Surat ama Johnson değil. O dövmeleri nerede görsem tanırım.

Geldi.

"Hayalet mi?"

"Şşş, küçük siren. Benim." Yanından bir bıçak çıkarıyor ve ayak bileklerimin etrafındaki ipi kesiyor. Ayak parmaklarımın hissi geri gelmeye başlayınca rahatlıyorum. Çok üşüyorum ama kazara kesilmemek için titrememi bastırıyorum. Ghost arkamda hareket ediyor. "Tut şunu" diyor, bıçağın sapını elime koyarak. Bir şeylerle boğuştuğunu duyuyorum, hışırta gürültülü ve endişemi artırıyor. Sıcak elleri kısa bir süreliğine ellerime dolanıyor, sıcaklık soğuk uzuvlarıma işliyor. Yemin ederim onun sıcaklığını sırtımda hissedebiliyorum, içime sızıyor, her nazik dokunuşuyla beni ısıtıyor. Sadece varlığıyla bana yeniden hayat veriyor. Yavaş, sessiz bir cırt cırt sesi geliyor, sonra bir şey şingirdiyor. Nefesimi tutuyorum, dışarıdaki delinin bunu duymaması için dua ediyorum. Johnson kapıdan hızla içeri girerken bileğimdeki kelepçelerden biri çözülüyor. "Hayalet, dur," diye fısıldıyorum. Donup kalıyor, hâlâ arkamda çömelmiş durumda.

Johnson önündeki manzaraya bakıyor, elindeki silahı kaldırıyor ve bana doğrultuyor. "Ayağa kalk aşık çocuk yoksa beynini o aptal maskenin üzerine uçururum."

Hayalet bıçağı tutan elimi kavırıyor. Bir saniyeden kısa bir süre, orada ve sonra kayboluyor, ama bana neredeyse özgür olduğumu ve buna bir son verebileceğimi hatırlatmaya yetiyor.

Arkamda duruyor, yere uzun ve heybetli bir gölge düşürüyor. Maskeli koruyucuma bakma riskini göze alarak onun her ayrıntısını hafızama kazıyorum. Dövmeleri, güçlü vücudu ve heyecan verici dokunuşu. Ona aşık olmak için yüzünü görmeme gerek yoktu, o beni gördü... gerçek beni. Ruhlarımız birbirini hemen tanıdı, kırılmaz bir şekilde birbirine dokundu. Bana baktı, gözlerimiz maskenin ağında kilitlendi. "Diğer tarafta görüşürüz bebeğim," diye geveledi.

Ne?

Bang!

Bir el silah sesi duyuldu ve geri uçararak görüş alanımdan çıktı. "Hayır!" Feryat ediyorum. "Hayalet! Kalk ayağa! KALK!" Bağıyorum ama onu göremiyorum. Kulaklarımdaki uğultudan ve kendi kırık hıçkırık çığlıklarımın hiçbir şey duyamıyorum. Ghost'a ve kendi çaresizliğime o kadar odaklanmışım ki, bana doğru gelen katil manyağı tamamen gözden geçiriyorum.

Johnson'ın yumruğu çeneme çarpıyor ve yüzüm Ghost'un kıpırdamadan yattığı yerin aksi yönüne doğru uçuyor. Elini saçlarımdan arasına sokarak yüzümü kendine doğru çekti. "Ölümün sonsuza kadar sürecek, sevgilim."

"Siktir git," diye kekeleyorum, yüzüne tükürüyorum.

"Yapacaksın, tekrar ve tekrar. Seni öldürmem için bana yalvarana kadar," diye homurdanıyor ve yüzünü benimkiyle aynı seviyeye indiriyor.

"Göreceğiz," diye mırıldanıyorum. Meraktan ya da beni doğru dürüst dinlemediğinden başını iki yana sallıyor. Bunu neden yaptığı önemli değil. Önemli olan, artık gardını indirmiş ve kendini ifşa etmiş olması.

Ghost'u öldürdü. Victoria'yı öldürdü. Sana tecavüz etti. Hayatını öyle mahvetti ki bundan asla kurtulamayacaksın.

Duygu kutum patlarken öfke ve kalp ağrısı taşıyor. Kelepçelenmemiş elim arkamdan fırlayarak onu şoke etti. Kalan tüm gücümle bıçağı ona doğru ittim ve çenesinin alt tarafına sıkıca sapladım. Bıçak dilini delip geçiyor, damağını yarıyor ve beynine ulaşmadan duruyor.

Johnson nefes nefese yere düştü. Ben donmuş parmaklarımla göbeğime dolanmış ipi çözmek için uğraşırken benden sürünerek uzaklaşıyor.

Lanet olsun, Mallory. Hadi, kaçıyor.

Sonunda düğüm çözülüyor ve kendimi sandalyeden kurtarıyorum. Jöleden yapılmış bacaklarımla Johnson'ın yattığı yere doğru tökezleyerek ilerliyor, bıçağı çıkarmak için gerekli iradeyi toplamaya çalışıyorum.

Aptal herif, kan kaybından ölmek için silahı yaranın içinde bırakman gerektiğini bilmiyor mu?

Üstüne atlayıp yumruğumu suratına indirdim. Kafası yana doğru uçtu.

Kısasa kısas.

Saçlarından tutuyorum ve bıçağı çenesinin altından çıkarırken bana bakması için yüzünü geriye çekiyorum. Kendimi canlanmış hissederken vücuduma sıcaklık yayılıyor.

Bu. Arzuladığım şey bu. Kontrol. Güç.

Bilincini kaybetmeye başladığında gözleri şaşar.

Hiç sanmıyorum.

"Uyan, uyan, sevgilim," diye alay ediyorum. Bıçağı göğsünden aşağı sürüklüyorum. Birazcık bastırınca gömleğini tamamen kesiyor.

"Bu diri memeleri sikmek istiyorum," diye fısıldıyorum kendi kendime, üstüme nasıl tırmandığını ve ben bayılmadan önce beni nasıl taciz ettiğini yeniden yaşıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve beni itmeye çalışıyor. Çabaları nafi ve zayıf iradeli.

Ne zavallı bir salak.

Acımasız bir ustalıkla kollarını bacaklarımın altına sıkıştırdım. Yakınına eğilerek, "Bunu benim için iyi yap yoksa seni kendi ciğerinle beslerim" diyorum. Karnının üzerine oturarak, öldürücü keskinlikteki bıçağı göğüs kafesine bastırıyorum. Bıçağı göğsünde aşağı yukarı sürüklerken başını şiddetle ileri geri sallıyor, etime sürtüdüğü gibi sarkık göğüs kaslarının arasına sokuyorum.

"DUR!" diye feryat ediyor sonunda.

"Ne kadar yüksek sesle çığlık atarsan o kadar derine inerim," diye alay ediyorum. Bıçağın üzerindeki baskıyı artırarak, kas ve dokunun altındaki kemiği görebildiğime yemin edene kadar derisinin tereyağı gibi parçalanmasını izliyorum. Çığlıkları manik kahkahalara dönüşüyor ve intikamımı durduruyor.

"Benden o kadar da farklı değilsin sevgilim," diye mırıldanıyor, ağzının kenarlarından kan akıyor.

"Ben senin gibi değilim," diye homurdanıyorum.

"Evet, öylesin." Tekrar kahkaha atıyor, ben onun üzerinde gezinirken kan fişkırıyor ve üzerime sıçırıyor.

"HAYIR, DEĞİLİM!" Çığlık atıyorum. Bir kahkaha daha atıyor ve içimden bir şey kopuyor. Bıçağı göğsüne sapladım. "Kapa çeneni!" *Dilim.* "Ben senin gibi değilim!" *Bıçak.* "Siktir git!" Bıçağı sokup çıkarıyorum, sokup çıkarıyorum, kontrolsüzce hıçkırıyorum. Tek gördüğüm kırmızı, kırmızı, kırmızı. Sonra hiçbir şey. Karanlık beni sarıyor.

Karanlık çekildiğinde tepeden tırnağa sıırıslıklamım, gözeneklerimden durmadan ter sızıyor. O kadar sıcak ki başım dönüyor. Gözlerim dalgalanıyor, ışık tekrar içeri süzülüyor ama ter kirpiklerime yapışarak görüşümü bulanıklaştırıyor. Lanet olsun, bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. Yüzümü siliyorum ama o kadar ıslağım ki hiç faydası olmuyor. Etrafıma baktığımda tek gördüğüm katliam.

Kan beni doyuruyor. Saçlarımdan damlarken çıplak tenimden kıpkırmızı nehirler akıyor. Sis tamamen kalkıyor ve altımda Johnson'ın göğüs boşluğu kıyma makinesinden geçmiş gibi görünüyor.

Titrek bacaklarımın üzerinde sendeleyerek ayağa kalktım. *Ne yaptım ben?* Vahşeti gördükçe görüşüm bozuluyor. *Ne oldu? Bunu ben yapmadım. Bunu yapmış olamam.* Görüntüyü beynimden atmaya çalışırken başım düzensiz bir şekilde ileri geri sallanıyor, ama gerçeklik bana ne yaptığımı göstermeye devam ediyor.

Vücuduma bakıyorum, kan kollarımdan aşağı akıyor, parmak uçlarımdan damlıyor. Hayalet'in bıçağı pencereden giren güneş ışığında parlıyor, parlak kırmızı sıvı yeni cilalanmış bir arabaya yağan yağmur gibi üzerinde boncuklanıyor. Elimdeki bıçağı odaklanarak, avucumda tuttuğum bıçağın ağırlığıyla rahatlıyorum. Johnson'ın etinden kopan parçalar yapışkan derimden sıyrılıp ayaklarımın dibindeki kan gölüne düşerken beni ortalıyor.

Bilinçaltımdan gelen bir ses sessizliği bozuyor. *Başardın. O canavarı yok ettin. Hayatta kaldın. Seni ya da başka bir masum kadını öldürmeden önce onun işini bitirdin. Ve bundan hoşlandın. Kontrolü sevdin. Dünyayı hastalıklı bir hastalık gibi istila eden pislikten kurtulmayı sevdin. Bunu tekrar yapacaksın. Yapmak isteyeceksin.*

Tek duyduğum bu. Kafamın içinde durmaksızın çınlayan ses, üzerimden akan ve ayaklarımın etrafında oluşan göle düşen kanın damlaması, damlaması, damlamasıyla karışıyor. Bu herkesi delirtmeye yeter.

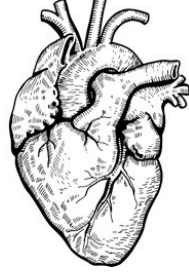
Ses beni etkilemeye başladı, beni daha yakına çekti, kendisi olmayan her şeyi engelledi. *Hoşuma gitti.* Hayır, hoşlanmadım. Hayatta kalmak için yaptım. *Kontrolü sevdim.* Hayır, şanslıydım çünkü üstünlüğü ele geçirdim, çünkü Ghost beni kurtarmaya geldi. *Onu öldürmek istedim.* Evet, istedim ama bu şekilde değil.

Sesi dinlerken kendi zihnimde kaybolmaya başlıyorum.

Ta ki başka bir şey duyana kadar... "Mallory?"

Bölüm Otuz BİR

MEZARLAR

Ted'le göz göze geldiğim anda beni vuracağını biliyordum. Neyse ki son saniyede vücudumdaki hafif dönüş onun hedefini şaşırttı ve her zaman taşıdığı 38'likten çıkan mermi bu kadar yakın mesafeden omzuma saplandı. Altımdaki zeminden kıyafetlerime sızan kanı h i s s e t t i ğ i m d e yara şiddetli bir şekilde yanıyor. Bu aptal, karides sikli orospu çocuğu, departmandaki diğer herkes gibi 9mm taşımıyor. Hayır, daha büyük bir silahı olmak zorunda. Daha az mermi alsa ve manuel beş atış olsa bile. Sadece kalibresinin diğerlerinden biraz daha üstün olduğunu bilmesi gerekiyor. Karakolda 45'liğimi taşımaya başlamalıydım,

Bu onu çok çabuk sustururdu.

Mallory'nin kulak tırmalayan çılgılığı acımı dindiriyor ve panik içime işliyor. Doğrulamaya çalışıyorum ama olmuyor, içime hücum eden acı neredeyse bayılmama neden oluyor.

Kalk ayağa! Ayağa kalk seni işe yaramaz pislik! Ya onu öldürüyorsa ve sen burada uyukluyorsan? KALK LAN AYAĞA!

Yan döndüğümde yaram geri çekiliyor ama sağlam kolumu altıma alıyorum. Kendimi yukarı itip dizlerimin üzerine çöküyorum ve sakat kolumu göğsüme yaslıyorum. Mallory'nin arkasında diz çökmüş, yirmi beş yıldır içinde hapsedtiği karanlığın her zerresini serbest bırakışını büyülenmiş bir halde izliyorum. Tamamen büyüleyici, beni sonsuza kadar büyüleyici tutuşuna hapsediyor.

Yakala onu, bebeğim. Sana baktığına pişman et onu.

Mallory kendini kan tutkusuna kaptırır ve tamamen şeytani yönüne teslim olur. Ted'in bilinçsiz bedenini daha da parçalayarak kesip biçerken zamanın artık hiçbir anlamı yoktur.

Johnson'ın ölüm anını çoktan geçtiği bir nokta geliyor, ama çılgılık atıyor, ağlıyor ve tutarsızca mırıldanıyor. Atlatmaya çalıştığı travma her neyse onu rahatsız etmek istemiyorum. Buna ihtiyacı var.

Hareketleri yavaşlar ve sonra durur. Bir o yana bir bu yana sallanarak duruyor. Çökmek üzere olduğundan endişeleniyorum, bu yüzden ayaklarımı altına almak için mücadele ediyorum.

"Bebeğim," diyorum sessizce ama beni duymuyor. Elllerine bakarken titremeye başlıyor. Tüm vücudunu bir titreme sarıyor ve eminim ki şoka girmeye başlıyor. Beni duymasına ihtiyacım var, böylece öldürücü yüksekliğin etkisi geçtikçe yaptığı şey hakkında aşağı doğru bir sarmal yaşamayacak.

"Mallory," diye yalvarıyorum, bu kez biraz daha yüksek sesle, kulaklarına hücum eden kandan beni duymasını umarak. Donup kalıyor, tüm vücudu bir heykel gibi hareketsiz.

Evet, güzel. Sesimi duy, onu takip et.

"Mallory," diye tekrarlıyorum kararlılıkla. Yavaşça dönüp beni içine alıyor. Tamamen şok olmuş bir halde Ted'in altındaki bedenine ve sonra tekrar bana bakıyor. "Her şey yolunda bebeğim. Buraya gel." Yaralanmamış kolumla onu kendime doğru çekiyorum. Etrafını saran kan gölünde neredeyse kayarak parçalanmış cesedin üzerinden geçiyor. Johnson'ın yanında duruyor, tamamen bana dönüyor ve sonunda öfkesinin vahşetini görebiliyorum.

"Ben-ben-ben..." diye kekeliyor. Kan ve iç organlar porselen tenini kaplamıştı ama iğrenmedim. O çok güzel. Benim muhteşem, ölümcül sirenim. Hayal ettiğimden daha güçlü. Tıpkı bir öncekinde olduğu gibi bu enkazdan da çıkıyor. Mallory küllerinden doğan bir anka kuşu ve ben de onun ölümcül ateşine pervane oluyorum. Onun siren şarkısının güzel melodisiyle büyülenmiş bir denizci. *Beni derinlere çek bebeğim, seni bir daha asla bırakmayacağım.*

"Sorun değil. Onu öldürmüş olman umurumda değil. O bunu hak etti. Hem de hepsini. Sadece buraya gel ki sana sarılabileyim."

Bana doğru bir adım atıyor, sonra duruyor. "Yaşıyorsun," diye nefes alıyor. "Evet, bebeğim. Yaşıyorum."

"Seni öldürdüğünü sandım." Sesi çatallaşıyor, yine yanındaki cesede bakıyor ve sonra bana dönüyor.

"Bunu yapmaya çalıştı... ve eğer onu durdurmasaydın bunu yapacaktı. Sen ikimizi de korudun." Suçluluk duymadan onun yaptıklarını onaylayarak söylüyorum. "Şimdi Mallory, o lanet kışını buraya getir." Homurdanıyorum. Gözleri maskenin arkasından benimkilere kilitleniyor ve dudakları kıvrılıyor. *İşte orada.* "Küçük siren, şimdi oyun zamanı değil."

"Ne zaman oynayıp ne zaman oynamayacağımıza neden sen karar veriyorsun? Hâlâ benden saklanıyorsun, şu anda bile."

Hay sikeyim. Ona doğru sendeleyerek bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. Dik durmak için bile mücadele ediyorum. Telaşla, birkaç adım önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Çıkar şunu," diyor duygularını kontrol altında tutmak için büyük çaba sarf ederek.

"Hayır," diye sertçe cevap veriyorum. Bana doğru bir adım atıyor ve maskeyi yüzümden sökmek üzere olduğundan neredeyse eminim.

"Çıkar şunu!" diye bağılıyor.

Omzumdaki yanan deliğe baskı uygularken maskeli yüzümü onunkine doğru kaldırıyorum. "Yapamam," diye mırıldanıyorum.

"Sikeyim. Al. Çıkar. Çıkar." Mallory bana homurdanıyor, şu anda içinden geçen duygulara tamamen yenik düşmüş durumda. Geçtiğimiz ay yaşananlar yüzünden delirmenin eşiğine geldi. Bu benim hatam. Onu ben kırdım ya da en azından bunda benim de payım var.

"Benden nefret edeceksin." Utanç içinde başımı eğdim.

"Ben sadece senin için, bizim için öldürdüm. Kendimi yeterince kanıtlamadım mı? Maskenin altındakini gördüğümde seni seveceğime güvenmiyor musun Hayalet? Sen benden saklanıyorsun ama ben senden saklanamıyorum. Sen benim her şeyimi görüyorsun." Morarmış, çıplak, kıpkırmızı bedenini işaret ediyor ve ben onu reddedemiyorum. Onun her şeyini görüyorum, kelimenin tam anlamıyla. Bu onun en ham hali, tamamen ortaya çıkmış ve artık kendini ya da duygularını gizlemiyor. Bu sarhoş edici. Gözbebekleri büyümüş ve serbest kalmak için nefesini tutmuş bekleyen histeriyi görebiliyorum. Eğer ona yüzümü göstermezsem patlayacak. "Bu kadar yeter. Bu adil değil," diye hırlıyor, yumruğunu bıçağımın sapına sıkıyor. Kendini savunuyor ve bu çok ateşli. İçine yerleştirdiğim kıvılcımın bir cehennemde tutuştuğunu görmek.

Siktir et. Yapalım şu işi. Eğer öleceksem, kim olduğumu anladığında yüzündeki ifadeyi gördükten sonra öleceğim. "Adil mi? Neyin adil olduğu konusuna hiç girmeyeyim bile, Mallory. İki erkekle birlikte olmak adil değil... ikimiz için de." Gözleri fincan tabağına dönerken ağzı kapandı. Bu onu çok çabuk susturdu. *Artık söyleyecek bir şey yok, değil mi bebeğim?* Güzel yüzünden şok ve hafif korku izleri geçiyor. Acaba bu onu son görüşüm mü?

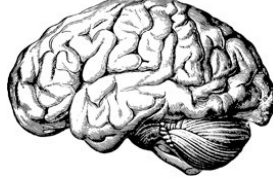
"Nereden biliyorsun?" diye kekeleyerek soruyor.

"Çünkü bebeğim..." Elimi yaradan çekiyorum ve yaşam gücüm bu kirli, sefil kereste fabrikasının zeminine sızıyor. Maskenin önünü tutarak yavaşça yüzümden çekiyorum. "Biz aynı lanet kişiyiz."

İkinci Bölüm

Bölüm OTUZ iki

MALLORY

Bir AY sonra.

T Dizlerim yumuşak toprağa daha da batarken nemli çiy pantolonuma sızıyor. Sis yoğun ve ıslak. Etrafımızda bir perde gibi asılı duruyor, bizi herkesin bakışlarından koruyor, tenimizi ince bir nem tabakasıyla kaplıyor. Ben onun sikini yavaş ve şehvetli bir şekilde emerken Nox'un zevk iniltileri etrafımızda yankılanıyor. Giderken onu o kadar çok özledim ki, şimdi ona duyduğum arzuya engel olamıyorum. Bu bastırılamaz Onunla geçirdiğim her anı en üst düzeyde hissetmek için susamıştım.

Parmaklarını saçlarıma geçirip sıkı sıkıya yumruk atarak kontrolü ele geçirip serbest kalmanın peşine düşerken siki boğazımın arkasına çarpıyor. Kalçaları bir zamanlar sabit olan ritmini kaybederken dudaklarından bir inilti daha dökülüyor. Benim için, benim yüzümden çözülmesini izlemeyi seviyorum.

Çıkardığı zevk sesleri gürleyen manyak kahkahalara dönüşüyor ve beni içinde yüzdüğüm şehvetli buluttan koparıyor. Gözlerimi kaldırdığımda Memur Johnson bana bakıyor, dudaklarının arasından kan fışkırıyor. Aleti ciğerlerime giden havayı keserken korku ciğerlerimdeki havayı sıkıyor.

"Burnundan nefes al, sevgilim," diye hırlıyor, serbest kaldığını anlıyor. Kokuşmuş dölleri ağzıma fışkırıyor ve ben hâlâ onunla burada kapana kısıldığıma inanamıyorum. *Ben kaçtım. Onu ben öldürdüm.* Bana bakarken ağzının kenarlarından kıpkırmızı salyalar akıyor, çenesinin altındaki açık delik sızıyor

Kan boynundan ve göğsünden aşağı akıyor, gömleğini boyuyor. "Sana o kadar da farklı olmadığımızı söylemiştim, hâlâ anlamadın mı?" diye alay ediyor, gözlerimin önünde buharlaşıyor.

Onun yerine Nox yeniden ortaya çıkıyor, nefes nefese kalıyor ve bana hayranlıkla bakıyor. Orgazm sisi dağılıyor ve kendini pantolonunun içine geri sokuyor. Bana tekrar baktığında alnındaki endişe kırışıyor, sanki içimdeki paniği görebiliyormuş gibi. Kuşkusuz görebiliyor. Göğsümü tırmalayan anksiyete atağını ve üzerime gelen titremeleri bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Dizlerinin üzerine çökerek beni kucaklıyor. Vücudunun sıcaklığı içime işliyor, anılarımın bıraktığı ölümün soğuk ürpertisini kovalıyor.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye temkinli bir şekilde sorar.

"Hayır," diye fısıldadım. O yanlış bir şey yapmadı. Nasıl yapabilir ki? Nox her an milyonlarca küçük parçaya ayrılabilceğim korkusuyla eli kolu bağlı beni bekliyor. Yeni kaptanlık göreviyle uğraşırken ve amcasının kaybının yasını tutarken beni hep ön planda tutuyor.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldanıyor tenime karşı ve ben de başımı sallıyorum.

Ayağa kalkıp elini uzatıyor ve ben de elimi uzatıyorum. Nox beni kendine çekiyor, bizi birbirimize çarpıyor, dudaklar şiddetle buluşuyor. Dokunuşundaki heves, vücudunun benimkine yakınlığı ve dudağını ısıırıp dişlerimin arasında sürüklerken derinlerden gelen hırıltıyla içimdeki tutku yeniden alevleniyor. Beni kavrayışı ezici bir hal alırken, sanki her an yeniden kaybolacakmışım gibi bedenimi ona yaslarken meme uçlarım dikkat çekmek için ağrıyor. *Ben hiçbir yere gitmiyorum.*

Uyluklarım birbirine sürtünüyor, klitorisimin hızlı gümbürtüsünü bastıracak bir şey arıyorum. "Dokun bana," diye nefes alıyorum ağzına karşı.

"Lütfen." *Bana unuttur.* Başını sallayarak benden uzaklaşıyor, sonra kamyonu doğru dönüyor.

Eskiden nasıl olduğumuza dair anılar beni durmadan rahatsız ediyor. Onun hareketleri, olumsuz düşüncelerimin özsaygımın bulunduğu uçurumdan aşağı kaymasına neden oluyor, onu sıkıca kavrayıp aşağıdaki sivri kayalara çarpmasına neden oluyorlar. Onun peşinden giderken zihnim değersiz bir çöp yığını, amacına hizmet eden atılmış bir döl paçavrası.

Aracın önüne geliyor, kapıyı açıyor ve sürücü koltuğuna geçiyor, bir heykel gibi kıpırdamadan oturuyor, benim de onu takip etmemi bekliyor. Onun hareketlerini taklit ederek yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve emniyet kemerini takıyorum. Lennox kontak anahtarını çeviriyor ve Dodge Ram kükreyerek hareket ediyor. Titreşimler gergin kaslarımda yatıştırıcı bir his uyandırıyor ve düşüncelerimin yarışını sakinleştiriyor.

Reddedilmek, kaydettiğimizi sandığım ilerlemeyi yerle bir etti. Beni bir daha asla istemeyecek. *Mahvolmuş. Kirli. İğrenç.* Annemle babamın sözleri kafamda yankılanıyor ve aynı sözleri Nox'un ağzından duyacağım andan korkuyorum.

Tap. Tap. Dokun.

Parmak eklemleri sürücü tarafındaki camla buluşuyor ve Nox tereddüt etmeden camı indiriyor.

"Burası izinsiz girilmesi yasak bir bölge, efendim." Tanıdık ve hırıltılı ses vücuduma adrenalin salgılatıyor ve beni kopma noktasına gelene kadar daha da sıkıyor. Yıpranmış ve parçalanmış zihnim daha fazla dayanamıyor. Yavaşça sese doğru dönüyorum, tüm bunların bir kez daha kafamda olması için dua ediyorum. Memur Johnson, beni kenara çektiği günkü gibi görünüyor; temiz kesimli, yeni tıraş olmuş, polis üniforması kolalı ve ütülü, başında şapka. Nefesimi tutuyorum, cevap olarak attığım çığlık boğazımda düğümleniyor. Korkudan donup kaldım, bu hasta herifin varlığıyla tamamen hareketsiz hale geldim.

"Sizden *derhal* binayı terk etmenizi istemek zorundayım." Bakışları Nox'un başının üzerinden benimkilere kilitleniyor ve göz kırpmıyor. *Hayır. Hayır. Hayır. Bu gerçek değil. Bu da başka bir halüsinasyon.* Çok hızlı nefes alıyorum ama hiç hava alamıyorum. Başım dönüyor ve hiperventilasyonun bu olduğuna eminim. Oksijensizlikten bayılacak mıyım? İhtiyacınız olduğunda neden elinizin altında bir kese kağıdı yok?

Lennox'a uzanıyorum ama beni başından savıyor. "Sorun değil, biz de tam gidiyorduk." diye cevap veriyor. Ted, Nox'a belli belirsiz bir şeyler mırıldanıyor, o da başıyla onaylıyor. Ön tarafa dönerek elini vites koluna götürüyor ve Johnson'ın aracın dışından tabancasını kaldırdığını görüyorum.

Bang!

Nox'un bedeni içime çökerken yüzüme ve göğsüme ıslaklık sıçırıyor. Çığlık bile atamıyorum. Neler oluyor böyle?

Ted'i izleyerek kamyonun önünden bana doğru geliyor. Erkek arkadaşımın ölü ağırlığı altında sıkışan emniyet kemerini açmak için çabalıyorum ama faydası yok, Johnson kapımı yırtıp açıyor. "İşte buradasın sevgilim, seni kaybettiğimi sanmıştım."

"Hayır!" Çığlık atıyorum, kamyonun küçük kabininden çıkan delici ses daha da güçleniyor. Elinde silahla üzerime eğildi ve Lennox'un cansız bedenini üzerimden itti. *Yine* kapana kısıldım. Johnson yüzümdeki kanları temizliyor ve mavi gözlerini benimkilerle birleştiriyor.

"Beni özledin mi?" diye şaka yapıyor, parmaklarını saçlarıma daldırıp tel tel sarıyor.

"Seni ben öldürdüm," diye homurdandım.

"Ben senin bir parçanım. Benden gerçekten kurtulmak için kendini öldürmen gerekecek." "Hiç sorun değil," diye hırladım. Hareketlerimi ikinci kez tahmin etmeden

elimini uzatıyorum ve tabancayı taşıyan yumruğunu kavıyorum. Tereddüt etmeden namluyu çenemin altına bastırıyorum. Bana izin veriyor, bu zihinsel metanet savaşını kazanacağını anladığında gözleri arzuyla açılıyor. Elimini onunkinin üzerine koyuyorum ve lanet tetiği çekiyorum.

Bang!

Silahtan çıkan bir mermi gibi, yatakta ateş ediyorum. Bağırsaklarım kabarıyor, banyoya doğru çılgınca bir koşu yapıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Öğürerek ve öğürerek dizlerimin üzerine çöküyorum. Bacaklarımdan acı fişkirirken, tüylü banyo paspası inişim için küçük bir yastık sunuyor. Tuvaletin soğuk porselenine yaslanarak akşam yemeğimi kaybediyorum.

Daha kaç gece bunun acısını çekmek zorundayım? Ben özgürüm. Hayatta kaldım.

Bir daha asla özgür olamayacağım, işkencecimin anılarına hapsolmuş durumdayım.

Kendimi toparlamaya çalışırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Artık ağlamak yok, Mallory. Kendine gel, bilinçaltımda bir ses homurdanıyor.

Tak tak. Tak.

"Bebeğim, iyi misin?" Gecenin bir yarısı onu *tekrar* uyandırdığımda suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bensiz daha iyi olup olmayacağını merak ediyorum... şüphesiz öyle olurdu. Ben bir yer israfıyım, travma geçirmiş bir bok parçasıyım.

Bunu hak etmeyen birini öldürdüm.

Ayrıca bunu hak eden birini öldürdün.

Kafamın içindeki bu durmak bilmeyen ses beni lanet olası bir süngerli odaya gönderecek, yemin ederim. Beni her gün derimin altında rahatsız edici bir şekilde kıvranan o dürtüye teslim olmaya daha da yaklaştıran.

Yapamam, bu yanlış.

Ama o kadar iyi hissettiriyor ki,

cıvıldıyor. Dikişlerimden

ayrılıyorum. *Tak tak. Tak. Tak.*

Tak.

"Mallory?"

"Evet, Ghost?"

Keskin nefes alışını duyuyorum. Yüzümde hınzır bir sırıtış beliriyor. Bu lakabın onu ne hale getirdiğini biliyorum ve belki de onu bu şekilde manipüle etmem iğrenç bir şey ama şımartılmak istemiyorum. Döneli bir aydan biraz fazla oldu ve bana hiç dokunmadı. Belki bu sefer hayal etmek yerine ellerini üzerimde tutabilirim. Beni hiçbir şeye zorlamak istemiyor, anlıyorum. Ben de onu acele ettirmek istemiyorum. Keder herkesi farklı şekilde yiyip bitirir ve Nox'un ne zaman kendini tekrar iyi hissedeceği konusunda bir zaman sınırı koyamam. Benim boktan kığım buraya zar zor tek parça halinde dönmekle kalmadı, şimdi de karakolu yönetiyor. Bir cenaze planlamak ve son aile üyesine veda etmek onu çok etkiledi, bunu görebiliyorum, hissedebiliyorum. Birbirimizle eskisi kadar 'uyumlu' olmayabiliriz ama omuzlarında dünyanın yükünü görebiliyorum.

"Sadece bir şeye ihtiyacın olup olmadığını bilmek istedim."

Sen. Sana ihtiyacım var.

"Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler, bir dakika içinde çıkarım" diye cevap veriyorum. Tuvaletin kapağını kapatıp kâbus kaynaklı panik atağımın son kalıntılarını da sifondan çektikten sonra ayağa kalkıp aynaya doğru dönüyorum. Saçlarım karmakarışık, gözlerim çökmüş ve altlarında koyu renkli torbalar var.

Ben de beni becermek istemezdim.

Saçlarımı çabucak dağınık bir topuz haline getiriyorum ve yüzümü şekillendirmek için birkaç tutamı serbest bırakıyorum. Sonra dişlerimi fırçalıyorum ve solgun tenime biraz soğuk su sıçratarak yanaklarımdaki rengi geri kazanıyorum. Eskiden olduğum kişinin hayaleti gibi görünüyorum, kırılğan ve yepyeni bir şekilde kırılmış.

Derin bir nefes alarak kalbimin vahşi atışlarını sakınleştiriyorum. Dönüp kapıyı açıyorum ve Nox orada duruyor. Yavaşça bakışlarımla onu yiyip bitiriyorum, onu görmenin bile onun için yaktığım ateşe benzin döktüğüne tanık olmayı sevdiğini biliyorum. Ayaklarından başlayarak gözlerimi vücudunda gezdiriyorum. Beni duvara yaslayıp sikerken, güçlü bacakları beni rahatlıkla destekliyor. Delinmiş siki, boxer-şortunun altında kalın ve ağır. Sıkı kumaş vücudunu sarıyor ve büyüyen ereksiyonunun her lezzetli nabzını kolayca görünür kılıyor. Onun ne kadar güzel bir başyapıt olduğunu gördüğümde karın kasları esniyor. Kaslı kolları ve omuzları, güçlü ve kan damlıyor.

Umm... Ne?

Bakışlarım parçalanmış ve paramparça olmuş yüzüne kayıyor. Nefesim kesiliyor, şok ve dehşet beni tamamen ele geçiriyor. Patlamak isteyen çığlığı bastırarak ve gözyaşlarımı kanallarına geri iterek, yüzünün sol tarafındaki giriş yarasının kan ve beyin maddesini aşağıya doğru düzenli bir şekilde akıtmasını izliyorum

yanağından. Çenesinden damlıyor ve omzunun üstünü çeşitli yönlerle doğru
 akan sıçrama izleriyle boyuyor.

Bu gerçek değil. Lennox yaşıyor.

Gördüklerimi mantığa büründürmek için yaptığım zavallı girişim, bu
 durumu daha az dehşet verici kılmıyor. Cehennemi yaşadım. Ama bu? Bu
 benim en büyük korkumun hayata geçmesi.

"Sorun nedir, küçük siren? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun." Kendi
 şakasına kıkırdarken derin baritonu şehvetle doluyor. Omuzlarının hafifçe
 titremesi, sağ yanağından sarkan et parçalarının yüzünün sağlam derisine
 çarpmasına neden oluyor. Ya bayılacağımdan ya da kusacağımdan eminim.
 Belki ikisi de. Şanslıysam boğulurum ve bu korkunç kâbus sona erer.

Parlak ışıklı banyoya adım atarak bana doğru ilerliyor. Kafatasının açıkta
 kalan kemiği ve onun altında, göz çukurunun iç işleyişi kolayca görülebiliyor.
 Ben geri çekiliyorum, o hırlıyor. Ses bacaklarımın arasındaki bölgeye kötü
 şeyler yapıyor. Bir adım daha atınca sırtımı lavaboya dayadım, yine kapana
 kısıldım.

"Oh, bebeğim. Seni kovalamayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Git," diyor,
 kenara çekiliyor ve klostrofobik alandan çıkmam için bana yol açıyor.
 Kararından pişman olmasına fırsat vermeden kaçıyorum.

Ayaklarım parkeye çarparak beni banyodan çıkarıp yatak odamın kapısına
 götürüyor. Ben koridorda koşarken onun içten kahkahası arkamda
 yankılanıyor ve keskin bir sol yaparak giriş yoluna dönüyorum.

Arkama bakma riskini göze alarak Nox'un gölgelerin arasından bana doğru
 yaklaştığını görüyorum. Kapıyı açarak tam bir depar atıyorum ama başka bir
 bedenle çarpışıyorum. Beni pazılarımdan kabaca kavlıyor, ucuz plastik
 Hayalet Surat maskesi yüzüme sürtünüyor. "Yakaladım seni, hayatım."

Bu kez çığlık boğazımda düğümlenmiyor, yatağa doğru çırpınırken yatak
 odamda yankılanıyor. Kapana kısıldım, battaniyelere ve korkunç anılara
 dolandım. Anlık olarak bunun başka bir kabus mu yoksa gerçek mi olduğunu
 ayırt edemiyorum. Nefes alamıyorum, kurtulamıyorum. "S.KTİR!" Hayal
 kırıklığı içinde çığlık atıyorum. Etrafımı saran battaniyeleri büküyor ve
 itiyorum.

Sonunda yeterince gevşedim ve yataktan fırladım. Bu odadan yeterince
 hızlı çıkamıyorum; suya, temiz havaya ihtiyacım var. Karanlıkta, odamın
 kapısından içeri daldığımda başka bir bedenle çarpışıyorum. Beni sıkıca
 kavradı.

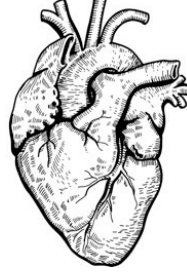
yaralanmadan. "Hayır!" Çığlık atıyorum. "Bırak beni!" Çırpınarak ve tırmalayarak yabancıyı itiyorum.

"Şşşt. Mallory. Nefes al. Bebeğim, benim." diyor figür. Işık düğmesi açılıp odayı aydınlığa boğuyor. Nazik eller saçlarımı terden sıırsıklam olmuş tenimden uzaklaştırıyor. Şimdi onu görebiliyorum, yüzü bozulmamış ve gözleri endişeyle dolmuş.

Lennox.

Bölüm OTUZ üç

MEZARLAR

"T Teşekkürler Grey. Gelişmelerden beni haberdar edin ve istasyonda bir şey olursa beni aramaktan çekinmeyin."

"Evet, efendim. Şu ana kadar her şey sakın geçti," diye yanıtlıyor Memur Smith.

"Böyle şeyler söyleme, kendine uğursuzluk getirirsin," diye kıkırdıyorum.

"Sanırım bir süreliğine kötü şansa doyduk, efendim. Hız cezalarına, canı sıkılan gençlere ve kasabanın sarhoşlarını evlerine sağ salim götürmeye geri döndük."

"Umarım haklısındır, iyi geceler." "Size de, Kaptan."

Tıklayın.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve şezlonglardan birine oturuyorum. Yıldızlara bakarken Mallory'nin kucağıma kıvrılmış olmasını diliyorum. Ben takımyıldızları gösterirken bir battaniyeye sarılır, ay ışığının altında onun bağımlılık yapan öpücüklerinden olabildiğince çok çalardık. Ama o uyuyor. Bu şimdiye kadarki en uzun süre ve onu rahatsız etmek istemiyorum. İş telefonum titremeye başladığında, onu uyandırmamak için hızla yataktan fırladım. Aramayı cevaplamadan önce gizlice evin içinde ilerledim ve arka kapıdan çıktım.

Artık zar zor uyuyorum. Sinirsel kaygım bana bir an bile huzur vermiyor, sürekli onun tekrar benden koparılacağı konusunda dırdır ediyor. Onu gözümün önünden ayırmaya dayanamıyorum. Şu anda bile göğsümde bir kaya parçası varmış gibi hissediyorum ve ciğerlerime tam bir nefes alamıyorum. Aynı kaldığımız zamanlar beni neredeyse tam bir çöküş sarmalına sokuyor. Neyse ki Greyson Smith, uzun süreli çalışma dönemlerimde bana önemli ölçüde destek oldu.

evden. Kısa sürede zirveye çıktı ve benim yardımcım oldu, her şeyin sorunsuz işlenmesini ve hiçbir şeyin unutulmamasını veya halının altına süpürülmemesini sağladı. Hatta Mallory'nin evine kadar uzun bir yolculuk yapıyor, böylece buluşabiliyoruz ve benim karakola gidebileceğim işleri halledebiliyoruz. Mallory'nin şu anda bana ihtiyacı olduğunu bildiği için bunu önemsemediğini ve bu yolculuğu sevdiğini söylüyor.

Bununla birlikte, Mal'ı kendisinin kontrol ettiğinden ve Victoria'ya onun iyi olduğunu bildirdiğinden şüpheleniyorum. Onu o cehennem gibi kulübeden çıkardığından beri ikisi çok yakınlaştı. Kendini duyurmadan kapıdan içeri girdiğinde neredeyse kafasına sıkacaktı ama neyse ki onun yerine kapı çerçevesine çarptı. Sonra, mahzenden yayılan koku tüm gücüyle üzerine çöktüğünde bağırsaklarını kusarken onu teselli etmek zorunda kaldı. O zamandan beri ayrılmaz bir ikili oldular ve Jackie ile araları açıldı. Victoria daha fazla dayanamadı ve benim ıssız evime taşındı. Bulduğu evin harap halini bir kez bile sorgulamadı, sadece yaşamak için güvenli ve sessiz bir yer sağladığım için bana teşekkür etti. Bu konuda kendimi çok kötü hissettim, bir temizlik ekibi tuttum ve Greyson'a bir gün izin verdim, böylece evde yabancılarla yalnız kalmayacaktı.

Bungalovum hem karakolun hem de Smith'in evinin hemen aşağısında, bu yüzden ona ihtiyacı olduğunda asla çok uzakta değil. Yaşadıklarından sonra onun can simidi oldu ve ona sahip olduğu için minnettarım. Victoria ve Mal hastanede görüştüklerinden beri birbirlerinden uzaklaştılar. Aralarında tam olarak neler olduğunu bilmiyorum ama hazır olduklarında birbirlerine ulaşacaklarından eminim.

İş tam bir kaos. Johnson'ın bu kadar uzun süre nasıl fark edilmediği en hafif tabirle şaşırtıcı. İlçe sınırlarını geçmesi ve farklı yargı bölgelerinde cinayet işlemesi sadist ihtiyaçlarına yardımcı oldu. Departmanlar arasında bilgi alışverişinin ne kadar önemli olduğuna ışık tutuyor. Kulübenin etrafı kadavra köpekleriyle arandıkça ceset sayısı artmaya devam ediyor. Bizimle birlikte sorunsuz bir şekilde çalışan belediye departmanı ve ortaya çıkarılan cesetlerin kimliklerini belirlemek için yorulmak bilmeden çalışan antropologlar. Tüm kurbanlarını asla bulamayacağımızdan, vahşetin tüm boyutlarının asla tam olarak ortaya çıkmayacağından gerçekten korkuyorum.

Crystal Creek'in yeni polis şefi olarak elimden gelenin en iyisini yapmak için omuzlarımda ağır bir yük var. Davayı ne zaman kapatacağımı nasıl bileceğim? Ceset aramayı ne zaman bırakacağımıza nasıl ben karar verebilirim? Çavuş Jefferds ve ben zamanı geldiğinde anlaşmak zorundayız; bana baskı yapılmayacak.

ahlaki olarak doğru olmayan bir şeye. Bu kurbanlar insanların sevdikleri ve Mallory'yi aramaktan asla vazgeçmeyeceğimi bilmek aklımdan çıkmıyor. Ekipleri ormandan çıkarırken kendimi asla doğru hissetmeyeceğim ama hayat devam ediyor, biz istemesek bile. Tıpkı Hayalet Avı'nın bu yıl amcam olmadan devam edeceği gibi. Öyle olması gerekiyor. Sadece ev sahipliği yapacak kadar güçlü olmadığım, mirası devam ettirecek doğru kişi olmadığım endişeleniyorum. Kasaba bu sefahat dolu parti sayesinde ayakta kalıyor, kapılar açıldığında çok ihtiyaç duyulan gelir akıyor. Hayalet Avı başlamadan önce durumun ne kadar vahim olduğu konusunda uyarılmışım. Crystal Creek'in hayalet bir kasabaya dönüşmesinin sebebi ben olmayacağım, buranın en karanlık köşelerinde kalsalar bile. Oscar Graves onurlandırılmayı hak ediyor, teyzem Deanna da öyle. Amcamın istediği buydu ve ben de bunu gerçekleştirmeye niyetliyim.

Memur Johnson'ın altı ayak altında olsa bile, Mallory'ye ve hatta Victoria'ya gerçekten ne yaptığının yüzeyini ancak çizdiğimden eminim. Polis ifadeleri kafamdan geçenlerin yanında sönük kalıyor. Greyson bana bu işin peşini bırakmamı, bilmenin Mal ya da Victoria için hiçbir şeyi daha iyi yapmayacağını söyledi.

I. Aynı fikirde olsam da, nereden başlayacağımı bilmezsem nasıl yardım edebilirim? İnsanoğlunun bildiği en iğrenç şeyleri hayal edip oradan mı başlayayım? Vic'in bazı şeyleri atladığını biliyorum, Grey bunu doğruladı ve Ted artık bu düzlemde olmadığı için kayda geçirmeye gerek olmadığını söyledi.

Dindar biri değilim ama yeraltı dünyasını yöneten tanrıya, Johnson'ın sebep olduğu tüm acılar için sonsuz azap çekmesi için dua ediyorum.

Ve hala neden olmaya devam ediyor.

Mallory'nin kan donduran çılgılığı sakın geceyi yarıyor ve kendimi sandalyeden fırlatıyorum. Hemen harekete geçerek güverteden arka kapıya koştum ama kapı kilitliydi. Israrla üzerinde durduğum bir güvenlik önlemi, şimdi şifreyi girerken başıma bela oluyor. Işık kırmızı yanıp sönüyor ve tekrar denemek için durana kadar bekliyorum. Otomatik kilitlenen kapılar: teoride harika ama acil bir durumda değil. 1-1-0-6. Şifreyi tekrar giriyorum ve ışık yeşil yanıp sönüyor, kilidin mekanik sesi hiç olmadığı kadar yavaş açılıyor.

Kapıyı hızla açıp yatak odamıza doğru koştum. *Asla dışarı çıkmamalıydım, onu asla terk etmemeliydim. Nerede o?* Vücudu benimkine çarpıyor, TSSB kaynaklı başka bir kâbusun ortasında tekmeliyor ve çırpınıyor. Vuruşları, tekmeleri ve çizikleri isteyerek alıyorum, onu bu kadar büyük bir başarısızlığa uğrattığım için hak ettiğimden daha azı.

"Bırak beni!" diye bağıyor. *Öyle demek istemedi, sen olduğunu bilmiyordun.*

"Şşşt," diye onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Mallory. Nefes al." Sesim paniklemesine yol açarken hareketleri yavaşlıyor. "Bebeğim, benim." Duruyor, gözlerindeki saçları temizlediğimde korkusu geçiyor. Ellerimde titrerken vücudu alev alev yanıyor.

"Nox?" diye nefes
nefese kalır. "Ben
buradayım."

"Buradasın," diye yankılanıyor.

"Neye ihtiyacın var?" Eli yanağıma dokunuyor, yüzümün yan tarafında, alnımda ve burnumun ucunda geziniyor.

"Yaşıyorsun."

"Hayattayım," diye onaylıyorum. Ellerini ellerimde sıkarak ağzıma götürüyorum ve her birinin tepesini nazikçe öpüyorum. "Bana ihtiyacın olduğunda burada olmadığım için özür dilerim. Bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktım ve seni uyandırmak istemedim."

"Sorun değil, artık buradasın." Tatlı tatlı gülümsüyor, bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor, sanki bir an bile gözlerini kaçırса buharlaşıp gideceğinden korkuyor.

O duyguyu bilirim. Onu bir daha göremeyecek olmanın bitmek bilmeyen dehşeti. Onu neredeyse sonsuza dek kaybedecek olmanın amansız işkencesi.

Vurulduktan sonra kan kaybından yere yığıldım. Ona yüzümü gösterdikten sonra değirmenin zemininde işe yaramaz bir ölü ağırlığıydım. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, yaşadığı onca şeyden sonra bile, gömleğimi parçalara ayıracak kadar odaklanmaya devam etti ve bunları kan akışını yavaşlatmak için bandaj olarak kullandı. Bilincimi kaybetmeye başladığımda gereğinden biraz daha fazla baskı uygulamaktan asla çekinmedi. Küçük sirenim beni orada, onunla birlikte, aklı başında ve nefes alır halde tuttuğundan emin oldu.

Telefonumdan yardım istedi, Victoria ve Memur Smith sayesinde yardım çoktan yola çıkmıştı. Süvariler geldiğinde, Mal onlara iyi bir ders verdiğinden emin oldu. Çıplak ve utanmaz bir şekilde, bizi ayırmaya çalışan sağlık görevlilerini tehdit etti. Öfkeli sesi beni bağlı tuttu ve tamamen bilinçsizliğe düşmemi engelledi.

Hastaneye ulaştığımızda, hayatımı kurtarmak için özverili bir şekilde kanını verdi. Kan nakline ihtiyacım vardı ve elimizde O negatif olmadığı için başka bir yerden kan gelmesini beklememiz gerekecekti. Bunun ne kadar süreceğini kimse bilmiyordu. Şansa bakın ki Mallory'nin kan grubu benimle aynıydı. Hızlı bir tarama testinden sonra damarını açtılar ve

süreç. Tabii ki bunların hiçbirini olaydan sonra öğrendim, çünkü onu terk etmeyi reddettiğim için neredeyse varır varmaz sakinleştirici verilmişti. O anda bilseydim, hiçbir şekilde ona bunu yaptırmazdım. Yeterince şey yaşamıştı.

Mallory ellerimi bırakıp parmaklarını ön kollarımda gezdiriyor, avuç içleri nazikçe pazılarımın üzerinden geçip omuzlarıma kadar uzanıyor. Dokunuşu sürekli iyileşen yaramın üzerinden geçerken sol omzuma bir acı saplanıyor. İrkildim. İstemsiz ama o fark ediyor, sanki onu yakmışım gibi ellerini benden çekiyor.

"Siktir, özür dilerim. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye teselli ediyorum. Ellerini tutarak tekrar omuzlarıma yerleştiriyorum.

"Seni incittim."

"Hayır, o beni incitti."

"Benim yüzümden," diye fısıldıyor, başını öne eğip bakışlarımı kaçırarak.

"Hayır," diyorum sertçe. Elimi çenesine götürerek yüzüme bakması için başını kaldırıyorum. Beni duymasını istiyorum, *gerçekten* duymasını istiyorum. "Sakin bu suçu taşımaya cüret etme. Seni güvende tutacağını bilsem, seve seve silah seslerinin önünde dururum." Elimi çenesinin altından yanağına götürüyorum, dokunuşuma doğru eğiliyor. "Sana kaçman için gereken zamanı vereceğini bilsem kendimi defalarca feda ederdim... yaşamak için." Boştaki elimle vücudunu kendime doğru çekiyorum, kolumu ortasına doluyorum ve onu yukarı kaldırıyorum. İçgüdüsel olarak bacaklarını etrafıma doluyor ve ben de dönerek onu koridordaki duvara yaslıyorum. Nefes nefese kalıyor ve bu ses aklıma kötü şeyler getiriyor. Ellerimi vücudundan aşağı kaydırıyorum, kışının kabarıklığında duruyorum ve onu duvarla aramda güvenli bir şekilde tutuyorum. "Ve eğer ölmüş olsaydın," bakışlarımla onu esir alırken burnumun ucunu yanağına değdiriyorum. "Diğer tarafta seninle birlikte var olma şansını yakalayabilmek için gözümü kırpmadan bir kurşunu yerdim. Bu yüzden, bir an için bile olsa, seni kollarımın arasında canlı ve nefes alırken tutabilmek için her gün kollarımda küçük rahatsızlıklarla mutlu bir şekilde yaşamayacağımı düşünme."

"Hayalet," diye mırıldanıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Ağlama bebeğim. Her kelimesinde ciddiğim."

Etrafımızdaki hava yoğunlaşırken gözleri önce ağzıma sonra tekrar gözlerime kayıyor. *Siktir, evet. Lütfen, öp beni Mallory.* Onun tüm varlığına kilitlendim,

Atmosferin değiştiği ve vücutunun benim için canlandığı anı hissediyorum. "Öp beni," diye nefes alıyorum.

"Emin misin?"

"Evet, haftalardır tek istediğim buydu." Onun dokunuğu, *onun tadı* için çaresizim.

"O zaman neden beni öpmedin?" diye fısıldıyor, eğiliyor ve ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. Bu manzara ağzımın suyunu akıtıyor, yastık gibi dudakları benimkine bastırılmak için yalvarıyor.

"Hazır olmadığın bir şey yapmak istemedim." Onu geri aldığımdan beri ona en çok dokunduğum an bu oldu ve elleri tekrar üzerimdeyken hissettiğim yüksek dozdan aşırı doz almam muhtemel.

"Siz de iki hafta hastanede kaldınız."

"Evet, o da var," diye mırıldanıyorum, dudaklarım hafifçe onunkilere değiyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne istersen," diye fısıldıyorum, kendimi zor tutuyorum.

"Bana camdan yapılmışım gibi davranma."

Tam cevap vermek üzereydim ki dili dışarı fırladı ve dudaklarımı hafifçe okşadı. Bu hissin etkisiyle neredeyse bayılıyordum, vücudumdaki tüm kan aletime hücum ediyordu. Merkezine karşı sertleştiğimi hissettiğinde yüzü kızarıyor. Küçük bir inilti duyuyor ve yaşadıklarından sonra çok hızlı ilerlediğimizden endişeleniyorum.

Sanki okyanusa girmeden önce suyu test ediyormuş gibi, vücudunu tereddütle benimkine doğru hareket ettiriyor. Kaçırıldığından beri uykuda olan parçasını yavaşça uyandırıyor. Böyle bir manzaraya tanık olmak büyüleyici. *Büyüleyici*. Ağzını benimkine çarpıp beni yutarken zevk dalgaları onu içine çekiyor. *Nihayet*.

Parmakları artık departman standartlarına göre çok uzun olan saçlarımın arasından geçiyor ve telleri sıkıca kavırıyor. Saçlarımı kestirmeyi düşünüyordum ama başımı geriye çekip boynumun kenarını öpüp ısırırken kalçalarını kıvrıp amını sikime sürüyor, beni bu şekilde kontrol edebilmesi için el kitabını yeniden yazacağımı biliyorum.

Duvarıdan uzaklaşıp yatak odasına doğru yürüyorum.

"Yatak değil," diyor tenime karşı, gömleğimin yakasını yana çekip köprücük kemiğimi öpüyor.

Adımlarımı duraklatarak kilerdeki yatağı hatırlıyorum: kirli, kokuşmuş, kanlı. Ölü bir bedenden yayılan sıvıları emiyor. Uyuduğu, ağladığı, *çığlık attığı* yer. Onu neredeyse kaybettiğim yer.

"Hey," diye saçımı çekerek bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdi. "Benimle kal." Onu içime çekiyorum, viski rengi gözlerinde parlayan şehvetten başka bir şey yok. Benim için, aramızdaki bağ için duyduğu arzu. Ona asla hayran olmayacağım. Yaşadığı cehennemin anıları içime işlerken beni rahatlatıyor. Onun yaşadıklarıyla kıyaslanamaz ama burnumun dibinden çalınması beni derinden sarstı. Ben de bu yüzden travma yaşıyorum ama onun kadar değil. O tanıdığım en güçlü insan.

Hayatta kalanım. Savaşçım. Kurtarıcım. Tanrıçam. *Benim tanrıçam.*

Düşüncelerimin nereye gittiğini anlamış olmalı çünkü bacaklarını benden çözerek tekrar ayaklarının üzerine düştü. Kahretsin, bunu onun için mahvettim. Onun için değil. Benim için.

"Siktir, Mal. Özür dilerim."

Tek kelime etmeden elimden tutuyor, beni koridordan aşağıya ve girişe doğru sürüklüyor. Omzumdaki ağrı artıyor ama dudaklarımı sıkı sıkıya kapatıyorum.

Beni önünde durmam için çekerek, bacaklarım kanepeye çarpana kadar geriye doğru yürütüyor. Ne yapacağımı görmek için beklerken dudaklarında yırtıcı bir gülümseme beliriyor. *Hiçbir şey, bebeğim. Beni istediğin gibi kullan, bunu bir daha mahvetmeyeceğim.*

Tepkimi ölçmek için beni izlerken siyah tişörtümün eteklerini parmaklıyor. "Benimle alay etmeyi bırak ve çıkar şunu," diye inliyorum.

Beni görmezden gelirken bakışlarındaki balla kötü niyet birbirine karışıyor. Parmaklarını gömleğimin etek ucundan arkaya doğru dolaştırıyor, sonra parmaklarını gömleğimin arkasından yukarı doğru kaydırıyor. İşkenceci tüy kadar hafif dokunuşları omurgamda gezinirken göğüsleri göğsüme bastırıyor. Tırnaklarını hafifçe aşağıya doğru sürüklüyor.

Dalga geçiyorsun.

Benimle dalga geçiyor, ben kopana kadar benimle alay ediyor.

Dokunuşu gri eşofmanımın kemerinin altından süzülüyor, gergin bedenimin etrafında dolaşarak ön tarafa doğru ilerliyor. Gözleri benimkilere kilitlenmişken, pantolonu kalçalarımın altına itiyor. Sıkım göğüslerinin arasına girene kadar ateşli vücudunu ön tarafıma sürüyor.

"Mallory," diye homurdanıyorum. Yüzünde zonklayan sikimi *masumca* görmezden gelişini izlerken beklenti ve arzu beni boğmakla tehdit ediyor. Pantolonumu çıkarmamı sağlıyor ve yana fırlatıyor. Önümde diz çökmüş, dudaklarını yalıyor ve sonunda yüzünün sadece birkaç santimetre ötesinde zonklayan aletin farkına varıyor. Beni kumaşın üzerinden okşuyor, nazikçe, okşayarak

Beni içten içe yakan ateşi körükleyen dokunuşlar. Mal eğilerek piercingimin tam üzerine bir öpücük konduruyor ve arzuyu doğrudan çuvalıma fırlatıyor.

"Küçük siren," diye bağıyorum. Beni görmezden gelirken dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor, dilini şaftımın başının üzerinde gezdiriyor ve ucumdan sızan prekumdan oluşan ıslak noktayı yalıyor. "Bana işkence etmeyi bırak."

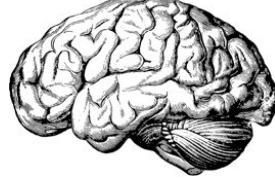
"Ya da ne?" diye şaka yapıyor, kalçamdan aşağı bir yol öpüyor. Parmaklarını kumaşın altından geçirip yukarı itiyor, parmaklarını ereksiyonum boyunca gezdirirken bir yandan da uyluğumun iç kısmını ısıırıp öpüyor. Parmakları sikimin başının üzerinde kayarak kayganlığı tepenin etrafına yayarken dudaklarımdan acınası bir sızlanma kaçıyor.

Ondan gelen biraz alaycı ön sevişme yüzünden yanıyorum. Mal'in baskın bir velet gibi davranması bana bir şeyler yapıyor, derimin altındaki o ilkel canavarı uyandırıyor. Yine de, eğer isteseydi, ona isteyerek boyun eğeceğimi, ona tapmak için basit bir şans için cam parçalarının üzerinde sürüneceğimi biliyorum. Sağ kolumu kaldırarak geriye uzandım ve gömleğimi başımın üzerinden çıkardım. Gözleri benimkilere kaydı. Şaftımı kavrarken ve dişlerini kalçama batırırken beni dikkatle izliyor. "Lanet olsun, bebeğim." Tenimi işaretlerken sikim onun sıkı kavrayışında nabız gibi atıyor.

Gözleri vücudumda geziniyor, kurşun yaramın üzerinde duraklıyor. Beni kaybettiğini sandığı anı yeniden yaşıyor. Onu teselli etmek, her şeyin yolunda olduğunu söylemek ve o günün ağırlığından kurtulana kadar tenine tatlı sözler fısıldamak üzereydim. Ama ben daha tek kelime edemeden iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı yırtıyor, beni kanepeye doğru itiyor, böylece oturur pozisyona düşüyorum ve sikimi yutuyor.

Bölüm Otuz DÖRT

MALLORY

"I kendimi tekrar tekrar feda ederdim..."

Neredeyse çıplak vücudunu incelerken Nox'un sözleri kulaklarımda çınlıyor. Kollarını ve kaburgalarını saran dövmeler, sert ve dolgun karnındaki kaslar, üzerimde yükselen dağ gibi formu... hala iyileşmekte olan kurşun yarası.

O güvende ve benim, bana o kadar bağlı ki ben ölürsem kendini öldürebilir. Bu hastalıklı derecede romantik ve tam da o anda duymaya ihtiyacım olan şey. Bu bilgi beni çok ıslattı.

Ardı arkası kesilmeyen sataşmalarımın onun açgözlü yanını ortaya çıkarmamış olmasından pek memnun değilim ama yaptıklarının kafamın içinde çınlattığı güven sarsıcı sesleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. *Çünkü kirlisin, kullanılmışsın, kırılmışsın. İğrençsin. Katilsin.*

Hayır, beni seviyor. Beni aceleye getirmemek için kendini tutuyor. Benim liderlik etmeme izin veriyor, ne olacağına ve ne kadar ileri gideceğimize karar verme gücünü bana vermek için kendisiyle savaşıyor. Ancak kontrolü elinden kayıyor. Nox'un vücudu o kadar sıkı sarılmış ki, her lezzetli kasın esnediğini görüyorum. Biraz daha kışkırtırsam kendini bırakacak.

Hızlıca boxerını çıkardım ve onu kanepeye geri ittim. Yastıkların üzerine düşerken gözlerinde şok ve arzu parıldıyor. *Hoşuna gitti mi? İtilip kakılmak ve isteğime boyun eğmek?*

Bacaklarının arasına sürünerek dizlerimin üzerine kalkıyorum ve dudaklarımı onun boyuna doluyorum. Onu boğazımın arkasına götürüyorum ve gözlerim yaşarana kadar orada tutuyorum. Kötü anıları uzaklaştırmak için nefes alıyorum

onun farklı kokusu. Beni sakinleştiriyor, gözlerim kapanırken burada onunla olduğumu hatırlatıyor ve onu neredeyse serbest bırakma noktasına kadar emiyorum. Başımın sallanışıyla aynı anda hafifçe iterken vücudu esniyor. Hadi, Lennox. Saçımı çek, yüzümü sık, beni fırlat, *bir şeyler yap*. Kontrolünü kaybet.

Aletini bırakıp onu içime alıyorum. İnce bir ter pırıltısıyla parlıyor, bana dokunmasını, *beni tutmasını, bana sert davranmasını* engellemek için parmaklarını soktuğu için kalçalarında kanlı hilal izleri *var*.

"Torturess," diye nefes alıyor, üzerinde yarattığım etki yüzünden göğsü inip kalkıyor.

"Beğenmedin mi?" Masumca sordum.

Ayağa kalkıp ellerimi uyluk hizasındaki tişörtümün altından geçiriyorum ve pijama pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum. İşkence döngüsünü baştan başlatana kadar altımın çıplak olduğunu bilmeyecek. Ağzımı çeken sırtıtmayı bastırarak üzerine tırmanıyorum ve kucağına oturuyorum.

Nox enseme dokunarak beni kendine çekiyor. "Bayıldım," diye fısıldıyor, dudaklarını benimkilerle buluşturmak için itiyor. Elleri tenimi keşfederken vücudum ürperiyor. Dili benimkine dolanıyor ve ben onu nazıkçe yakalayıp hafifçe emiyorum. Zevk dolu iniltisi içimde dalgalanıyor, klitorisimde gümbür gümbür bir ihtiyaç olarak yerleşiyor. Vücudumu kucağına indiriyorum, çıplak, kaygan amımı onun uzunluğu boyunca kaydırıyorum. Tüy gibi hafif öpücükler kondurup boynumu ısırırken, boğuk bir inilti *e n s e m d e* yankılanıyor.

Kalçalarımı kavrayarak sikini ıslaklığımın içinde ileri geri hareket ettiriyor, ta ki ben de onunla birlikte nefes nefese kalana kadar, sadece onun beni itebileceği o uçuruma devrilmeye o kadar yakınım ki.

"Gömleğini çıkar," diye nefes alıyor. "Beni aldığını görmek istiyorum." Arzu ve panik içimde savaşıyor. Döndüğümünden beri vücudumu hiç görmemişti. Çürükler ve kesikler iyileşene kadar bilerek ondan saklıyordum. Neredeyse tüm temel besin maddelerinden yoksun olduğum için bazıları diğerlerinden daha uzun sürüyor. Ondan kesinlikle saklayamayacağım bir şey varsa o da omzumda bıçaklandıktan sonra yaranın defalarca parmakla sikilmesinden kaynaklanan kızgın pembe yara izi. Neyse ki enfeksiyon geçti. Yaranın yeniden açılması ve düzgün bir şekilde temizlenmesi, dikiş atılmadan önce bakterileri besleyen nekrotik dokunun çıkarılması gerekiyordu.

Yara bandını yırtıp atın, her şey yoluna girecek.

Endişemi hissederek, "Yapmak zorunda değilsin, sorun değil" diyor.

"Şunu yapmayı kes," diyorum niyetimden biraz daha ısırarak.

"Ne? İyi ve rahat olduğundan emin olmak için mi?"

"Evet!" Gömleğimi yırtıp kanepenin koluna asmak için fırlatıyorum. Kendimi tamamen ortaya çıkarırken tenim ısınıyor. "Seni istiyorum, Ghost. Dokunuşunun onun ellerindeki tüm anılarımı silmesini istiyorum. Beni tüketecek kadar açgözlü olmanı istiyorum. Bu yüzden başka bir şey düşünemiyorum. Sahip olduğum her duyguyu doldurmanı ve tüm kötü şeyleri dışarı atmanı istiyorum." Patlamamı açıklarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Yok edilme korkusuyla rafta durması gereken kırık bir oyuncak gibi muamele görmek istemiyorum. Beni o kırmadı, Lennox."

"Çok şey yaşamışsın," diyor bakışlarını bedenime çevirerek. Tenimin her tarafına yamalı bohça gibi dağılmış hafif renk bozukluklarını görünce nefesi kesiliyor. Bakmasına izin veriyorum, bunu özümseyip geçmesi gerekiyor. Parmakları etimin üzerinde gezinerek hasarı tarıyor. Radarının omzumu yakaladığı anı görüyorum. Yutkunuyorum, anı mahvetmesini bekliyorum, ereksiyonunun altımda söneceği saniyeyi tahmin ediyorum. Onun yerine, zonkluyor.

Ne düşünüyorsun, Nox? "Ne ölümcül küçük bir siren," diye fısıldıyor, benden çok kendi kendine. Zihninde bir anıyı yeniden yaşarken gözleri kararıyor, içlerinde kana susamışlık kıvılcımları çakıyor. Kalçalarımı kıvrarak sikine doğru kayıyorum ve onu giriş yerimden delip geçiyorum. Gözleri tekrar gerçekliğe odaklanıyor ve yaramdan yüzüme kayıyor. "Şimdi zamanı değil Mallory," diyor sertçe. Ne kadar ciddi olmaya çalıştığına kıs kıs gülme dürtüsüne direnerek, kalın uzunluğuna gömülüyorum, onu kışkırtıcı derecede yavaş bir hızda içime alıyorum ve düşünce trenini etkili bir şekilde durduruyorum. "Bu konuşma daha bitmedi," diye homurdanıyor, ben kalçalarımı döndürüp sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken kafasını toparlamaya çalışıyor. Gözleri kapanıyor ve başını kanepeye yaslıyor, ben ona binerken hissettiklerimin tadını çıkarıyor. Zevkin onu boğmakla tehdit ettiğini görmek kendime olan güvenimi artırıyor. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve gözleri tekrar benimkileri buluyor. Hızımı artırıyorum, her santiminin beni kırılma noktasına kadar doldurduğunu hissettiğimde sistemimden elektrik fışkırıyor. Sıcak ağzı meme ucumu buluyor, diliyle tepe noktasını çevreliyor ve sonra ısıyor, diğer eli göğsümü kavıyor, meme ucumu parmaklarının arasında sıkıştırıyor ve yuvarlıyor.

"Siktir, Nox." Sesim neredeyse bir hıçkırık gibi çıkarken, bir an bile düşünmeden sikine yumuluyorum. Serbest bırakıldığımda çığlık atarak, onun tutuşuyla gerildim. Nox bir ritmi bile kaçırmıyor, kalçalarımı kavıyor ve beni aşağıdan acımasızca beceriyor.

Artçı sarsıntılar azalmaya başlıyor ve ben ona bakıyorum. Altımda yavaşça hareket ederken karanlık yüzünü gölgeliyor ve birleştığımız yerdeki sıcak ağrıyı yeniliyor. Ona gülümsüyorum, elimde değil. Uzun zamandır ilk kez kendimi harika hissediyorum, oksitosin ve dopamin yüklü bu bulutun üzerinde süzülüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. "Çok iyiyim," diye yanıtlıyorum.

"Söz mü?"

"Evet... Neden?"

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Dehşet midemi bulandırıyor. Bununla nereye varmaya çalışıyor? Başımı sallıyorum. "Kelimeler, küçük siren."

"Evet, beni sevdiğini biliyorum." "Güzel, bunu unutma."

"Ne? Neden?" Elleri kaburgalarımın yukarı kayıyor, iyileşen her çürüğü not ediyor ve onlardan kaçınıyor. Omuzlarımın üzerinden geçerek beni kendine yaklaştırıyor ve yara izime nazik bir öpücük konduruyor. Sıcak dövmeli elleri omurgamdan aşağı kayıyor, sonra kıkımın üzerinden ve altından geçiyor.

"Çünkü seni nefret ettiğim gibi becermek üzereyim," diye fısıldıyor kulağıma.

Hiç uyarmadan ayağa kalktı. Beni kaldırıyor ve odanın ortasındaki büyük sedirin üzerine doğru fırlatıyor. Kahkaha dolu bir ciyaklamayla havada uçuyorum ve küçük bir sıçramayla minderin üzerine iniyorum.

Sonra üzerimde, üzerimde, içimde. Beni öpüyor, beceriyor, nefesimi alıyor. İtişlerinin gücüyle sedir zemine sürtünüyor, tokatlanmış tenin yankısı odada yankılanıyor ve dudaklarımdan dökülen ses seline karışıyor.

Kendini yukarı kaldırıyor, açılmış kalçalarının arasına diz çöküyor ve sikişinin içimde kayboluşunu izliyor. "Kahretsin, beni çok iyi alıyorsun, küçük siren," diye inliyor, çakıllı ve şehvetle ıslanmış. Parmakları ayak bileklerimin etrafında kıvrılıyor ve bacaklarımı daha da ayırıyor. Hareket edip sağ bacağını benimkinin üzerine kaldırırken ve kalçamı bacaklarının arasına hapsederken zümrüt gözlerinde yaramazlık titreyiyor. Diğer ayak bileğimi başıma doğru itiyor ve sadece onun için kırılma noktasına kadar açılmış görüntümü yutuyor.

Sonra bana çarptı ve boğazımdan bir çığlık kopardı. "Bu doğru, bebeğim. Tüm çığlıkların bana ait, sen bana aitsin."

"Hayalet, kahretsin! Beni parçalara ayıracaksın," diye sızlanıyorum. Kalçaları tekrar tekrar içime girerken acımasızca hamleler yapıyor.

"Aynen öyle Mallory. Hadi, benim için paramparça ol." Klitorisime art arda üç kez tokat atıyor ve ben onun sikişinin etrafında patlıyorum.

Beni nasıl siktiğini unutturmak için her yerimi parçaladı.

"Yine," diye homurdanıyor.

"Ne?" Nefes nefese kaldım, orgazmım içime işlerken hâlâ titriyordum.

"Tekrar." Karanlık tüm varlığını sararken sesi derin, neredeyse şeytani.

Benden nefret ediyormuşsun gibi sık beni. Bu geceyi sonsuza dek hissedeceğim.

"Yapamam! Yapamam!" Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum.

"İstedığın bu değil miydi?" diye tersliyor, içime o kadar bastırıyor ki gözlerim doluyor. Nox kalçalarını pompalıyor, siki g noktama sürtünüyor ve beynimi eriten zevk beni esir alıyor. "Seni doldurmam için mi? Sana verdiğim zevkin içinde o kadar kaybolacaksın ki diğer her şeyi boğacağım?" Ucuna kadar çekip sonra yavaşça geri itiyor. "Her nefret dolu dokunuşun yerine tutkulu bir dokunuş mu koyayım?" Sağ eli amıma bir tokat daha indirirken sol eli bileğimi omzuna doğru tutuyor. Onun etrafında kenetleniyorum ve o benim yüzümden inliyor. Parmakları klitorisimi tıngırdatmaya başladığında bu ses amımda keleklerin uçuşmasına neden oluyor. "Güzel vücudunun her santimini okşa ki benden başka hiçbir şey hatırlamasın?" Yavaş ve sert bir şekilde içime giriyor, tüm şeytanlarımı kovalıyor. Sadece bu an için bile olsa, kabul ediyorum. Bana ne istersen yap, yeter ki beni böyle hissettirmekten vazgeçme.

"Evet." *İt.* "Evet." *İt.* "Evet." *İt.* "Siktir!" Ağlıyorum.

Klitorisimle oynamayı bırakıyor, parmakları amımın içine batıyor, siki dışarı çekildiğinde içeri itiyor. Zıt yönlerde hareket ediyorlar ve bu his beni daha fazlası için yalvartıyor. "Kendimi senin içinde o kadar derine gömmemi ister misin?"

"Tanrım, Ghost, evet, lütfen." Yalvarıyorum.

"Merak etme bebeğim, seni o kadar iyi dolduracağım ki, her deliğinden beni sızdıracaksın." Eli ayak bileğimi bırakıyor, tatlı noktamı ovmak için uyluğumun etrafına sarılıyor. "Tek düşündüğün ben olacağım. Tek hatırlayacağın ben olacağım. Ve hissedeceğin tek şey ben olacağım. Benim dokunuşum. Dilim. Sikim. Ve sana olan mutlak hayranlığım."

Bu karışık ritimler kasırgasını nasıl sürdürebildiği beni aşılıyor, ama beni başka bir orgazmın uçurumunda dengelerken şikayet etmiyorum.

"Benim için boşal," diye nefes alıyorum, onunla göz göze geliyorum.

"Önce sen," diye gıcırıyor, kendi boşalmasını zar zor engelliyor. Başımı 'Hayır' anlamında sallıyorum.

Parmaklarını amımdan kaydırarak ayak bileğimden tutuyor, sağına doğru çekiyor ve beni döndürüyor. Dizimi yukarı iterek ona hareket etmesi ve kendini içime sokması için daha fazla alan sağlıyor. Sol eli saçlarımın arasına girerek beni yukarı çekiyor ve sırtımı kavislendiriyor. Beni arkadan sikerken vücudumuzun kaldıracını kullanarak beni sikinin üzerine geri itiyor. Serbest eli vücudumun altından geçerek kalçalarının şaklamasıyla aynı anda klitorisimi tokatlıyor ve ben daha fazla kendimi tutamıyorum. Ghost benden bir orgazm daha koparıyor. Çıglık atıp altında kıvrılırken, daha önce hiç olmadığım kadar sert bir şekilde boşalırken görüşümde yıldızlar patlıyor. Beni uçurumdan aşağıya kadar takip ediyor, vücudunu benimkinin üzerine koyuyor ve siki içimde serbest kalırken beni sıkıca tutuyor.

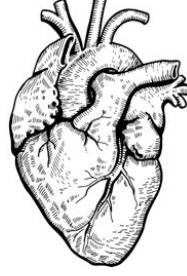
Nox beni kucaklıyor, sırtımı göğsüne yaslıyor, boynuma sokulup beni içine çekiyor.

"Beni koklamayı kes, ucube," diye şaka yapıyorum.

Kalçalarını döndürüyor ve aleti içimde hareket ediyor, zevk hızla geri gelirken nefesimin kesilmesine neden oluyor ve beraberinde bir sancı getiriyor. "Asla," diye cevap veriyor, burnunu saçlarıma gömüyor ve cebinde ödül sakladığını bilen bir köpek gibi beni kokluyor. Gülüyorum, gerçek ve anlamlı bir kahkaha. Hafif ve mutlu, hiç de zorlama ya da sahte değil. Bu onu hemen durduruyor. "O sesi bir daha çıkar," diye homurdanıyor.

Bölüm OTUZ beş

MEZARLAR

B sorarak Mal'ı kucağımda çeviriyorum ve üzerimizi örtmek için yerden hayalet battaniyeyi kaparak onu kendime çekiyorum. Parmaklarım yumuşak, solgun teninde gezinirken gözleri kapanıyor, başı göğsüme yaslanıyor. İyileşiyor ve ben buna seviniyorum. Değirmende, kan, sıyrıklar ve kirin altında gömülü olan teninin hayalet rengini zar zor seçebiliyordum. Sadece buna dayanarak bile, polis ifadesinin geçirdiği zamanı tam olarak anlatmadığını biliyorum.

Ted tarafından kaçırıldı.

Parmaklarım sırtında, omzunda, sonra da kolunda geziniyor. "Hey, eşleştik," diye mırıldanıyorum. Omuz yaralarımızın ikisinin de solda olma ihtimali nedir?

Elimi tuttuğunda geriliyor, vücudundaki her kas bana karşı sıkı ve sert bir şekilde kenetleniyor.

"Ne dedin sen?" diye fısıldadı. Başını kaldıran Mallory'nin gözleri benimkilere dikilmiş, donuk ve dehşet içindeydi.

"İyi misin?" Ne dedim lan ben? Vücudunu bir ürperti kaplıyor ve bir panik atak daha geçirmek üzere olduğunu anlıyorum.

"Ne dedin, Nox?"

"Tekrar söylemek istemiyorum." Bu kadar çabuk çark edip dönmeye başlamasına rağmen.

"Bu gerçek mi?" diye fısıldıyor, benden uzaklaşıp bacak bacak üstüne atarak oturuyor. Gözleri sağa sola dalıyor, olmayan bir tehdit arıyor. Elleri etrafı yokluyor, çılgınca tutunacak bir şey arıyor, bunun sahte olmadığını kanıtlayacak bir şey.

Benim yüzümden. Bana ihtiyacı var.

Ayağa kalkıp önünde durmak için hareket ederek görüş alanına giriyorum ve benim dışımdaki her şeyi engelliyorum. O gitti, zihninde kayboldu. Mallory sanki ben yokmuşum gibi bana bakıyor. Ben hayatına girmeden önce böyle bir şeydi.

Yardım edebilirim.

Onu geri getirebilirim.

Titreyen ellerini avuçlarımda sıkıdığında buz gibi olduklarını görüyorum. Avuç içlerimi kollarında yukarı ve aşağı hareket ettirerek vücudumun sıcaklığını onunkilere yansıtmaya çalışıyorum.

Ellerim teninde nazikçe gezinerek yüzünü kavriyor. Yavaşça eğilip yanağını, burnunun ucunu, diğer yanağını ve alnının ortasını öpüyorum. "Bana geri dön, küçük siren," diye yalvarırcasına fısıldıyorum. Alnımı onunkine yaslayarak kirpiklerinin dalgalanışını izliyorum. Sesim ayrışmayı kırıyor.

"Hayalet mi?" diye mırıldanıyor.

Beni değil de onu koruyucusu olarak görmesi derimin altına işliyor. Bunu kendime yaptığımı biliyorum, ama neden kaybolduğunda beni arayamıyor?

"Buradayım bebeğim. Ben gerçeğim."

"Burada mısın?" Sesindeki kederle karışık rahatlama beni tam karnımdan bıçaklıyor. Suçluluk duygusu bir tirbuşon gibi göğsümde yuva yapıyor.

Başımı sallıyorum. Ağlamamak için, gözlerimin önünde onarılamaz parçalara ayrılmamak için çok çaballıyorum.

Ben güvendeyim, bırakabilirsin Mallory.

Kendini bana doğru fırlatıyor, kollarını boynuma doluyor ve beni her zamankinden daha sıkı kucaklıyor.

"Seni oraya geri gönderen her ne söylediysem özür dilerim."

"Sorun değil, bilmene imkân yoktu." Buz gibi vücudu benimkine daha sert bastırıyor ve içime işleyen soğuğu hissediyorum.

"Sana sıcak bir duş hazırlamamı ister misin?" Yine gerildi. Tamam, bu adam kadınıma ne yaptı böyle?

"Banyo. Banyo demek istedim," diye hemen düzeltiyorum kendimi. "Sana banyo yaptırmamı ister misin? Belki bir şeyler atıştırırsın?" Bana karşı eriyormuş gibi hissederken vücudundaki gerginlik yavaşça azalıyor. Banyo o zaman.

"Kulağa harika geliyor, teşekkürler." Mallory benden uzaklaşıyor, çok çaresiz görünüyor. Başka ne yapacağımı bilemiyorum.

"Senin için her şeyi yaparım Mallory. Sana banyo yaptırmak benim için bir zevk." Yanakları kızarıyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Bana bak," diyorum ve o da bakışlarını tekrar benimkilere doğru kaldırıyor. "Johnson'ı öldürmemiş olsaydın, onu o kulübeye geri götürür ve senin için canlı canlı derisini yüzerdim. Karnını deşmene, yavaşça boğmana ya da sana ve diğerlerine yaptıkları için uygun gördüğün şekilde işkence etmene izin verirdim."

"Lennox..." sesi çatlıyor.

"Bir şey söylemene gerek yok, sadece dinle. Polis olabilirim ama bu sizi korumak için elimden geleni yapmama engel değil. Daha önce senin için öldürdüm, bir an için bile bunu tekrar yapmayacağımı düşünme çünkü artık kaptan benim." Ağzı konuşacakmış gibi açılıyor ama nefes kesen bir öpücükle düşüncelerini susturuyorum. "Ve öldürdüğün... ve bundan zevk aldığın için sana kesinlikle farklı gözle bakmıyorum." Dudaklarına karşı mırıldanıyorum ve nefesi kesiliyor. Evet, o anda travma geçirmiş ve histerik bir haldeydi, büyük ihtimalle Ted'in hem Victoria'yı hem de beni ondan aldığını düşündüğü için sinir krizinin ortasındaydı. Ama ellerindeki kandan ve bıçağımın ucundan damlayan kandan nasıl etkilendiğini gördüm.

"Hoşuma gitmedi..."

"Mhmm... Şey... Ben yaptım. Eğer kan kaybı yaşamıyor olsaydım, seni vahşice nefes kesici yönünü ortaya çıkarırken izlemek beni kaskatı keserdi." Ne dediğimi anlayana kadar dudakları kilitlendi, sonra gülmeye başladı ve yaralanmamış omzuma bir tokat attı. "Ciddiyim! Ve bunu kabul etmeye hazır olduğunda, ben de senin bu yönünü kabul etmek için burada olacağım."

"Seni hak etmek için ne yaptım?" diye soruyor.

"Beni bir köşedeki dükkanda bıraktı. O zamandan beri aşığım." Göz kırpyorum. Ayağa kalkıp dönüyorum, aletimi avuçluyorum ve az önce ne dediğimi anlaması için onu yalnız bırakarak banyoya doğru fırlıyorum.

Musluğun düğmesini çevirerek suyu cehenneme yakın bir sıcaklıkta akana kadar test ediyorum.

"Ne?!" diye ciyak ciyak bağılıyor oturma odasından. *İşte orada.* Ayağa kalktığını, çıplak ayaklarıyla parke zemine vurarak bana doğru geldiğini duyunca sabırsızlanıyorum. Köşeyi döndüğünde lanet bir çocuk gibi kıkırdıyorum, görkemli bir şekilde çıplak ve çalışmış. Kahretsin, sırtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, tamamen kayıtsız.

"Köşe başındaki bir dükkânda seni azarladım mı?"

Başımı salladım. "Ne zaman?" "Neredeyse bir yıl önce."

"Gerçekten mi?"

"Açıkçası Mal, beni hatırlamamana çok kıyıldım." İçim kıpır kıpır olsa da yüzümü duygusuz kalmaya zorluyorum.

"Şey... kahretsin." Huffs. "Bana daha fazlasını anlat. Belki hafızamı canlandırır." Eşikten geçip kapıyı arkasından kapatırken gürleyen suyun sesi küçük banyoda yankılanıyor.

Alanına tecavüz ederek, kıcı kapıya dayanana kadar onu geriye doğru yürütüyorum. Hatıralarım içimde yuvarlanırken aletim yeniden canlanıyor. Bacağına sürtünürken fark ediyor. "Nox, odaklan," diyor sertçe.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek elimi ağzıma götürüyorum, parmaklarımla barış işareti yapıyorum ve dilimi parmaklarımla arasında gezdiriyorum. Farkına vardığı anda dizlerimin üzerine çöküp jestimi yerine getiriyorum. Dilim klitorisinin üzerinde geziniyor ve kalçaları yuvarlanarak bu hissi kovalıyor. Kombine tadımız beni aç bırakıyor, ama kendimi tutuyorum, daha önce acı çekmiş olmalı.

"O sen miydin?" diye sordu.

"Hayatımın en güzel günü, küçük siren." Kalçasını kaldırıp omzumun üzerinden geçiriyorum. Öpüyorum ve hassas bölgesinden merkezine doğru ısıyorum. Şişmiş klitorisini emiyorum ve parmaklarımı nazikçe ve yavaşça içine kaydırıyorum.

"Nox, su."

"Çabuk boşalsan iyi olur o zaman." Başı kapıya yaslanırken amcığı parmaklarımla etrafında kenetleniyor.

"Yap beni." *Oh, haklısın yapacağım.*

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken onun beni izlemesini seyrediyorum. "Senin için diz çökmüş halimi görmek hoşuna gidiyor mu?" Başını sallıyor, parmaklarını dağınık saçlarımla arasından geçiriyor ve sıkıca kavrayarak beni amına geri çekiyor. Direnerek, "İyi bir kız olup dilimin üzerine boşalacak mısın?" diyorum.

Başını sallar. "İyi değil kızım, böyle söyleme," diye inliyor. Tanrı aşkına, doğru bir şey yapabilir miyim? Bu boku sonra çözeceğiz. Ne olduğunu bilmediğim için onu incitmekten bıktım.

"Ne istiyorsun, bebeğim? Benim mükemmel küçük doyumsuz fahişem olmak ister misin?" Başını sallıyor. "Mmmm, amının parmaklarımı ne kadar sıkı kavradığına bakılırsa bundan çok hoşlandığını söyleyebilirim."

"Nox..." diye inliyor. "Daha sert, daha sert sik beni. Ağzını tekrar üzerime koy," diye sızlanıyor. Parmaklarımla üzerinde kıvranırken saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Derine iterek, g-noktasını ovuyorum. "İşte bu bebeğim, benim pis küçük sirenim ol ve

Yüzüme sür." Kalçalarının arasına geri dalıyorum, serbest elim meme ucunu çimdiklemek ve kızdırmak için uzanırken klitorisini sertçe emiyorum.

Su küvetin kenarından dökülüyor, sıçrayan ses Mallory'yi serbest bırakılmasından uzaklaştırıyor. "Lennox... küvet," diye bağıyor. Onu görmezden geliyorum, klitorisini daha sert emiyorum, itişimin hızını ve gücünü artırıyorum.

Sele neden olsa bile seni boşaltacağım.

Diğer meme ucunu çimdiklediğimde parmaklarımın etrafında spazm geçiriyor, bu gece tekrar zirveye ulaştığında boğazından çığlık çığlığa bir çığlık yükseliyor. Mal'ın sırtı yüzüme sürtündükçe yükseliyor ve beni döllerleriyle ıslatıyor.

Etrafımızda su birikiyor, banyo paspasının içine sızıyor ve fayans zemini kaygan bir ölüm tuzağına dönüştürüyor. Mallory bana bakarken derin bir nefes veriyor. Parmaklarıyla saçlarımı serbest bırakıyor, karıştırıyor, sonra alnımdan geriye doğru itiyor, "Harikasin," diye nefes alıyor. Gerçekte kim olduğuma dair fırtınanın gözlerine bakarken göğsümde kanatlar uçuşuyor.

Yüzüm onun hayranlığı altında ısınıyor. Arkamı dönüp bacağını indiriyorum. "Dikkatli ol, zemin kaygan." Dizlerimin üzerinde zeminde ilerleyerek suyu kapatıyorum ve fişi çekiyorum.

"Yüzün kızarıyor mu?" diyor arkamdan. Yüzümü daha uzağa çeviriyorum. "Nox? Bana bak!"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, gözleri başımın arkasına dikilmişken su seviyesinin salyangoz hızıyla düşüşünü izliyorum.

"SEN!" diye bağıyor. Dizlerinin üzerine çökerek beni geri çekiyor ve elini çenemin altına koyarak yüzümü ona bakacak şekilde çeviriyor. "Nefes kesici," diye fısıldıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Kalbim duracak." Bir öpücük de diğer yanağıma. Yüzüm yanıyor şimdi, çok utanç verici.

"Mal..."

"Şşşt. Seni sevmeme izin ver." Burnumun ucunu öpüyor ve sonra benimle göz göze geliyor.

"İyi, madem öyle," diye inledim.

"Göt herif," diye nefes alıyor ağızma karşı, sonra kendi nefesini benimkine bastırıyor. Öpüşürken kıkırdıyorum, uzun zamandır ilk kez her şey bir anlığına normal geliyor. Geri çekiliyorum ve tıpayı tekrar gidere takıyorum.

"Küvete gir, ben bunu temizleyeceğim."

"Sadece işin bittiğinde bana katılırsan," diye karşı çıkıyor.

Ayağa kalkarak ona yardım etmek için elimi uzattım. "Elbette. Bize yiyecek bir şeyler getireyim." Elini sıkıca tutarak küvete giriyor.

"Kulağa harika geliyor," diye mırıldanıyor ve yarı dolu buharlı suya gömülüyor.

"Harika mı?" diye sordum. Omuz silkiyor. "Oh, sana süslü bir banyo şeyi aldım, şimdi onu oraya atabilir miyim?"

Heyecanla başını sallarken yüzü bir parça aydınlanıyor. "Neymiş o?"

"Göreceksin." Islak zeminde dikkatli adımlarla yürüyüp koridora çıkıyorum. Çamaşır dolabını açıp birkaç havlu ve ona yeni pijamalarını aldığım spa mağazasından aldığım küçük siyah topu alıyorum.

Banyoya döndüğünde, sıçrayan suyun sesiyle bana döndü. Elini havaya kaldırarak gülümsüyor ama hafifçe duraksıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Nasıl kokuyor?" diye mırıldanıyor.

Burnumu bastırarak derin derin içime çekiyorum. Toz burun deliklerimi emiyor ve hapsirme krizine giriyorum. Bunun olacağını biliyordum, geçen gün mağazada da olmuştu. Ama yine gülüyor, o yüzden sinüslerimi yakması umurumda değil. "Vanilya," diye nefes nefese kaldım.

"Burnuna sokmana gerek yoktu, aptal."

Omuz silktim. "Kokusundan emin olmam gerekiyordu." Ona uzattım ve o da koklamak için geçici olarak eğildi. Gülümseyerek başını sallıyor. "İçine atabilir miyim?" diye sordum.

"Evet!"

Suya bırakıyorum ve fokurdamaya başlıyor, mürekkep gibi bir siyahlık içinden sızarken etrafından baloncuklar fişkırıyor.

"Uh, bunu yapması mı gerekiyor?"

"Evet, bu bir banyo bombası."

"Patlayacak mı?"

"Hayır, seni aptal. Renkler patlama ve köpürmedir. İzle," diye talimat verir.

Havluları yere serip suyu ıslatırken o şeyin suda bir aşağı bir yukarı sallanmasını izliyorum. Suyun içinde dönerken içinden koyu gece mavisi ve mor köpükler fişkırmaya başlıyor.

"Bu parıltı mı?"

"Mhmm." Banyo bombası buharlaşıp yok olurken büyülenmiş bir şekilde onu izliyor. Bu manzara kalbimi ısıtıyor. Onu izlemek en sevdiğim eğlencedir.

"Evet... Oraya girmeyeceğim." Diyorum.

"Ne?!"

"Greyson yarınki toplantımıza geldiğinde parıltının üzerime yapışmasını istemiyorum."

"Lütfen" diye yalvarıyor. Kahretsin, gerçekten parıltılarla kaplanmak istemiyorum.

"Mallory..."

"Ya Memur Smith'e kendi kişisel striptizciniz olduğum için her tarafınızın simle kaplı olduğunu söylerseniz?"

"Yalancı olmadığımı biliyorsun bebeğim."

"Peki... Ya bunu gerçek yaparsam?"

"Yine de bunu ona söylemezdim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o zaman kafasında senin soyunma görüntün olduğu için beynini kulaklarından dışarı sızdırmak zorunda kalırım." Gözlerini deviriyor ama benim vahşi doğama gülümsüyor. "Hoşuna gitti, değil mi?" Mırıldanıyorum.

"Hayır," diyor sırtarak.

"Çok kana susamış," diyorum, eğilip şakağına bir öpücük kondurmak için. "Hemen döneceğim." Ayağa kalkıyorum ve karanlık suyun altına kayışını izliyorum. Ayrılmadan önce yüzeye çıkmasını bekliyorum, böylece bilincinin yerinde olduğunu bileceğim. Daha önce küvette uyuyakalmak gibi korkunç bir alışkanlığı vardı.

Ben beklerken zaman geçiyor, gerginlik göğsümde büyük bir kütleye dönüşüyor. Lanet nefesini ne kadar tutabilir? Tanrım.

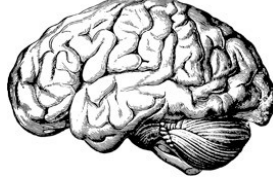
Eli suyun altından yukarı fırlıyor ve panikliyorum. Ona uzandım, beni uzaklaştırdı. *Ne oluyor lan?* Mallory eliyle bir kışkırtma hareketi yapıyor, sonra da kapıyı işaret ederek gitmemi işaret ediyor.

Evet, hanımefendi.

Görünüşe göre gümüş parıltılarla kaplanıyorum.

Bölüm OTUZ ALTI

MALLORY

S o kana susamış.

Keşke bilseydi.

Son üç buçuk haftadır kafamın içindeki o lanet sesle savaşıyorum. Hain yoldaşını öldürdüğüm için tamamen tahrik olmuş olsa da, masum bir kadını öldürdüğümü ve ona işkence ettiğimi bilmekten pek memnun olmayacağını garanti ederim.

Bunu tekrar yapmak istiyorsun, diye fısıldıyor kafamın içindeki ses.

Lanet olsun, geri döndüğümden beri uğraştığım onca şey arasında öldürme arzusu bunlardan biri olmamalıydı.

Beni kucakla, ben de sana o sinir bozucu kabuslarında yardım edeyim.

Hastalıklı tatlı kelimeler gri maddemin içinden süzülüyor ve suyun yüzeyinin altında bir çılgılık atıyorum. Ciğerlerim yanana kadar hayal kırıklıklarımın katartik bir dışavurumu bu. Bir ağız dolusu banyo suyunu içmeden önce su yüzeyine çıkıyorum ve kalbimin atışını sakinleştirmeye çalışıyorum.

Başım devasa küvetin kenarına yaslanıyor, huzur sonunda beni bulduğunda gözlerim kapanıyor.

"Sandviçin, aşkım." Nox küvetin yanında diz çöküyor, baştan çıkarıcı bir çıplaklıkla tabağı bir hizmetçi gibi uzatıyor.

Ayağa kalkıp tabağı elinden almak için harekete geçiyorum. Şarküteri etinden yayılan koku bana bir yük treni gibi çarpıyor ve görünmez eller hava akışımı şiddetle daraltıyor.

Besle beni.

Yemek borusunu kestim ve onu bir et feneri gibi kullandım. Büzüşüp çürüyene kadar döllerimi boğazına defalarca boşalttım.

Dilinle bana uzat.

Tabağı iterek ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Çek şunu," diye mırıldanıyorum, başım dönüyor ve midem bulanıyor, doğru düzgün göremiyorum. Kaygan porselen küvetin içinde sendelerken Johnson'ın kahkahası kafamın içinde çınlıyor.

Eller beni tutuyor ama onları itiyorum.

Kayıyorum.

Su şıpırdıyor.

Bir şey kırılıyor, kırılma sesi etrafımda yankılanıyor. Bir ses yükseliyor ama sisin içinden çıkaramıyorum.

Kahretsin, bir sorun var.

"MALLORY!" Nox'un dehşet dolu feryadı paniğimi net bir şekilde kesiyor. O iyi mi?

Başımı onun sesine doğru çevirdiğimde uzun saçlarım etrafımda savruluyor ve tüylerim diken diken oluyor. Panik azalıyor ve görüşüm netleşiyor. "Ne oluyor lan?" diye fısıldıyor sertçe.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Ağlıyorum. Ayaklarının altındaki havluya kan bulaşıyor ve suçluluk duygusu üzerime çökerek beni muazzam ağırlığı altında ezmekle tehdit ediyor.

"Öyle misin?" diye sordu, elleri ön kollarımı kavrayıp sabitlemek için uzandı.

Be

n. "Kanaman var!"

"İyi misin?" diye soruyor hoyratça.

"Evet, evet. Şimdi iyiyim. Ne oldu?"

Beni değerlendiriyor, bana gerçeği söyleyip söylememeyi tartışıyor. "Bir adım attım

kırık tabağın üzerinde kayarak kafanı yarmadığından emin olmaya çalışıyordum."

Boğazıma koca bir yumru takılıyor. Yutkundum, zorla yuttum. Benim yüzümden incindi. Gözyaşlarım yüzeye çıkarken gözlerim yanıyor.

Kes şunu, Mallory, ses tersliyor.

Beyaz bir havlu kanını emmeye çalışıyor, ben baktıkça havuzun büyüklüğü artıyor.

"Bana bak," diyor ve ben de utanmış gözlerimi onunkilere kaldırarak itaat ediyorum. "Polis ifadende bir sürü şeyi atladığını biliyorum," diye başlıyor. Araya girmek için ağzımı açıyorum ama bir bakışıyla beni susturuyor. Ben orada titreyerek dururken Nox'un öfkesi ve endişesi etrafımızdaki atmosfere yayılıyor.

Gözlerindeki kötülük şiddet vaat ediyor ve ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyorum. Kahretsin, hâlâ benimle konuşuyor. *Odaklan.* "...benimle konuşmana ihtiyacım var. İstemediğini biliyorum... ama bilmeyerek seni istemeden incitiyorum. Bu geceki her sorunun benim yüzümden olması içimi parçalıyor."

"Sonsuza kadar her şeyden korkamam," diye cevap veriyorum.

"Mallory," diyor şişman bir sesle, "haftalarca akıl almaz şeylere maruz kaldın. Victoria baygın halde boğuldu ve sen onun öldüğünü sandın. Sonra ben vuruldum."

Eğer fırsatım varken Ted'i öldürmüş olsaydım, Victoria kaçırılmayacak ve Nox vurulmayacaktı.

"Sonra," diye devam ediyor, "hayatımı kurtarmak için hastanede dürtüldün, dürtüldün ve test edildin."

"Biliyor musun?"

"Elbette biliyorum."

"Oh."

"Ondan sonra milyonlarca test ve muayene daha yaptırdın. Sonra ben iyileşirken yanımdan hiç ayrılmadın ve başına gelen her şeyi benden sakladın. Taşıdığın yükü hayal bile edemiyorum, yardım etmeme izin ver. Bırak gireyim, Mallory." Sesi kırılıyor ve kendi gözyaşlarını zor tutuyor. "Seni defalarca hayal kırıklığına uğrattım. Şimdi seni kurtarmaya çalışmama izin ver."

"Tamam," diye teslim oluyorum ve yüzü biraz olsun aydınlanıyor. Eğilerek küvetin fişini çekiyorum. "Ayrıntılara girmeden önce kaçınılması gereken şeylerin bir listesiyle başlayabilir miyim?"

"Evet, bebeğim. Ne olursa olsun."

"Parıltı banyosundan çıkmak için tabak kırmana gerek yoktu," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Küçük zaferler," diyor. "Bardağa dikkat edin."

Küvetten çıkmak için bacağıma kaldırıyorum, o da beni sabitliyor.

"Bana pantolon ve ilk yardım çantası getirebilir misin?" Nox soruyor. "Hastaneye gitmek istemiyor musun?"

"Uhh, hayır. Ben sana ne yapacağını söyleyeceğim, sen de doktorculuk oynayacaksın."

"Hiç sanmıyorum!"

"Mallory, bunlar önemli yaşam becerileri. Ve kendime dikiş atmak için o şekilde eğilemem."

"Dikişler!?" Ben haykırıyorum.

"Evet, bebeğim. Kalın seramik plakaların çok keskin."

Onun genellikle kendi yoluna gittiğini bildiğimden, ben isteksizce kaderimi kabul ediyorum.

Ayağını işaret ederek, "Göster bana," diyorum.

Ayağını kaldırıyor ve deri zar zor tutunuyor. Gariptir, midem hiç bulanmıyor ama ayak tabanlarının Teksas Katliamı'ndaki surat gibi görünmesini istemiyorsa hastaneye gitmesi gerekecek.

"Diğeri," diyorum. İlk ayağını bırakıp diğerini kaldırıyor, bir yara var ama o kadar kötü değil. "Hayır," diye karşı çıkıyorum, 'p' sesini çıkararak. "Hastaneye gidiyoruz."

"Mallory," diye homurdanıyor.

"Benim için iyi bir çocuk ol, ben de sana bir milkshake alayım. Tamam mı? Şimdi, gidelim." Gözleri kararır ve aletini avuçlar. "Gerçekten mi? Şimdi mi?!"

"Seksisin. Elimde değil," diye utangaç bir şekilde cevap veriyor.

"Tamam, sana söyleneni yap, belki eve gittiğimizde özel bir şey alırsın." Kaşlarımı oynatıyorum ve o gülüyor.

"Sadece kamyonetimi sürmek istiyorsun."

"Belki..." Sırıttıyorum. İlk gördüğümünden beri istediğim bir şey olduğunu inkar edemem, yani... oluyor işte.

"Yine de gitmeden önce ayağımı sarman gerekiyor ki içeriye kan bulaşmasın."

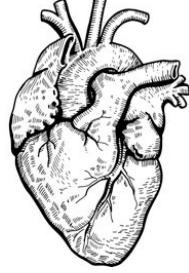
"Evet, efendim." Aletini tekrar kavırıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Giysilerimi giyeceğim."

"Ama tüm kan aletimde olursa ayağım o kadar kanamaz!" diye bağıyor.

Çirkin kahkahaları beni banyodan çıkarıp koridordan ortak yatak odamıza kadar takip ediyor. En azından espri anlayışı her şeye rağmen hâlâ sağlam.

Bölüm OTUZ yedi

MEZARLAR

"Y Sen çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, otoyolda evimize doğru ilerlerken başımı onun kucağına koyuyorum.

"Sen de uçurtma gibi uçuyorsun," diye yanıtlıyor Mallory.

"Bu benim ifademi daha az doğru yapmaz."

Acil servise çabucak girip çıktık, gecenin bir yarısı klinik neredeyse bomboştu. Mallory'nin parmakları saçlarımın arasından geçiyor, tekrarlayan hareketler yatıştırıyor, kamyonun titreşimleriyle birlikte beni de rahatlatıyordu.

"Nox?"

"Evet, bebeğim?" Mallory saçlarımla oynamaya devam edip uzun telleri parmağının etrafında döndürürken ben onun kalçasına sokularak mırıldanıyorum.

"Bana tecavüz etti," diye fısıldıyor. "Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Mallory, ben polis şefiyim. Tecavüz kiti yapılmasını isteyip istemediğinizi sorduklarını ve sizin de kabul ettiğinizi biliyorum."

Boğuk bir hıçkırık onu terk ediyor. Onu rahatlatmak için doğrulmaya çalışıyorum ama beni geri itiyor. "Hayır, kal. Böylesi daha kolay," diyor usulca.

Yerime dönüp tekrar açılmasını bekliyorum. Bu gergin sessizlikte oturmak için eve uzun bir yol var.

"Babam da anneme böyle yapardı," diye ifşa ediyorum. Neden bilmiyorum, bir anda ortaya çıkıyor. Onun yaşadığı travmayla ilgili bir şey söyleyemem ama

Mallory'me olanın bu olduğunu bildiğim için annemin sesleri aklımdan çıkmıyor.

"Ne?" diye soluk soluğa kalır. "Sen daha çocuktun, buna tanık olmamalıydın."

"Evet, umurunda
değildi." "Çok
üzgünüm, Nox."

Sessizlik aramızda asılı kaldı. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Aniden içinden bir sel akmaya başladı. Bu gece onu öfkeliendiren şeylerden bahsediyor: duş, sandviç ve adamın ona verdiği morlukla eşleşen bir morluk vermesi. Bana adamın ona saldırdığını, onu kullandığını, dövdüğünü ve onu kırmaya çalıştığını söyledi. Sonra onu bir köpek kafesine atmış ve soğuk karanlıkta yalnız bırakmış. Sırf bu sefer onu öldürebilmek için onu diriltmek istiyorum. Eminim bu anlattıklarım ona ne olduğunun yüzeysel bir açıklamasıdır, ama o açıldı ve benim de tek istediğim bu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"
Sorguluyorum. Kasılıyor ve kendimi
bir pislik gibi hissediyorum.

"Elbette..." diye tereddüt ediyor.

"O kadının kim olduğunu biliyor musun? Aşağıda seninle birlikte olan kadın."

Tuttuğu nefesi bırakıyor ve başını sallıyor. "Hayır, onunla birlikte ortaya çıktı. Onu mahzene getirdiğinde zaten yarı ölüydü. Öncesinde ona arabasıyla çarptığını söyledi."

"Tamam. Sorduğum için özür dilerim ama kimliğini tespit edemedik." "Sorun değil, elimden gelirse yardım etmek isterim."

"Sana haber veririm."

"Tamam."

Nerede olduğumuzu görmek için başımı kucağından kaldırıyorum. "Buradan dönün," diyorum, pencereden yaklaşan bir toprak yol sapağını göstererek.

"Ne? Nox, seni eve götürmeliyiz. Doktorun emri. Dinlenmen gerek."

"Yapabilir misin? Güzel, güzel, lütfen?" En iyi köpek yavrusu gözlerimi takındım ve alt dudağımı çirkin bir surat ifadesiyle dışarı çıkardım.

"Yapma," diye gülüyor. "Uyuman gerek."

"Sadece küçük bir sapma, söz veriyorum."

"İyi," diye homurdanıyor.

I doğrudan onu aşağıya çakıl Yol, Kayalar tinkling
altında biz gergin bir sessizlik içinde otururken. Vahşi doğada

Yol bizi ormanı araştırırken bulduğum bir yere götürüyor. Burası yüksek bir yer ve ormana bakıyor. Işık kirliliği ya da medeniyet manzarası yok.

"Kamyonu geri çevirin ve çitlere doğru geri gidin," diye emrediyorum. "Lütfen," diye ekliyorum usulca.

Yapıyor ve daha kamyonu *park* etmeden önce, yolcu tarafından topallayarak çıkıyorum ve bagaj kapağını indirmek için arkaya doğru ilerliyorum. Zıplamaya çalışıyorum ama yeni yaralarım yüzünden başaramıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı, aygır?" Mallory'nin mizah yüklü sesi önümden geliyor. Kafamı kaldırdığımda kamyonetin kasasında durmuş, çırpınışımlı izliyordu.

"Oraya nasıl çıktın?" Ben haykırdım.

"Lastiğin üzerine mi tırmandın?"

Elimi uzatarak, "Evet, bana yardım edebilir misiniz?" dedim. Yanıma geldi ve beni kutunun içine çekmeye çalışırken neredeyse kolumu yuvasından çıkaracaktı. Birlikte iri cüssemle kamyonetin kasasına girmeyi başardık ve ben de sürünerek arkadaki alet kutusuna gidip bir uyku tulumu aldım.

"Nox, neden buradayız?" diye homurdanıyor.

"Gel... otur." Yanımdaki boşluğu okşuyorum ve yine somurtuyorum.

"Bu benim üzerimde ikinci kez işe yaramaz." Gözlerini kısıyor, ona cevap vermeme bekliyor.

"Sadece seninle güneşin doğuşunu izlemek istiyorum," diye itiraf ediyorum.

Yanıma çöktüğünde yüzü yumuşuyor ve kızarıyor. "Tamam, güneşin doğuşunu izleyebiliriz." diye kabul ediyor ve bana doğru kıvrılıyor.

"Sanırım işe geri dönmek istiyorum," diyor Mal mutfaktan. Ayağımı sakatladığımdan beri birkaç gün geçti ve kâbusları dışında her şey iyiydi.

"Sence beni tekrar işe alırlar mı?" Bana doğru ilerliyor, dumanı tüten bir fincan kahve ve bir tabak çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek ve sosis uzatıyor.

O küçük sevimli kışını yanıma koyuyor ve kendi kahvesini yudumluyor. "Seni geri almazlarsa onları tutuklayacağım." O gülerken ben çatalımın etrafında gülümsüyorum.

"Bunu yapamazsın!"

"İzle beni." Bağlılığımı kanıtlamak için gözlerinin içine bakıyorum. "Kes şunu," diye nefes alıyor.

"Neden?" Sevdığım şey bu, benim için erimesini izlemek. Eminim ki amcığı damlıyor ve hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor, doldurulmak için yalvarıyor.

"Nedenini biliyorsun." Göz temasımızı kesiyor ve bu beni heyecanlandırıyor. Onun baskın tarafının tekrar ortaya çıkması için çaresizim. Her küçük dokunuş, nazik öpücük ve uzun süren göz teması onu benim için çılgına çeviriyor.

Boğazımı temizleyerek, "Sence de geri dönmek için çok erken değil mi?" diye sordum. "Belki, ama yapacak bir şeylere ihtiyacım var."

"Bunu yanlış anlama ama bir gösteri haline gelebilirsin. Kaçırıldığın gerçeğini amcam hariç herkesten sakladım ama Carla öğrendi, yani Rita muhtemelen biliyor." Alt dudağını dişlerinin arasında sıkarken gözleri düşüyor. "İstersen Greyson'a otele uğrayıp Rita'yla konuşmasını söyleyebilirim. Belki başka birine söyleyip söylemediğini öğrenir. Senin bir gösteri midillisi olmanı istemiyorum, hepsi bu. Çalışmanı istemediğimden değil."

"Hayır, anladım. Teşekkür ederim. Belki Rita'yı kendim arayabilirim." Başını kaldırıp bana bakıyor, sonra tekrar kahvesine dönüyor. Bana ne sormak istediğini biliyorum ama konuşmadıkları için sormaya utanıyor. "Umm..."

"Hayır, Victoria henüz işe dönmedi. Ondan kira almadığım için dönmesi için bir neden yok."

"Oh... O iyi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Grey onun için endişeleniyor." Uzaktaki o bakış onu ele geçirdiğinde tüm varlığı kanepenin köşesine yaslanıyor. *Hatırlıyor.*

Elimi dizine koyduğumda sıcıyor. "Benim," diye fısıldıyorum, tanıyana kadar bekliyorum.

Bana geri döndükten sonra acınası bir şekilde gülümseyerek, "Hastaneden beri konuştunuz mu?" diye soruyorum. Mallory başını sallıyor. "Neden onu aramıyorsun? Seni bırakıp bir süreliğine istasyona uğrayabilirim. Ortaya çıkmalıyım." Başını tekrar sallıyor, dişlerini alt dudağına geçiriyor, fiziksel acıyı duygusal ıstırabından uzaklaştırmak için kullanıyor.

"Bebeğim." Dişlerinin arasından dudağını okşuyorum. "Sana ihtiyacı var." "Beni görmezden geldi!" diye tersliyor.

"Oh, ben-"

"Tabii ki bilmiyorsun. Sana söylemedim. Muhtemelen benden nefret ediyordur. Ben de ediyorum. Bana o bıçağı uzattığında onu öldürseydim, onu alamazdı. Ona da zarar verdi mi, Nox?" diye ağlıyor.

Ona bıçak mı verdi? Ne zaman? Bu konuya daha sonra döneceğim, ancak kaçırılmasıyla ilgili herhangi bir konuyu açmak için asla doğru bir zaman olmayacak.

Sorusuna cevap vermemeyi seçtiğimde ağzım acımasız bir çizgiye dönüşüyor. Yine de parçalanıyor, hıçkırıyor ve kendini bana doğru atıyor.

Cevapsızlık da bir cevaptır, aptal, kendimi azarlıyorum.

Onu kucağıma aldığımda kahve dökülüyor. Tabağı ve fincanı onu rahatsız etmeden yan masaya yerleştirmek için uzanıyorum. Elimden geldiğince onu yatıştırıyorum, sırtını ovuyorum, saçlarıyla oynuyorum ve şu anda neye ihtiyacı varsa o olmaya çalışıyorum. "Sana bir şey söylemek zorundayım. Seni daha iyi hissettirmeyebilir ama bilmen gerek. Ayrıca... beni pek iyi göstermiyor, bu yüzden bana çok kızmamaya çalış."

Benden uzaklaşıyor, bana ihtiyatla bakıyor. "Ne?" diye burnunu çekiyor, yanaklarındaki ıslaklığı siliyor.

"Beni bir şeylerin ters gittiği konusunda uyaran Victoria'ydı." Gözleri irileşiyor ve kendimi açıklamam gerektiğini hissediyorum. "Karakola yeni kanıtlar bırakılmıştı, bu dikkatimi dağıtmıştı ama o zaman fark etmemiştim. Kendimi davaya o kadar kaptırmıştım ki günler akıp gitti, birbirimizi son gördüğümüzden bu yana ne kadar zaman geçtiğini fark etmedim bile. Çok üzgünüm Mallory. Daha önce fark etmeliydim. Daha bilinçli olsaydım, ben yokken beni görmekle ilgili söylediğin şeyleri dinleseydim, belki de tüm bunları önleyebilirdim. Beni affedebilir misin?"

Mallory yanağını okşuyor, parmakları hızla sakala dönüşen saat beş gölgesini kazıyor. "Nox..." Gülümsüyor ama bunu içimden atmam gerek. Hatalarımı kabul etmek suçluluk duygusunu durdurmaz ama Mallory'nin Vic'le arkadaşlığının bitmediğini anlamasına yardımcı olabilir.

Ellerini ellerimin arasına alıyorum, "Seni bir şekilde tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veremem ama izin verirsen geri kalan günlerimi bunu telafi etmek için harcayacağım."

"Elbette, eğer beni kabul edersen her zaman senin olacağım," diye cevap veriyor, gözleri cam gibi.

"Benden kurtulmanın tek yolu bir ceset torbası, küçük siren." Sırıtiyorum. "Her neyse... Victoria taşaklarımı koparıp

"Sana bir şey yapsaydım boğazımdan aşağı inerdi." Mallory buna gülüyor, kulaklarına müzik gibi gelen bir başka gerçek. "Bebeğim, ona kayıp olduğunu söylediğimde yıkıldı. Sonra, yeterince hızlı çalışmadığımda, seni yeterince hızlı kurtaramadığımda, kendini ateş hattına attı. Mallory, Victoria seni bulmak için o kadar çaresizdi ki, bir şekilde seni kurtarabilmek için kendisini bir sürü çevrimiçi arkadaşlık uygulamasına ve web sitesine koydu."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ve bunun için ona bok attım, ama sen onun en iyi arkadaşısın. Seni seviyor.

O da sizin gibi şu anda bazı şeyleri atlatmaya çalışıyor."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet, ama bunun için bize kızamazsın." Burun delikleri alevleniyor ve zihninin onu nasıl bir sarmala sürüklediğini görebiliyorum. "Onu Ted'in kulübesinde bulduğumda uyanık kalamıyordu. Onu Graham'ın dörtlüsüne güvenli bir şekilde geri getiremedim, bu yüzden... Onu orada bıraktım."

"SEN NE?! Onu orada mı bıraktın?!? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Yumruğu koluma çarpıyor, sonra iki eliyle beni itiyor, omuzlarımı itiyor, aramıza mesafe koymaya çalışıyor.

"OW! Hey! Ne oluyor lan? Dur!" Saldırılarını engellemek için ellerimi kaldırıyorum, sonra sesime odaklanabilmesi için bileklerini tutuyorum. "Onu orada bırakmamı istedi, seni bulmam için beni zorladı. Onun için endişelenmeyi bırakıp seni kurtarmamı söyledi."

Mallory kucağıma doğru sürünürken vücudundaki tüm mücadele akıp gidiyor. Göğsüme yaslanan saçlarını yüzünden fırçalayarak devam ediyorum: "Onu silahlı bıraktım, bu yüzden neredeyse Grey'in kafasını koparıyordu."

Mal düzenli bir nefes üflüyor, cevap vermiyor, sadece olayları anlatışımı özüksüyor. "Onu özlüyorum," diye mırıldanıyor, başını kalbimin üzerine koyup sabit atışını dinliyor.

"Biliyorum bebeğim," diye cevap veriyorum usulca, yanağımı saçlarına yaslayıp başının tepesine nazik bir öpücük konduruyorum. "Ama köprüler bir gecede kurulmaz ve her ikiniz de karşı taraftan çalışıyorsanız daha hızlı olur."

"Çok akıllıca," diye fısıldıyor bana bakarak.

"Deniyorum."

Sessizlik aramızda süzülüyor, hiç gergin ya da rahatsız edici değil. Sadece birlikte var oluyoruz, sakın ve sessiz. Bir anlığına derin nefes alabildiğimi hissetmek güzel.

"Nox," diyor tereddütle, o huzurlu balonu patlatarak.

"Hmm," diye cevap veriyorum.

"O gece beni kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu." Tüm bedenim onun altında geriliyor, bunu hissettiğini biliyorum.

"Bunu bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Nasıl? Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Sesim yükseliyor. Öyle olmasını istememiştim ama elimde değil. Bunu araştırmak canımı acıtıyor, sanki onun gerçekten kayıp olduğunu fark ettiğim anı yeniden yaşıyorum.

"Çünkü onun peşinden

koştum." "Sen ne?"

Homurdanıyorum.

Bal rengi bakışlarını benimkilerle birleştirirken başını göğsümden kaldırıyor. "Sen olduğunu düşünmüştüm, belli ki."

"Yani bu benim suçum mu?" İstemedenden patladım.

"Hayır, kesinlikle olmaz. Lütfen, sadece dinle," diye yalvarıyor ve avucunu hızla atan kalbimin üzerine koyuyor.

Ağzımı kapalı tutup devam etmesini bekliyorum. Lanet maske yüzünden bir seri katilin kollarına nasıl koştuğunu anlatmasını dinlemektense yapmayı tercih edeceğim milyonlarca başka şey olmasına rağmen.

"Hayalet'in artık gelmemesine üzülüyordum. Seni sadece kamera görüntülerinde görüyordum. Yanlış bir şey yaptığımı, seni üzecek bir şey yaptığımı düşündüm. Seni hâlâ gördüğüm için bana kızgın olduğunu düşündüm... diğer seni... Nox'u... her neyse. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onun dünyasını alt üst ettim. Planım mükemmel işledi. İki yanıma da ayrı ayrı aşık oldu, artık kim olduğumu ondan saklamak için bir nedenim yok. Her bir parçamı kabul ediyor, katil niyetlerimi ve her şeyimi.

Devam ederek, "Kendini kıskanmanın ne kadar saçma olduğunun farkındasın, değil mi?" diyor. Sessiz bir kahkaha atıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Bu konuşmanın üzerine çöken karanlığın bir kısmını hafifletiyor. "Ben kaçırıldığımda ikinizin aynı kişi olduğunu fark etmenin ne kadar büyük bir akıl tutulması olduğunu biliyor musun?"

"Bunca zamandır biliyor muydun?"

"Yüzde yüz bilmiyordum ama oldukça emindim, evet."

"Çok zekisin," diye cevap veriyorum. Ciddiyim, o lanet olası bir dahi. Hayatta kaldı.

"Hayır, değilim. Öyle olsaydım, pencereyedekinin sen olmadığını çok daha önce fark ederdim."

Açıklamak istemediğı her ne boktan şey varsa ona katlanmaya hazırlanırken içimdeki tiksinti büyüyor. "Ne oldu?" Derimin altındaki sinirsel enerjiden kığım terlemeye başladığında sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak soruyorum.

Derin bir nefes aldı, "Bana kızmayacağına söz verir misin?"

"Sana neden kızayım ki? Mallory, sen ne yaptın?!" İstedimden daha sert bir şekilde söylüyorum, artan endişe duygularımı yavaş yavaş kontrol edemememe neden oluyor.

"Johnson o gece pencereyde belirdiğinde seni gördüğüme çok sevinmiştim. Ama sonra dönüp gittin." Bakışlarını benimkilerden kaçırarak başını öne eğdi. "İçimde bir şeyler kırıldı, bu kadar bariz bir şekilde göz ardı edilmek. Ben de senin peşinden koştum... onun."

Mallory yüzünü kaldırıyor, bana değil, yanımdan geçip gidiyor. Pencereden bahçeye bakarak tüm o travmatik olayı yeniden yaşıyor. "Dışarıda durdum, bağırdım ve geri dönmen için yalvardım çünkü benimle olmak istememene neden olacak her ne yaptıysam düzeltmek istedim. Sonra geri geldin... ve ben çok mutlu oldum. İçimdeki kötü hissi görmezden geldim, bunu senin üzgün olduğun ve sadece senden yayılan negatif enerjiyi algıladığım şeklinde rasyonalize ettim. Ama bir şeyler yanlıştı... ve bana dokunduğunda sen olmadığını anladım. Sadece çok geç kalmıştım ve kaçamadım."

Mal'ın gözleri yeniden odaklanıyor, kırpmadığı için kızgınlıktan parlıyor. Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor, üzüntü ruhunun dokusuna işlemiş. Özü benimkine dokunmak için uzandığında bunu hissediyorum, beni ona çekiyor. Ted'i tekrar öldürme dürtüsü yüzeye çıkmasına rağmen onu rahatlatmak istiyorum. Cenazesini belediyenin finanse etmesini umursamadan cesedini kazıp çıkarır ve küçük sirenime teslim ederdim. Cesedi benim yaptığım bir ateşte yanarken onun viski gözlerinin arzuyla tutuşmasını izlemek, şeytanlarını her seferinde bir adanmışlık eylemiyle yatağa atmak. Kahretsin, bu düşünce bile pantolonuma çadır kurmaya yetiyor.

Ama şimdi uygunsuz düşüncelerin zamanı değil.

"Seni ne zaman aldı?" Zihnimi şu anki konuşmaya geri döndürerek soruyorum.

"Sana yemek getirdiğim gece."

Döndüğümde Ted oradaydı, ben amcamın ofisinde beklerken o da diğer herkesle birlikte brifing odasında oturuyordu.

"Aklından geçenleri görebiliyorum Hayalet. Bırak gitsin, geçmişte kaldı ve artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok." diyor.

Bana Hayalet demesini özlemiyorum, bunun kafamı onun altımdaki anılarıyla dolduracağını çok iyi biliyorum. Sanırım bu onun konuşmaya son verme şekli. Çok zekice. Çok sinsi. Benim için mükemmel.

Belki de uygunsuz düşüncelerimin zamanlaması o kadar da kötü değildir.

"Sana kızgın olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Ona bir hayvan gibi saldırmak yerine odadaki havaya ayak uydurmaya çalışarak söylüyorum. "Sadece çok yorgundum, bir yandan dava üzerinde çalışırken bir yandan da uyanık olmasan bile seninle geçirebileceğim her dakikayı geçirmeye çalışıyordum."

"Bunu artık biliyorum, evet." "Güzel," diye yanıtlıyorum.

Mallory bana küçük bir gülümseme sunuyor ve tekrar pencereden dışarı bakıyor. Düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını kemirmeye başladı. Hâlâ kafasını kurcalayan bir şeyler var ve ne olduğunu öğrenmezsem bu beni rahatsız edecek. "Bana söylemediğin bir şey var, nedir o?"

Kocaman gözlerini tekrar benimkilere diyor. "Her zaman nasıl biliyorsun?" diye haykırıyor. Ona kocaman bir gülümseme gönderiyorum. Bunun benim işim olduğunu ve onu anlayabileceğinden çok daha iyi tanıdığımı söyleyeceğimi biliyor, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"İyi. Ona çakmıştım." diye homurdanıyor. "Ne yaptın?!" Homurdanıyorum.

Tişörtünü kaldırıp göğüslerini gösteriyormuş gibi yapıyor, utançtan yüzü kıpkırmızı kesiliyor. "Yani ona göğüslerini mi gösterdin?" Homurdanıyorum.

"Kalmanı sağlamaya çalışıyordum." diye karşı çıkıyor.

"Bunu yapsaydın gitmezdim biliyorsun." "Evet....

Yine çok geç fark ettim."

"Bu yüzden mi bana kızmayacağına dair söz verdirdin? Sadece benim gözlerim için olan mükemmel göğüslerini bir seri katile gösterdiğin için mi?"

"Birincisi, onlar benim memelerim ve kime istersem gösteririm. Ve ikincisi... evet. Bir hata yaptım ve o öldüğü için buna takılıp kalmanı istemedim."

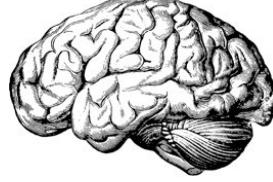
Yüzümde bir düğüm var ve ne kadar çözmeye çalışsam da geri geliyor. Çok sinirliyim ve mantıksızca kıskanıyorum. Yüzünü kanlı bir posa haline getirmek istiyorum.

Mallory yavaşça kucağında kayıyor, kalçalarım doğru ilerlerken göbeğini bana sürüyor. "Aww, Ghost. Böyle yapma." Tişörtünü başının üzerine çekiyor, uzun abanoz dalgaları öne doğru düşerek göğsünü örtüyor. "Bunu telafi edeceğim," diye fısıldıyor ve çıldırtıcı yumuşaklıktaki öpücüklerini tenime serpiştiriyor.

Çok haklı, yapacak.

Bölüm Otuz SEKİZ

MALLORY

G Değirmene doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki çakıllar çatırdıyor. Lennox nihayet bugün işe geri döndü ve bana biraz nefes aldırdı. Onu yeni kaptan üniforması içinde görmek neredeyse

beni her seferinde felç ediyor. Amcası beni kurtarmaya çalışırken öldü ve ne yaparsam yapayım Oscar'ın son anlarını hatırladığımda beni boğan duygulardan kaçamıyorum. Üzerime çöken ağırlıktan kaçamıyorum, kabuslarımdan kaçacak gücüm yok. Her biri ya kendi elimle ya da Ted'in eliyle ölümümle sonuçlanıyor. Yine de hepsinin altında yatan tema aynı; beni son kurbanı olarak almak istiyor ve ben de ölmeliyim.

Geçmişte yaşamının gülünç olduğunu biliyorum, ancak daha önce bu kadar korkak olmasaydım ve kendimi öldürseydim, değer verdiğim insanlar şu anda acı çekiyor olmazdı.

Yürüyüşlerin ruh sağlığınız için iyi olması gerekir, ancak hedefim travma ile ilgili olduğu için muhtemelen bu durumda değil. Ancak, Ted'in kulübesi hala suç mahalli olduğu için oraya erişimim yok, zaten oraya nasıl gideceğimi de bilmiyorum. Ama değirmen serbest bırakıldı. Nox'u telefonda duydum, bazı döşeme tahtalarını değiştirmek ve yaklaşan Haunt için mekana çeki düzen vermek üzere bir müteahhitle randevu ayarlıyordu. Ekim ayına sadece iki hafta kaldı ve burası insanlarla dolup taşmadan önce şeytanlarımla yüzleşmem gerekiyor.

Otoparktan ön kapıya doğru geçerken bir el silah sesi duyuyorum. Sanki şu anda oluyormuş gibi, gözümün önünde gelişen anıyı izlerken kalbim kafesinde güm güm atıyor. Nox'un amcası bir sıçrama ile yere yığılıyor.

ve Ted'in sevinç çılgılığı etrafta çınlıyor. Gerçekliğim, geçmişin yankılarıyla birleşerek bükülüyor ve çarpıtılıyor. Onu itiyorum, geri dönüyorum ve basamakları hızla çıkıyorum. Kavurucu metal kapı kolunu kavrayarak bir kapıyı açıyor ve içeri süzülüyorum.

İşte oradayım, çırılçıplak, Memur Johnson yüzüme doğru kıkırdarken odanın ortasında ona sarılıyorum. Alaycı sözleri arasında öksürürken ağzından kan fışkırıyor ve tenime kırmızı bir renk sıçratıyor.

Kendimden geçmiş bir halde, kontrolümü kaybedişimi izliyorum. Gözlerim ellerimdeki kan kadar kırmızıya dönerken karanlık beni kuşatıyor. Ateş damarlarımı yırtıyor ve kendimi bu güçlü, hiçbir şeye aldırmayan varlığa dönüşürken izlerken içimden yanıyorum. Bu benim, ama yüzümdeki ifadeyi, yaydığım güveni ya da sahip olduğum kontrolü tanıyamıyorum.

O anda dönüştüğüm kişiyi kısıkanıyorum. Şu anda olduğum, beni orada avladığı için uyumaktan bile korkan, sümüklü, kırık şeyden utanırdı.

Ayağa kalkarak bana doğru ilerliyor, kalçalarımın salınımı hipnotik ve baştan çıkarıcı.

Ne oluyor lan? Kendini kontrol etmeyi bırak.

Gözlerimi kapattım. Böyle bir şey olmadı. Bu gerçek değil. Tüm bu sahnenin ortadan kalkması ve her şeyin normale dönmesi için dua ederken endişem katlanıyor. Gözlerimi açıyorum.

"BOO!"

Kendi yüzümden kıl payı uzaktayım, o kadar yakınıma ki cinayetle karışık kendi tatlı parfümümün kokusunu alabiliyorum. Kan damlaları kirpiklerime yapışıyor, kırmızı nehirler yüzümden aşağı akıyor, çenemden damlıyor.

İrkilerek soluk soluğa kaldım, geriye doğru sendeleyerek kendimden uzaklaştım. Karıştırdığım ayaklarıma takılıp düşüyorum, kollarımı savurarak tozlu, acımasız parke zemine. Keskin darbenin etkisiyle inlerken kuyruk sokumumda bir ağrı hissediyorum.

"Sorun nedir? Benden mi korktun?" diye alay ediyor. "Sen olduğumu biliyorsun... değil mi?" Ben geri çekilirken bana doğru ilerliyor, beni köşeye sıkıştırıyor. "Benden ne kadar kaçmaya çalışırsan çalış, gerçekten kaçamazsın."

"Ben senin gibi değilim," diye tükürdüm.

"Bu konuda haklısın," diye alay ediyor. "Sen zayıfsın. Her zaman ağlıyorsun. Her zaman bir tür düşüş sarmalında ya da dissosiyatif durumdasın." Sözleri içime işliyor, her biri utanç verici bir gerçek. "Sen benim gibi değilsin," dedi.

hırlıyor, beni ölçüp biçiyor. "Ama... öyle olmayı diliyorsun. Bu yüzden buradasın, değil mi?"

Kendimi bir duvara yasladım ve o gülümsüyor. Soğuk, hesaplı ve ölümcül. Öldürmek için içeri giriyor.

"Gördüğün şey hoşuna gidiyor, değil mi? Beni, kendinin bu versiyonunu kıskanıyorsun. Eğer beni itmek yerine kucaklasaydın, sana yardım edebilirdim." Kana bulanmış elini uzatıyor, tutmamı ve onun hizasına gelmemi bekliyor.

"Nasıl?" Titrek bir nefesle söylüyorum.

"Sana göstermeme izin ver." Sesi şefkatli, neredeyse yalvarır gibi. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Neyin?" Biliyor, o benim. Sadece bunu kendi dudaklarımdan duymamı istiyor. Kafamın içinde durmadan çınlayan bir ses olarak değil.

"Ne anlama geldiğini," diye yanıtlıyorum.

"Bu senin bir katil olduğun anlamına geliyor Mallory. Her zaman öyleydin. Beni bir kez boğmana izin verdim, bunu bir daha yapmayacağım."

"Peki ya Lennox?"

"O da bir katil, senin bildiğinden daha fazla." "Ne demek istiyorsun?"

"Tatlım, eğer beni kabul etmeye hazır değilsen... onun dolabındaki iskeletlerle başa çıkamazsın."

Elimi onunkinin içine sokup sıkıca kavırıyorum. "Benden saklanıyor mu?"

"Beni onun için kabul etme, bunu kendin için yap, böylece sonunda kendini bütün hissedersin. Güçlü. Dirençli. *Güçlü*." Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle beni yukarı çekiyor. Buz gibi elimi kalbine koyuyorum, teni temas ettiğimde beni yakıyor. "Ben senin içindeki o ateşim. Sana verilen bu boktan hayatta hayatta kalmak için ihtiyacın olan parçan. Travmanın üstesinden gelebilecek kadar güçlü hissetmek için ihtiyacın olan kişi benim. Benden saklanmayı bırak, beni içeri al. Seni güvende tutacağım, söz veriyorum."

Diğer eli saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve yanağıma ılık kan bulaşıyor. Gözlerinin içine baktığımda, daha önce hiç bu kadar içten görüldüğümü sanmıyorum. Yaşamamı istiyor ve ben de ona inanıyorum. Kendimi bu yüzden öldürmedim. Bunca zaman beni hayatta tuttu, savaşmamı sağladı. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptığımda içimde hissettiğim kıvılcım o. O, katil bir manyağı öldürdüğümde vücudumda hissettiğim sıcaklıktı. O benim kanımdaki ateş, dilimdeki şakırtı ve zihnimdeki güç. O benim. Her zaman orada, kurtulmak için mücadele eden.

"Tamam."

"Öyle mi?" diye
soruyor. "Evet," diye
onaylıyorum.

Neşeyle ciyaklıyor ve ben de kendimi utanç verici bir mutluluk dansı yaparken, çıplak ve her türlü kanla kaplı halde izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Vücudu benimkine çarpıyor ve beni ezici bir şekilde kucaklıyor. "Bu canını yakacak ama kabul et ki hayatımıza devam edebilelim. Güven bana," diye fısıldıyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum.

O gözden kaybolurken sıcaklığı içime akıyor, içimden geçiyor. Ani ve şiddetli, kemik derinliğindeki umutsuzluk ruhumu parçalıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, acı çığlığım değirmenin duvarlarında yankılanırken duygusal gerginliği bastırmaya çalışıyorum.

Bırakın çıksın, gömmeyin.

Kendimi bırakmaya zorluyorum, beni zihnimin içinde rehin tutan her şeyi serbest bırakıyorum. Annemi, Dennis'i, kayıp babamı. Tacizler, saldırılar, değersiz olduğumu hissetmek. Hiç bitmeyen suçluluk, utanç ve kendinden nefret etme duyguları. Nox'un vurulması. Amcasının hayatını kaybetmesi. Victoria'nın kaçırılıp işkence görmesi. Karnını yarıp öldürdüğüm kadın. Bunlar Johnson'ın bana olan saplantısı yüzünden oldu, bunlara ben sebep olmadım.

Acı yavaş yavaş azalıyor, gözyaşlarım sonunda kuruyor. Kendimi daha hafif hissediyorum, göğsümde bu ağırlık olmadan hiç olmadığı kadar derin nefes alıyorum. Tekrar ayağa kalkıyorum ve Ted'in kanının hâlâ tahtayı lekelediği yere doğru yürüyorum. Onu öldürdüm, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Tek dizimin üzerine çökerek parmaklarımı yerde gezdiriyor, vahşetimin bıraktığı oyukları hissediyorum. Diğer elim yanağımda geziniyor, çakısının açtığı kesiklerin hepsi iyileşmiş ama yemin ederim hâlâ hissedebiliyorum. Parmaklarımin altında, kusurların kaybolduğunu hissediyorum, ruhum üzerindeki hakimiyeti biraz daha azalıyor.

Telefonum bacağımda titreşirken cebimden *"Merhaba Sydney,"* diye bir ses geliyor. *"En sevdiğin korku filmi hangisi?"* Cep telefonumu pantolonumdan çıkarıp cevap veriyorum.

"Merhaba, Hayalet."

Hattan gelen bir hırıltı tüm vücuduma lezzetli karıncalanmalar gönderiyor. "Neredesin, küçük siren?"

"Bilmek istemez miydin?"

"Mmmmm, benimle oynama bebeğim." Kahretsin, seksle ıslanmış sesi bacaklarımin arasındaki bölgeye kötü şeyler yapıyor. Muhtaç bir gümbürtü uyanıyor

hemen, vücudum tepki vermek için eğitilmiş gibi.

"Ama çok eğlenceli. Büyük, kötü takipçi takıntısını bulamaz mı?" Alay ediyorum. "Mallory..." sesinin sert tınısı arzularımı ateşliyor.

milisaniye.

"Bence daha iyi bir soru... Neredesin?"

"Hâlâ ofiste," diyor, sesi bir anda yırtıcı Hayalet'ten normal neşeli Nox'a dönüşüyor.

"Oh, tamam. Sadece yürüyüşe çıktım. Birazdan evde olurum." "Tamamdır, hoşça kal, güzelim."

"Güle güle, şapşal."

Tıklayın.

Değirmene son bir kez daha bakıyorum, burada olan her şeyi içime çekiyorum ve içimden geçmesine izin veriyorum. Artık meydana gelen her korkunç şeye takılmıyorum. Tozlu zemini geçerek kapıya geri dönüyorum, kolu kavriyorum ve iterek açıyorum.

Ağır tahta aniden elimden kapıldı ve fırlatılarak açıldı, uzun boylu heybetli bir gölge tüm ışığı bastırdı. Çıkışımı engellerken göğsü kabarıyor. Gözlerinin orman yeşili parlak öğleden sonra ışığında maskenin ağzının altında parlıyor. Ellerindeki dövmele kollarına doğru yılan gibi kıvrılıyor ve siyah tişörtünün altında kayboluyor.

"Hayalet," diye nefes alıyorum, ne yapacağını nefes nefese beklerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Eli dışarı fırlıyor, boğazımı kavriyor ve nabzımı hızlandıracak kadar sıkıyor. Bana doğru yürüyüp bedenlerimizi aynı hizaya getirirken gülümsüyorum. Nox yakınımaya eğiliyor ve dilim maskeyi yalamak için dışarı fırlıyor.

"Çok pis," diye mırıldanıyor ve gülümsemem daha da artıyor, çünkü içimde sıvı bir sıcaklık birikiyor. Diğer eli maskenin önünü kaldırıyor, sonra ağzını benimkinin üzerine kapatıyor, varlığını yutuyor ve ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. Hayalet geri çekiliyor, maskesini tekrar yerine yerleştiriyor ve boğazımı serbest bırakıyor.

"Kaç," diye hırlıyor.

Bölüm OTUZ dokuz

Hayalet

"J sadece yürüyüşe çıktım" diyor. Evet, ama bahsetmeyi ihmal ettiği şey, doğrudan değirmene doğru yürüdüğü. Bu, kendini tesadüfen bulduğu sıradan bir yürüyüş değildi. Hayır, bilerek ayrıldı

değirmene doğru yürüdüm ve içeri girdim. İçeride neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama onun kan donduran çığlığını duyduğumda neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Kapıya doğru ilerlemeye başladığımda çığlığı başladığı gibi aniden kesildi. Onu içeride başına gelenlerden kurtarmak istedim ama bir şekilde buraya dönerek aradığı şeyi bulmak için yalnız kalması gerektiğini biliyordum.

Bugün tamamen ofise gitmeye niyetliydim ama neredeyse iki aydır ilk kez yalnızken ne yapacağını bilme ihtiyacına karşı koymak çok zordu. Onu o kadar yer varken buraya gelmeye iten şeyin ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Anılarıyla yüzleşmek ve şeytanlarını yatağa atmak istemiş olmalı. Nereden mi biliyorum? Yavaşça benden uzaklaşmasını izlerken gözlerinde bir parıltı var. Beden dilinde, buranın ağırlığı altında eziliyor olsaydı mevcut olmayacak bir güven. İyi olduğuna eminim. Buraya geri dönmek onun için iyi oldu. Tatlı ağzını çekiştiren sırtış bana artık korkmadığını ya da en azından şu anda korkmadığını söylüyor. Bu da planladığım şey için mükemmel bir çözüm. Aylar önce yemin ettiğim gibi, her kötü anıyı iyi bir anıyla değiştirme zamanı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor, boynundaki damar beklentiyle gümbürdüyor.

"Takip etmek kırılması çok zor bir alışkanlık bebeğim. Özellikle de bu kadar uzun süre mahrum kaldıktan sonra." İrkildim. Bunu söylediğime inanamıyorum.

"Bazıları kötü bir alışkanlığı bırakmanın en iyi yolunun bağımlılıktan vazgeçmek olduğunu söyler," diye yanıtlıyor solmuş siyah bando tişörtünü başının üzerinden çıkararak.

"Bu doğru olabilir, ama seni bırakmaya hiç niyetim yok, küçük siren. Şimdi değil, hiçbir zaman.

"Senin için kötü olsam bile mi?"

"Özellikle de benim için kötüsün." Oh, onun çok kötü olmasını istiyorum. Onun altımda, avuçlarım kığında çatırdarken sikim tarafından cezalandırıldığı görüntüsü beynimden geçiyor ve sikim zonkluyor. Kot pantolonumun üzerinden kendimi kavıyorum, yüzü kızarıırken gözlerim onunkilerle kilitleniyor. Gözleri omzumun üzerinden bir şeye kayıyor ve bakışlarını takip etmek için döndüğümde, değirmenin arka kapısına doğru fırlıyor.

Ne yazık ki onun için o kapı çivilenerek kapatıldı.

Gölgelerin arasında kayboluyor ama ben onu bekliyorum, devasa odanın ortasında durmak için hareket ediyorum. Uzun konveyörleriyle eski makineler, tur sezonu olmadığı zamanlarda dışarıdaki su çarkından sökülmiş bir şekilde kenarda duruyordu. Amcam her şeyi nasıl bir araya getireceğini biliyordu, böylece sorunsuz çalışıyordu. Bana sadece birkaç kez nasıl yeniden yapılacağını gösterdi, bu yüzden yeni yılda okul çocukları için tekrar kurulum zamanı geldiğinde bana yardım etmesi için birini tutmam gerekecek. Şimdilik tam bir Hayalet Avı modundayım. Neyse ki amcamın partiyle ilgili her konuda tuttuğu notlar, iş için tuttuğu notlardan çok daha kapsamlı, bu nedenle satıcıları ve DJ'i ayarlamak kolay bir süreç.

"Bu ne lan!" Mallory binanın arka tarafındaki karanlıktan çığlık atıyor ve ben kendi kendime kıkırdıyorum. Kaçış planı bozulmuştu ve bu yüzden bir sonraki hamlesini görmek için sabırsızlanıyorum. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, akli hiç bitmeyen karmaşık fikirlerle dolu.

Yeniden ortaya çıkmasını beklerken saniyeler dakikalara dönüşüyor ama çıkmıyor. Gidip onu aramak istiyorum. Gerçi onun istediği de bu, bu yüzden kılımı bile kıpırdatmıyorum. Bizi saran sessizliği dikkatle dinliyor, nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu yakalamayı bekliyorum.

Bir şey düşüyor, takırdayan bir ses ağır sessizliği bozuyor ve ona doğru ilerliyorum. Adımlarım hafif ama kasıtlı, ona doğru sessiz bir yol açıyor. Cebimden küçük bir el feneri çıkarıp açıyorum ve

alanı hızla aydınlatıyor. Yerde bir tahta diğerine yaslanmış, tahterevallı gibi bir aşığı bir yukarı sallanıyor ama Mallory görünürde yok.

Benden bu kadar çabuk kaçmasına imkan yok.

Arkamdaki ışık akışı dalgalanıyor ve sonra neredeyse tamamen karararak etrafı karanlığa gömüyor. El fenerimle etrafıma bakıyorum ve Mallory'nin gömleğinin ana kapının yanındaki pencerenin önünde asılı olduğunu görüyorum. Bu da ne böyle?

"Ah! Kahretsin!" diye fısıldıyor değirmenin içinde bir yerden kendi kendine ve ben gülümsüyorum. *Oh, tatlım, beni bu kadar kolay yenebileceğini mi sanıyorsun?*

"Karanlıkta mı oynamak istiyorsun bebeğim? İyi, hadi oynayalım" diye bağıyorum, ses etrafta yankılanıyor. Değirmen geniş, hem dereye erişim için bir alt katı hem de ofis ve dinlenme odası için bir üst katı var. Tam bir üst kat değil, daha çok asma katı olan kısmi bir üst kat. Ted'in kurbanlarının intihar süsü verilmesini sağlayan da buydu; kadınlar ikinci kattaki balkondan atlamış da olabilirlerdi, balkondan atılmış da... hep aynı kolay erişilebilir kırıktan sarkıyorlardı.

Solumdan bir gıcırta geliyor ve odanın diğer tarafına geçip ona yaklaşıyorum, ayağımı çark evine inen ilk merdivene koyuyorum. Gerçekten de su çarkının giriş kapısından sürünerek dışarı çıkmaya çalışır mıydı? Muhtemelen hayır.

Hafif bir sürtünme sesi dikkatimi çekiyor ve ona doğru dönüyorum. Işığımın zayıf huzmesi, değirmenin tam karşı tarafındaki karanlıkta merdivenlerden yukarı doğru kaybolan ayağının görüntüsünü yakalıyor. *Seni buldum.*

"Karanlıkta saklambaç mı oynamak istiyorsun, küçük siren? Hayaletlerin orada gizlendiğini bilmiyor musun? Gölgeler arasında görünmeden hareket ederler." Alay ediyorum.

Muhtemelen hiç gelmeyecek bir cevap beklerken, sessizce değirmene doğru koşuyorum. Merdivenlerin dibinde dururken, onun köşeye sıkıştığını biliyorum. Bu düşünce beni kesinlikle heyecanlandırıyor. Ağırlığının altında ahşap gıcırdayarak ve inleyerek eski merdiveni yavaşça çıkıyorum. "Dışarı çık, dışarı çık, her neredeysen bebeğim." Şarkı söylüyorum.

Mallory dudaklarını sıkı sıkı kapalı tutuyor, konumunu ele vermeye cesaret edemiyor. Bunun beni kızdıracağını, onun için açlıktan ölmeme neden olacağını biliyor. Kaçınılmaz olarak onu yakaladığımda o küçük şaşkınlık soluklarını, nefes nefese kalışını ve sinirli yenilgi çığlıklarını duymak istiyorum.

"Mall-oryyy," diye sesleniyorum ürkütücü bir şekilde, ses boşlukta yankılanıyor.

Hala cevap yok.

Tamam, bu da ne?

Nerede bu kız?

Hışımın ilk odaya giriyorum, kapıyı öyle bir açıyorum ki duvara çarpıp bana doğru geri sekiyor. Onun burada olmadığını hemen anladım. Hiçbir şey bozulmamış, kalın bir toz tabakası her yüzeyi kaplamış ve eğer bu odaya girmiş olsaydı kapının açıldığını duyardım.

Asma kattan diğer odaya doğru ilerliyorum. Sessizliği bir kıkırtı bozuyor ama nereden geldiğini anlayamıyorum. Tavanın mimarisiyle ilgili bir şey sesi dışarı atıyor ve burada tek başınıza devriye gezerken bu biraz sinir bozucu.

Sola dönüyorum... sonra sağa... el fenerimi dar alanda gezdiriyorum. Burada eski ofis mobilyaları ve Hayalet Avı için kutu kutu süslemeler var. Çevremde insansı bir gölge hareket ediyor ve ona doğru ilerliyorum.

"GOTCHA!" Sıkışık alanı aydınlatırken feryat ediyorum.

Bu Mallory değil, sadece kesinlikle hareket etmeyen animatronik bir zombi heykelciği. Yansıyan ışık gölgeleri kaydırarak gözlerimin bana oyun oynamasına neden oluyor. Bu yüzden kendimi aptal gibi hissediyorum.

Alanın geri kalanını hızlıca ve iyice arıyorum ama Cadılar Bayramı dekorunun içinde saklanmıyor... Bu da diğer ofiste olması gerektiği anlamına geliyor... Köşeye sıkışmış ve benden kaçamıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti daha yayılıyor. Elim kapı kolunu çevirirken, onu tekrar altıma almanın beklentisi aletimin ucundan sızıyor. Kapıyı yavaşça iterek açıyorum, yavaşça sallanıyor, devasa bedenim kapı aralığını doldururken menteşeler harekete karşı koyuyor. "Eğer kendi isteğinle dışarı çıkarsan, sana biraz daha yumuşak davranacağım." Bunu söylerken hiç de ciddi değildim.

Hiçbir şey.

Havasız odadan tek bir ses bile gelmiyor.

"HA!" Mallory'nin abartılı kahkahası arkamdan geliyor. Değirmenin ana kapısının yavaş yavaş kapandığını görmek için tam zamanında döndüm.

Oraya nasıl indi?

Batan güneşin yere düşürdüğü parlak ışık huzmesi, kapının çarpma sesi binanın içinde çınlarken kayboluyor. Kör edici güneş ışığı bir anda görüşümü bozuyor. Sendeleyerek merdivenlere geri dönmeye çalışırken kolumu gözlerimin üzerine atıyorum,

Görüşümün netleşmesini bekleyerek değerli dakikalarımı boşa harcama zahmetine girmiyorum. Parmaklığı buluyorum ve kas hafızamın beni basamaklardan aşağı hızla taşınmasına izin veriyorum.

Ana girişe doğru dönüyorum, Mallory'nin gömleği asılı olduğu kancadan düşerken pencereden sızan güneş ışığı bir kez daha gözlerimi kör ediyor. Göz bebeklerimin alışması için zaman tanımaya çalışarak parlak ışıktan uzaklaşıyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda Mallory karşımdaydı. Onu bu kadar yakından görmek beni sarsıyor ve geri çekiliyorum.

"Aptal Hayalet, sirenlerin karanlıktan hoşlandığını bilmiyor musun? Bu şekilde bir adamı ölüme çekmek daha kolaydır," diye alay ediyor. Onun tarafından büyülendim. Oyunu bana çevirdi ve ben bunu fark etmedim bile.

Avuç içleri göğsümde geziniyor ve ağırlığını üzerimde hissetmek için bedenini kendime çekiyorum. "Ölümümle sonuçlansa bile seni her yerde takip edeceğim," diye fısıldıyorum. Gözleri hayranlıkla parlıyor, sonra sikimi klitorisine sürttüğümde nefesi kesiliyor.

Mallory maskeyi yüzümden çekip yere bırakıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve ağzımı kendi ağzıyla buluşturmak için aşağı çekiyor. Dizlerimi bükmeyle, kalbimi üç beden büyütmeyle ya da verdiği his yüzünden beni mezara sokmakla tehdit eden bir öpücük bu. Sanki yeniden *biz olmuşuz* gibi. Ellerimi kalçalarından kışına doğru kaydırırken dili benimkine karışıyor, pantolonunun kumaşını aşağı doğru kaydırıyorum.

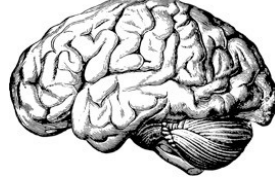
Kusursuz teni açgözlü dokunuşuma maruz kaldığında, kışını kavlıyor ve tokatlıyorum, aç öpücüğümle arzu iniltisini yutuyorum. Onu tutuşum sıkılaşıyor, bir yanım onu bir hayvan gibi parçalamak istiyor, kurtulmak için pençeliyor. Ne yapacağımı düşünmekten kafam o kadar dağılmıştı ki parmaklarının fermuarımı çektiğini fark etmedim. Pantolonumu kalçalarımın altına itiyor, dizlerinin üzerine çökerken dudakları benimkilerden ayrılıyor.

Öpücükleri beni nefessiz bırakıyor, tıpkı önümde diz çökmüş, ucumda parlayan prekumu tatmak için dilini dışarı çıkarmış görüntüsü gibi.

Sonra, gerçek bir siren gibi, beni yutuyor.

KIRKINCI Bölüm

MALLORY

I Nox'u karanlıkta takip etmenin içimde yeni ve ilgi çekici bir şeyler uyandırdığını inkar edemem. Onun şoku ve şaşkınlığı baş döndürücü bir afrodizyaktı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim -kurnaz ve kontrollü. Ona karşı bir üstünlüğüm vardı ve o bunun farkında bile değildi. İçimdeki heyecan onu korkutmak, şaşırtmak, ona gerçekte neyden yapıldığımı göstermek isteyinceye kadar arttı ve büyüdü. Özlemini çektiğim, kontrolün bende olmasından aldığım o yüksek haz nihayet besleniyordu. Bir türlü k a ş ı y a m a d ı ğ ı m kaşıntı bir anlığına kayboldu. Ama dizlerim kirli ahşap zemine çarptığında bir intikamla geri döndü.

Ona, ağızımdaki sikine, deliciliğinin dilimin üzerinden boğazımın arkasına doğru kayışına odaklanmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Göğsümdeki yanmayı bastırmak için daha fazlasına ihtiyacım var. Bu beni onu memnun etmekten alıkoyuyor, ki şu anda gerçekten yapmak istediğim tek şey bu. O kadar heyecanlıyım ki, altımda bir su birikintisi olduğuna eminim, ama bunun bir önemi yok, hala sadece yarısındayım.

Dilimi sikinin tepesinde dolaştırıyorum ve o inliyor. Bu gırtlaktan gelen erkeksi bir gümbürtü ve daha fazlasına ihtiyacım var, benim yüzümden daha fazla parçalanmasına. Onu boğazımın arkasına götürüp orada tutarken dişlerimi hafifçe şaftı boyunca sürüklüyorum. Aleti kalınlaşıyor ve nabız gibi atıyor, boşalmaya o kadar yakın ki tadını alabiliyorum. Dudaklarından bir ses daha dökülüyor ve ağızımı hızla sikinden kaydırıyorum, bitirmesine izin vermiyorum.

Nefes nefese, gözleri şehvet dolu, vücudu serbest kalmanın eşiğinde gergin. Nox nefes alışını düzene sokmaya çalışıyor ve ben de kaslarının yavaşça gevşemesini izliyorum.

Ağızı açıldı, eminim bana iyi olup olmadığını soracaktı ama mesele bu değil. Sarmal olmaya başladığım için derin boğazlamayı bırakmadım, bıraktım çünkü bir değişiklik için onu kenara çekecek kişi ben olacağım.

"Bebeğim..." Sesi endişeli ve dürüst olmak gerekirse, eğer edepsiz konuşmuyorsa hiç konuşmasını istemiyorum. Şaftını kavırıyorum, dilimi tekrar hassas ucunun üzerinde gezdiriyorum. Onu yavaşça sarsarken vücudunu bir ürperti sarıyor, onu tekrar yavaşça ağzıma çekerken orman yeşili gözleri benimkilere kilitleniyor.

Üzerindeki değişime tanık oluyorum. Bunu daha önce de görmüştüm ama bu şekilde değil, Nox'un aleti yüzümdeyken değil. *Çünkü sana yalan söyledi, diye geveliyor* bilinçaltım. Onun şirret yorumunu görmezden geliyorum... doğru olsa bile. Artık ondan da gerçekleri saklıyorum.

"Mallory," diye hırlıyor.

"Hmmm," diye mırıldanıyorum uzunluğunun etrafında, hala işkence gibi yavaş bir ritim tutuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesi derin, gözlerindeki karanlık vücudunun her bir parçasına işliyor. Ona boyun eğmek mi yoksa onunla yüzleşip onu fethetmek mi istiyorum?

"Tanrım, küçük siren, bunu yapmaya devam et," diye fısıldıyor ben sikini boğazıma kadar sokup çıkarırken. Kalçaları hafifçe sallanmaya başlıyor, onu emme şeklimle itişlerini zamanlıyor. Tekrar yaklaşıyor ve içimde kötü niyetli küçük bir tomurcuk kök salmaya başlayınca kendimi onun sikinden kurtarıyorum. Çıkardığı hüsrana kükremesi o kadar sıcak ki, yemin ederim kalçalarımı ıslatıyorum. Tişörtünü yırtıp atmasını izlerken sıcaklık içime vahşi bir orman yangını gibi yayılıyor. Kelimenin tam anlamıyla yırtıyor. Ortasından yırtıyor ve kalan parçaları vücudundan çekip çıkarıyor. *Hassiktir!* Ağzımdan kaçmak isteyen kıkırdamayı bastırmak zorundayım çünkü az önce aklını kaçırmaya neden oldum. Onunla işim bittiğinde içinde olduğunu iddia ettiği o canavarı kedi yavrusu gibi mırıldanır hale getireceğim.

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, "Yüzüme otur," diye fısıldıyor dudaklarıma, beni nazık bir öpücükle yakalamadan önce. Kısa bir öpücüktü ama kalp çarpıntısından daha az değildi.

"Ne?" diye sordum. Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Otur. Benim. Siktiğimin. Face," diye homurdandı.

"Ama..."

"Şimdi, Mallory," diye hırlıyor.

Bana emir vermeye çalışıyorsun, değil mi? Öyle bir şey olmayacak.

"Yap beni," diye alay ediyorum.

Kendini bana doğru fırlatıyor, vücudu benimkini boğarken beni ahşap zemine çarpıyor. Gevşek bağlanmış botlarımı teker teker çıkarıp ben nefes almaya çalışırken bir kenara fırlatıyor. Kısa süre sonra tozluklarım da onlara katılıyor ve eskiden sütyenim olan şeyin kalıntıları, o boku tam ortasından yırttı. O kadar agresif bir şekilde çekip çıkardı ki, askıları zaten sıcak olan tenimi yaktı. Nox'un ağzı meme ucumun etrafında kapanırken, sikini içime soktu ve boğazımdan bir çığlık kopardı. Beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken yakalamayı başardığım nefesi alıyor, orgazmım da aynı hızla yaklaşıyor. Sonra uzun aletini içimden çekip çıkarıyor, beni ıslak ve coşku uçuşumunda titrer halde bırakıyor.

"Seni pislik," diye bağıriyorum.

"Dediğimi yap, ben de sana arzuladığın orgazmı yaşatayım."

"Tamam."

Yere uzanıyor ve ben vücuduna doğru sürünmeye başlıyorum. Aleti göğüslerimin arasına sürtünüyor ve bunu yapmak zorunda olmadığımı, onun iradesine boyun eğmek zorunda olmadığımı fark ediyorum. Eğer ondan orgazm olmak istiyorsam, bunu istediğim gibi yapacağım. Kalçalarının üzerinde gezinmeye başladığımda, sikine gömülüyorum.

"Hayır... Siktir... Mallory," diye homurdandı. "Neden hiç dinlemiyorsun?"

Islak amcığım onu tamamen kapladığında diğer itirazları çözüldü. Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor. Dilinin harika hissettirmeyeceğinden değil, ama istediğim her şeyi yapmak ve taleplerini yerine getirmemek başka bir tür heyecan verici. Ben ona yavaşça binerken parmak uçları kalçalarımı sıkıyor. Altımda ona bakmak, bana boyun eğen bir adamın bu canavarı, şu anda kontrol ihtiyacını doyurmak için yeterli.

"Sikeyim Mal, boşalsan iyi olur çünkü daha ne kadar dayanacağımı bilmiyorum."

Kalçalarımı döndürüyorum, "Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın." "Öyle mi?"

Ona doğru eğilip elimi boynuna doluyorum. "Evet, öyle." Nox şeytanca gülümsüyor, gözleri geriye kayıyor ve ben boğazının kenarlarına hafifçe baskı uygularken kirpikleri dalgalanıyor.

"Siktir, bebeğim, lütfen." diye inliyor, kalçalarını altımdan yavaşça sallıyor.

Parmakları kalçalarımın sıkışıyor, vücudum geriliyor, amımı ağlatan her kası vurguluyor. "Sakın buna cüret etme Ghost, henüz değil." Dudaklarım onunkilere değiyor ve öpüşmemizi mühürlemek için doğrulmaya çalışıyor. Onu geri itiyorum

Boğazına kadar sokuyorum ve inliyor. Aletinin üzerinde yükselip alçalırken ağzımı onunkinin hemen üzerinde gezdirerek, "Beni bekle, çok yakınım" diye fisıldıyorum. Elleri tenimde gezinirken, kontrolü geri almaya çalışarak kıcımlı kavramak için hareket ederken, zar zor kendini tutuyor. "Terbiyeli ol yoksa seni kelepçelerim memur bey."

"Mallory, bebeğim, lütfen boşalmama izin ver. Seni doldurmama izin ver." Dudaklarından dökülen yalvarışlar karşısında amım titriyor ve sırf onun yalvarışlarını dinlemek için orgazmımı geri çektiğimi biliyorum.

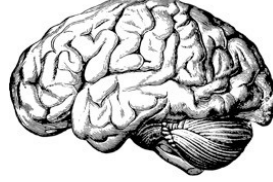
"Sadece biraz daha Nox, çok iyi hissediyorsun, bunun bitmesini istemiyorum."

Eli kıcımdan ayrılıyor, saçlarımın arasına giriyor ve beni ağzıyla buluşturmak için çekiyor. "Sen ve ben asla bitmeyeceğiz," diye dudaklarına yapışıyor. Beni sıkıca tutarak, dili benimkiyle dans ederken beni alttan sertçe sikiyor. Orgazmım bana çarpıyor, vücudum içten yanarken boğazımdan bir çığlık koparıyor, her sinir ucu sistemimden fırlayan zevkle patlıyor. Nox kendi doruk noktasına ulaştığında kendini içimde derinlere sürüklüyor, derin iniltisi varlığında yankılanıyor. Beni göğsüne bastırırken siki içimde sarsılıyor ve seğiriyor.

Öforik sis dağıldığında, parmaklarının omurgamı aşağı yukarı okşayan ince hissi beni artık alışık olmadığım bir huzur duygusuna doğru çekiyor. Sakin hissediyorum... Düzgün. Kasırga sonrası okyanus gibi, su o kadar durgun ki cama benziyor. Hâlâ bir şeyin gelip bu yanılsamayı bozabileceğinin farkındayım ama onun bedeninin benimkiyle sarmaş dolaş olduğu şu anda bunu daha az önemsiyorum.

Bölüm Kırkbir

MALLORY

D Victoria'nın evinin kapısına gergin bir şekilde bakarken, saç çizgimde biriken teri okurken içim içimi yiyor. Ona ulaşma dürtüsü son zamanlarda zihnimi sürekli rahatsız ediyordu. Her gün biraz daha iyi hissediyorum... daha hafif ve daha az canı. Kendime duyduğum nefretin azalması, özlem tohumlarının kök salmasına ve endişe verici bir hızla çiçek açmasına yol açıyor. En iyi arkadaşımı özlüyorum; gülüşünü, alaycılığını, açık sözlülüğünü, kaburgalarımı kıran kucaklamalarını. Genelde bu duyguları bastırabiliyorum.

Uzak durmamın onun için daha iyi olduğunu biliyorum, ben sadece ona olanları hatırlatıyorum. Ancak bugün, hızla aşınan temellerimi görmezden gelmek imkansızdı.

dostluk ve kurtarabildiğim her parçayı kurtarma dürtüsü.

Postaneye uğrayıp postalarımı aldıktan sonra arabamda oturup boş gözlerle telefonuma bakıyor, çalması ve hattın diğer ucunda Victoria'nın olması için dua ediyordum. Ama zihin kontrol gücüne sahip olmadığım için bu gerçekleşmedi. Onu kendim aramak için yeterli cesareti toplamaya çalıştım ama başaramadım. Görmezden gelinme ya da yüzüme kapatılma korkusu beni engelledi.

Eve dönerken, Lennox'un evinde yaşadığı sapağı geçtim. Hiç düşünmeden direksiyonu kırdım ve yolun ortasında bir u dönüşü yaptım. Arkamdaki sürücünün müstehcen bir hareketini hak ettim. Şimdi arabamda oturmuş, caddeye park etmiş, kapıya yaklaşabilmek için içimdeki belalıyı yönlendirmeye çalışıyorum. Ancak, gerçekten derin bir uykuya dalmış olmalı çünkü endişeden titriyorum.

Haber vermeden evine gitmek ilk başta iyi bir fikir gibi göründü. Ani bir karar olsa bile tam olarak düşünmemiştim. Düşündüm ki belki

Gerçek varlığım beni görmezden gelmesini zorlaştıracaktı. Ne yazık ki, sanırım yanılmışım. Benden nefret ettiğini ve beni bir daha asla görmek istemediğini söyledikten sonra kapının yüzüme kapatılmasındansa yüzüme kapatılmasını tercih ederim.

Derin ve sakın bir nefes alarak araçtan çıkıyorum. Vücudumu saran endişe sarsıntılarıyla titrek bacaklarımın üzerinde yürüyerek kapıya yaklaşıyorum.

Tak tak. Tak.

Botlarımın tabanları üzerinde ileri geri sallanarak gergin bir şekilde bekliyorum. İçeriden boğuk sesler geliyor ama hala kimse kapıya gelmiyor. Greyson'ın burada olup olmadığını bilmiyorum ama Nox işe gittiği için Memur Smith'in de orada olacağını düşündüm.

Ter ensemden aşağı süzülürken, endişem bir kapının eşiğinde gereğinden uzun süre durmanın garipliğiyle savaşıyor. Serin Eylül esintisi vücuduma bir ürperti gönderiyor.

Ding dong.

Zili çalışıyorum ve içimden gelen dönüp kaçma isteğini görmezden geliyorum.

"Git buradan, Mallory." Victoria'nın aramızdaki kapıdan boğuk çıkan sesi sertti. Ciddiydi. İtiraz etmek, özür dilemek ya da herhangi bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sesim çıkmıyor. Sanki beynim ne zaman susmam, ne zaman kendimi tutmam gerektiğini kalbimden daha iyi biliyor.

Yenilgiye uğramış bir şekilde dönüp, patika yoldan arabama doğru yürüyorum. Arabama yaklaşırken gözlerim acıyor ve kaldırım bulanıklaşıyor. *Kendine hakim ol, Mal.* Kapıyı açıp direksiyona geçiyorum. Çelimsizce yeniden inşa edilmiş dikişlerim parçalanmadan önce buradan defolup gitmeliyim.

Şehrin diğer ucuna kısa bir yolculuk yaptıktan sonra, arabayı yoldan görünmeyecek şekilde evin arka tarafındaki virajı dönerek garaj yoluna çekiyorum. Buraya dönerek ne bulmayı umduğumu bilmiyorum. Sadece yalnız kalabileceğim bir yere ihtiyacım var. Nox'tan saklandığımdan değil, onu seviyorum. Ama onun etrafında olmak, düşünmek bir yana, nefes almayı bile neredeyse imkânsız hale getiriyor. O kadar ateşli ve muhtaç oluyorum ki, gün batımına kadar onun şişko, delikli aletini sürmek istiyorum.

Yine de bu bok yığınının üstesinden gelmek zorundayım ve o her zaman yanımdayken, bana yardım etmeye veya destek olmaya çalışırken bunu yapamam. Onun varlığı beni duygusal olarak yükseltiyor, bu yüzden Johnson'la sadece uykumda yüzleştiğimi veya zararsız bir şeyle tetiklendiğimi fark ettim. Yalnız kalmaya, kendim için iyi olan bir hızda olayları kendi yöntemimle çözmeye ihtiyacım var. Nox vurulduktan sonra onunla ilgilenmek ve endişelenmek için o kadar çok zaman harcadım ki, kendimle ilgili her şeyi görmezden geldim.

geçti. Sonunda, her şey hissetmeme izin verebileceğim kadar sessiz ve istikrarlı.

Küçük siyah arabamdan iniyor, ailemin terk edilmiş evinin bakımsız arka bahçesini kaplayan uzun otların arasından ilerliyorum. Kapının kilidini açıp kapıyı salladığım anda anılar bana saldırıyor. Dennis beni tabureden iterken mutfak zemininin soğuk fayansları beni karşılamak için acele ediyor. Annemin avuç içi yanağımda çatlıyor, ardında acı ve utancın sıcak sızısını bırakıyor. Victoria'nın "Git başımdan Mallory," sesi neredeyse çorak olan evde yankılanırken Johnson'ın hırıltılı kahkahası kulaklarımda çınlıyor. Belki de buraya gelmek bir hataydı. Ağırılığın tekrar üzerime çöktüğünü hissediyorum, ciğerlerime tam bir nefes almamı engelleyen bir yanma hissiyle göğsümü daraltıyor. *Bırak gitsin*, diye mırıldanıyor bilinçaltım.

Taşınırken yanıma bazı şeyler aldım: küçük ev aletleri, çatal bıçak takımı, sehpa ve Civic'te kolayca taşıyabileceğim diğer küçük şeyler. Ancak kendi eşyalarımı biriktirmeye başladığımda, ailemin eşyalarını evlerine geri götürdüm. İlk başta, bana haber vermeden ani bir tatile çıktıkları için tüm eşyalarını çaldığımı düşünmelerini istemedim. Ama şimdi... Öldüklerine dair elimde hiçbir kanıt olmasa da, gittiklerinden eminim.

Parmaklarım sağımdaki kahve sürahisinin sapına dolanıyor. Hayatımın içine düştüğü karmaşa yüzünden çılglık atma ve saldırma dürtülerimle savaşmaya ve onları bastırmaya çalışıyorum. "Sadece at, kötü bir şey olmayacak." Kendi kendime fısıldıyorum. "Belki kendini daha iyi hissedersin. İçinde hissettiklerinin fiziksel bir tezahürü gibi bir şey." Cezveyi makinenin üzerindeki yerinden kaydırıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Lavabonun arkasındaki kirli beyaz fayansla çarpışıyor, temas ettiği anda patlıyor ve her yere küçük cam parçaları gönderiyor.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Benim bile olmayan bir şeyi yok etmiş olmam umurumda değil. Kötü, suçlu, utanç verici ya da herhangi bir şey hissetmeliyim. Ama hiçbir şey yok ve bu gerçek beni daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. Benim neyim var böyle?

Kahve makinesi tezgâhın üzerinden süpürüldü ve botumun altında son buldu. Sırada tost makinesi var. Onu küçük odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve buzdolabına çarparak metalde büyük bir göçük bırakıyor.

Öfke içimi yakıyor. Başka bir ailem olsaydı böyle olmazdım, gerçekten başka biri daha iyi olurdu. Belki de biyolojik babam annemi ve beni hamileyken terk etmeseydi beni kurtarabilirdi. Beni görecektir ve babalık içgüdüsünün devreye girmesini sağlayacak kadar uzun süre yanımda kalsaydı hayatım farklı, muhtemelen daha iyi olabilirdi. Bu korkunç lanet evin üzerine yıkım yağdırırken daha fazla umutsuzluk ruhumun dokusunu parçalıyor.

Annemle babamın yatak odasına doğru ilerleyip kapıyı tekmeleyerek açıyorum. Hızla sallanıyor, duvara bir göçük bırakacak kadar kuvvetle çarpıyor. Metal bir sopa ahşap zemine çarpıyor ve ayaklarımın dibine yuvarlanıyor. *Duvara dayanmış ve çarpan kapının şiddetiyle düşmüş olmalı*, diye düşünüyorum kendi kendime. Başka bir şey düşünmeden onu elime alıyorum. Odanın içinde ilerlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, sopayı başucu lambasına doğru savuruyor ve parçalanmış kalıntılarını yandaki duvara fırlatıyorum. Sopayı parçalanmaya başlayana kadar tekrar tekrar yan sehpaye indirdiğimde göğsümdeki yanma şiddetleniyor. Başka bir çıkışa ihtiyacım var, bu anlamsız yıkım yardımcı olmuyor. Sopa'nın yükselip alçalması yavaşladıkça zihnim dolaşüyor. Belki de eve giderken bir şişe şarap almalıyım, en azından bir süreliğine unutmama yardımcı olabilir. Ancak Victoria'yla benim evimde geçirdiğimiz kızlar gecesinin anısı beni alkol fikrinden çabucak uzaklaştırıyor. Bu yüzden hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağımı biliyorum. Aklımdan geçenler yüzünden yeni bir acı dalgası üzerime çöküyor ve onu bir kez daha masanın üzerine çıkarıyorum.

Başka bir şey olmalı. Eminim bir doktora gitsem, yardımcı olabilecek bir tür hap için reçete alabilirim, ancak bu Nox'a kötü yansıyabilir. Bana antipsikotik ilaçlar yazıldığı için bir dedikodu çıkmasını istemiyorum ya da daha kötüsü... üç günlük zorunlu bir psikolojik değerlendirme. Annemle babamın odasına hızlıca bir göz attığımda bakışlarım annemin uyuşturucu malzemeleriyle kaplı şifonyerine takılıyor. Bonglar, sarma kağıtları, pipolar ve kullandıklarını gördüğüm diğer esrar içme aletleri. Hiç ot içmedim ama insanı sakinleştirdiğini biliyorum. Daha iyi hissetmeme yardımcı olabilir mi? Daha dengeli ve daha az gergin? Tanık olduğum kötülüğü unutturabilir miydi? İçimde çiçek açtığını hissettiğim karanlığı? Sanırım denemeye değer. Ailemin her şey için lensleri vardı. Eğer esrar işe yaramazsa, eminim o çevreden biri, dedikodu treni tüm kasabayı dolaşmadan benim için bazı ilaçlar bulabilir.

Tekrar düşüncelerimin içinde kaybolurken, sopa yanımda asılı duruyor. Komodinin kırık parçaları nihayet parçalanarak yere düşüyor. Birden fazla küçük gümbürtünün sesi sessiz alanda yankılanıyor, nefesimin ağırlığını ve kulaklarımdaki gürleyen nabzı kırıyor. Sopyı bırakarak ahşabı parçalara ayırdım ve inceledikten sonra parçaları bir kenara attım. Görünüşe göre komodinin arkasında gizli bir bölme vardı. Yatağın Dennis'in tarafında olması ilgimi çekti. *Ne saklıyordun üvey baba?*

Diz çökerek enkazı temizliyorum ve ortaya bir yığın kâğıt parçası ve üç cep telefonu çıkıyor. Notların hepsi açıkça uyuşturucuyla ilgili. Teslim alma ve bırakma zamanları ile birlikte bir konum. İsim yok, sanırım yasadışı bir şey söz konusu olduğunda bu beklenen bir şey. Telefonlardan ikisi eski kapaklı telefonlar ve patlamam onları yok ettiğinden beri tamamen işe yaramaz durumdadır. Son telefon, ekranı korumak için kapaklı sert bir koruyucu kılıf içinde. Onu açtığımda bir kâğıt parçası kucağıma düşüyor. Telefon daha yeni ama açılmıyor. Neyse ki eski bir şarj kablom var ve bu kablo işe yarayacaktır. Belki Dennis'in bana saldırmayan arkadaşlarından birinin numarasını bulabilirim ve rahatlamak için bir şeyler alabilirim.

Kâğıt parçasını alıp ters çeviriyorum.

Şella ;

sss-b6b-be26

Belki de bu telefonun şarj olmasını beklemek zorunda kalmayacağım. Ayağa kalkarak evin içinden arabama doğru ilerliyorum, enkazı arkamda unutarak. Yürürken numarayı çeviriyorum, telefonu kulağıma götürüyorum ve arka kapıyı kilitlerken omzumla yerinde tutuyorum. Zil sesi kesildiğinde sürgü yerine oturuyor ve derin, hırçın bir ses "Mesaj bırakın" diyor. Kaba ses mesaj bırakın dese de, ifadenin tonu ağır bir şekilde *siktirip gitmeyi* ima ediyor.

Telefonu kapattıktan sonra arabaya yönelip sürücü tarafına geçiyorum. Orta bölmeyi açıp eski şarj aletini çıkarıyorum ve Dennis'in telefonuna takıyorum. Bellamy'nin numarasını orta konsola yerleştirip kapağı kapatıyorum. Açılmasını beklerken, kendi telefonumda zaman öldürüyorum. Nox'tan gelen bir "Nasılsın?" mesajı mesajlarım arasında açılmadan duruyor ve onu görmezden gelmeyi seçiyorum.

Dürüst olmak gerekirse nasıl olduğumu bilmiyorum. Zar zor mu dayanıyorum? Anılarımdan biraz olsun kurtulmak için uyuşturucuya mı yöneliyorum? Doyurmanın tek bir yolunu bildiğim göğsümdeki yakıcı dürtüyle mi savaşıyorum? Bunların hiçbirini ona söyleyemem, onun yerine postayla gelen bir siparişimin durumunu kontrol ediyorum. Bir kitap mı? Evet, öyle. Ana kadın karakterin, cinayete teşebbüs ve saldırıya uğramasına ve kardeşinin öldürülmesine katılan herkesten intikam alması etrafında dönüyor. Ayrıca davasında çalışan FBI ajanına aşık oluyor, bu yüzden biraz eve yakın bir yere çarpıyor. Dürüst olmak gerekirse, okumak için sabırsızlanıyorum. Dennis'in telefonu hızla yanıyor ve ben de kuş oyunumu bırakıp telefonda gezinmeye başlıyorum. Tanıdığım bir isim olan Randall'a rastlayınca ve ikinci çalışta cevap veriyor. "Dennis! Hangi cehennemdeydin adamım?"

"Bu Dennis değil," diye cevap veriyorum midemde bir endişe kıvranırken. Daha önce hiç uyuşturucu satın almamıştım ve yasaları çiğneme düşüncesi beni tedirgin ediyor. Açıkçası, cinayetle bir sorunum yok. O kadar kırıldım ki, bu çok saçma.

"Mallory?" diye sorar. "Evet."

"Neye ihtiyacın var, tatlım?" Lanet olsun. Bana öyle deme. "Biraz ot almak istiyorum."

"Öyle mi? Merak etme, Randy sana iyi bir iş ayarlar. Nakit getir, sana saati ve adresi mesaj atarım."

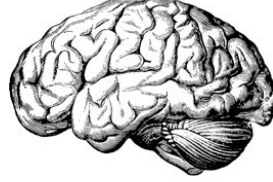
"Tamam."

"Yakında görüşürüz, şekerim." Lanet olası BARF!

Tıklayın.

Bölüm Kırk iki

MALLORY

S Bir uyuşturucu evi olduğu belli olan bir binanın önünde durarak, kapıya gidecek kadar aklımı toplamaya çalıştım. Randy sonunda bana adresi gönderdiğinde, şehre doğru yola çıktım. Bunun ötesinde daha büyük bir şehir daha var.

ama oraya gitmek için hiçbir nedenim yok. Crystal Creek'te bulamadığım her şey Corpsewood'da var.

Ben insanlardan hoşlanan biri değilim. Kalabalıktan hoşlanmam ve evden çıktığınızda karşılaştığınız küstahlık ve aptallık miktarı çileden çıkarıcıdır. Bu yüzden mümkün olduğunca eve yakın olma eğilimindeyim.

Telefonum cebimden bip sesi çıkarıyor. Arayan yine Nox, uzun süren sessizliğimden dolayı endişeleniyor. Arıyor ve telefonumu kapatmadan önce zil sesinin bitmesini bekliyorum. *Kapatmak için kaydırduğım*da, arka ışık sönmenden önce isminin bir kez daha ekranı aydınlattığını görüyorum. Ben tam bir pisliğim. O bunu hak etmiyor. Kanallarımdan taşmakla tehdit eden gözyaşlarımı geri iterek kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Ön kapı açılır. Randy satış yapmak için sabırsızlanıyor ya da evinin önünde duran arabadan rahatsız olmuş olmalı. Telefonumu torpido gözüne koyduktan sonra kapıları arkamdan kilitleyerek araçtan çıkıyorum.

Evin girişinden geçip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Evin düzeni ürkütücü bir şekilde ailemin evine benziyor: sağda oturma odası, hemen ileride mutfak ve sanırım koridorun solunda yatak odaları. Randy oturma odasındaki yıpranmış, kahverengi, deri kanepede oturuyor, yağlı kahverengi saçları kafasının arkasından aşağıya doğru iniyor ve kanepenin arkasından sarkıyor. "Buraya gel ve bana ne istediğini söyle.

bütün gece var," diye kaba bir şekilde tersliyor, ne kadar yakın olduğuma göre biraz fazla yüksek sesle. Ona doğru ilerlerken aramızdaki sehpanın uyuşturucuyla kaplı olduğunu görüyorum. Beyaz toz, taşlar, her renkten haplar, şeffaf sıvı şişeleri ve çeşitli boyutlarda ot torbaları. Eğer ot işe yaramazsa, bana istediğim her şeyi ayarlayacak doğru adamı aradığım kesin.

"Bunlardan biri ne kadar?" Çok küçük bir çantayı göstererek soruyorum. "Elli," diye homurdandı. Elli dolar mı? Şaka mı yapıyor?

"Ciddi olamazsın?"

"Öyleyim," bataklık rengi gözleri kısılmış, oturduğu yerden beni değerlendiriyor.

"Keşke buraya kadar gelmeden önce bana fiyatları söyleseydiniz."

"Sormadın ki." Haksız değil ama bu kadar küçük bir şeyin bu kadar pahalı olmasını beklemiyordum.

"Zamanınızı harcadığım için özür dilerim." Kapıya doğru ilerliyorum.

"Sizi içeri almak bana bir satışa daha mal oldu ve şimdi bir şey var mı?" Hırıltılı sesi damarlarıma korku enjekte ediyor ve bir milisaniye boyunca kapıya doğru hamle yapıp yapmamayı düşünüyorum. Anahtarlarımı sol elimin parmakları arasına sıkıştırarak kendime bir çeşit koruma sağlıyorum. "Ya bir şey satın al ya da senden tüm bu zamanıma değecek bir şey alacağım."

Tehdidi bana çarpıyor ve beni Johnson'la geçirdiğim zamana geri götürüyor. Bu lanet adamların hepsi aynı. "Tamam. Elli dolarlık çantayı alacağım," diye bağıyorum, beni buradan daha hızlı çıkaracak her şeyi yapıyorum.

Randy ayağa kalkıyor ve masanın üzerinden eğilerek gezegendeki en küçük kilitli poşeti alıyor. O önümde dururken ben parayı çıkarmak için elimi cebime atıyorum. Kendimi bir çatışmanın içinde, benim lehime sonuçlanmayacak son derece tehlikeli bir pozisyondaymışım gibi hissediyorum.

Randall elini uzatıyor ve ben de parayı onun etli avucuna sıkıştırıyorum. Bir engerek yılanının hızıyla bileğimi kavırıyor, beni kendine doğru çekiyor, sonra da kanepenin arkasına doğru itiyor. Çarpışmaya hazırlanırken anahtarlarım elimden fırlıyor. Kahretsin.

Yine mi?

Bir daha sikişmek yok.

"Sanırım yine de istediğimi alacağım, biliyorsun... bana yaşattığın baş ağrısı için." diye hırlayarak üzerime eğildi.

"Git kendini becer," diye homurdanıyorum. Vücudumu toplayabildiğim kadar büyük bir güçle yukarı kaldırarak başımın arkasını yüzüne çarpıyorum. Tatmin edici

Geriye doğru sendeleyip acı içinde feryat ederken ve bana "lanet olası orospu" derken burnunun kırılma sesi kulaklarımı dolduruyor. Cesedimi çiğnemedem, rızam olmadan başka bir adamın bana dokunmasına izin vermeyeceğim.

Sallanan formu kapıyı kapattığı için mutfığa doğru ilerliyorum. Yine de peşimden geliyor ve at kuyruğumun ucundan tutmayı başarıyor, saç tellerim kafa derimden kurtulurken beni kendisine doğru çekiyor. Ona karşı mücadele ediyorum, çıplak ayağına basıyorum ve dirseğimi onun kirli yanağına değdiriyorum. Beni öylesine sınırsız bir öfkeyle itiyor ki, mutfak tezgahına çarpıyorum ve aldığım güçle nefesim kesiliyor. Randy benim dezavantajlı olduğum, acı içinde kıvrandığım, nefes nefese kaldığım ve tezgâhın üzerinde kamburlaştığım o küçük andan yararlanıyor. Sağ kolumu arkamdan büküyor ve eklem yerinden çıkma tehlikesi geçirirken boğazımdan bir çığlık koparıyor.

"Biliyor musun... Dennis ortadan kaybolmadan önce bana hep seninle bir gece geçirme sözü verirdi. Sanırım şimdi mezarın ötesinden verdiği sözü yerine getiriyor, çünkü seni bana getiren onun telefonuydu." Randy kulağıma fısıldadı.

"Ailem ölmedi," diye homurdanıyorum, ağırlığı sırtıma baskı yaparken. "Kanat yok. Sadece beni terk ettiler, tıpkı gerçek babamın yaptığı gibi." Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum, Randall muhtemelen haklı, ama belki de onunla aynı fikirde olmayarak ortadan kayboluşları hakkında daha fazla bilgi edinebilirim.

"Dennis seni bırakmazdı, sen onun yemek biletiydin." "Ne?"

Nefes nefese kaldım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sanki bilmiyorsun. Masumu oynamayı bırak. Cebimdeki her kuruşa bahse girerim ki sen ve o polis sevgilinin Dennis ve Barbra'nın *kaybolmasıyla* bir ilginiz var." Kelimeyi telaffuz ediyor, sanki buna inanma şansı yokmuş gibi. "Kaybolmadan önce onları tehdit ediyor ve bir süre takip ediyordu."

Hayır. Hayır. Hayır. Ailemi Lennox öldürmedi. *O da bir katil, senin bildiğinden çok daha fazlası*, diğer yarım daha önce söylemişti. Onun bunu bilip de benim bilmememin imkanı yok, o benim. Başından beri bilmiyorsam ya da en azından şüphelenmiyorsam... Bahçemde bir yabancıyı zerre kadar pişmanlık ya da tereddüt duymadan bastırduğuna tanık oldum. O adamı o mu öldürdü? Ailemi gerçekten öldürmüş olabilir mi? Beni hiç kimsenin incitmediği kadar incittiler.

Düşüncelerim dönüyor ve içinde bulunduğum dezavantajlı konumu bir anlığına unutuyorum. Randy'nin kalçaları arka tarafıma bastırıyor, bana kazandığını gösteriyor. Bu bir alay, yeterince güçlü olmadığımı hatırlatan bir şey. Onun bir erkek olduğunu, ne isterse yapabileceğini ve bundan kurtulabileceğini.

Fermuarının iniş sesi göğsümdeki paniği alevlendiriyor. Silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şeyin ortaya çıkmasını ve bana bu durumdan bir çıkış yolu sağlamasını dileyerek önümdeki yüzeyi tarıyorum.

Gözlerim tezgahı bir ileri bir geri tarıyor. Bazı mutfak gereçlerinin arkasından bir bıçak sapı görünüyor ve ona uzanmadan önce arkamdaki domuzun dikkatinin pantolonumla dağılmasını bekliyorum. Neyse ki sosis parmaklı, beceriksiz bir salak olduğu için kot pantolonumu tek eliyle çözmeyi başaramıyor ve bu yüzden çok uzun sürüyor. Yavaşça silaha uzanıyorum, ancak elime aldığımda kırık olduğunu fark ediyorum. Bıçak takılı değil. Lanet olsun. Bu yüzden bir kenara atılmış, yarı gizli ve işe yaramaz olmalı.

Sinirlenmiş ve korkmuş bir halde, kot pantolonum kabaca kıcımdan aşağı çekilirken şimdi ne halt edeceğimi merak ediyorum. Hayal kırıklığı içinde bıçağın sapını sıkıyor, zihnimin girintilerinin açılmasını ve sığınmak için bana izin vermesini bekliyorum. Ama vermiyorlar. Bu korkunç durumda tek başımayım, saklanmak için kaçmak yerine yüzleşmek zorunda bırakıldım. Kabzanın içinden bir bıçak fırlıyor ve ben şok oluyorum... ama aynı zamanda sevinçliyim ve bu adamın gecesini mahvetmeye tamamen hazırım. Aletin ıslak ucu tenime değiyor, içime girme beklentisi arttıkça kolumdaki tutuşu gevşiyor.

Böyle bir şey olmayacak.

Yakala onu, diğer yarım mırıldanıyor. Sonunda uyanıp partiye katılman ne güzel.

Onu geriye iterek saldırdım, sonra döndüm ve bıçağı kulağına sapladım. O sendeleyerek geri çekilmeden hemen önce çekip çıkarıyorum ve büyük bir gürültüyle yere düşüyor.

Ona bakmak için arkamı dönmeden önce pantolonumu düzeltiyorum. Randy hâlâ sık ve hızlı nefes alıyor ama yerde, başının etrafında oluşan kan birikintisi giderek büyüyor. Düzensiz nefes alıp vermesi beni tekrar değirmene götürüyor. Ted'in hayatına son vermenin anısı içimde yeni bir enerji dalgası yaratırken bana doğru yayılıyor.

Beni incittiği için bunu ona ödeteceğim.

Karnının yanında dizlerimin üzerine çökerek göğsünün inip kalkmasını gözlemliyorum. Burada beni durduracak, izleyecek ya da insan vücudunun iç işleyişine ve zaten ölümün eşiğindeyken ne kadar işkenceye dayanabileceğine ilgi duyduğum için beni yargılayacak kimse yok. Sustalıyı kaldırıp hızla ve sertçe göğüs kemiğinin dibine indiriyorum. Göğüs kemiğinin dibindeki sivri kemik yarılırken bıçak karnına batıyor.

elimin yan tarafındaki deriyi delip geçiyor. Elimde alevlenen acıdan inlerken o çığlık atıyor ve ödümü koparıyor.

Randy oturmaya çalışarak hareket etti ama ben daha hızlı hareket ettim. Bıçağı karnından çıkarıp göğsünün üzerine oturarak onu yerinde tutuyorum. Sıcak kanı pantolonumun içine sızıyor ve vücudumu titretiyor.

"Bırak beni, kaltak!" diye homurdanıyor. Beyaz dişlerini kan boyamaya başladı ve bu dünya için fazla ömrü kalmadığını biliyorum. O zaman hızlı çalışsam iyi olur. Çalışacak yerim olsun diye geriye doğru yalpalayarak ucuz, ter lekeli, beyaz pamuklu tişörtünü kesiyorum. Ayrılan parçaları yana savurarak hayatımın ikinci 'y' kesisini yapıyorum. Bu seferki ile sonuncusu arasındaki fark, damarlarımda zerre kadar tereddüt olmaması. Bıçağı derinlere sürüklüyorum, elim sabit, kesikler temiz ve hassas. Çelik kemiğe sürtünüyor, lifli dokuyu ve kası kolayca kesiyor. Randy artık çığlık atmıyor. Aslında bıçağın elimden yere düşerken çıkardığı takırtı ve parmaklarımı vücuduna batırıp etini ayırırken derisinin çıkardığı gıcırta dışında duyulacak tek bir ses bile yok.

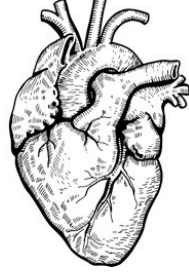
Göğüs kafesinin dibinde ksifoid çıkıntı, beni kesen o keskin kemik duruyor. Onu almak istiyorum. Kendimi koruduğum zamanın bir hatırası. İlk yalnız avım. Kimsenin yardımına ihtiyacım olmadığını kanıtı, ne Victoria'nın, ne Lennox'un, benden başka kimsenin. Güçlüyüm, yetenekliyim ve çok tehlikeliyim.

Kendimi tekrar kesmek istemediğim için ayağa kalktım. Mutfakta dolaşıp pense arıyorum ki o küçük kemiği koparabileyim. Ne yazık ki hiçbir şey bulamadım. Koridorda ilerlerken banyoda duruyorum. Lavabonun altına bakmak için çömeldiğimde bir alet kutusu görüyorum. Dışarı çekip, karıştırmaya başladım.

Sonra sessizliği yararak ön kapının açıldığını duyuyorum.

Bölüm Kırk üç

MEZARLAR

"H *Mallory'ye ulaştınız, şu anda çağrınıza cevap veremiyorum. Mesaj bırakın, belki sizi geri ararım.*"

Tıklayın.

Bu gece altıncı kez sesli mesajını alıyorum ve hem sinirlenmeye hem de endişelenmeye başlıyorum. Hangi cehennemde ve neden cevap vermiyor?

Greyson ofisime hışım ile giriyor, yüzünde normal standartlara göre biraz fazla uzun olan köpek dişlerini gösteren hırıltılı bir ifade var. Annesinden miras kalan soluk ve çilli İrlandalı teni ile sıradan bir insana kılık değiştirmiş bir vampir gibi görünüyor. "Mallory'nin bugün Victoria'yı neden pusuya düşürdüğünü söylemek ister misin?" Sinirli, ellerini masamın kenarına dayamış ve yüzü duygusallıktan kıpkırmızı. "Bugün bu yüzden mi geldin Graves? Vicky yalnız kalsın ve Mallory ben orada olmadan ona ulaşabilsin diye mi? Bu lanet olası kirli bir havuz, dostum. Ne oluyor lan?!" diye kükredi.

Mallory Victoria'yı görmeye mi gitti? Bir şeyler ters gitmiş olmalı. Bu yüzden kendini benden uzak tutuyor olmalı. Memur Smith yüzümden hangi duyguları okuyor bilmiyorum ama her ne görüyorsa taktik değiştiriyor.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Mallory'den bütün gün haber alamadım. Mesajlarıma cevap vermiyor, aramalarımı görmezden geliyor ve şimdi de telefonu doğrudan telesekretere düşüyor." Ona en son ne zaman ulaşamadığımı hatırladıkça midem bulanıyor.

Bu o değil, kendime hatırlatıyorum. Mallory güvende. Sadece kendine biraz zaman ayırıyor. "Victoria'yı görmeye gittiğinde ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Vicky ona gitmesini söyledi, Mallory de gitti."

"O zaman neden çenemi kırmaya hazır bir şekilde buraya geldin?"

"Çünkü Vicky'yi bir sarmalın içine soktu. Mal'i en son mahzende gördü, sonra da hastanede... Her şey onun için kötü." Grey cevap verir.

Söylediklerine sinirlenmeden edemiyorum. Victoria'nın kaçırılması Mallory'nin suçu değil, Ted bunu kendi başına yaptı. Mallory'nin varlığının o anıların iyi yanları olduğunu düşünebilirsin. Victoria ne olursa olsun travmayla başa çıkmaya çalışıyor, Mallory'ye yaslanmalı, onu itmemeli. Yine de düşüncelerimi dile getirmiyorum. Onun yerine, "Ama kavga falan etmediler, değil mi?" diyorum. Grey başını sallıyor. "Bugün oraya gideceğini bilmiyordum, bilseydim sana haber verirdim. Victoria'nın hâlâ çok kırılgan olduğunu biliyorum, çok şey yaşadı." Mallory de öyle, ama bu bir yarışma değil. Kimin travmasının daha kötü olduğuna ve insanları neyin ne şekilde etkilediğine ben karar veremem.

"Bu yüzden çok kızgındım. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum ama sonra arkamdan iş çevirdiğini düşündüm ve kendimi kaybettim. Özür dilerim efendim."

"Sorun yok Grey. Buradan çık da işimi bitirip Mallory'yi bulayım." Grey parmaklarını kısa, kıvrıkcık, küllü kahverengi saçlarında gezdirdikten sonra başını sallıyor, dönüp ofisimden ayrıldım.

Hangi cehennemdesin, küçük siren?

Telefonumu çıkarıp bana onun konumunu gösterecek uygulamayı açıyorum. Hastaneden taburcu olduktan sonra ikimizin de telefonunu güncelledim ve onun telefonunu 'cihazlarım' bölümüne ekledim, böylece telefon açıksa konumunu güncel olarak görebiliyorum. Tampon daire Mallory'nin konumunu arayarak dönüp duruyor. Küçük mavi nokta otoyolun yarısında olduğunu gösteriyor ve dört saat önce güncellenmiş. Telefonu kapalı olmalı ya da şarjı bitmiş olmalı. Kahretsin.

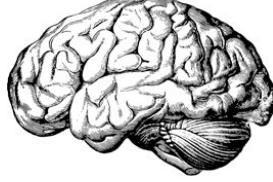
İhmal ettiğim tüm işlerimi aceleyle halledip kırk beş dakika sonra istasyondan koşarak çıkıyorum. Kamyonetime tırmanıp Mallory'yi bir kez daha aramayı deniyorum. Telesekreteri tekrar açılıyor ve sinir katsayım artıyor. Aramayı sonlandırıp telefonumu yolcu koltuğuna atıyorum. Motor kükreyerek çalışıyor ve polis ışıklarını yakarak park yerinden çıkıp Mallory'nin bilinen son konumuna doğru ilerliyorum.

Mallory'yi tanıyorsam, otoyoldaki bir dinlenme tesisinde arabasında oturmuş, kendi zihninde kaybolmuş olabilir. Dua etsin de onu orada bulayım.

Çünkü iyi olduğundan emin olduktan sonra sikimi içine öyle bir sokacağım ki beni bir daha asla dışarıda bırakamayacak.

Bölüm Kırk dört

MALLORY

"**W** LANET OLSUN!" diye bağıyor bir erkek sesi. "Randall!" Karıştırmalar oluyor, sonra da çözemediğim acele kelimeler. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, bir tornavida ve maket bıçağı bulana kadar alet kutusunu karıştırıyorum.

Alet kutusunu tekrar lavabonun altına yerleştirip kapıları kapattığımda, sessizliğim bir fareninkiyle yarışabilir. Duyulma korkusuyla yüksek sesle nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Elimde silahlar, zemine doğru geri çekilerek sessizce ayakta duracak pozisyona geçiyorum.

"Çeneni kapatır mısın, dostum?! Ya hâlâ buradalarsa?" İlkinden çok daha derin bir başka erkek sesi fısıldayarak bağıyor. Boku yedim. Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Bunun uyuşturucuyla ilgili olduğunu sanmıyorum." diyor bir ses. "Neden olmasın?" diye cevap veriyor daha derinden, daha seviyeli ses çıkaran adam.

"Hiç böyle yanlış giden bir uyuşturucu anlaşması gördünüz mü?" Randy'nin açıkta kalan göğüs kafesine gönderme yapıyor olmalılar. Abartılı öğürme sesleri geliyor, sonra adamlardan biri kusuyor. Göğsümde garip bir tatmin duygusu filizlenirken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Neden? Tam emin değilim ama bu adamlardan öğrendiğim ve onları korkuttuğum gerçeği hoşuma gidiyor.

"İyi misin, Chris?"

"Evet, masadan uyuşturucuyu al, evi çevir, sonra da yakarız." Hay sikeyim.

Ayak sesleri evin içinde ilerliyor, banyoya yaklaştıkça sesleri artıyor. Bıçağın ağzını yukarı kaydırıp yerine sıkıyorum. Kendimi silahlandırarak bu karmaşadan kurtulmak için savaşmaya hazırlanıyorum.

Ayağa kalkıp bir saniyeliğine aynada kendimi gözlemliyorum. Gözlerimde yırtıcı bir parıltı var, bunu hemen fark ediyorum. Nox'un avlanmak istediğinde gözlerindeki zümrüt ormanını istila eden mürekkeple aynı şey. Gözlerim uhrevi görünüyor, altın rengi siyahlık tarafından neredeyse tamamen söndürülmüş, sadece ince bir viski rengi şerit karanlığı gözlerimin beyazından ayırıyor.

Tenimi kıpkırmızı bir renk kaplıyor ve uzun boylu yabancının banyoda dikildiğini görünce ilk düşündüğü şeyi hayal bile edemiyorum. "Lanet olsun," diye soluk soluğa kaldı. Bana doğru hamle yapmadan önce mavi gözlerini açıyor.

Eski ben sinerdi, belki dönüp kaçmaya çalışırdı, ama göz açıp kapayıncaya kadar yakalanırdı.

Bu sefer değil.

Elim yan tarafımdan bir kavis çizerek yukarı kalkıyor ve bıçağı şahdamarına doğru tırtıklı bir şekilde kesiyor. Bu bıçağın Nox'unki kadar keskin olmadığı açık. Boğazından fıskiye gibi atardamar fışkırıyor ve ben de dahil olmak üzere küçük banyodaki her şeyi ıslatıyor. Yarasını kavrayarak dizlerinin üzerine çöktü ve saniyeler içinde ölmeye başladı. Bir gümbürtüyle ucuz muşamba zemine yığılıyor, vücudu ıslaklığın içinde kayıyor ve ayakları kapı aralığından dışarı çıkarak evdeki diğer adamı uyarıyor.

"Chris!" diye bağırıyor, ağır ayak sesleri bana doğru geliyor. Köşeden dışarı baktığımda, iri yarı bir adamın bana doğru hışımla geldiğini görüyorum. Koyu renk, omuz hizasındaki saçları bir o yana bir bu yana sallanırken, oniks rengi gözleri bana dikilmişti. Eşikte yatan cansız bedenin üzerinden atlıyorum ve koridorda ilerliyorum. Onunla birlikte küçük banyoda köşeye sıkışmak istemiyorum. Adamın hızı neredeyse beni yakalayacak kadar yaklaşıp kadar artıyor. Koridorun sonundaki başka bir odaya dalıp kapıyı arkamdan kapatmak için acele ediyorum. Adamın iri cüssesi kapıya çarpıyor ve beni geriye doğru uçurup yere düşürüyor. Tornavida elimden fırlıyor ama bıçağı sıkıca tutup saklamak için kalçamın altına sokuyorum. Üzerimde yükseliyor, iri yarı bir canavar, çıplak elleriyle boğazımı parçalamaya hazır. "Kimsin sen?" diye hırlıyor ben uzaklaşmaya çalışırken.

Çizmeli ayağını bileğime sertçe indiriyor, acı çılgılığını dişlerimin arkasına hapsederken beni olduğum yerde sabitliyor. "Seni kim gönderdi?" Botunun tabanını derime daha da bastırıp acımı yeniden alevlendirerek kırılmamı bekliyor.

"Hiç kimse." Alaycı bir şekilde sızlanıyorum. Evet, canım acıyor ama bu zavallı işkence girişiminden çok daha kötülerine katlandım.

"Konuşmaya devam et, Patron'un iki adamını öldürdün, seni yattığın yerde vurmadığım için şanslısın." Bundan daha klişe olabilir mi?

"Randy'yi ot için çağırdım, bana tecavüz etmeye çalıştı, ben de onu öldürdüm." "Onu öldürdün mü? O hasta pislik sen miydin?"

"Aletini kesip kışına sokmadan önce araya girdiğim için şanslı," diye söylendim.

Beni değerlendiriyor, gözlerinde bir neşe pırıltısı parlıyor. İncelemesinin altından sıyrılmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Ayağını bileğimden kaldırdı, "Kalk. Seni patronu görmeye götürüyorum. Sana ne yapacağına o karar verir."

Hiç sanmıyorum.

Bir psikopattan, başka bir psikopat tarafından kafese kapatılmak ve kontrol edilmek için kaçmadım. Yaralı ayağımı ovuyorum, döndürüyorum ve önümdeki kule gibi adamdan birkaç saniyelik sempati kazanıyorum. Beni titreyen ayaklarıma döndürmek için elini uzatıyor, ben de kabul ediyorum ve sol elimi onunkinin içine sokuyorum. Beni yukarı çekerken, göğsüne doğru uçuyorum ve bıçağı karnının derinliklerine saplıyorum. Arkadaşının kanıyla zaten kayganlaşmış olan elim, hamlemin şiddetiyle maket bıçağının sapından yukarı doğru kayıyor. Bıçak derimi kesiyor ama acısı neredeyse hiç hissedilmiyor. Bileğimin bir hareketiyle karnının etini yararak bağırsaklarını parçalıyorum.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diyerek bıçağı çekiyorum ve yarasından kırmızı bir şelalenin akmasını izliyorum. Beni iterken gözleri faltaşı gibi açılmış, sızan yaşam gücünün akışını yavaşlatmak için avuçlarını yaranın üzerine koyuyor. Bana dik dik bakıyor, kalıp savaşıma mı yoksa acil servise mi koşmaya karar veriyor. Yüzündeki renk solmaya başladığında sırtıyorum.

Ön kapıdan çıkamazsınız, efendim.

Adam döner, kanlı elleri yatak odasının kapısını açarken kapının üzerine kırmızı lekeler bulaştırır. Adımları sendeliyor, avuç içleri karnını terk ederek adımlarını duvara yaslıyor. Buradan canlı çıkabileceğini gerçekten düşünüyor mu? Çıkışa doğru tökezlerken adrenalin onu besliyor olmalı. Ben tehditkâr bir şekilde arkasından giderken o beklenenden daha hızlı soluyor. O büyük ana damarı kesmiş olmalıyım.

Ön girişin birkaç santim ötesinde yere yığılıyor ve ben de yanına çömelip son nefeslerini gözlemliyorum. Gözlerindeki ışığın sönmesini izlerken ne vicdan azabı, ne utanç, ne de kesinlikle pişmanlık duyuyorum. Hastaneye yetişebilseydi bile yaşayamazdı, bağırsaklarını deldim. Amacım

Emin olmasam bile, demirle karışık ağır bok kokusu bunu doğrulardı.

Daha fazla kesintiyi önlemek için ön kapıyı kilitleyerek kendimi yeniden yaratıyorum. Evin içinde yürürken, anahtarlarımı ve kullandığım iki bıçağı alırken, zihnim bu gece olanları özümsemek için bir kontrol listesi gibi çalışıyor. DNA'm her yerde: deri hücreleri, kan, saç. Hepsinden kurtulmak için burayı yakmam gerekecek.

Soyunarak, kıyafetlerimi Randy'nin yatak odasında kanlı bir yığın halinde bıraktım. Çabucak duş alıp bıçakları, saçımı ve kendimi temizliyorum. Kurbanlarımın kanını arabamın her yerine bulaştırmak istemiyorum ve kanıtları temizlemeye fırsat bulamadan evde Nox'la karşılaşma riskini kesinlikle göze alamam. Cildimdeki kanı ve elimdeki kesiklere bulaştığına şüphe olmayan bakterileri temizlerken, suyun ritmik sesinde kendimi kaybediyorum.

Gerçekten ot içmenin travmama iyi geleceğini mi düşünmüştüm? Ya kötü bir parti aldıysam ve bu beni öldürdüyse? Ya anksiyetemi daha da kötüleştirseydi? Bunu Lennox'tan saklamak, kafam iyiiken iyi vakit geçirme şansımı mahvetmek için yeterli olurdu. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Sonunda bu insanlardan uzaklaşmışım, sonra kötü bir gün geçirdim ve anneme dönüştüm, teselliye maddede aradım. Bu düşünce beni hasta ediyor. Kendimden iğreniyorum, cildimi çiğ olana kadar fırçalıyorum.

Bir uyuşturucu evi için şaşırtıcı bir şekilde ilk yardım için ihtiyacım olan şeylerle dolu. Elimi dezenfekte edip sarıyorum, daha fazla kan ya da parmak izi bırakmamak için lateks eldivenler giyiyorum.

Evde yeni kıyafetler ararken bileğimdeki lastiği saçımı topuz yapmak için kullanıyorum. Bulduğum gri bol tişört ve erkek koşu pantolonu eve gidene kadar idare etmek zorunda. Oraya vardığımda sustalı ve maket bıçağıyla birlikte onlardan da kurtulacağım. Mutfaktan aldığım çamaşır suyunu duşa dökerek, varlığıma dair kalan izleri silmeyi umuyorum. Cesetleri banyodaki alet kutusunun arkasına sakladığım gider temizleyicisiyle kaplıyorum, aşındırıcı kimyasallar organik maddeleri parçalamak için hızla çalışıyor.

Görünüşe göre Randy süslü çakmakların hevesli bir koleksiyoncusuydu. Odasında bir vitrin dolusu çakmak taşı, parlak altın ve gümüş çakmaklar buluyorum. Rafin dibine yığılmış çok sayıda küçük çakmak gazı kutusunu toplayarak yanıcı maddeyi evin her tarafına fişkırtmaya başlıyorum. Odadan odaya geçerek

Alevlerin takip etmesi için kolay bir iz. Cesetleri ve giysi yığınımı ıslatıyorum, kaçınılmaz olarak geldiklerinde polisin bulması için geride hiçbir şey kalmamasını umuyorum. Mutfaktaki gaz ocağının dört brülörünü de yakıyorum, alevi ateşlemeyi atlıyorum, böylece gaz atmosfere sızıyor.

Dönüp Randy'nin odasına gidiyorum ve bir çakmak alıyorum. Ön taraftan rastgele gümüş bir tane aldığımda, parlak siyah alevleri olan mat siyah bir tane gözüme çarpıyor. Onu da alıp inceliyorum. *Ne kadar uygun.* Randy'nin göğüs kemiği yerine bunu saklayabilirim. Nox onu bulursa çakmağın hiçbir anlamı kalmaz ama dekor olarak kafataslarım ve yeniden eklemelenmiş hayvan iskeletlerim olsa bile ona bir kemiği açıklamakta çok zorlanırım. Nereden geldiğini ya da neden başka bir iskelete bağlı olmadığını sorarsa ona yalan söyleyemem. Beni bir kitap gibi okuyabiliyor. Bu yüzden bütün gün onunla ilişkiyi kestim, sesimdeki dalgalanmayı hemen duyacaktı. İki çakmağı da cebime koyuyorum, botlarımı topluyorum ve pencereye doğru ilerliyorum.

Camı çerçevenin içinde yukarı kaydırıyorum ve hiç de nazik olmayan bir şekilde dışarı çıkmaya çalışıyorum. Büyük boy siyah spor ayakkabım çıkıntılı bir çivi başına takılıyor ve kendimi kurtarmaya çalışırken pencereden düşüp aşağıdaki yumuşak otların üzerine çakılıyorum. Kendimi fırçalıyorum ve çıplak ayaklarımı Nox'un bana aldığı yeni, zar zor giyilmiş, kan lekeli savaş botlarına sokuyorum. Benimkileri kulübede geçirdiğim zamandan beri görmemiştim ve bu beni kızdırıyor, en sevdiğim botlardı.

Çimenlikte durup dışarıdan ne yaptığımı izliyorum. Bir bütün olarak, Memur Smith'in kurabiyelerini fırlatacağı kesin olan korkunç bir sahne. Sanırım farklı bir yargı bölgesinde olmam iyi bir şey ve Nox'un departmanından hiç kimse yaptığım şeyle uğraşmak zorunda kalmayacak.

Cebimden gümüş çakmağı çıkarıp ateşleme çarkını çeviriyorum ve alev canlanıyor. Çakmağı açık pencereden içeri fırlatıp çakmak gazı izini yakaladığından emin olduktan sonra hızla arabama geri dönüyorum. Ev patladığı sırada garaj yolundan çıkıp yola koyuluyorum.

Bölüm Kırk Beş

Hayalet

N Mallory'nin bilinen son yerine vardığımda hava kararmıştı. Yoldan çıkıp bankete çekiyorum ve polis ışıklarını kapatıyorum.

Hangi cehennemdesin, bebeğim? Burada mola yeri yok, bu yüzden aslında burada hiç durmadığını tahmin ediyorum. Telefonlardaki GPS sistemlerinin yüzde yüz doğru olmadığını ve herhangi bir yerde olabileceğini neredeyse garanti edebilirim. Bu düşünce beni derinden ürpertiyor. Kendime Ted'in gittiğini ve bunun eskisi gibi olmadığını hatırlatmam gerekiyor, sırf kayıp olması tehlikede olduğu anlamına gelmiyor. Mallory duygularını yalnız yaşamayı seviyor, bu yüzden değirmene tek başına gitti. Keşke biraz da olsa bana yaslansa.

Bacaklarımı uzatmak ve bölgeyi daha iyi görebilmek için kamyonundan iniyorum. Aracın yan tarafına dönüp ağaçların arasına bakıyorum. Eskiden bu otoyolda devriye gezerdim, arabasını çekip oturabileceği bir yer olmadığını biliyorum. Yine de kamyonetimin etrafında saat yönünde ilerleyerek dört şeritli yolun karşısındaki uzaklara bakıyorum. Mallory'nin arabasından hiçbir iz yok.

Sürücü koltuğuna geri tırmanıyorum ve yolcu tarafındaki koltuktan telefonumu alıyorum. Kaydırarak açıyorum, uygulama güncelleniyor ve onun konumu da güncelleniyor. Hareket halinde, bana doğru geliyor, hem de hızla. Heyecanla farları kapatıyorum, Hayalet maskemi takıyorum ve zifiri karanlıkta oturup onu bekliyorum.

Sonunda, uyumsuz farları karanlık ufukta tepe yapıyor. Işıklardan biri daha parlak bir beyaz renkte, diğeri ise sarımsı bir renk tonuna sahip. Gideceği yere varmak için büyük bir telaş içinde otoyolda uçuyor. Küçük siyah Honda Civic'i hızla geçiyor ve kamyonetimi fark ettiğinden bile şüpheliyim.

arkasından yola çıktım. Onu kaybetmeyecek kadar y a k ı n takip ediyorum ama alarm zillerini çaldırarak kadar da değil.

Telefonumu bardak tutucusuna yerleştirip, hoparlörü açarak onu arıyorum. Bu sefer o cevap veriyor.

"Alo?" Sesi hâlâ aynı hipnotize edici melodiyi taşıyor, ama bu kez sesinin altında bir tereddüt var. Bir şey oldu.

"İyi misin? Bütün gün senden haber alamadım."

"Evet!" diyor, 'p' harfini patlatarak. Saçmalık diyorum. "Mallory, bana yalan söylediğini biliyorum."

"Tanrı aşkına, Ghost. Yürüyen bir yalan dedektörü olamaz mısın?" Gülümsemekten kendimi alamıyorum, bu doğru, öyleyim, sadece onun söz konusu olduğu durumlarda bile.

Bu kez takma adımı kullanmasının dikkatimi dağıtmasına izin veremem, o yüzden "Victoria'yı görmeye gittiğini biliyorum" diyorum.

"Oh... Greyson sana söyledi mi?"

"Evet." Bundan fazlası var, biliyorum. Victoria'ya üzülüyse neden deli gibi araba kullanıyor? Neden saatlerce şehre gidiyor? Neden bütün gün beni görmezden geldi? Akla yatkın değil. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, anlıyor musun?" "Tabii. Nereye gittin?"

Nefesi yavaşlıyor ve sessizlik havada asılı kalıyor. "Şehir." diyor kararsızca.

"Ne için?"

"Perakende terapisi."

"Öyle mi? İyi bir şey buldun mu?" Telefonda sorduğum sorulardan duyduğu hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyorum.

Boğazını temizliyor ve ofluyor, "Hayır, hoşuma giden bir şey görmedim. Havaya girdiğimde nasıl olduğumu bilirsin." Evet, bilirim. Kafası başka yerdeyken atıştırmalıkları bile seçemiyor. Sorun değil, o zaman yaptığım gibi şimdi de onu geri çekeceğim.

"Yakında evde olacak mısın?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Evet, şimdi dönüyorum. Sen evde misin?"

"Henüz değil, ama yakında orada olurum."

"Harika, seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni çok özledim." "Gerçekten mi?" Araştırıyorum.

"Elbette, Hayalet." Sesindeki tatlılık geri geldi, tereddüt yerini yumuşaklığa bıraktı. Bunu mahvetmek üzereyim.

"Bebeğim?"

"Öyle mi?"

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" Sorguluyorum. Keskin bir nefes alıyor ve arkasındaki araçta olduğumu keşfetme beklentisi sikime hayat veriyor.

"Ne?"

Hızlanıyorum, tamponum neredeyse onunkini öpene kadar arkasından geliyorum. Kamyonetimin farları onun küçük arabasının arka camından içeri girerek içeriği aydınlatıyor. Uzun farlarımı açıp kapatıyorum, böylece onu korkutmaya çalışan rastgele bir pislik değil de ben olduğumu anlıyor. "Sürpriz, bebeğim." En sevdiği katili taklit ederek homurdandım.

"Ne zamandır beni takip ediyorsun?" *Sessizlik.*

"Hayalet mi?" *Sessizlik.*

"Beni nasıl buldun?" *Sessizlik.*

"Hayalet, cevap ver lan bana!" diye bağıyor. "Görmezden gelinmek berbat bir şey, değil mi?" Alay ediyorum.

"Bana kızgın mısınız memur bey?" Sesi bir anda kızgınlıktan baştan çıkarıcılığa dönüşüyor. Bana bu kadar mükemmel uymasına bayılıyorum.

"Evet."

"Beni cezalandırmak mı istiyorsun?"

"Evet," diye gürlüyorum, kuduz arzu etrafımı sararken. "Bana ne yapacaksınız memur bey?"

"Bilmeyi hak ettiğini sanmıyorum."

"Hayalet, sürprizlerden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Eminim bunu seveceksin, benim ölümcül küçük sirenim."

Nefesi kesiliyor ve şüphesiz benim için damladığını biliyorum. Bu bilgi beni açlıktan öldürüyor. Ayağımı gaza bastırarak arkasından sıyrılıyorum ve arkadaki küçük arabanın yanına yanaşıyorum.

"Benim için ıslandın mı bebeğim? Sikimin o daracık amcığını sikmesi için istekli misin?" Pencereden onu görebiliyorum, gözleri benimle yol arasında gidip geliyor, ama bakışlarım değişmiyor.

"Evet," diye nefes alıyor.

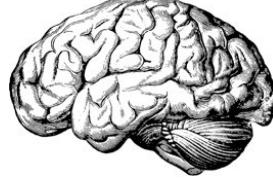
"Göster bana," diyorum. Vücudu kayıyor, eli bir an için kalçalarının arasında kayboluyor. Elini pencereye doğru kaldırdığında, uyarılmışlığı parmaklarında parlıyor. Kahretsin, sıırıslıklam olmuş. "Oh, Mallory, benim için çılgılık atmanı sağlayacağım." Şehvetten uçuyorum, bacaklarımın arasında zonklayan sikim onun için ağrıyor.

"Önce beni yakalaman gerekecek." diyor telefonu kapatmadan önce ve önümdeki yolda hızla ilerliyor.

Seni yakalayacağım ve yakaladığımda... Saklamaya çalıştığın her şeyi gölgelerden çıkaracağım.

Bölüm KIRK Altı

MALLORY

FNe yaptığımı bildiğini duymak, bu baş döndürücü durumun yarattığı tahrikle savaşıyor. Küçük kasabamızın ışıkları ufuk çizgisini aydınlatıyor ve

Sawmill Road'a dönüşün hızla yaklaştığını biliyorum. Ghost kamyonetini arabamın arkasına doğru kırıp beni rahat edemeyeceğim kadar yakından takip ederken arka camımda kırmızı ve mavi polis ışıkları yanıp sönmeye başlıyor. Siren sesi gecenin sessizliğini delip geçiyor ve kalp atışlarım on kat hızlanıyor. Ne halt ediyor bu adam? Bütün bunlar bir oyun mu yoksa bütün gün beni takip mi etti? Bilmiyorum ve bu korkumu somut bir varlığa dönüştürüyor. Belki de bu sadece boktan bir cinsel fantezi değildir. Bu gece bir yığın başka suçla birlikte üçlü bir cinayet işlediğimi gerçekten biliyor olmalı.

Telefonum yanımda çalışıyor, Hayalet Surat'ın çakıllı sesi beni zıplatıyor. Arabayı yavaşlatıp toprak yola dönerken görmezden gel düğmesine basıyorum. Nox tam kırımın dibinde, dönüşü almak için zar zor yavaşlarken kamyonet köşeyi dönüyor. Telefonum tekrar çalışıyor ve bu sefer ben cevap veriyorum.

"Polisten kaçmak cezai bir suçtur, küçük siren. Durmayı reddettiğin için beş yıla kadar hapis yatabilirsin."

"Bu da ne, Lennox?" Dikiz aynama bakma riskini göze alıyorum. Hayalet Surat bana bakıyor, parmaklarıyla uğursuz bir merhaba işareti yapıyor.

"Oyunu sen başlattın bebeğim, ben sadece eşlik ediyorum. Şimdi iyi bir kız ol ve ben destek çağırmadan önce kenara çek." Destek mi? Ciddi olamaz. Ghost başka bir adamın bana elini sürmesine izin vermezdi ama Nox? Direksiyondaki adam o mu bilmiyorum, işini ön plana çıkarıp

Bu durum. Beni birini bağırsaklarken görüp görmediğinden emin değilim, ama eğer öyleyse, bu onun psikolojisini daha da bozmuş olabilir.

"Siktir git," diye homurdanıp telefonu yüzüne kapattım.

Aracımın altındaki çakıl taşları alt takımlara çarparak yükseliyor. Bu ses adrenalini yükseltiyor ve ben de kendimi artan korkuma değil yola odaklanmaya zorluyorum. Ev yolun epeyce aşağısında, ama takip yüzünden yol sadece birkaç dakika sürüyormuş gibi hissediyorum. Direksiyonu yoldan çıkarıp garaj yoluna girdiğimde araba kayarak duruyor. Değerli bir saniyeyi bile boşa harcamak istemediğimden, araba daha park konumuna geçmeden kapıyı açıp emniyet kemerimi çıkarıyorum. Civic'ten dışarı fırladım ve kapıya koştum.

Nox'un kamyoneti tam arkamda durdu ve ben onun bedeninin benimkine çarpmasını beklemeye devam ediyorum. Kodu girmek için yarışırken parmaklarım karmakarışık oluyor, ışık kırmızı yanıp sönüyor ve hayal kırıklığı içinde haykırıyorum, tekrar denemeden önce beklemek zorunda kalıyorum.

Ghost'un yavaş ayak sesleri arkamdan yaklaşıyor ve ben donup kalıyorum. "Bu kapı kilitleri tam bir baş belası, değil mi?" Cehennemi andıran vücudu sırtımda buluşuyor, parmakları yan tarafımda ilerliyor, sonra ortama dolanıyor ve beni kendisine bağlıyor. Nefes alamıyorum, panikliyorum. Kıyafetlerimi giymiyorum, her zamanki gibi kokmuyorum, saçlarım hala nemli ve öğleden sonra yollarımızı ayırdığımızdaki halime hiç benzemiyorum.

Beni içine çekerken burnunu enseme sokuyor ve boynuma nazik öpücükler konduruyor. Vücudu benimkine karşı sertleşiyor ve bu yüzden dehşet içinde donup kalıyorum.

O biliyor.

Randy'de kullandığım ucuz sabunun altında kalan demir kokusunu alabiliyor mu?

"Kapıyı aç," diyor soğuk bir şekilde.

Şifreyi bu kez daha yavaş girerken ellerim kontrolsüzce titriyor. Işık yeşil renkte yanıp sönüyor ve kilidin açılıp kapanırken çıkardığı tıkırtı ve sürüklenme sesi gecenin durgunluğunda duyulan tek ses oluyor. Endişeyle dolup taşarak beklerken bir zamanlar hırıltılı olan nefes alışım şimdi sessiz ve sığ. Nox arkamda sessiz bir güç ve bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yok.

"Ellerini arkana koy," diye tersledi. "Ne?"

Cevap veriyorum.

Sessizlik.

Bana herhangi bir açıklama yapmak yerine, elleri bileklerimi kavırıyor, onları arkamdan çekiyor ve itaat etmeye zorluyor. Sıkıştırıyor

İş kelepçeleri tenimi sıkıca sarıyor, aramızdaki ölü havanın bir kurşun ağırlık gibi asılı kalmasına izin veriyor ve beni paniğimin derinliklerine sürüklüyor.

"Hayalet, dur. Ne yapıyorsun?"

Sessizlik.

Bir eli kolumdayken diğer eli kapı kolunu çevirmek için uzanıyor. Kapı açılıyor ve beni iterek harekete geçiriyor, kapıyı arkamızdan gerekmeyen bir güçle kapatıyor. İrkildim. Lanet olsun. Öfkeli nabzımı sakinleştirmeye ve nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Ona güveniyorum, bana zarar vermeyecektir. Ama kahretsin, sessiz davranışı beni öldürüyor.

Göğsü bir kez daha sırtımla buluşuyor, çıplak teninin ateşini kollarımın açıkta kalan etinde hissedebiliyorum. Korkum hemen dağılıyor, arkamdan kıyafetlerini çıkardığını bilmek arzumu yeniden alevlendiriyor, duygusal kırbaç başımı döndürüyor. Ereksiyonu parmaklarıma değişiyor ve ben de pantolonunun üzerinden sikini avuçlamak için kayıyorum. Kemerini tek elle çözmeye çalışırken alçak sesle ve gırtlaktan inliyor. Ghost'un elleri vücudumu keşfediyor, asla bu hissin tadını çıkarabileceğim kadar uzun süre kalmıyor ama yine de beni çılgına çeviriyor. "Bugün neredeydin?" diye kulağıma fısıldıyor, iki eliyle göğüslerimi avuçluyor ve meme uçlarımla alay ediyor. Sonunda kemerinin tokasını çözüp düğmesini ve fermuarını hızla açarak üniformasının pantolonunu elimden geldiğince aşağı itiyorum.

"Sana söylemiştim. Postaneye gittim, sonra Victoria's'a uğradım. İşler kötüye gidince Corpsewood Alışveriş Merkezi'ne gittim." Kalçalarımı yuvarlayarak kıcımlı onun sikine sürüyorum. Kahretsin, ona içimde ihtiyacım var.

Randal'ın gömleğini önden yırtmadan önce, "Sana inanmıyorum," diye mırıldandı.

"Yalan söylemiyorum," diye ağlıyorum.

"Belki değil, ama bazı şeyleri atlıyorsun." Ghost arkamda diz çöküyor, sıcaklığı bir anda beni terk ediyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Nox botlarını teker teker çıkarmak için yer değiştiriyor, ardından eşofman altımı hızlıca bacaklarımdan aşağı çekiyor ve ben pantolondan çıkarken beni yandan sabit tutuyor. Üniforma gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve açık bir şekilde ona bakarken, yeni bir şeyin onu ele geçişi izliyorum. İçinde savaşı bir mücadele var, bunu yüzünde görebiliyorum, tenime nazik öpücükler kondururken parmaklarını acımasızca kalçalarıma geçişi hissedebiliyorum. Ghost önümde diz çökmek için hareket ediyor, dili uyluğumun iç kısmında hafifçe geziniyor. "Neredeydin?" diye fısıldıyor, benden çok kendine, ben de sessiz kalıyorum. Dili yarığımın içinden geçiyor ve ben bu hissin etkisiyle nefes nefese kalıyorum, gözlerim kapanıyor.

"Başka bir adamla mı birlikteydin?" diye sorar.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Ciddi misin sen?"

"Kıyafetlerin nerede Mallory? Lanet olası külotun nerede?!" Aklım onun imasını yakaladı. Dışarıda onu aldattığımı düşünüyorum, insanları öldürdüğümü değil. Bir endişe azalırken, bir diğeri artıyor. Beni terk etmeden ona gerçeği nasıl söyleyeceğim? Sessizliğime yine sinirleniyor ve eşofmanımın ceplerini karıştırmaya başlıyor. Hayır. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! "Bu kimin çakmağı?" diye bağıyor önümden, hala diz çökmüş, hiç hissetmediğim kadar kırılmış görünüyor. "Telefonun neden kapalıydı?"

Dizlerimin üzerine çökerek bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama o benim hatam olan bir düşüş sarmalının içine çekilmiş. Ayağa kalkıyor ve benden uzaklaşarak mutfak adasına dayanıyor, beni uzaktan izliyor. "Seni *asla* aldatmam Ghost."

"Bana nereye gittiğini söylemek için beş saniyen var yoksa bana yalan söylediğine pişman ederim seni, *yine*." diye hırlıyor. Ciğerlerime dolan havayla boğuluyorum. Yapamıyorum. Ona tüm gerçeği söyleyemem. İçimi döksem de dökmesem de beni terk edecek.

"Bir," diye homurdanıyor. Aramızda daha fazla ölü hava asılı kalıyor, beklentimi artırıyor. Ona yalan söylediğim için beni terk edeceğini söylemedi, beni pişman edeceğini söyledi ve hastalıklı sapkın arzularım ne demek istediğini bilmek için can atıyor.

"İki," diye yavaşça uzatıyor.

"Lennox, seni aldatmadım." Kelimelerimi çok dikkatli seçiyorum, çünkü aslında başka bir adamla birlikteydim, aslında üçüyle birden. Anlık olarak bunu yeniden yaşarken içimde bir sıcaklık birikiyor. Adamlardan birinin yemeğini kaybetmesine neden olduğumda hissettiğim o hastalıklı gurur duygusu. Kendimi kurtardığımda hissettiğim gücü şimdi yönlendiriyorum. Sakinlik üzerime çöküyor, Hayalet bana ne yaparsa yapsın hayatta kalacağım ve muhtemelen bundan zevk alacağımı biliyorum.

"Üç." Beni değerlendiriyor, gözleriyle bedenimi tarıyor. Nox kendini dolabın üzerinden itiyor, aç bir köpekbalığı gibi etrafımda dönüyor. Dün gece her santimime taparken orada olmayan bir şey arıyor. Arkamda duraklıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor.

Lanet olası elim.

Avucumun etrafındaki bandajı fark etmemesi mümkün değil. Ancak, bundan bahsetmiyor. Onu tanıyorsam, bu bilgiyi daha sonrası için saklıyordur.

Önümde duruyor, sıcak parmak uçları yanağımda geziniyor, başparmağı alt dudağımda geziniyor. İçgüdüsel olarak ağızım açılıyor ve parmağının etrafında dönmek için dilimi dışarı çıkarıyorum. Parmağını ağızıma sokuyor ve ben de açgözlülükle emiyorum.

"Dört," diye fısıldıyor, elini çekerek.

"İstediğim tek kişi sensin, Lennox." Zaman akıp gidiyor ve gözlerimin önünde parçalanacakmış gibi görünüyor.

"Gerçekten bana gerçeği söylemeyecek misin?" diyor, sesi hiç duymadığım kadar kırılgan. Elleri arkada kayboluyor ve kelepçe anahtarını almak için olduğunu umuyorum.

"Neden bana güvenmiyorsun?"

Bağırıyorum. "Beş."

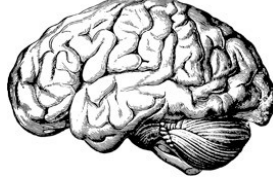
Ghost önümde çömeliyor ve ben ondan dökülen duygulara karşı kendimi tutamıyorum. Zemine bir şey çarpıyor, ileri geri sallanıyor, içinden titreşimli bir ses geliyor ve parkeye çarparak vızıldıyor. *Bu...*

"Bu da ne böyle?" Titreyerek sordum.

"Benim yedeğim."

Bölüm Kırk Yedi

MALLORY

T Yere yapışmış silikon siki ne kadar uzun süre izlersem o kadar çok tanıyorum. "Bana sikinden bir dildo mu yaptın?" Ondan ona bakarak soruyorum.

Günahkâr dudaklarında bir sırıtma belirliyor, "Mhmm," diye gürlüyor. "Bana hiç üçlü yapıp yapmayacağımı sorduğunu hatırlıyor musun?" Kulüpte Victoria'yla birlikte sarhoş olduğumuz anı aklımdan geçiyor ve yavaşça başımı sallıyorum. "Artık yapabiliriz ve paylaşmak zorunda değilim." Sadece onunla Ghost arasında paylaşılacak istediğimi biliyor mu? Onunla başka biri arasında değil. Bana tam olarak istediğim şeyi veriyor ve bunun farkında olduğundan bile şüpheliyim. "Dürüst olmak gerekirse, iki sikimi aynı anda almandan daha ateşli bir şey düşünemiyorum, belki şımarık kışına sokmak için bir tane daha almak dışında." Çizdiği resimde amımın nabızı hiç atmıyor ve o da bunu biliyor. "İlk seferimizin bu kadar tehlikeli koşullar altında olması ne yazık." Kendi sikini çıkarıp kendini okşamaya başladığında gözleri daha da kararıyor. "Şimdi, üzerine otur."

Kahretsin, bu çok ateşli. Dizlerimin üzerinde ilerliyorum, belki biraz fazla hevesle, çünkü tam onun kalıbının üzerine düşmek üzereyken göğsünden gelen bir gümbürtü beni duraklatıyor. "Yavaşça," diye erotik bir şekilde yönlendiriyor. Kararmış gözleri, kopyasının içimde kaydığı noktaya kilitlenmiş, beni sadece onun yapabileceği şekilde geriyor. "Daha yavaş," diye tersliyor.

Aşağı inip beni tamamen doldurması ihtiyacıyla savaşıırken kalçalarım yanmaya başlıyor ama onu memnun etmek istiyorum. Ona kızmasını istemiyorum.

Ben. Bugünü unutmasını ve kendini bu ana kaptırmasını istiyorum. En çok istediğim şey, konuyu tamamen kapatması ve bana güvenmesi.

"Dur." Sesi düşüncelerimi ve merkezimde yükselen zevki kesiyor. Donup kaldığımda, bacaklarımın arasındaki ikizinin dibe vurmasına sadece bir ya da iki santim kala bir inilti çıkıyor. "Kalk," diyor, başparmağını tacının üzerinde gezdiriyor ve prekumu topluyor. İtaat ediyorum, yavaşça yapay penisin üzerinde hareket ediyorum, onun horozunu sürdürdüğümü görünce kendini memnun ederken yakıcı bir yoğunlukla izliyorum.

"Yerde su birikintisi yapıyorsun, küçük siren. İçinde hissettiklerim hoşuna gidiyor mu?"

"İstediğimi biliyorsun."

Bana doğru geliyor ve onu ağızma almak için dudaklarımı aralıyorum ama içeri girmiyor. Ona bakıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor.

"Hâlâ bana mı aitsin?"

"Evet, Hayalet, sadece sen. Sadece sen." Aletini ağızma sokarken gözleri kapanıyor.

"Bana doğruyu söyleyen iyi edersin, seni ikinci kez kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum." Dudaklarımın arasına girerken konuşamıyorum ama onu asla terk etmeyeceğimi bilmesini istiyorum. Ona doğru eğiliyorum, ellerim hala arkamda bağlıyken onu olabildiğince derine çekiyorum. Nox'un parmakları saçımdaki lastiği çıkarmak için nazikçe çalışıyor, topuzu çözüyor ve nemli saçlarımın serbest kalmasına izin veriyor. Saç tellerime yapışıyor, uzunluğunu ağızmandan kaydırıyor ve bacaklarımın arasındaki oyuncağın üzerinde yükselip alçalmamı kontrol ediyor. Yaşamama izin vermeyeceğini bildiğim bir orgazmın kıyısında sallanırken tenimde terler boşalıyor.

Beni daha hızlı yukarı ve aşağı hareket ettiriyor, titreşimler klitorisimle buluşuyor ve her seferinde neredeyse hepsini almama izin veriyor. Bunun için acı çektiğimi biliyor, onu kabzasına kadar aldığımda ve kalçalarımı döndürdüğümde horozunun içimdeki o noktaya sürtünme şekli. "Neredeydin?" diye tekrar soruyor, yumruğu saçlarımda sıkılaşıyor.

"Sana söyledim," diye nefes nefese kaldım.

"Bana yeni bir şey söyle," diye homurdanıyor.

Vücudum titremeye başlıyor ve beni onun kalıbına bastırıyor. O beni durdurmadan önce boşalmak için acele ederek haykırdığımda zevk sistemimden fırlıyor. Ama yeterince hızlı değilim.

Beni oyuncaktan tamamen çekip çıkarıyor ve ben hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum. "Bugün nereye gittin?" diye hırlıyor.

"Siktir git."

"Seni sikmeyi tercih ederim, küçük siren." Ghost beni tekrar pırıl pırıl yapay penisin üzerindeki pozisyonuma çekiyor ve giriş yerimle alay ediyor. "Söyle bana, neden bu kadar inatçı davrandığını anlamıyorum. Bana sadakatsiz olduğunu düşündürmek dürüst olmaktan daha mı iyi?"

"Sadakatsizlik etmedim," diye bağıyorum, kalçalarımı döndürüyorum, oyuncağın ucunu içime sokmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"Öyle diyorsun." Tepesi tamamen içime oturana kadar beni acı verici bir yavaşlıkla replikadan aşağı kaydırıyor. Gözlerim irkilerek kapanıyor ve çıkardığım iniltiye engel olamıyorum. Ghost boştaki eliyle maskeyi çıkarıyor. Saçlarımdaki eli sikin üzerindeki hareketimi durdururken dudakları vahşi bir öpücükle benimkilerle buluşuyor. Nox'un eli uyluğumdan yukarı kayıyor ve ne olacağını biliyorum - daha fazla işkence, daha fazla zihin eriten kenar, başka bir reddedilmiş orgazm. Kıpırdanmaya çalışıyorum ama anlamsız, onun ve içimdeki yere yapışmış sikin etkisiyle yerimde sabitlenmiş durumdayım. Başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor, ben dudaklarına karşı inlerken sabit bir ritim tutturuyor. Seslerim öpücüğü tarafından yutuluyor, dili benimkiyle savaşıyor. Dudakları çekiliyor ve ben nefesimi tutmaya çalışıyorum. Nazik öpücükler çenemde ve boynumda geziniyor. Daha dişleri tenime batmadan ne yapacağını biliyorum. Beni işaretliyor. Herkese alındığımı mümkün olan en bariz şekilde gösteriyor. Sahipleniciliği beni sınıra itiyor, onun inatçı pençesinde titriyorum. Klitorisimi çimdikliyor ve orgazmın başlangıcı beni sararken çığlık atıyorum. Orgazm beni içine çekmeden önce Lennox beni silikon ikizinden çekip alıyor ve klitorisime yaptığı müdahaleyi bırakıyor. Vücudum onunkine karşı kasılırken beni tutuyor, orgazm sabahın erken sıcaklığında sis gibi kayboluyor. Hıçkırığa dönüşen sınırsız bir çığlık atıyorum. "Dur, lütfen," diye inliyorum.

"Victoria'dan sonra nereye gittin?" diye fısıldıyor, saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak.

Daha fazla dayanamayarak yere yığılıyorum. "Ailemin evi," diye bağıyorum.

Kahretsin, bunu söylemek istememiştim.

Beni geriye itiyor, iri dövmeli eli kalçamı kavırıyor, amımı yapay penisin üzerine sonuna kadar bastırıyor ve beni orada tutuyor. "Neden?" diye hırlıyor. Şişmiş amım silikon şaftın etrafında mutlulukla gerilirken onu zar zor duyabiliyorum ve onu görmezden gelerek kalçalarımı döndürüyorum.

Siktir et onu, siktir et bunu. Sağlıklı düşünmek ve pişman olacağım başka bir şey söylememek için boşalmam *gerek*.

Beni tamamen bırakıyor, sonra bir sürtünme sesi geliyor. Orgazmın peşinden mi gitsem yoksa onun ne yaptığını mı izlesem diye düşünürken duraklıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Nox'un sıcaklığı sırtımın derisini kızartırken, ereksiyonunun yumuşak derisi avuçlarıma baskı yapıyor. Parmakları tekrar kalçalarımın girerken onu nazikçe kavıyorum. Beni tutuşu amımı oyuncağın üzerinde yavaşça yukarı ve aşağı hareket ettiriyor. Nox'un kalçaları sikini elime doğru itiyor ve bir anlığına hislerin içinde kayboluyorum, bir bütün olarak hareket etmemizin tadını çıkarıyorum. Sessizce yalvarırken dudakları kulağımın kabuğuna değiyor, "Bana nedenini söyle bebeğim. Sadece bir itiraf daha ve seni öyle güzel sikeceğim ki ağlayacaksın."

"Yapamam," diye fısıldıyorum, hıçkırıklarımı tutarak.

"Neden?" Elleri beni daha sıkı kavıyor, sikinin üzerinde öyle sert ve hızlı kaydırıyor ki zar zor yetişebiliyorum. Canlı bir telden başka bir şey değilim, bir şapka düştüğünde patlamaya hazır bir bomba, artık boşalma ihtiyacından başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Beni hayal kırıklığına uğratacaksın," diye hıçkırıyorum nefes nefese. "Yaptığın hiçbir şey sana olan sevgimi etkilemeyecek, küçük siren."

"Hayalet, lütfen, boşalmama izin ver," diye inliyorum. Tükürdüğünü duyuyorum ve bir an sonra ıslak aleti kıkımın çatlağından kayıyor.

"Bana o korkunç yere neden gittiğini söyle." Beni yere doğru itiyor ve içimdeki dildoyu dışarı çıkarıyor. Nox, titreşimler klitorisimle buluşurken kalçalarımın gıcırdamasını kontrol ediyor ve beni hızla orgazm öncesi bir pus içine atıyor. Sağ eli çenemi kavramak için kalçamı terk ederken kıkıma doğru itiyor, yüzümü çeviriyor, böylece dudaklarım onunla buluşuyor. Beni yutuyor... kelimenin tam anlamıyla. Beni öylesine tamamen yutuyor ki, kendisinden başka her şeyi, her duyguyu, hissi ya da anıyı yok ediyor. Tek hissettiğim o, tek gördüğüm o ve tek bildiğim o.

Ben kendi hızımda sallanıp doruk noktamı kovalamak için onun tutuşuna karşı koyarken o geri çekiliyor. Beni alev alev yanan bir yoğunlukla izliyor, sanki bu hayatta ihtiyacı olan tek şeymiş gibi bedenimi okuyor. Ghost'un sol kolu ortama dolanıyor ve sikinin girişime sürtündüğünü hissedene kadar beni bir orgazmdan daha mahrum etmek üzere olduğunu düşünüyorum. "Ne yapıyorsun?" Nefes alıyorum.

"İki sikimi de almanı istiyorum bebeğim." Ben kıvranmaya çalışırken beni sıkıca tutuyor.

"Kesinlikle hayır," diye bağıyorum.

Aleti içimde zonkluyor ve ben kalçalarımı eğip amımı ona doğru eğmekten kendimi alamıyorum. "Gördün mü, acıdan korksan bile yine de benimle dolup taşmak istiyorsun."

İçime doğru bastırmaya başladığında, yakıcı ağrı şiddetlenirken onaylayarak inliyorum. "Hayalet, acıyor."

"Tabii ki öyle bebeğim, ama bana yalan söylediğin zamanki kadar değil."

"Dur, Nox." Sesim sert, sikiinin başı içimde kayarken duruyor. "Kahretsin," diye nefes alıyorum.

"İyi misin?" Başımı salladım. Aletini esnetiyor, içimde titreştiriyor. Bu his gözlerimin önünden geçiyor ve acının bir kısmını yok ediyor. "Durmak istiyor musun?"

"Hayır, sadece yavaş git." Yavaşça içime girip çıkarken, dildonun tabanından yayılan titreşimler gerginliğimi gevşetiyor. Ona karşı gevşiyorum ve o takdirle inliyor, vücudum onun daha da içeri girmesine izin veriyor.

"Siktir, küçük siren. İki sikime de boşalmanı istiyorum. Bana neden oraya gittiğini söyle." Ellerinden biri göğsümü kavırıyor, meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor. Tüm mücadele bedenimden akıyor, benim de boşalmam gerekiyor. Çok yorgunum, gözlerimi açık tutamıyorum.

"Uyuşturucu için," diye nefes nefese kaldım. Bu en iyi ihtimalle yarım bir gerçek, ama neden şehre gittiğimi, telefonumu kapattığımı ve yine de elim boş döndüğümü açıklıyor. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu bilmesine gerek yok. Bu gece onu yeterince incittim.

Hareket etmeyi kesiyor, sikiinin içimde sallanmasını durduruyor. *Lütfen gitme.*

"Neden?" diye soruyor. Hiç direncim kalmadı, eminim bana bir şey sorsa ona doğru cevap verirdim. Bütün bu günün ardından beynim çalkalanmış pudingi andırıyor.

"Acıyı dindirmek için," diye itiraf ediyorum. Bunu saklamamam gereken tek kişiden saklamanın ağırlığı omuzlarımdan hemen kalkıyor. Aletini içimden çıkarıyor ve ayağa kalkıyor. "Hayır, lütfen gitme" diye yalvarıyorum. Etrafımdan dolaşıp odanın diğer tarafına, pantolonunun yerde terk edilmiş bir şekilde durduğu yere doğru ilerleyişini izliyorum. Kemerinin cebinden bir şey alıyor. Tekrar yanıma gelerek kelepçelerin kilidini açıyor ve yere bırakıyor.

Nox beni kucaklıyor, dildoyu yere yapışmış ve titreşir halde bırakıyor. Beni koridordan yatak odamıza taşıyor ve yatağa yatırıyor. Gergindim

bir an için, ama nefes alıyorum. Kalçalarımı ayırıyor, merkezime dalıyor ve beni yumuşak ve yavaş bir şekilde yalıyor. "Özür dilerim," diye nefes alıyorum. Dili darbenin ortasında duruyor ve yeşil gözlerini benimkilere dikeyor. Kalbim kabarıken ve duygular boğazımı tıkarken parmaklarımı onun gür siyah saçlarında gezdirip onu içime çekiyorum.

"Ben de öyle." Tekrar aşağı inmek için hamle yapıyor ama ben bacaklarımı kapatıp saçlarını sıkıca tutuyorum. Gözlerini bana dikti.

"Buraya gel," diyorum. Lennox vücudumda sürünüyor ve bacaklarımı açıyorum, kalçalarımı yuvarlıyorum ve onu beklemediğı bir anda ıslak amıma buyur ediyorum.

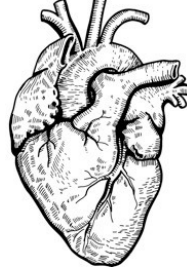
"Fuckkkkk," diye inliyor ve bu ses içimi eritiyor. Yavaşça içime girip çıkıyor, gözlerimin içine bakıyor ve yanağımlı avuçluyor. Bu çok fazla. Çok samimi, bugün ona yaşattığım onca şeyden sonra *seni seviyorum*.

Benimle sevişmesini hak etmiyorum.

Bu düşünce boşalma şansımı mahvediyor, ama sesler çıkarıyorum, gözlerimi kafatasımın içine doğru yuvarlıyorum, amımı sikinin etrafına sıkıştırıyorum ve boşalmış gibi yapıyorum.

Bölüm Kırk sekiz

MEZARLAR

İ Çok endişeliyim ama onu bırakmak zorundayım. Jefferds bu sabah aradı. "Kötü haberlerim var, hemen buluşmamız gerekiyor," demişti. Yapamam. Beni yüz yüze görmek için neye ihtiyacı olduğunu hayal edin, ama bu iyi bir şey olamaz.

Zihnim hiç bitmeyen bir maratonda koşuyor. Eğer Hayalet Avı'nı planlamıyorsam, Mallory ve onun akıl sağlığı hakkında sürekli endişe duyarken bir yandan da işime yetişmeye çalışıyorum. Nereden başlayacağımı, bana güvenmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Eğer benden sadece susup dinlememi istiyorsa, bunu yapacağım, sadece bana söylemesi gerekiyor. Her şey uyuşturucuya başlamasından iyidir. Bir süreliğine kendini kontrol etmek, hissetmek zorunda kalmamak istemesini anlıyorum. Onu hayatta kalma modundan çıkarmak için çok çalıştım, bunun benim hatam olmasından endişeleniyorum.

Düşüncelerimin sarmalında kaybolmuşken ne yaptığımı unutuyorum ve seyahat kupamın ağzından taşan kaynar kahve elimi yakıyor. Acının etkisiyle bardağı yere düşürüyorum ve sıcak kahve tezgâha, dolaplara, yere ve kaptan üniformama sıçırıyor. "Orospu çocuğu!" Karafı makinenin üzerindeki yerine geri iterek bağıriyorum. Arka plakaya çarpmanın şiddetiyle çatlıyor. Sikeyim böyle günü.

Mal koridordan büyük boy bir *Stab* tişörtüyle, pantolonsuz, yalınayak, saçları dağınık ve gözleri uykudan ağırlaşmış bir şekilde çıkar. Harika, onu uyandırdım. Yaptığım dağınıklığa baktı, sonra bana doğru koştu. Elimini tutup inceledi. "Kendini mi yaktın? İyi misin?" Lavaboya uzanıp soğuk suyu açıyor. Benimle ilgilenmek için harekete geçmesini izlerken kelimeler ağzımdan kaçıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum, elimde zonklayan acı

el çoktan unutulmuştu. "Bana bön bön bakmayı kes," diye homurdanıyor, beni lavaboya doğru sürüklüyor ve neredeyse dökülen kahvenin içine düşüyordum.

"İçimi yapış yapış yapıyorsun, elimde değil," diye cevap veriyorum aşk sarhoşu bir aptal gibi. Kızarıyor ve elimi buz gibi suyun altına itiyor, tüm aşk dolu düşünceler bir anda buharlaşıyor. "Hey, bu çok soğuk!"

"Yok canım, cildinin pişmesini durdurmak için. Birkaç dakika orada tutun."

"Buna gerek yok Mal, ben iyiyim."

"Dediğimi yap," diye tersliyor. *Evet, hayal kurmaya devam et.*

"Yoksa ne olur?"

"Artık yalakalık yok."

"Sanki ağzını sikimden uzak tutabilirmişsin gibi," diye alay ediyorum. Gözlerini deviriyor ve kahveyi temizlemek için nemli bir bez kapıyor. "Dur, pisliği ben temizlerim."

"Evet, eminim sen ve yaralı elin harika bir iş çıkaracaksınız," diye tersliyor. Bu sabah onun ukalalığına ayıracak vaktim yok ve o da bunu biliyor olmalı. Bana sırtını dönerek yeri temizlemek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Sırf benim için parıldayan ıslak amcığı görmezden gelinemez. Diğer elimi buz gibi suyun altına sokup parmaklarım neredeyse uyuşana kadar bekliyorum. Sessizce arkasından yaklaşıp, donmuş parmaklarımı boğazının ön kısmına dolayarak onu dizlerinin üzerine çekiyorum, diğer elim de bacaklarının arasına kayıyor. Soğuk dokunuşum ıslak amına kayarken çılgılık atıyor, kaçmaya çalışıyor ama o benim ve kaçabileceği hiçbir yer yok.

"Önemli toplantılara geç kalmak gibi bir alışkanlığın mı var, Graves?" Jefferds arabasına yaslanarak huysuzca konuşuyor. Traşlı kafası öğleden sonra ışığında bir ampul gibi parlıyor, güneş gözlüklerinin aynalı camları yaklaşan figürümü bana geri yansıtıyor. Önümde durup parmaklarını bir dangalak gibi bıyıklarının üzerinde gezdirirken ortalama yapısı hiç de korkutucu değil. Duyulabileceğimiz bir yerden uzakta buluşmamız konusunda ısrar etti ve şu anda bu kadar gizemli olmayı bırakmasına ihtiyacım var.

"Bilmediğimi biliyorsun. Mallory ile dikkatim dağıldı. Şimdi, neden böyle تنها bir yerde buluştuğumuzu açıklamak ister misin?" Bana bir evin adresini gönderdi.

Bir yürüyüş parkuru için park yeri, popüler bir yer olup olmadığını sordu. Artık bakım yapılmadığını teyit ettikten sonra orada buluşmayı kabul ettik. Burası terk edilmiş ve aşırı büyümüştü, görünürde başka bir insan yoktu veya yakın zamanda herhangi bir faaliyet olduğuna dair işaretler yoktu.

"O nasıl?" diye soruyor.

"Her şey düşünüldüğünde beklenenden daha iyi."

"Hmm." *"Hmm", "hmm" ne demek lan?*

"Beni neden buraya çağırdın?"

"Mallory hiç Johnson'ın bir suç ortağı olduğundan bahsetti mi?"

"Ne? Suç ortağı mı? Hayır, asla."

"Suç ortağı... çırak... kanatları altına alabileceği herhangi biri?"

"Hayır. Polis raporuna erişiminiz var, okuduğunuzu çok iyi biliyorum. O evraklarda o ve Victoria'dan başka kimseden bahsedilmediğini biliyorsun."

"Doğru... ama zihinde her şey birbirine karışıyor ve unutuluyor." Parmağını bir hıyar gibi şakağına vuruyor. Mallory aklını ya da anılarını kaybetmekten çok uzak, ona her gün işkence ediyorlar. "Onunla ilk elden ilgileniyorsun, bu yüzden bu toplantıyı yapmamız gerekiyordu. Uykusunda konuşuyor mu? Mantıklı olmayan bir şeyden bahsediyor mu... belki ikinci bir kişiden?"

"Hayır, sadece kabuslarında Ted'i görüyor, başka kimseden bahsetmiyor."

"Ona sorabilir misin?"

"Ciddi misin?" Soruyorum. Başını sallıyor. "Kaçırılma olayını incelemeyi ve ilerlemesini geri almayı düşünmeden önce bana neler olup bittiğini anlatman gerekecek."

"Anlıyorum." Jefferds aracına yaslanarak ayağa kalkıyor ve ben onun bir polis aracı olmadığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Bu sizin şahsi aracınız mı?" Kiraz kırmızısı Mustang'ine hayranlıkla bakarak sordum. "Bunları benim departmanımda verdiklerini mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum dostum. O şehir istasyonunda çalışırken daha büyük bir bütçen var."

"Bu doğru olabilir ama sadece iki hayalet arabamız var ve onlar da yeni sayılmaz."

"Güzel olmalı, kamyonetim departmanımın hayalet arabası."

"Acaba bu senin kamyonetin mi diye merak ettim, departmana ait olamayacak kadar güzel görünüyordu." Konuşmaya devam etmeden önce garip bir kahkaha atıyoruz. "Dört gün önce benim bölgemde bilinen bir uyuşturucu evinde yangın çıktı, üç kişi öldü."

"Tamam... Bunun Johnson davasıyla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum. Üstünde durmaya çalıştığımız uyuşturucu çetesine karıştığına dair hiçbir kanıt yok. Bana kalırsa onun dosyası kapandı."

"Ben de öyle düşünmüştüm... sadece dinle. Açık kundaklama izleri vardı, evin her yerine hızlandırıcı dökülmüştü ve şüpheli ocaktan gaz sızmasına izin vermişti. Bunu kim yaptıysa kanıtları yok etmek için çok uğraşmış Graves. Cesetler kimyasallarla ıslatılmış ve neredeyse anında çürümeye başlamış, bu da görsel tanımlamayı imkansız hale getirmiş. Kimlikleri doğrulamak için dış kayıtlarını bekliyorduk. Adli tabibimiz dün gece geç saatlerde beni aradı, bir şey onu sarsmış. Ne olduğunu bilmek ister misiniz?"

"Belli ki," diye kestirip atıyorum. Bu bok kafalı tam bir hikâye anlatıcısı ama... Bağlandım, her kelimesine asıldım.

"Kurbanlardan birinin kemiklerindeki çukurlaşma ve renk değişiminin altında çentik izleri vardı."

"Lanet olası ayrıntılı, adamım."

"Johnson'ın kulübesindeki kimliği belirsiz kadının nasıl parçalara ayrıldığını hatırlıyor musun? Otopsi yapılacaktı gibi göğsü kesilip açılmıştı." Nasıl unutabilirim ki? Mallory kim bilir ne kadar zamandır o cesedin yanında yaşıyordu. "Johnson'ın tarzına uymadığı için bu beni hep rahatsız etti." Ona katılıyorum, cinsel saldırı ve boğmadan bu kadar keskin bir dönüş görmek tuhaftı. Biri hariç hiçbir olay yerinde bir damla bile kan bırakmayan Ted için fazla dağınıktı.

"Ateş ve kimyasallar eti yok etmiş, ancak köprücük kemiği ve göğüs kafesindeki izler adamlardan en az birinin aynı şekilde kesilerek açıldığını kanıtlıyor."

İçim içimi yiyor, dışarıda gerçekten başka bir katil olabilir mi? Cesetlerle oynamayı seven biri... Tekrar öldürecekler mi? Olayı tırmandıracaklar mı? "Peki ya diğer iki adam?"

"Birinin boğazı kesilmiş. Saldırgan soluk borularını ve şahdamarlarını kesmiş."

"Siktir, tamam, ya diğeri?"

"Ölüm nedenini henüz tam olarak belirleyemedik."

"Neden olmasın?"

"Adli tabibimizin en iyi tahmini bir sıyrık olduğu ve kan kaybından öldüğü yönünde." "Bunun ne zaman olduğunu söylemişsiniz?"

"Dört gün önce." *Mallory'nin kaybolduğu gün.*

"Evet, bunu biliyorum. Bir zaman çerçevesine ihtiyacım var."

"Patlama ihbarı akşam saat 8:42'de geldi. Ev Corpsewood'un dış mahallelerinde yer alıyor, oraya vardığımızda ev tamamen alevler içindeydi."

Mallory akşam dokuzdan kısa bir süre sonra otoyolda yanımdan geçti. Bu bir tesadüf olmalı. Hiç de benzin ya da duman kokmuyordu. Beynimden atmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen huzursuzluk hissi devam ediyor. Üç adamı öldürmek zorunda kaldıysa, hayatta olduğu için şanslıyım. Ona zarar verdiler mi?

Utancı ve öfke göğsümde beşinci kategori bir kasırga yaratırken kan kulaklarımda gumbürdüyor. Onu korumak için *yine* orada değildim. Şu anda kendimden o kadar nefret ediyorum ki. Uyuşturucuya yönelecek kadar duygusal ıstırap içindeyken yanında olmadığım gibi, daha fazla fiziksel acı çekmesini önlemek için de orada değildim. Elini böyle mi yaraladı? Ailesinin evinde cam kırıkları yüzünden olduğunu söylemişti ama şimdi içim şüpheyile doldu. Neden bana karşı dürüst olamıyor? Ona her şeyimi gösterdim, değil mi? Neden o da aynısını yapamıyor? Kendimden daha ne kadar vermem gerekiyor?

Bunun cevabını zaten biliyorum, değil mi? Her şeyi. Her şeyi. Karanlık ve parçalanmış ruhumun her gizli parçasını açığa çıkaracağım, o zaman belki o da beni aynı şekilde kutsayacak kadar güvende hissedecek.

"Ne düşünüyorsun, Graves?" Jefferds'ın sesi beni spiralimden çekip çıkarıyor.

"Sadece olası şüphelilerin bir listesini çıkarmaya çalışıyorum ama Ted hatırlayabildiğim kadarıyla kimseyle samimi değildi. Eskiden amcamla ortaklardı ama Yüzbaşılığa terfi edince araları açıldı."

"Amcanın onun suç ortağı olmasına imkan yok, değil mi?"

Ona ölümcül bir bakış fırlattım. "Kesinlikle olmaz. Mallory'yi kurtarmaya çalışırken öldü."

"Emin misin? Belki de Johnson yarım kalmış işleri bitirmek için onu vurmuştur. Biri senin ve rahmetli kaptanın kurduğu kameralarla oynadı, belki de Oscar'dı. Siz gittikten sonra değirmene geri dönmüş olabilir."

"Sakın onun adını çamura bulaştırmaya cüret etme Jefferds. Mallory hastanede onu sorguladığınızda neler olduğunu anlattı. Belgelerde var."

Merkeze gidip doldurması için ısrar ettiğiniz rapor. Beni telsizden arayıp olanlardan haberdar etmeye çalıştığı evraklarımda yazıyor. Oscar Graves iyi bir adamdı, seni bok kafalı. Ted muhtemelen vardiya değişimi sırasında hafıza kartlarını kameralardan çıkarmıştır." Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Bunların hiçbiri bugünkü cinayetleri de açıklamıyor, salak herif," diye çıkışıyorum.

"Dört gece önce Mallory neredeydi?"

"Sana vurmak zorunda bırakma beni,"
diye ısırdım.

"Bu benim soruşturmanın bir parçası, Yüzbaşı Graves. Saygımdan dolayı önce size geldim. Onu sorguya çekmek için her türlü hakka sahibim."

Dişlerini sıkarak, "Sakin buna cüret etme," diye
homurdanıyorum. "Peki, neredeydi?" diye ısrar ediyor.

Görünüşe göre, bir uyuşturucu evinde üç kişiyi öldürmüştü.

"Evde," diye cevap veriyorum.

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

Hayır.

Yalan dudaklarımdan kolayca kayıyor,

"Ben." "Onunla birlikte miydin?"

"Hayır," diye homurdanıyorum,

kızgınlığım artıyor. "O zaman nereden
biliyorsun?" diye üsteliyor.

Jefferds sorun çıkaracak. Nerede olduğuna dair kanıt arayacak ve evde olduğunu kanıtlayacak hiçbir şeyim yok çünkü evde değildi.

"Çünkü Victoria'yı ziyarete gitmiş, kapıyı suratına çarpmış ve gecenin geri kalanını battaniyeye sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak geçirmiş. Memur Smith oraya gittiğini doğrulayabilir, Victoria da öyle."

Jefferds başını sallıyor ve tüm bunları açıp kapattığı sinir bozucu küçük defterine not ediyor. "Mülkünde güvenlik kameraları var, değil mi? Hikâyeyi desteklemek için." Benimle buluşmak için buraya geleceğini kimseye söyleyip söylemediğini merak ederek başımı sallıyorum. *Bu konuda ağzımı sıkı tutmam konusunda o kadar ısrarcıydı ki, ağzını açtığından şüpheliyim.*

"O gece aranızda geçen mesajlaşmalar ve arama kayıtları var mı? Ağladığını biliyorsanız belki görüntülü konuşmuşsunuzdur?" Tekrar başımı salladım. *Arabası karakolun takip sistemine bağlı olmayacaktı. Gittiği her rota arabanın GPS sistemine kaydedilir.*

"Bunların hepsini bana gönderebilirseniz harika olur, böylece... bilirsiniz... Mallory'den istemek zorunda kalmam."

Göz kırpıyor ve tek gördüğüm kırmızı.

Jefferds arkasını dönüp tertemiz spor arabasının kapı koluna uzanıyor ve ben de copumu kemerimden çıkarıyorum.

Mallory bir seri katil tarafından kaçırıldığında, duyguları tarafından içten dışa doğru parçalandığında ya da ona kim bilir ne yapmak isteyen üç uyuşturucu satıcısı tarafından kuşatıldığında onu korumak için orada olmayabilirdim.

Ama onu şimdi koruyacağım.

Beni öldürse bile.

"Şimdi, neden gidip böyle aptalca bir şey söylüyorsun?" Sesimin ölümcül bir tonu var, her kelimem zehir saçıyor.

"Affedersiniz?" Şok oldu, bunu sesinden anlayabiliyorum. Üniformasının altında omuzları geriliyor ve Mallory'yi tehdit ederek kendini nasıl bir tehlikeye attığının farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Buradan tek parça halinde çıkmaya izin vermeye hazırdım ama şimdi yapamam."

Yavaşça dönüyor, üzerine doğru gelen tehditkâr formumu görüyor. Elimdeki silahı fark ettiğinde artık onun için çok geçti. Jefferds'ın eli yanındaki kılıfa gidiyor ama yeterince hızlı değil. Cop çıplak kubbesinden mide bulandırıcı bir gümbürtüyle kopuyor ve kafatasında bir çukur açıyor. Toprağa düşüyor, bir yandan kılıfının bağını çözmeye çalışırken bir yandan da tekmelerle benden uzaklaşıyor. Ona doğru ilerlerken öfke görüş alanımı karartıyor. Bir silah sesi duyuldu ve tam karnıma isabet etti. Çarpmanın şiddetiyle sendeleyerek geri çekildim ve yere diz çöktüm. Daha önce de vurulmuştum, küçük sirenimi kurtarmamı engellemiştii.

Bu bir daha olmayacak.

Derin bir nefes alıyorum, ayağa kalkıyorum ve dehşetin her bir yüz hatlarını ele geçirmesini izliyorum. Ateş eden eli kafasının yarılmış derisini bir arada tutmaya çalışırken silahı yanındaki toprakta terk edilmiş bir şekilde yatıyor. *Aptal. Tehdidin ortadan kalktığından emin olana kadar asla silahını bırakma.* Silahını bulmak için çabalarken yüzünden akan kan görüşünü engelliyor.

"Beni vurdun! Seni şerefsiz!" Bağırarak kendimi ona doğru fırlatıyorum. Jefferds homurdanıyor, ben vücudumu onunkine saplarken çakıl taşları ön kollarıma sürtünüp batıyor. Silahını hemen bulup arabasının altına fırlatıyorum, toprakta kaymasını ve ulaşamayacağı bir yere gitmesini izliyorum. Körü körüne çırpınırken yumruğu çeneme çarpıyor, vurabildiği her darbeyi indirmeye çalışıyor. O güçlü, ona vereceğim

Ama dövüşü özensiz ve panik halindeydi. Tüm ağırlığımı üzerine bırakıyorum, ciğerlerindeki havayı zorluyorum ve içindeki mücadeleyi boşaltıyorum. Nefes almakta zorlanırken hızla geri çekiliyorum. Bu bana kafatasına yıkıcı darbeler indirmem için gereken değerli saniyeleri kazandırdı. Yüzünü korumaya çalışırken cop ön kollarına çarpıyor. Kemiklerin tatmin edici kırılışı atmosferi deliyor, ardından acı dolu feryadı geliyor. Jefferds içgüdüsel olarak kolunu göğsüne bastırır ve savunmasını bırakır. Darbelerim birbiri ardına hedeflerine ulaşırken başı yana savruluyor. Kanının kızılığı arabasının kiraz kırmızısı dış yüzeyine sıçırıyor ve neredeyse mükemmel bir şekilde eşleşiyor.

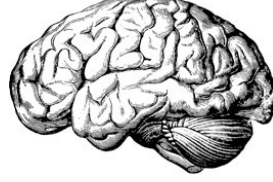
Çatlak. Çatlak. Çatlak.

Yüze benzeyen hiçbir şey kalmayana kadar sürücü tarafındaki camdan aşağı daha fazla döküntü akıyor. Mallory'nin sırrının güvende olduğundan emin olana kadar durmuyorum ve kolumu kaldıramıyorum. Az önce yaptığım şeyin ağırlığıyla yanımda cansız bir şekilde asılı duruyor.

Ağaçların arasından esen bir rüzgâr yaprakları hışırdatıyor ve yüzüme damlayan sıcak kanı serinletiyor. Kalbi atmayı bıraktığında içimde hastalıklı bir gurur kabarıyor. Kefaret, ham ve ilkel, içimden akıyor çünkü onu kurtardım. Bu beni boğulma suçundan kurtarmıyor ama en azından artık başım suyun üstünde.

Bölüm Kırk Dokuz

MALLORY

Ring...
Zil...
Zil...

"Ne?" Hattın diğer ucundaki huysuz ses kesik kesik konuşur.

"Bellamy?"

"Beni neden arıyorsun, Barbra?"

"Bu Barbra değil, onun kızı." Sessizlik o kadar mutlak ki, bu adamın nefes almayı bıraktığına yemin edebilirim. Aramızdaki ölü hava o kadar uzun süre devam ediyor ki, aramanın düşmediğinden emin olmak için telefonumun ekranını kontrol ediyorum. "Alo?"

"Bu numara sende nasıl var Mallory?" "Ben buldum."

"Yok artık."

"Ailemi arıyorum... belli ki onları tanıyorsun," diye karşılık veriyorum biraz ısırarak. Ben de bir pislik olabilirim.

"Kendinize bir iyilik yapın, onsuz daha iyi olacağınız insanları aramaya çıkmayın."

"Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?" Telefon görüşmesi boyunca bana olan kızgınlığının arttığını hissedebiliyorum. Zor iş. Cevap istiyorum. Eğer bu Bellamy pisliği ailemin kayboluşuyla ilgili bir şey biliyorsa, bunu bilmem gerek. "Dennis ya da annem hiç bir polis ya da başka biri tarafından takip edildiklerinden ya da taciz edildiklerinden bahsettiler mi?"

"Hayır," diye kestirip atıyor. "Kayıplar mı?"

"Evet, neredeyse bir yıl oldu."

"O zaman kendini şanslı say. Bu numarayı kaybet-"

"Bekle! Bu da ne demek oluyor? Bana böyle şifreli bir şey söyleyen ikinci kişisin. Keşke biri bana neler olduğunu anlatsa. Bilmeyi hak ediyorum... Beni terk ettiler." Bir yabancıya saçmaladığının tamamen farkındayım, sadece birkaç kelimeyle beni iliklerime kadar ürperten bu kadar kopuk ve soğuk birinden bir parça sempati kazanmaya çalışıyorum.

"İKİNCİ KİŞİ!?" diye haykırıyor. "Başka kiminle temasa geçtin?" Sesinde bir endişe belirtisi mi duyuyorum? Hayır, olamaz, kim olduğumu bile bilmiyor.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Bu işe karışma Mallory. Sonunda temize çıktın. Beni bir daha arama."

Tıklayın.

Bu tam bir zaman kaybıydı. Telefonumu yatağıma attım ve duş almaya gittim. Nox gelecek hafta sonu Henderson Haunt için bir Cadılar Bayramı kostümü almamı istiyor. Dürüst olmak gerekirse, bir grup sarhoş yabancı ile kalabalık bir yerde olmaktansa gözlerimi paslı bir tornavidayla oymayı tercih ederim, ama Lennox'un desteğine ihtiyacı var, bu yüzden sırtacağım ve katlanacağım.

Zihnim telefon konuşmama geri dönerken buharlı sıcak su vücudumdan aşağı süzülüyor. Neden Bellamy'nin beni tanıyormuş gibi konuştuğunu hissediyordum? Ya da en azından beni tanıyormuş gibi? Zihnimin karanlık çukurlarını tarıyorum ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Eski evimden o kadar çok insan gelip geçti ki, hepsinin yüzü artık bulanık. Dennis'in arkadaşlarının ya da "iş arkadaşlarının" isimlerini öğrenmemeye özen gösterdim. Ne kadar az bilirim o kadar iyiydi. Belki Bellamy'yi görürsem her şey yerine otururdu... Bir şeyler biliyor olmalı, Tanrı aşkına adımı biliyordu. O an bunu nasıl kaçırdım bilmiyorum. Keşke zamanı geri alabilsem ve onu bu konuda sorgulayabilsem ama onu tekrar arasam cevap vermeyeceğinden neredeyse eminim.

Saçımı ve vücudumu duruladıktan sonra musluğu kapatıyorum. Simsiyah saçlarımı sıktıktan sonra duştan çıkıp kurulandım. Bellamy bir şeyler biliyor ve ben de ne olduğunu bulana kadar araştıracağım.

Çabucak giyinip şehirdeki tek Cadılar Bayramı mağazasına doğru yola çıkıyorum. Her zaman geç kaldığım için Nox'un kamyonetinin çoktan ön tarafa park etmemiş olmasına şaşırdım ama belki de Dedektif Jefferds'a takılmıştır. Mutfak zeminindeki sevişme seansımız onu kesinlikle daha fazla geciktirdi.

birkaç dakikadan fazla. Boşalmam sonsuza kadar sürdü ve boşaldığımda da yarım yamalak ve zar zor tatmin edici oldu. Kendi kafamın içindeyim. Bunu biliyorum ama nasıl durduracağımı bilmiyorum. Son zamanlarda kendimin o kadar farkındayım ki kendimi görmezden gelmeye çalıştığımı biliyorum. Bu çıldırtıcı. Kendimi tekrar onun içinde kaybetmeliyim. O benim cankurtaran halatım, akıl sağlığımın bağı ve onun beni ayakta tutma yeteneği olmadan kabul etmek istediğimden daha hızlı çözülüyorum.

Arabayı boş bir durağa çekip park ediyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ghost'un iletişim ekranındaki *şimdi ara* düğmesine basarak, kendi boyadığım, yontulmuş siyah tırnaklarımı monoton bir şekilde direksiyona vurarak açmasını bekliyorum. Onun yerine sesli mesajı açılıyor, ben de mesaj bırakmadan telefonu kapatıyorum ve telefonumu cebime atıyorum. Hâlâ toplantıda olmalı. Ben çocuk değilim, tek başıma kostüm alışverişi yapabilirim. O burada olmadan, göğüslerimi ya da kıçımı zar zor kapatan sürtükçe bir şeyle ayrılma riskim yok.

İçeri girdiğimde kapının üstündeki zil çalıyor, Martha olarak tanıdığım yaşlı bir kadın kasanın arkasında oturuyor. Kasabadaki tek ikinci el dükkânının sahibi ve yıl boyunca sezonluk eşyalar için kiralanan bu binanın da sahibi olduğunu öğrendim. Gelecek ay burası Noel ıvır zıvırıyla dolacak ve ben de vebadan kaçır gibi kaçacağım. Kapıdan içeri adımımı attığımda yüzüme parlayan bir burun yapıştırılacak ve kıçıma bir baston şeker sokulacak çünkü *tatil sezonundayız*.

El sallıyor, ben de beceriksizce el sallıyorum. Sosyal açıdan daha beceriksiz olabilir miydim? Mağazanın içinde ilerleyip kadın reyonunu arıyorum. Ancak, maskelerle süslenmiş duvar hemen dikkatimi dağıtıyor. Yaklaşık on farklı Ghostface maskesi var ama orijinal beyaz olanı hâlâ favorim ve kadın mağaramda muhtaç bir gümbürtü uyandırıyor. İhtiyacım olan şey bu mu? Nox'un maskeyi geri takması için mi? Ghost'un içindeki karanlık beni çağırıyor, hep çağırdı. Kendi karanlığımı içine tıktığım kutudan çıkardı. Ama şimdi onu kabul ettiğim ve oynaması için dışarı saldıgım için, zapt etmem gereken kendi yaşayan ve nefes alan canavarı. Yardım edemem ama onun bu tarafına daha çok çekildiğimi hissediyorum. Bu yönü benimkiyle uyuyor mu? Yoksa benim simsiyah olanıma kıyasla onun canavarı daha açık gri mi?

Duvardan orijinal çılgın maskesini alıp yüzüme geçiriyorum ve bir selfie çekiyorum. Göz deliklerinin arasından bile seksi göründüğümü düşünüyorum. Ghost da öyle düşünür müydü? Fotoğrafi ona gönderiyorum ve *"Oynamak ister misin?"* mesajını ekliyorum. Hâlâ o toplantıyla meşgul olabilir ama eninde sonunda fotoğrafı görecektir.

Bakışlarım diğer maskelerin üzerinde geziniyor: Myers, Leatherface, çizgi film karakterleri ve kurtadamlar. Hepsi çok genel ve sıkıcı, hiçbirini takmak istemiyorum. Koridorlarda geziniyorum, bir köşeyi daha dönüyorum ve başka bir maskeyle yüz yüze geliyorum. Nefesimi kesiyor, mükemmele yakın. Güzelce yapılmış porselen bir bebek yüzü, ilk bakışta kusursuz. Daha yakından bakana kadar tüm mikro kırıkları, mükemmele yakın cephesindeki ince çizgi çatlaklarını görmüyorsunuz. Yanlış bir hareketle maske milyonlarca küçük parçaya ayrılabilir. Kırılıyor, yavaşça parçalanıyor, zar zor bir arada duruyor. Tıpkı benim gibi.

Beni nasıl hissettirdiğinden etkilenerek hayalet maskesini çıkarıp diğerini takıyorum. Sol tarafımda bir ayna var, ben de dönüp yansıma bakıyorum. Görüntü nefesimi kesiyor, içimde yeni bir his çalkalanıyor. Eğer Nox maske takınca böyle hissediyorsa, anlıyorum. Gerçekte kim olduğumu dünyaya gizlemenin karanlık, lezzetli ve uğursuz bir yanı var. Bahçemdeki sapığa koyacak bir yüzüm ya da adım olmadığı için Ghost'un yanına kâr kalan onca pisliği düşünüyorum. Ne istersem yapabilirim ve yakalanmam.

Tekrar öldürebilirim.

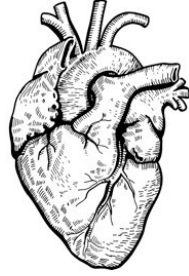
Telefonum bacağımda titriyor, *"En sevdiğin korku filmi hangisi?"* sorusu küçük dükkânda yankılanıyor. Cevap verdiğimde omurgamdan aşağı bir heyecan fırlıyor.

"Merhaba."

"Bu sefer *beni* avlamak mı istiyorsun bebeğim?"

Bölüm ELLİ

MEZARLAR

"W Bu senin için sorun olur mu?" Mallory tereddüt eder.
Sanki onu hiçbir şeyden mahrum bırakabilirmişim gibi.

"Kesinlikle." Parçalanmış kalıntılara bakarken eskiden Dedektif Jefferds'ın kafatasıydı, gülümsüyorum. "Senin için her şeyi yaparım."

"Sen en iyisisin," diyor gülümseyerek. Göremesem de hissedebiliyorum. Kelimelerin dudaklarından dökülüşünü duyabiliyorum.

"Denerim." Son kurbanımın arabasına yaslanarak kana bulanmış üniformamın düğmelerini açıyorum. Karnıma baktığımda, gömleğimdeki delik bana geri bakıyor. Mallory yeleşimi giymem konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydı bugün ölebilirdim. Evden her çıkışımda, tıpkı amcamın yaptığı gibi, bu konuda üstüme geliyor. O güzel yüzündeki kendini *beğenmiş* ifadeyi şimdiden görebiliyorum, ona bu şiş dudağın, morarmış gözün ve karnımın ortasındaki kocaman, morarmış yaranın nasıl oluştuğunu anlattıktan sonra "*Ben sana söylemiştim*" dediğini duyabiliyorum.

"Sanırım bu hafta sonu takmak istediğim bir maske buldum," diyerek düşüncelerimi yarıp geçiyor. Neden bahsediyor... Kahretsın! The Haunt.

"Kahretsın bebeğim, çok özür dilerim. Seninle buluşmam gerektiğini unutmuşum. Dikkatim dağıldı." *Çok... çok... dikkatim dağıldı.* Parmağımı kurşun geçirmez yeleşimdeki deliğe soktum, Jefferds'ın 9 milimetrelilik silahından çıkan kurşunun gövde plakasına sıkıca saplandığını hissettim. Kendimi tehlikeye attığım için bana çok kızacak, daha önce olduğu gibi çıkarsaydım çoktan ölmüş olurdum. Bu düşünce çok üzücü ama onu koruduğum için pişman değilim. Yelek olmadan bile bunu bir kalp atışında tekrar yapardım.

"Sorun değil, en azından artık kostümümün beni bir sokak köşesine aitmişim gibi göstermeyeceğini biliyorum" diye şaka yapıyor.

"Kolay erişilebilir olsa iyi olur yoksa senin için kendi kostümümü seçerim... ve sen de onu giyersin." Gümbürdüyorum. Düşüncelerim ışıık hızıyla dönüyor; onun herkesin görebileceği şekilde sikimin üzerinde zıplaması düşüncesi tenimi ısıtırken, ölüme yakın deneyim neredeyse unutuluyor. Onu herkesin gözü önünde sahiplenmek, böylece başka kimsenin onunla sevişmeye cesaret edememesi muhteşem bir fikir gibi görünüyor.

"Ama Nox..." diye sızlanıyor.

"Bundan kurtulmaya çalışmayın bile, artık Hayalet Avı'nın Kralı benim ve bir örnek teşkil etmeliyim."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, sesi titreyerek. Etkinliğe hiç katılmadığını biliyorum ama hikâyeler herkes tarafından biliniyor. Neyin içinde olduğuna dair bir fikri olmalı.

"Bunun anlamı... Tahtımda otururken seni kucağıma çekeceğim. Sonra kalçalarını ayıracağım, sikimi damlayan amına sokacağım ve tüm seyirciler izlesin diye seni becereceğim. Bu tüm etkinliği başlatacak, bebeğim. Hazırlıklı ol... ve kendine bir etek al. Kısa bir tane," diye homurdanıyorum.

Nefesinin kesilmesi, korkusuna rağmen bu işin içinde olduğunu anlamamı sağlıyor. Kalabalığın önünde kucağımda sürtünmek ve benim ona sahip çıktığım gibi o da bana sahip çıkmak istiyor.

"Peki, eve dönmene ne kadar kaldı? Sadece merak ediyorum... alakasız sebeplerden dolayı..."

"Alakasız nedenler, hmm?"

"Mhmm," diye mırıldandı.

"Burada daha ne kadar bağlı kalacağımdan emin değilim. Yola çıktığımda sana mesaj atmamı ister misin?"

"Hayır. Şaşırt beni."

"Emin misin?" diye soruyorum. diye sordum. Eğer kabul ederse, neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yok.

"Olumlu."

"Bunu senin istediğini unutma," diyorum, onu zihinsel olarak ona atabileceğim her şeye hazır lıy or um. "Sonra görüşürüz, küçük siren."

"Bekle!"

"Öyle mi?"

"Bir renk tercihiniz var mı?" diye soruyor.

Doğrusu, bilmiyorum. Ne giyerse giysin nefes kesici çünkü bu o. Jefferds'ın kanı botlarımın etrafındaki toprağa sızdı ve onu kıpkırmızı hatırlıyorum. Tıpkı benim şu an olduğum gibi. Onun aklının benimkiyle aynı sapkın yerlere gitmeyeceğini bildiğimden, "Kırmızılar içinde büyüleyici görünüyorsun," diye cevap veriyorum.

"Kulağa hoş geliyor, aygır. Yakında görüşürüz.

Görüşürüz." "Güle güle, güzelim."

Belki de onun cinayet eğilimlerini bildiğimi ona söylemem. Bu bilgiyi kendime saklamak ve onu kıvrandırmak için kullanmak benim için çok daha eğlenceli olurdu. Maskeyi çıkarıp kendimi ona gösterdiğimde akıl oyunları sona erdi. Ama kıvılcımı bir şekilde canlı tutmalıyım. O ürkek bir insan kabuğundan güçlü, dirençli, ölümcül bir tanrıçaya dönüştü ve ben de onun sırlarını bilmeye layık olduğumu ona kanıtlamalıyım. Bu yükü taşıyabilecek kadar güçlüyüm ve onu güvende tutmanın yanı sıra doyurup mutlu edebilirim. Kana susamışlığım onunkiyle aynı olmayabilir ama istediği hayatı yaşamasına engel olan herkesin bağırsaklarını deşmekten çekinmeyeceğim.

Yere dönüp baktığımda iç geçiriyorum. Neden böyle bir karmaşa yaratmak zorundaydım ki? Boynumu kırarak, cesedi gömmek için en iyi yeri aramak üzere bölgeyi tarıyorum.

Aldığım her zor nefesle karnım acı içinde bağılıyor, her adımım bitkin kışımı bir çamur çukurundan geçirmek gibi. Belli ki koşu bandına geri dönme vaktim geldi, yoksa Mallory bir dahaki sefere ormanda oynarken beni utanç verici bir hızla yakalayacak.

Kan bulaşmış muşambayı ve küreği arkamda sürükleyerek kamyonetime dönerken camdaki yansımanı yakalıyorum. Gözüm şişmiş, yanağım da öyle, ama o kadar da kötü değil. Ama tepeden tırnağa üzerimi kaplayan kan miktarı bir sorun olacak.

Kirlenmiş üniformamı çıkarıp yeleğim, küreğim ve muşambamla birlikte kamyonetimin arkasındaki kilitli alet kutusuna dolduruyorum. Torpido gözünden bir şişe su ve bir yığın fast food peçetesi alarak temizlik için hazırlanıyorum. Suyun kapağını açarak belimden eğiliyor ve içindekilerin bir kısmını saçlarımın üzerine döküyorum. Karnımdaki yara acı içinde isyan ederken, yüzümden akan kırmızı su çakıllı otoparka akıyor. Bir kemik parçası

Kafa derimi elimden geldiğince fırçalayarak temizlerken, saçlarımdan kurtulup yere düşüyor.

Saçımdaki fazla nemi silkeledikten sonra kalan su ve kâğıt havluyla yüzümü ve boynumu yıkıyorum, elimden geldiğince iyi görebilmek için yansımamı kullanıyorum. Bunun olabildiğince iyi olduğuna kanaat getirdikten sonra yedek kıyafetlerimi giyiyorum: Mallory'yi iyice takip etmekten geri adım attığımdan beri giymediğim siyah kapüşonlu tişört ve birlikte geçirdiğimiz ilk samimi geceden kalma koyu siyah kot pantolon. Islak ve bana muhtaç bir halde ona mastürbasyon yapmamı izlemişti ve sonra boşalmış, cama sürmüş ve gitmişim. Hayal kırıklığına uğramış kaşlarını çatışının hatırası hala kötü niyetli niyetimin bacaklarımdan arasındaki sikime çarpmasına neden oluyor. Siktir, odaklan Graves.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum ve başımdaki CCPD şapkasını geriye doğru kaydırıyorum. Aracımın arkasından bidonu alarak park yerindeki kanın üzerine gaz döküyorum, böylece herhangi bir numuneyi hava koşulları tarafından yok edilmeden önce bozuyorum.

Olay yerini temizlemekten memnun bir şekilde Jefferds'ın Ford Mustang'inin direksiyonuna geçtim ve Graham'ın hurdalığına doğru yola çıktım. Evinin dışında bir tamirhane işletiyor olsa da, şehrin çok dışında olmayan bir yıkım ve oto hurdalığı var. Bu terk edilmiş yürüyüş alanına çok yakın, bu da benim işime geliyor.

Jefferds'ın cesedini sürükleyerek götürmeden önce, araç takip sisteminin pilini çıkarmaya gittim, ancak pilin kayıp olduğunu fark ettim. İçimden bir ses onun karanlık işler çevirdiğini söylüyordu, çünkü çalıntı bir aracı bulmanıza yardımcı olacak sistemi neden devre dışı bırakasınız ki? Telefonunu çarpık bir metal parçasına benzeyene kadar parçaladım. Bagajı açıp içine attığımda, önsezimin şüphesiz doğru olduğunu gördüm. Jefferds öyle ya da böyle kirli bir polisti. Tabancalar, saldırı tüfekleri ve diğer silahlar bagajı dolduruyordu. Onları incelemek şüphelerimi daha da güçlendirdi çünkü seri numaraları silinmişti.

Telefonumu çıkarıp Graham'ı aradım. İlk ç a l ı ş t a cevap verdi.
Belli ki çok meşgul. "Hey, dostum. Dükkanda mısın yoksa hurdalıkta mı?"
"Az önce dükkândan çıktım, hurda yığınının doğru gidiyorum. Neden?"
diye sorar. "Harika, orada buluşuruz."

Tıklayın.

Otuz dakika sonra Graham arkamdan geliyor, zeytin rengi Chevrolet 2500'ü büyük bir römorku ve ona bağlı tahrip olmuş bir SUV'yi çekiyor. Kapının kilidini açmak için atlıyor ve geçerken beni soğuk bir şekilde değerlendiriyor.

Aqua gözlerini kısarak, ağır dövmeli elinde anahtarlar şingirdarken bana kaşlarını çatıyor. Kısa, koyu kumral sakalı ekşi ifadesini gizleyemiyor. Benden memnun değil ve ne yaptığımı bile bilmiyor.

Arabadan inip ona doğru ilerledim, "Bana bir iyilik yapar mısın ve kameraları kapatır mısın?"

Şapkasını çıkarıp kaba ellerini koyu renkli, dalgalı saçlarında gezdirirken bıkkın bir oflama onu terk ediyor. "G, bu da ne böyle? Kimin arabası bu?" Elindeki şapkayla kiraz rengi spor arabayı işaret ediyor ve sonra şapkayı kafasına geri takıyor.

"Bence hiçbir şey bilmesen daha iyi olur." "En azından neden burada olduğunu söyleyebilir misin?" "Bir arabayı ezmek için."

Ellibirinci Bölüm

BELLAMY

WAY Down We Go - KALEO.

I Zihnime musallat olan şeytanları kışkırttığım, hatırlamanın hala kalbimi yaralayıp yaralamadığını öğrenmek için anılarla dolu kutuları açtığım pek sık olmuyor. **I**

onları karıştırmadı, o karıştırdı.

Telefonun diğer ucunda onun sesini duyduktan sonra, ses tonundaki meydan okuma gülümsememe neden oldu. Landon'ınki de benzerdi, dünyayı birlikte ele geçirebilirlerdi. Muhtemelen arkalarından her şeyi yakıp yıkacaklardı, her seferinde bir parça bok. Bu seçeneğe sahip olmalıydılar, ikisi de daha iyisini hak ediyordu.

Masamda otururken gözlerim tavana bakıyor, onları kapatmaya korkuyorum, çünkü o karanlıkta göz kapaklarımın ardında anılar tekrarlanan bir film sahnesi gibi oynuyor.

On dokuz yaşında bir çocuk, kollarında küçük, köşeli bir beden tutuyordu. Sığlaşan bir göğsün yükselip alçalması, yavaş yavaş sönen bir nabız, gerçekten yanmaya zaman bulamadan sönen bir ışık. Bir kardeş, benim kardeşim. On altı yaşındaydı ve babamızın açgözlülüğü ve öfkesinin ortasında kalmıştı. Göğsünde birkaç kurşun deliğiyle onu yanlış zamanda yanlış yere koymak. Yırtık pırtık bando tişörtünü ve ellerimi hatırlıyorum.

yaraları kapatmaya çalışmaktan kana bulandı. Sanki ellerim onun yaşam kaynağını tutabilirmiş gibi, kanın nereden geldiğini bile anlayamıyordum. Sanki her yerden geliyor gibiydi. Neden sadece iki elim var? Neden daha büyük değiller? Neden daha hızlı gelemedim?

Alnımı sıkıca onunkine bastırarak, hiç söylemediğim ama söylemek istediğim her şeyi fısıldadım. Gözleri son kez kapanmadan önce beni duyduğundan emin olmak için.

"Dinle. Bu senin hatan değil, tamam mı?" diyor ağzında biriken kanın etrafında, mavi gözleri yaşlarla dolu. "Seni seviyorum B."

"Çok özür dilerim. Yeterince hızlı değildim ama şimdi buradayım ve gitmesine izin vermeyeceğim, söz veriyorum. Bunun için ona acı çektireceğim, hepsi için." "Söz veriyorum" sözlerini tekrar tekrar söyleyerek onu kendime olabildiğince yakın tutuyorum. Bizi ileri geri sallayarak onu.... belki de kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Hâlâ açık olan gözleri beni görmeyi bıraktı ve artık sözlerimi duymuyor.

Bağırma ve bu duyguyu serbest bırakma ihtiyacı boğazımda düğümleniyor, başım oksijensizlikten yüzüyor ve Landon'ın gittiğini kabul etmek istemiyorum.

"Aptal çocuk," dedi babamın sesi kayıtsız ve umursamaz, "ne zaman topuklayacağını hiç bilemedi."

Topuk, sanki sokaktaki bir itmiş gibi.

Babam karartılmış Escalade'ine geri dönerken tek kelime etmiyorum. Deri elbise ayakkabıları asfalttaki sığ yağmur birikintilerinde sıcıyor, demir grisi uzun paltosunu düzeltiyor, içeri girerken şoföre başını sallıyor ve oğullarına dönüp bakmadan kapıyı kapatıyor.

Oğulları, ikisi de nefes almıyordu. Landon çünkü kalbi durmuştu ve bir daha asla atmayacaktı. Öfke, kalp kırıklığı ve inançsızlık nedeniyle ben.

Sonunda ciğerlerime bir nefes çektiğimde, tuttuğum gözyaşlarımın yağmurla ıslanmış yüzümden özgürce akmasına izin verdim. Kanlı elimi Landon'ın yükselmesi durmuş göğsünden kaldırırken, paramparça olurken sessiz bir söz verdim.

Mallory bu hayatı hiç bilmeyecekti, babamızı hiç tanımayacaktı, beni hiç tanımayacaktı ve böyle bir acıyı hiç bilmeyecekti. Böyle bir sefaleti.

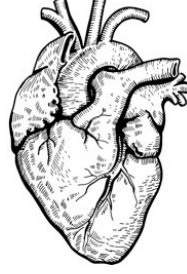
Belli ki film gözlerim açıkken de kapalıyken o l d u ğ u kadar acı verici bir şekilde oynuyordu.

Para göndererek ve onu uzak tutarak doğru şeyi yaptığıma inanıyordum. Gerçekten onun daha iyi olduğuna inanıyordum... güvende.

Yanılmışım. Korkunç derecede yanılmışım.

Bölüm Elli İki

MEZARLAR

I Alacakaranlık ufuk çizgisine yaklaşırken araba yoluna girdim. Eve dönerken tek düşünebildiğim Mallory'nin devasa küvetine girip bir film izleyerek rahatlamak oldu. Hatta bir e-postanın g e l m e s i n i beklerken bir banyo bombası daha aldım, geçen seferkini telafi etmek için. romantik bir banyo yapamadık. Umarım o da bana katılır.

Graham'ın bitmek tükenmek bilmeyen sorularını savuşturduktan sonra zihnim pelte gibi oldu. "Bu sefer kendini neyin içine soktun, G?"

"Bu araba nereden geldi?"

"Neden mükemmel bir aracı yok etmenize yardım ediyorum?"

"Boktan bir şeyin bana geri dönmesini göze alamam, G. Jaydon'la ilgilenmem gerekiyor."

Sanki bunu bilmiyor muyum? Graham'a karısının bir ilişkisi olduğu haberini, onu kasabadaki kafenin dışında biriyle dudak dudağa gördükten sonra veren bendim. Graham onunla yüzleştğinde hiçbir sebep göstermeden ve en ufak bir pişmanlık duymadan ikisini de terk etti. Ondan hep nefret ettim, gittiğine sevindim, ikisi de daha iyisini hak ediyor. Ne yazık ki Graham yeni bir ilişki düşüncesine kendini açmıyor ve Jaydon'la şimdilik yalnız kalmalarının daha iyi olacağını söylüyor. Haksız değil, harika gidiyorlar ama evlerine bir kadın eli değse iyi olur. Evin nerede başlayıp garajın nerede bittiği belli değil, her yer tamirci dükkânı gibi.

Ön kapı sallanarak açıldı ve beni düşünce balonumdan çekip çıkardı. Mallory eşiğe doğru adım atıyor, güzel vücudunu çerçeveye yaslıyor. Onu içeri aldım, sikim kalkarken iki kere çekmek zorunda kaldım.

Karnımı kesen yakıcı bir acıyla dikkat kesiliyorum. Bugün kesinlikle alışverişe gitmiş, vücudu daha önce hiç görmediğim koyu kırmızı dantelli şeylerle süslenmiş.

Akik rengi saçları aşağıya inmiş, yüzünü çevreleyen gevşek bukleler halinde sarkıyor. Parmaklarım saç tellerini karmaşık bir şekilde örme ve birbirine dolama isteğiyle seğiriyor. Biçimli bacaklarını sürtük çizmeler örtüyor ve Hayalet Surat maskesi elinden gevşekçe sarkıyor. Mallory, ben kamyondan inip ona doğru bir patika açarken, aklıktan ölmek üzere olan bir hayvanın yiyecek arayışının yoğunluğuyla beni izliyor. Botlarım kapının eşiğine değdiğinde kapüşonumun fermuarını açarak tenini tenime değdirmek için sabırsızlanıyorum. Sırf ona sarılabilmek için kalbimin her atışında zonklayan acıya katlanacağım.

Önce yüzümdeki, sonra da karnımdaki hasarı fark edince gözlerindeki şehvet buharlaşıyor. "WOAH!" diye haykırıyor, maskeyi bırakıyor ve beni tutmak için ellerini göğüs kaslarıma bastırıyor.

Böyle bir şey olmayacak.

Kollarımı ona dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Kırılan dudağımdaki acıyı görmezden gelerek ağzımı onunkine bastırdığımda tüm itirazları sustu. Dudaklarını büzüyor, şefkatimi uzak tutuyor. Sinirli ama umurumda değil. Bana karşı erimesi için onu zorlayacağım.

Boğazına öpücükler kondururken sol elim ince boynuna dolanıyor. "Neden beni inkar ediyorsun, küçük siren?"

"Yaralısın ve ne olduğunu bilmek istiyorum, pislik." Hassas tenini ısırp öperken inliyor ve o an için bu düşüncüyü aklından uzaklaştırıyor. Sağ kolum beline dolanarak onu kaldırıyor ve bağırsaklarım içten içe parçalanırken bu hareketten hemen pişman oluyorum. İçgüdüsel olarak bacaklarını etrafıma sarıyor, sertliğim onun hassas merkezine baskı yaparken zevk dolu bir iç çekiş yapıyor. Oksitosin sistemimi doldururken tüm acı duygularım bir anlığına azalıyor.

"Daha sonra konuşmak istemediğine emin misin?" Ona sürtünerek soruyorum.

Arzu onu ele geçirmeye çalışırken gözleri geri dönüyor. Kaybettiği bir savaş veriyor ve bunun farkında. "Evet," diye nefes alıyor, kolları boynuma dolanıyor ve kendini bana bağlıyor.

Kapıya doğru yürüyüp arkamızdan tekmeleyerek kapattım. "Evet, ne?" Onu en yakın duvara doğru bastırarak söylüyorum. Avuçlarım vücudunda aşağı doğru kayarak altına ulaşıyor. Bir elim külotunu yana çekerken diğer elim iki parmağımı damlayan amına sokuyor. Keskin bir şekilde nefes alıyor, başı duvara yaslanıyor.

"Mallory?" Alay ediyorum.

"Hmm?" diye mırıldanıyor.

"Evet, ne?" Parmaklarımı yavaşça pompalayarak tekrarlıyorum. "Uhhh... Evet... Ummm..."

Ona verdiğim zevke karşı verdiği mücadeleyi izlerken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Benim için endişeleniyordu. Bu bilgi kalp atışlarımı hızlandırıyor... Bugün ölseydim ona ne olurdu? Bu kadar dikkatsiz ve dengesiz olmayı göze alamam. Onun daha fazla acı çekmesine sebep olmak istemiyorum.

Mal'ın endişesinin sadece benim varlığımla dağılmasını izliyorum - özellikle de acı çekiyormuşum gibi davranmadığım için. Ama gerçekte, onu bana karşı tutmanın verdiği gerginlikten dolayı karın kaslarım parçalanıyormuş gibi hissediyorum. "Ne söyleyeceğini unuttun mu bebeğim?"

"Hayır," diye pantolonunu indiriyor, kalçalarını kıvrıyor.

"Öp beni," diye nefes alıyorum, acımı bastırıyorum.

"Bekle," diye nefes nefese kalıyor. Parmaklarım onun derinliklerine doğru ilerlerken haykırıyor, bana karşı titreyene kadar noktasını okşuyor.

"Öp-" Sözlerim Mallory'nin dudaklarını dudaklarıma yapıştırması ve benimkine rakip bir tutkuyla beni yutmasıyla kesiliyor.

Kollarını omuzlarımda kaldıraç olarak kullanarak kendini vücuduma doğru itiyor. Bacakları yukarı doğru hareket edip kaburgalarıma dolanırken ön kolları onu omuzlarımda sabit tutuyor. Acı içime işlerken kalçaları beni sıkıca kavırıyor. Ben bayılmadan önce Mallory'nin boşalması için çabalarken tenimde terler boşalıyor. Parmakları saçlarıma batıyor, sıkıca yumruk atıyor ve beni kendisine karşı rehin tutuyor.

Yavaşça duvardan uzaklaşıp kanepeye doğru ilerliyorum. "Benim için boşalacak mısın bebeğim?" Başını sallıyor, güzelce inliyor. Kıçını tokatlıyorum ve çığlık atıyor, ama neredeyse anında bir inlemeye dönüşüyor. "Kelimeler, Mallory."

"Evet, beni boşaltacaksın."

"Aynen öyle. Benden başka kimse sana bu şekilde sahip olamaz. Doğru değil mi bebeğim?"

"Sadece sen," diye bağılıyor. Bana karşı hareket ederek, içine girip çıkan parmaklarımla buluşuyor.

"Hadi, küçük siren, elimi ıslat." Ona tekrar şaplak atıyorum. "O ıslak amcığın içine batmak ve her şeyin benim için olduğunu bilmek istiyorum."

Yüzünde bir sırıtma belirdi ve bana baktı, "Hayır." *Oh, seni lanet velet.*
"Affedersiniz?"

Sessizlik.

Ona tutunmayı bırakıyorum ve o da vücudumdan aşağı kayıyor. Bana bakarak her yaramı kataloglamasını izliyorum. Gözleri karnıma inmeden önce belini kavriyorum, onu döndürüyorum ve külotunu bacaklarından aşağı yırtıyorum. Şaşkınlıkla ciyaklıyor, onu aşağı itip kanepenin kenarına doğru eğerken direnir. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve dilimi yarığından geçiriyorum. Dilimi klitorisinin üzerinde ileri geri hareket ettirdiğimde, içindeki her türlü mücadele bir anlığına durdu.

Yüzüme sürtünürken iniltilerini bir yastığın arkasına gizliyor. *Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu iş şimdi bitecek.* Etrafına uzanıp elinden alıyorum. Kahkahalarla gülüyor, o nefes kesen kehribar gözleriyle bana bakıyor. Mallory beni gaza getirmeye çalışıyor. Bunun onun *kısasa kısas* versiyonu olduğunu fark ediyorum. Eğer ona başıma gelenleri anlatmazsam, beni patlamanın eşiğine getirecek.

Kot pantolonumu çıkarıp uzunluğumu serbest bırakırken dilim onun girişinde dönüyor ve yalıyor. Ben hızla ve sessizce ayağa kalkarken, o neredeyse serbest kalma hissiyle sarhoş olmuş durumda. Başını kaldırıp omzunun üzerinden bana bakıyor. Ben onun üzerinde yükselip kendimi okşarken gözleri şok içinde açılıyor. Ve hiçbir uyarıda bulunmadan, koca sikimi içine sokuyorum.

Onu uzunluğuma yerleştirirken boğazından en güzel çığlık koptu. Zevk içimde hızla akıyor ve her itişte acı beni bıçaklıyor, ama duramıyorum. Durmayacağım. O lanet orgazmı hak edeceğim ve karın hasarını sonra düşüneceğim.

"Evet," diye inliyor. "Al beni, Nox. Beni ne kadar istediğini göster." Parmaklarım sırtında geziniyor, yeni kırmızı sütyeninin kancasını açıyor ve askıları kollarından aşağıya doğru itiyor.

Ona doğru eğilerek omzunun üzerinden nazikçe öpüyorum, dudaklarım boynuna doğru ilerlerken saçlarını yolumdan çekiyorum. Baş dönerken vücutlarımız defalarca kanepeye çarpıyor, dudakları sonunda benimkilerle buluşuyor. Sol elim saçlarını toplayıp uzun dalgaları yumruğumun etrafına sararken dillerimiz birbirine dolanıyor. Öpüşmemizi yavaşlatırken diğer elimle göğsünü kavriyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kızarmış yanağına.

Gözleri benimkilere kayıyor, "Ben de seni seviyorum, damızlık," diye cevap veriyor. Etrafını saran zevke teslim olurken gözleri tekrar kapanıyor. Ben ayaktayım

Kalçalarımı içine sokarken onu saçlarından tutup kendime doğru çekiyorum. Kendimi o kadar içine sokuyorum ki, hıçkırıklarının zevkten mi yoksa acıdan mı olduğunu anlayamıyorum. Şanslıyım ki ikisinden de hoşlanıyor. Sahiplenilmiş bir adam gibi içine girerken sağ elim kıcını kırıyor. Mal'ın çaresiz bedenini sikimin üzerinde itip çekerken parmaklarım kalçasına saplanıyor. Ona verdiğim her şeyi alırken dudaklarından tutarsız sesler dökülüyor.

"Boşalmaya hazır mısın bebeğim? Yoksa seni ne kadar çok istediğime dair daha fazla kanıt mı ihtiyacın var? Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu mu?"

Bacakları altından titriyor, bu yüzden saçlarından bir kez daha çekerek onu göğsüme geri çekiyorum. Elim abanoz buklelerini serbest bırakıyor ve onu gelecek haftaya kadar becerirken ortasına sarılıyor.

"Daha fazla, Hayalet. Hepsini istiyorum. Bana vereceğin her şeyi." "Doymak bilmiyorsun, değil mi?"

"Evet. Senin için deli oluyorum, doyamıyorum."

"Mmmm, işte duymak istediğim şey bu." Kalçasındaki tutuşumu bırakarak, klitorisini daire içine almak için hareket ediyorum.

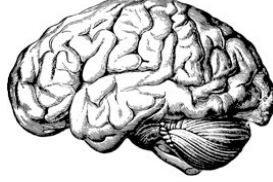
Elimi bacaklarının arasından daha da aşağı kaydırarak, uzunluğumun içine girip çıktığını hissediyorum. Zihnimdeki görüntü göğsümde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor ve kendimi aletimin yanında iki parmağımı da içine sokmaktan alıkoyamıyorum.

"Nox," diye bağıyor, sesi titriyor. Onu becermekten daha iyi bir şey hissetmeyeceğim, belki kendimi onu becerirken hissetmek dışında. Tanrım, duramıyorum. Keşke ondan sikime damlayan uyarılmayı kaynağından yalayabilseydim. Parmaklarım sikimle aynı anda içine pompalarken diğer elim klitorisini çevrelemek için hareket ediyor.

"Bana ne yaptığını görüyor musun bebeğim? Beni aç bir canavara dönüştürüyorsun. Bu ıslak amcığı mahvedeceğim ve sonra daha iyi öpeceğim. Şimdi bana bir iyilik yap ve sikimi ıslat, böylece tadının ne kadar güzel olduğunu görmek için onu temiz bir şekilde emmeni sağlayabilirim."

Elli Üçüncü Bölüm

MALLORY

God, bunu istiyorum. Dili bacaklarımın arasında ve siki ağzımda. Düşüncesi bile beni çılglık çılgılığa uçurmaya yetiyor ama beni becerme şekli beni yeni bir zevk alemine fırlatıyor.

Güçlü parmakları klitorisimin etrafında, dizlerimi zayıflatmak için doğru miktarda basınçla dönüyor ve ben paramparça olduğumda beni yakalamak için orada oluyor. O büyüklükte ve gölgede bir yara ile içinde olması gerektiğini bildiğim acıya rağmen durmuyor, durmuyor. İçime giriyor, sesim kısılana ve bedenim gevşeyene kadar orgazmımı sürüklüyor.

Nox bizi yere indiriyor, beni yuvarlıyor ve tekrar içime kayıyor. Her itişin acısı kaşlarını sıkıştırıyor, kalçaları ivme ve ritim kaybediyor. Zavallı adam boşalamayacak kadar acı çekiyor.

Endişelenme, Ghost. Yardım edeceğim.

Bacaklarımı ona dolayarak ayak bileklerimi kilitliyorum. Ağırlığımı vererek ve ellerimle soğuk parkeyi iterek onun üstüne yuvarlanıyorum. Bana hiç karşı koymuyor, isteyerek teslim oluyor. Gerçekten acı çektiğini bu şekilde anlıyorum, Nox ilişkimizdeki itme ve çekmeyi seviyor.

"Ne yapıyorsun, küçük siren?" diye pantolonunu indiriyor, bir orman kedisinin yoğunluğuyla beni izliyor. Uyluklarının arasına geri dönüp botlarının bağcıklarını çözerken ve kot pantolonunu çıkarmaya çalışırken cevap vermiyorum. Şaftını yalayıp dilimi piercinginin üzerinde gezdirirken inliyor. Dudaklarım tepesinin üzerinde kayıyor ve kalçalarını kamburlaştırarak onu daha derine götürmemi sağlamaya çalışıyor. Yüz hatları bir kez daha irkiliyor. Saklamaya çalışıyor ama aslında ne kadar rahatsız olduğunu gizlemekte çok kötü bir iş çıkarıyor.

Elimi yavaşça aşağı yukarı hareket ettirerek sikinin üzerine tükürdüm. "Acıdı mı?" diye sordum.

"Hayır," diye homurdanıyor.

"Bunu yüzüne söyle." Diğer elim taşaklarını kavrararken elim tepesinin üzerinde dönüyor. Karın kasları refleks olarak kasılıyor ve zevkin yerini acının almasını izliyorum. "Neden kıpırdamıyorsun sert çocuk?"

"Orada yaptığın şeyle biraz zor, bebeğim."

Ona tekrar hafifçe dokunuyorum ve lezzetli kaslarını bir kez daha acı verici bir şekilde esnetmeye zorluyorum. Uyarılmışlığının ve çektiği acının işkence dolu sesi odanın içinde yankılanıyor ve gerçek bir sapık gibi arzularımı yeniden alevlendiriyor.

"Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun, belki boşalmana izin veririm." "Ne?"

"Beni duydun." Karnının ortasındaki devasa çürük elinden daha büyük, neredeyse siyah renkli, kenarlarında koyu kırmızı ve mor lekeler var ve aralarına sarı ve yeşiller karışmış. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama en son böyle bir yara gördüğümde Johnson bana arabasıyla çarptığı yarı ölü bir kadını işkence yapmam için getirmişti. Tüylerimin diken diken olduğunu söylemek hafif kalır ve onu neredeyse kaybediyorsam bunu bilmeyi hak ediyorum.

"Ben iyiyim bebeğim," diye inliyor onu ağzıma alıp sert ve yavaş bir şekilde emerken. Parmakları saçlarımı örüyor, sıkıca çekiyor ama beni kontrol etmiyor. Aletinin etrafında gülümserken duramıyorum, ne yapmak üzere olduğumu biliyor. Onu boğazımın arkasına götürüyorum, parmaklarım çuvalının alt tarafını sıyrırken onu kenara doğru çalıştırıyorum. "Sakın durayım deme, Mallory."

Yaralarına rağmen vücudunun her hattının gerginleşmesini izliyorum. Dudaklarımı sikinden çekerek, "Yoksa ne olur?" Alay ediyorum.

Saçlarımdan çekerek beni vücuduna doğru sürüklüyor. Kalçamdaki tek eliyle beni tekrar sikinin üzerine itiyor ve içime giriyor.

"İşte bu," diye homurdanıyor.

Şişmiş amıma girerken ona karşı kıvranıyorum. Alttan içime girmesi onun için acı verici olmalı. "Nox, dur. Kendini daha da çok inciteceksin."

"Umurumda değil bebeğim. Vurulmak beni bir kez durdurdu, bir daha durduramayacak."

"Ne!" Çığlık atıyorum, sikinin üzerinde zıplıyorum, tokatlayan tenin sesi etrafımızda yankılanıyor.

"Beni duydun amına koyayım. Hiçbir şey beni eve, sana doğru sürünmekten alıkoyamaz. Hiçbir şey beni senin tatlı, ıslak amına girmekten alıkoyamaz. Yaralanma değil. Ne iş. Ölüm bile. Diğer taraftan da sana sahip olacağım, Mallory. Sen benimsin."

Ne kadar romantik değil mi?

Onun cezalandırıcı hamleleri ve bağıllık yemini beni başka bir orgazma doğru sürüklüyor. Etrafında patlayarak bizi yuvarlıyor, ben onun altında titrerken yukarıdan içime giriyor. Dizlerinin üzerinde, kalçalarımın arasında, onun serbest kalışını izliyorum. Kendini içimden çekiyor, uzunluğunu çalıştırıyor ve spermini cildime fırlatıyor. Nox çizdiği resmi izleyerek bana sırtıyor. Sikini tohumunun içinden geçiriyor, sonra tekrar içime itiyor. Beni içten boyamak için aletini kullanıyor.

"Kes şunu yoksa yerden asla kalkamayacağız," diyorum soluk soluğa. Nox işlemi tekrarlayarak, "Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum" diyor.

Ben sessizce onu izlerken o da sikinin içime girip çıkmasını izliyor. Önündeki sahneden dolayı gözlerinde yeniden ateş yanıyor ve kalçaları her öne doğru sallandığında çenesinde neredeyse fark edilmeyen bir sancı oluşuyor.

"Hayır, oyun zamanı bitti, sert çocuk," diyorum, çabalayarak uzaklaşıyorum. Ayak bileğimi yakalamak için dengesizce hareket ediyor ama ıskalıyor. Parke zemine çarpıyor ve acı içinde tıslıyor. "Lanet olsun, Nox. Kendini yeniden yaralamayı bırak." Yüzünü buruşturuyor, bana bakıyor ve avucunu büyük çürüğe bastırıyor.

Elimi uzatarak dağ gibi bedenini yerden kaldırıyor ve yatak odasına gitmesine yardım ediyorum. Yorganı geri çekiyorum ve o da bitkin bir halde yatağa uzanıyor. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacı varken onunla ilgilenmek istediğim için kendimi kötü hissediyorum. Ancak, siyah fermuarlı kazağını çıkarmasına yardım ettiğimde ve kollarındaki sayısız sıyrık ve çürükleri gördüğümde, dilimi daha fazla tutamıyorum.

"Peki, bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Bu cümle niyetimden daha sert bir şekilde ağızından kaçıyor ama belki de öfkem işbirliğini teşvik eder.

"Sonra, yatağa gel."

"Hayır, yatacağımı sanmıyorum."

"Mallory..." diye yalvarır.

"Hayır, Lennox. Söyle yoksa kanepede yatarım."

"Cehennem gibi yatacaksın."

"İzle beni." Sırt üstü dönmeye ve yavaşça oturur pozisyona gelmeye çabalarken ona ters ters bakıyorum.

Ben onu beklerken gözlerimiz kilitleniyor. Bakışları beni değerlendiriyor. Ne için? Hiçbir fikrim yok ama zaman ilerledikçe sessizliği beni daha da sinirlendiriyor. Ağzının kenarında küçük bir çekiştirme var ve dudaklarını ısırtıyor, neredeyse bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyor gibi, ama böyle bir zamanda neden sırttığını bile anlayamıyorum.

"Jefferds ve benim bir sorunumuz vardı." "Tamam... Bu ne anlama geliyor?"

"Fark eder mi? Bir sorun vardı... şimdi yok."

"Nox," diyorum göğsümde kıvılcımlanan öfkeyi bastırmaya çalışarak. "Vurulduğunu söylemiştin." Başını sallıyor. *Kahretsin, böyle devam ederse bu adamın tam çürüğüne yumruk atacağım.*

"Şu haline bak, nasıl da heyecanlanıyorsun. Çok alıngansın!" diye kıs kıs güler.

"Siktir git," diye homurdanıyorum, hayalet battaniyemi yataktan kapıp hışımla kapıdan çıkıyorum.

"MALLORY! BEKLE!" Banyoya dalıp açık kapının arkasına atlıyorum ve kendimi gizliyorum. Nox'un ayakları yere çarpıyor, acıyla nefes alışının sesi ve nefesinin altındaki küfürler onu koridorda takip ediyor.

"MAL!" diye sesleniyor. Saniyeler geçtikçe onun açık konsept alanı benim için taradığını hayal ediyorum, ama hiçbir yerde bulunamıyorum.

Ön kapıyı açıyor, tekrar adımı haykırıyor. Ses sessiz gecede yankılanıyor. Sesindeki panik arttıkça kahkahamı bastırmak için yüzümü battaniyeye bastırmak zorunda kalıyorum. Hak ettiğini buldu. İntikam tam bir kaltak ve ben de öyleyim... İstedğim zaman.

Ön kapı çarpılır ve kendi kendine homurdanarak evin içine doğru fırlar. Nox merdivenlerden bodruma iniyor, acı dolu homurtuları da peşinden geliyor.

Çabucak, parmak uçlarımla yatak odamıza döndüm ve yeniden giyindim. Büyük boy bir *Satan's Priest* grubu tişörtü giyip yorganın altına giriyorum. Onlar gerçek bir grup değil, en sevdiğim kitaplardan birinden. Yatağımın başucundaki lambayı yakıp okuduğum kitabı elime alıyorum ve hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorum.

Lennox gürleyerek bodrum merdivenlerini çıkıyor ve ayak seslerine bakılırsa merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor. "Bebeğim! Özür dilerim." diye yalvarıyor, artan endişesini bastırmaya çalışarak. "Sana ne istersen söyleyeceğim Mallory. Sadece bir daha gitme. Lütfen."

Sikeyim.

Nefesim kesiliyor.

Ben tam bir pisliğim.

Yatak odamıza yaklaşırken ağır nefesi sessiz koridorda yankılanıyor. Ona koşup özür dilemek istememe rağmen yerimden kıpırdamıyorum. Ben teslim olup ona gerçeği söyleyene kadar inkar ettiği orgazmlarla bana işkence edecek. Bu gece bunu denedim ve geri tepti. Şimdi, hayal kırıklığı ve yorgunluk yerine korkuyu kullanarak onu açmaya çalışmalıyım.

Güçlü kal, Mallory.

Gözlerimi romanımdan ayırmıyorum. Aslında okumuyorum ama göz ucuyla kapıyı izlerken öyle görünmeye çalışıyorum. Eşikten geçerken formu koridordaki ışığı bastırıyor. Nox sendeleyerek geri çekilip kapının pervazına yaslanırken rahat bir nefes alıyor.

Hareket etmeyin. Harekete geçme.

"En azından bana cevap verebilirdin," diye homurdanıyor. "Oh, senin bana cevap verdiğin gibi mi? Siktir git."

"Endişelendim," diyor, dişlerini gıcırdatırken paniği kızgınlığa dönüşüyor.

"Ve ben değil miydim?" Karşılık veriyorum.

"Neden bana güvenmiyorsun?" Ona ters ters baktım. Ondan bana güvenmesini istedim ama o yine de beni kırana kadar sıkıştırdı. "Peki," diye homurdanıyor, odayı geçiyor ve dikkatlice yanıma oturuyor. Kitabı elimden aldı, kitap ayracını yerine yerleştirdi ve komodininin üzerine koydu, vücudunu döndürüp çevirirken gözle görülür bir şekilde acı içinde kıvranıyordu. En azından beni aramak için evin içinde tepinmeden önce iç çamaşırı giymişti.

Yüzü dışında her yere bakarken parmaklarım kucagımda birbirine dolanıyor. Ona kızmak istiyorum ama sesindeki korkuyu duyduktan sonra bu imkânsız.

"Söyleyeceklerim hoşunuza gitmeyecek ve şimdi kayıtlara geçerek size söylemek istemediğimi ve tüm ilerlemenizi geriye götürdüğümü belirtiyorum."

Onun vurulmasının benimle ne alakası var?

Polislerin bir şekilde mahzendeki kadını öldürdüğümü ve ona işkence ettiğimi bilmelerinden korktuğum için zihnim fırtınalı bir kasırga gibi dönüyor. Başımı sallayıp devam etmesini beklerken yüzümün okunmamasını sağlamaya çalışıyorum.

"Jefferds ile görüşmeye ıssız bir yerde gittim, başlangıçta alışılmadık bir durumdu... ama sonra ağzını açıp konuşmaya başladı

Johnson'ın bir suç ortağı olduğu konusunda."

Oh, kahretsin.

"Tamam..." Bakışları yine beni değerdendiriyor, yüzümün ve vücudumun her santimini tarıyor. O aptal polis radarı beni yakalatacak, bunu biliyorum.

"Ted'den başka birini hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmek için anılarını araştırmamı istedi."

"İstemediğimi biliyorsun."

"Ben de ona öyle
söyledim." "Peki sorun
ne?" "Bana inanmadı."

"Yani onunla aynı fikirde olmadığın için mi vuruldun? Anlamıyorum."

"Bırak da bitireyim." Sessiz kalarak başımı salladım. "Kilerdeki
kadın." "Ne olmuş ona?"

"Johnson'ın ona bunu yaptığını söyledin, değil mi? Gözünüzün önünde
onu doğradı ve size izletti?"

İşte bu kadar. Mide bulantımı bastırıyorum ve yüzüne karşı yalan
söylüyorum. "Evet."

"Johnson öldü ve Jefferds şehirde kemiklerinde aynı işaretler olan başka
bir ceset buldu. Mal... suç ortağının sen olduğunu düşündü."

İşte burada.

Endişem beni ele geçirirken kulaklarımdaki çınlama neredeyse sağır edici.

*Sakın kırılma, bilinçaltım bunu istiyor. Nasıl
dağılmam? O biliyor.*

Tırnaklarım avuçlarıma batıyor, geri alamayacağım bir şey söylemeden
önce kendimi zorluyorum. Gözlerinin içine bakarak, "Bu çok saçma,"
diyorum. "Johnson neredeyse beni öldürüyordu."

Nox'un başı utanç içinde düşer. "Biliyorum," diye cevap veriyor, sesinde
ağır bir utanç var.

"Bu senin hatan değil." Onu teselli ediyorum, yanağını okşuyorum ve
gözlerini tekrar kendime çeviriyorum.

"Evet, öyle. Ama şimdi bunun için kavga etmeyelim," diyor asık suratla.

"Nox, Dedektif Jefferds'ın seni neden dövdüğünü ve sonra da vurduğunu
söyleyebilir misin?"

"Kıçımı tekmelemedi," diye homurdanıyor.

"Emin misin?" Şişman dudağını ve morarmış gözünü işaret ederek bir
kıkırdamayı bastırıyorum. Suçluluğunun getirdiği karamsarlık ve kasvetin bir
kısını ortadan kaldırmayı umarak

Oda. Başıma gelenler için onu suçlamıyorum, o da suçlamamalı. "Bu bir şey değil, ona ne yaptığımı görmelisin" diyor,
Her kelimesinden kendini beğenmişlik damlıyordu.

Ukalalığının hoşuma giden bir özellik olduğunu inkar edemem. Özellikle de beni korumak için o durumda olduğunu bildiğim zaman. Artık parçaları birleştirebilirim, hikâyeyi bitirmesine gerek yok. Nox, Jefferds'ın beni taciz etmesini istemedi ve ona geri çekilmesi söylendiğinde ve o geri çekilmediğinde bir kavga çıktı.

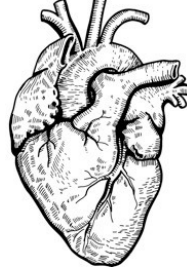
"Peki neye benziyor?" Yanaklarıma ateş basarak soruyorum.

Hayalet sırtıyor, zümrüt halkalı gözlerini benimkilere kilitliyor.

"Ölü."

Bölüm Elli Dört

MEZARLAR

A aklaşık on saniye içinde Mal'ın yüzünde çok sayıda farklı duygu titreşiyor ve ben bunların her birini ayırt edebiliyorum.

"Öldü mü?" Durumun gerçekliğiyle yüzleşmek için kelimeyi uzatıyor.

"Mhmm," diye cevap veriyorum, yavaşça başımı sallıyorum.

Ben onun gözlerindeki bakışta kaybolurken yumruğu koluma çarpıyor.

"Onu ne için öldürdün?!"

"OW! Ne oluyor? Onu neden öldürdüğümü

düşünüyorsun?" "Bilmiyorum, Lennox. Aydınlat beni!"

"Neden birini öldüreyim ki Mallory?" Sesim gürlüyor, yeni bir açıklıkla damlıyor. Keskin nefes alışıyla onun da duyduğunu anlıyorum.

"Ben-" diye fısıldıyor.

"Seni korumak için."

Benim alanıma tecavüz ediyor, sözleri sessiz. "Beni korumana ihtiyacım yok." *Oh, biliyorum.* Eve dönerken Carla'yı aradım ve kendim için üçlü cinayet dosyasının bir kopyasını talep etmesini istedim. Johnson cinayetlerinden önce olsa, Carla'yı hemen taşa tutarlardı ama kurumlarımız bilgi alışverişi konusunda daha açık olmaya söz verdikten sonra, dosya birkaç dakika içinde e-postama geldi. Kendime zaman ayırdığımda daha detaylı inceleyeceğim ama Jefferds'ın bana aktardıkları doğrudu. Mal üç adamı öldürmüştü ve cesetlerden biriyle yaratıcı bir şekilde oynamış.

Mallory parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve ben de dokunuşa doğru eğiliyorum. "Biliyorum ama istiyorum. Buna ihtiyacım var. Bu parçam durdurulamaz."

"Yakalanırsan seni benden alırlar."

Sen de öyle. Söylemek istiyorum, dilimin ucunda ona bildiğimi söylemek var. Ancak, direniyorum. Bana kendisinin söylemesini istiyorum. O karanlığı bana gösterecek kadar bana güvenmesi gerekiyor. "Yakalanmayacağım."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bu benim ilk rodeom değil, muhtemelen son da olmayacak." "Kibrin hayret verici."

"Teşekkür ederim," diyorum o gözlerini devirip küçük gülümsemesini saklamaya çalışırken. "Peki... Kaç tane?" diye soruyor.

Bu girdiğin sular tehlikeli sular, küçük siren. Aynı soruyu ben de sana sorayım mı?

"Birkaç tane," diye yanıtlıyorum.

"Bildiğimden daha fazla mı?" Başımı salladım. "Bekle? O ev yangını kurbanlarını sen öldürmedin, değil mi?"

İşte ilk hatan, bebeğim. Oyunlar başlasın.

Kıkırdayarak cevap veriyorum, "Hayır, onları ben öldürmedim."

Bu kadının cüreti.

Mal sahte bir rahatlama hissiyle ofluyor ve ben de içime dolan hastalıklı heyecanı bastırmak için mücadele ediyorum. "Vay be! Bunu öğrendiğim iyi oldu. Bu hafta endişelenecek sadece bir cinayet var o zaman."

Dikkatleri daha fazla dağıtabilir miydi?

"Evet," diyorum, tıpkı onun yaptığı gibi 'p' harfini patlatarak. Elini elime alıyorum, parmaklarımızı birbirine kenetliyorum, böylece kaçamıyor. Bana hayranlıkla bakıyor, vücudunu benimkine yaklaştırıyor. Gözleri parıltıyor ve yüzünde nazik bir gülümseme var, ne yazık ki bu uzun sürmeyecek. Ben de ona karşılık veriyorum, yüzüne bakıyorum, sayarsam burnunda ve yanaklarında iki yüz altmış üç çil olacağını biliyorum. "Ev yangını hakkında hiçbir şey söylemedim." Gülümsemesi yavaşça azalıyor ve elini elimden çekmeye çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum.

"Ne?" Yüzündeki renk solarken korku göğsünü pençeliyor. "Beni duydun."

"Bundan bahsetmiş olmalısın," diye tartışıyor.

"Hayır, kesinlikle bahsetmedim."

"O zaman haberlerde okumuş olmalıyım... belki de şu gerçek suç forumlarından birinde."

"Hayır, yapmadınız. Şehir polisi medyadaki üçlü cinayeti ev yangınıyla ilişkilendirmiyor. Yangına şahit olan herkesin gelmesini istiyorlar."

Bir katili ispiyonlama korkusu olmadan ilerleyin."

"Bu çok sinsice, birileri bilmeden kendilerini tehlikeye atıyor olabilir."

"Doğru, ama bu benim davam değil." Ayrıca Mallory'nin masum bir insanın peşine düşüp polise gitti diye onu öldüreceğinden de şüpheliyim.

"Belki de öyle olmalı. Sen o ahmak Jefferds'tan daha nazıksın."

"O öldü, unuttun mu?"

"Güzel... Peki bunu tam olarak nasıl başardın?"

"Yüzüne vurdum."

"Oh, bu...umm." "Ne?"

"Çok yakın ve kişisel."

"Seni karakola sürükleyip kaybolduğun gece hakkında sorguya çekmekle tehdit ettiğinde bunu kişiselleştirdi." Mal'ın gözleri korkuyla irileşti. "Evet, bebeğim. Onu öldürdüm çünkü bir mazeretin yoktu."

"Nox... Ben-"

"Yine de tuhaf değil mi... Uyuşturucu aramaya gittiğin aynı gece üç uyuşturucu satıcısının öldürölmesi." Sesli bir şekilde yutkunuyor, gözleri bu işin peşini bırakmam için yalvarıyor. Henüz onun bu yönünü görmeme izin vermeye hazır değil.

"Lennox..." diye fısıldıyor.

"Katil tamamen kana bulanmış olacaktı ve sen de eve bıraktığından farklı kıyafetlerle geldin." Bildiğimi biliyor. Nasıl bilmez? Ben aptal değilim.

Mallory elini tekrar benden çekmeye çalışıyor ve bu sefer ona izin veriyorum. Bana sırtını dönerek yatağın kenarına oturdu. Gerginlik ve dehşet vücudunu öylesine sarmış ki, tam bir nefes alabildiğinden bile şüpheliyim. Benden saklanırken saçları sırtından aşağı dökölüyor, küçük bir titreme vücudunu sarıyor.

"Hepsi çok büyük bir tesadüf... Sence de öyle değil mi?" Onun duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanıyorum. Onun en büyük korkusunu doğrulamayacağım, en azından şimdi. Bu konuda bana kendi isteğiyle açılmasını, benim yaptığım gibi bana o yönünü göstermesini istiyorum. Bir maskenin arkasında olsam bile, o parçamla etkileşime girerek neye bulaştığını biliyordu. Edward'ı gölgelerin içine götürüşümü izledi. Onun öldüğünü biliyor, bunu hiç doğrulamamış olsam bile, o ve Ryan onu taciz etmek için asla geri dönmediler.

Vücudu olduğu yerde donuyor, başı yavaşça arkaya dönüyor. Mallory'nin ağlamaklı gözleri benimkilere kilitleniyor ve başını sallıyor. Ona elimi uzatıyorum, benden uzaklaşmaması için sessiz bir yalvarış çünkü onaylamasam bile *biliyorum. Bu konuda bana güven*, tek kelime etmeden yalvarıyorum. Narin eli benimkinin içine giriyor ve ruhumu sevinçle dolduruyor.

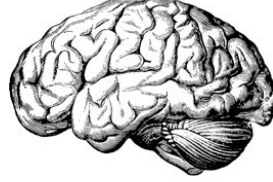
Onu kendime doğru çekiyorum, kollarımla etrafını sararak bizi yatağa çarptırıyorum. Bütün duygularımı bu öpücüğe akıtıyorum. Ta ki etrafımızdaki hava nefes nefese kalışımızla kalınlaşıp ağırlaşana kadar. Ondan gelen sıcaklık beni boğmaya yetiyor. Sertliğim ona baskı yapıyor ve o da kalçalarını bana doğru yuvarlıyor. Memnun olmuş gibi bir ses çıkarsa da, "Yapmamalıyız, yaranı daha da kötüleştireceksin" diyor.

Boxer külotumun önünü aşağı çekip yavaşça içine giriyorum. "Ne zaman istersem seni beceririm. Organlarım parçalansa ve kan işiyor olsam bile. Seni sikimin üzerinde istersem, işte orada olacaksın."

"Sıcak," diyor alaycı bir şekilde, kıkırdayarak. Gerçekten hareket etmeye başladığımda ses bir iniltiye dönüşüyor. Acı dayanılacak gibi değil ama duramıyorum. En küçük şekilde bile olsa bana izin verdi. Bana güvendi ve ben de bir savaşı kazanmış gibi hissediyorum.

Bölüm Elli Beş

MALLORY

"Uyanma vakti, küçük siren." Gürleyen sesi beni derinlere daldığım rüyadan çekip çıkarıyor. Bu sefer ben avcıyım, av değil. Johnson ortalıkta görünmüyor ve ben Jefferds'ın hayatına son veriyorum.

Geri dönmek için çok çalıştığım her şeyi tehdit ediyor. Ruh eşimi vurmanın bedelini ona ödetirken kanı yüzüme sıçırıyor.

"Mal-lory..." Güçlü kolları etrafımı sarıp beni kendine çekerken tenimde nazik öpücükler geziniyor.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum Jefferds'ın boğazını keserken ve rüyadan kaybolurken. Kirpiklerim titreyerek açılırken gerçek dünya tekrar odaklanıyor.

"Kiminle konuşuyordun?" Nox gözlerini endişeyle bana dikerek soruyor.

"Ne?" İnliyorum, zihnim hâlâ sersem.

"Uykunda mırıldanıyordun, ki bu alışılmadık bir şey değil. Sonra uyanmadan önce gün gibi açık bir şekilde 'gitmeliyim' dedin."

"Oh..." *Bu utanç verici.* Ona gerçeği mi söyleyeyim, yoksa yine yalan mı söyleyeyim? Geçen geceden sonra, dürüst olmam gerektiğini sanmıyorum ve bu sadece bir rüyaydı. Jefferds'ı ben öldürmedim, o öldürdü. "Ben... ummm." Bu neden bu kadar zor?

"Sorun değil, bana söylemek zorunda değilsin." Çok kederli görünüyor ve bu benim kalbimi kırıyor.

"Hayır, istiyorum. Sadece...UGH!"

Bebek adımları. Bu, özünüze kim olduğunuzu ondan saklamamanın başlangıcıdır.

"Mal-"

Sözünü keserek, kelimelerim bir müzayedeciden daha hızlı döküldü ağzımdan. "Rüyamda Dedektif Jefferds'a işkence ettiğimi gördüm ve ismimi söylediğinizi duyunca onu öldürmeden önce 'gitmeliyim' dedim."

Nox'un gözleri daha önce hiç tanık olmadığım kadar hızlı büyüyor ve hemen tahrik olduğuna neredeyse eminim. *Bu beni bir akıl hastanesine yatırmak istemesinden daha iyi.* Kalbinin atışıyla birlikte sikiğin içinde nabız gibi atan karnındaki acıya karşı dişlerini sıkarken çenesindeki bir kas titriyor. Nox derin ve sakin bir nefes alıp yavaşça veriyor. "Berrak rüya görebildiğini bilmiyordum," diyor, açıkça kanı sikiğinden beynine geri yönlendirmeye çalışıyor.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, bence tekrarlayan kabusların, TSSB'nin ve diğer şeylerin tedavisine yardımcı olabilir. Rüya gördüğünüzü bildiğiniz için sonucu kontrol edebilmenizle ilgili bir şey. Tam olarak emin değilim ama isterseniz araştırabiliriz?"

"Evet, sanırım bu iyi olur. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." Nox gülümsüyor ve ben de kolumu boynunun arkasına dolayarak dudaklarını kendime çekiyorum. Öpücük yumuşak, tatlı ve hızlı. "Teşekkür ederim, sen en iyisisin."

"Değilim ama deniyorum," diye itiraf ediyor.

"Hey," bakışlarını kendi bakışlarımla yakalıyorum. "Sen benim için mükemmelsin." Gözleri acıyla seğiriyor, dişlerinin sıkılığı dudaklarım onunkinden bir kıl kadar uzaktayken duyulabiliyor. "Ereksiyonu önlemek için sana verebileceğimiz bir hap var mı sence?"

"Ne?!"

"Sertleştiğini anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Ben...değilim."

"Evet, elbette," diye cevap veriyorum, elimi vücudunda gezdiriyorum ve sikiğinin sert ucuna hafifçe vuruyorum. Acı içinde geriye yuvarlandı ve ben de yataktan fırladım. Kapıdan uçarak çıktım ve koridordan banyoya gidip çişimi yaptım ve pijama pantolonumu aldım.

Dışarı çıktığımda duvara yaslanmıştı, mutfaktan bize doğru nefis bir koku yayılıyordu. "Kahvaltı hazırladın mı?"

Başını sallıyor. "Ama şimdi bunu hak ediyor musun bilmiyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve ağzım sulanmaya başlıyor. "Krep mi?"

"Waffle," diye cevaplıyor. *Benim favorim.* "Tereyağlı ve peynirli."

Aradaki küçük mesafeyi geçip parmak uçlarıma basarak yanağına bir öpücük konduruyorum. Sert ve yakışıklı yüzüne bakarken, her zaman böyle mi olacak diye merak ediyorum. Ona her baktığımda kalbim yerinden fırlayacak mı? Ona doğru baktığımda kelebekler hep uyanacak mı, sadece onun zaten bana baktığını mı görecekim? Bu manyetik çekim zamanla kaybolacak mı? "Gördün mü, mükemmelsin."

Bana sırtlıyor, "Ve sen delisin... ama yine de seni seviyorum. Kim waffle'a akçaagaç şurubundan başka bir şey koyar ki?" Gözlerimi deviriyorum, "Bir kez olsun deneyecek misin?" "Kesinlikle hayır. Bu iğrenç bir şey."

"Pısırık," diye şaka yapıyorum. "Benimle yer misin?" "Her zaman."

Waffle ve çırpılmış yumurtadan oluşan ikinci porsiyonumuzun yarısında Nox rahat sessizliği bozuyor. "Bugün için bir planın var mı?"

Cinayet davamı araştırıp herhangi bir kanıt bulunup bulunmadığına bakacaktım ama bunu ona söyleyemem. "Hayır. Sanırım aldığın tekme yüzünden yüzün iyileşene kadar birkaç gün evden çalışacaksın?"

Gözlerini bana dikti ve alaycı bir ses tonuyla "Evet, evden çalışacağım" dedi.

"Güzel, etrafımda olman hoşuma gidiyor." "Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Sanki egonun daha fazla şişirilmeye ihtiyacı varmış gibi," diye mırıldanıyorum ağzıma daha fazla yumurta tıktırmadan önce.

"Mallory..."

"Konuşamıyorum- Ağzım dolu-" Her yere yemek tükürmeden söylemeyi başarıyorum. Tabağımı kaptığım gibi lavaboya koyuyorum, sonra da ortalığı temizlemeye başlıyorum. Lennox'un bakışları tüm bu süre boyunca kafatasımın arkasında yanıyor, ama onu fırçalıyorum.

Tezgahı silerken bir şeylerin farklı olduğunu fark ettim. "Hey, biz ne zaman-" Sorumu bitirmek için dönüyorum ve Nox tam arkamda. "Vay anasını!" Avuçlarımı onun geniş göğsüne vurdum. "Şunu yapmayı kes!"

Alt dudağını dişlerinin arasında gezdirerek üzerimde dolanırken gözleri aç. "Ama korktuğunda çok güzel görünüyorsun."

"Kes şunu, iyileşmen gerek."

"Biliyorum, ama bu arada sana işkence etmek beklemeye geçecek."

"Göt," diye homurdandım. "Kahve cezvemı sen mı kırdın?"

"Hayır... Sihirli kahve perisi bize yeni bir tane mı ihsan etti?!" Yüzünde sahte bir şaşkınlık ve hayret ifadesiyle tezgâhın üzerindeki alete doğru ilerliyor. Yüz hatlarımı sabit tutmaya çalışıyorum ama o beni güldürmek için bu kadar aptalca davranırken bu neredeyse imkânsız.

"Sen cezve perisi misin?"

Skeçten tamamen vazgeçiyor, "Evet. Geçen gün kırdım. Aynısından almaya çalıştım ama ellerinde yoktu. Gerçi bunun daha iyi olması gerekiyor, ayarlayabileceğiniz bir saati var, böylece ne zaman isterseniz demlenmeye başlayacak."

"Kahve yaptığı sürece bu tür şeylerin umurumda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama istiyorum. Seninle beş dakika kucaklaşma zamanı kazanabilirsem, buna değer."

"Sap."

"Sadece senin için. Şimdi git giyin. Gezintiye çıkıyoruz."

MEZARLAR

Bir saat sonra kığım uyuşmuş ve karnım fena halde ağrıyordu. Günü birlikte geçirmenin en iyi yolu bir atv yolculuğu olmayabilirdi ama ormanda tanık olmayı hak ettiği çok fazla güzellik var. Ayrıca, bu terk edilmiş orman yangını gözetleme kulesini görmek isteyeceğinden hiç şüphem yok.

Beni arkamdan sıkıştırırken kaskı benimkinin arkasına çarpıyor, ben acı dolu iniltimi zapt ederken keyifle ciyaklıyor. Tamamen durmadan önce ATV'den indi ve merdivene doğru koşmaya başladı. "Yukarı çıkabilir miyiz?" diye bağıyor. Kaskı yere çarpıyor ve yanıtları beklemeden üç basamağı tırmanmaya başlıyor. *Yanıt beklemeyeceksen neden sorma zahmetine giriyorsun?* Onu izlerken hissettiğim mutlak mutluluğa engel olamıyorum, yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Buyurun." Elimi sallayarak onu yukarı çıkarıyorum, sonra da dönüp saklama bölmesinden çantayı alıyorum.

"Nox! Kilitli." Merdivenin tepesinden bağıyor ve tepeye bu kadar hızlı çıkmasına şaşırdığımı inkar edemem.

"Geliyorum!" Çantamı omzuma atarak merdivene doğru fırladım ve tırmanmaya başladım.

Ben arkasından gelirken o aşağı inmeye başladı. "Oraya geri dön."

"Beni duymadın mı? Kilitli olduğunu söyledim."

Yıpranmış metale sıkıca tutunarak cebimden anahtarlarımı çıkarıp ona uzatıyorum. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra hayranlıkla yumuşuyor. "Sen yapmadın."

"Bunu seni ararken buldum ve sen görme fırsatı bulamadan vandalların bunu mahvetmesini istemedim."

"Nox..."

"En son birlikte merdivene çıktığımızda ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Mallory'nin yüzü kızarır, "Evet."

"O zaman acele etmenizi öneririm yoksa tekrar olacak... ve bu sefer düşersek ölüm olasılığı çok yüksek."

"Düşmeme asla izin vermezsin," diyor kıskandığım bir güvenle. Bana olan inancı sarsılmaz ve ben nasıl olduğunu anlayamıyorum. Onu ben bulmadım. Ben onun kahramanı değilim. Onun sevgisine layık olmayan bir başarısızım, hatta onun huzurunda olmayı bile hak etmiyorum. Kendini küçümseyen sözlerini duymazdan gelerek, ona doğru bir gülümseme gönderiyorum. "Hangi anahtar?"

"Mavi kapaklı olan." "Henüz sahip olmadığım bir renk."

"Biliyorum." Mal'ın tüm anahtarları renk kodludur ve bu onu... o yapan küçük tuhaflıklardan biridir. Arkasını dönüyor ve kilidi kurcalayarak yukarı tırmanıyor.

Arkasından yaklaşıp burnumun ucunu bacağının arkasına doğru sürüklüyorum. "Odaklanmaya çalışıyorum," diye homurdanıyor ben onu hafifçe ısırırken. Tıpkı daha önce olduğu gibi, yüzümü kalçalarının arasına gömüyorum ve onu içime çekiyorum. Anahtarlar yüksek sesle şingirdarken bacakları sertleşiyor. "Bu anahtar çalışmıyor lan! Mavi olan olduğuna emin misin?"

"Mavi mi dedim ben? Siyah demek istemiştin."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldanıyor yukarıdan, ben daha yükseğe tırmanıp bedenimi onunkinin etrafına koruyucu bir şekilde sararken. Kilidi açıp anahtarı cebine koyarken boğazının sütunu boyunca öpüyorum.

Arkasındaki merdivene sıkıca tutunuyorum, kuleye güvenli bir şekilde girebilmesi için onu kafesliyorum. Ben de arkasından geliyorum, çantayı yere bırakıyorum.

Kapıyı içeriden kilitlemek için diz çöktüğümde yere düşüyor.

"Çantada dürbün var," diyorum, onun ormanı her açıdan incelemesini gözlemleyerek. Kıçımın üzerine düşüyorum, omurgam duvara dayanana kadar geriye doğru çekiliyorum.

Çömelip çantanın fermuarını açıyor. "Bir yangın savaşı mı bekliyorsun?" Gergin bir şekilde gülüyor, 45'liğini ve 9 milimetremi çıkarıyor.

Yanlış çanta. Yanlış çanta. Yanlış çanta. Siktir. Siktir. Siktir.

Daha fazla ilerlemesini engellemek için kendimi küçük mesafenin ötesine fırlatıyorum ama çok yavaşım. Görüşüm bulanıklaşırken acıdan kör oldum, görüş alanımda ışıklar yanıp sönüyor ve beni başımı eğip geçmesini beklemeye zorluyor.

Mallory keskin bir nefes alarak kilerden defterini buluyor. Kendimi hak ettiğim sözlü dayığa hazırlarken, kırılğan sayfaların parmaklarının altında kırışarak hareket edişini dinliyorum.

"Nox, bunu neden aldın?" Sesi çatlıyor, ancak fısıltıyı aşıyor, "Cevap ver bana."

"Onu buldum."

"Belli oluyor! Neden sakladın? Ve neden sende olduğunu bana söylemedin?"

"Ben yapmadım-"

"Kahretsin... Okudun mu?"

Yalan söylemenin anlamı yok. "Evet," diye mırıldanıyorum, nihayet görüşüm açıldığında. "Nasıl yapabildin?"

Yanlış olduğunu biliyor muydum? Biliyordum. Umurumda mıydı? O an umursamadım. Ancak, ondan sonraki her seferinde... midemde bir çukur vardı. Onun savunmasız olduğu anları istila etmenin bana yakışmadığını biliyordum ama gecenin köründe, başka bir kâbustan uyandığı için uyuyamadığımda, bana hayatının en düşük noktasında bile kendi ışığını söndürmek yerine savaşmaya devam etmeyi seçtiğini hatırlattı. "Onu Victoria'yı bulmadan hemen önce buldum. Doğru yerde olduğumu böyle anladım."

"Onu orada bırakmadan hemen önce," diye mırıldanıyor nefesinin altında, sayfaları çevirirken.

"Hey!" diye bağırdım. "Bu hiç adil değil. İmkânsız bir duruma sokuldum. Senin isteyeceğini bildiğim şey ile kendi bencilliğim arasında kaldım." Odanın öbür ucundan bana bakıyor, benden uzaklaşıp iki yönlü bir telsizin yanındaki masaya oturmuş. "Victoria senin için ölmeye hazırды."

Bu yüzden bana bir çıkış yolu verdiğinde kabul ettim. Bunun için benden ne kadar nefret edeceğini bilsem de. Sen her zaman önce gelirsin."

"Eminim şimdi kararından pişmanlık duyuyordur," diye fısıldıyor.

Bana olan öfkesinin dağıldığı o birkaç saniyeyi kullanıp aramızdaki boşluğa dalıp gidiyorum. Onu ezici sarılışla sararak, "Öyle değil," diye fısıldıyorum. "Sadece senin kadar dirençli değil."

Mal ıslak kirpiklerinin altından bana bakıyor ve "Evet, gerçekten dayanıklıyım" diye mırıldanıyor. Gözlerindeki yaşları siliyor.

"Öylesin. Vic'in sadece biraz daha zamana ihtiyacı var." Göğsüme doğru başını sallıyor, beni içine çekiyor.

Sonsuzluk gibi gelen ama yine de yeterince uzun olmayan bir süre boyunca öylece durup ufka bakıyoruz. Mal sessizliği bozuyor, "Buradan kulübeyi görebiliyor muyuz?"

"Hayır," diye
fısıldıyorum. "Nerede
o?"

"Neden?"

"Merak."

"Yaklaşık yirmi dakika kuzey batımızda." Bölgeyi ilk aramaya başladığımda kulübeye bu kadar yakın olduğumu bilmek içime büyük bir darbe indirdi ama bu bilgiyi daha sonra başa çıkmak üzere sürekli büyüyen suçluluk yığınının üzerine attım.

"Gidebilir miyiz?"

Tüm bedenim donuyor, ona karşı kaskatı kesiliyorum. "Burası bir suç mahalli." Teknik olarak kulübe incelendi ve serbest bırakıldı, orman hala taranıyor.

"Yani? Sen bir polissin."

"Ciddi misin?" Soruyorum.

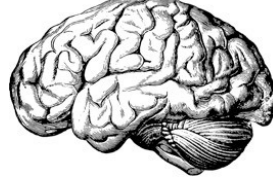
"Mhmm."

Onu baştan aşağı incelerken, buna hazır olmadığına dair bir işaret arıyorum. Ama bakışlarım yüzünden ayak parmaklarına doğru kayarken, bu kararı benim veremeyeceğimi anlıyorum. Eğer gitmek istiyorsa, onu götüreceğim.

"Pekala, gidelim."

Bölüm ELLİ Altı

MALLORY

H Benim için endişeleniyor ve nedenini tamamen anlıyorum. Buraya geri dönmek istememeliyim, mümkün olduğunca uzakta kalmak istemeliyim. Eğer beni sandığı kadar iyi tanıyorsa, niyetimi bir mil öteden anlar. Yine de ihtiyacım olan her şeyi veriyor.

Otuz dakika sonra yanaşıyoruz, parlak sarı polis şeridi rüzgârda dalgalanıyor. Öğleden sonra ışığı gökyüzünde yükseliyor ama yine de sonbaharın soğuğu kazağımdan süzülüyor. Nox motoru durduruyor, inerken bana dikkatle bakıyor.

Yavaşça etrafımızdaki alanı keşfediyorum, anılar Ted'in yaptığı gibi bana şiddetle saldırıyor. Nefes alma yetimi kaybederken kalbim kulaklarımda çarpmaya başlıyor. Omzum zonkluyor ve dizlerim güçsüzleşiyor ama dik durmayı başarıyorum. Panik, omurgamdan aşağı inen ter nehirleri halinde üzerimden akıyor.

"Seninle gelmemi ister misin?" Lennox'un sesi spiralimden içeri süzülüyor ve ona doğru dönüyorum. Panik atak çizgisinde ilerlerken nasıl göründüğümü hayal bile edemiyorum ama o görevini bırakmıyor. Benzin deposunun dolum sesi sessizliği bozarken parlak kırmızı bidon elinde sıkıca tutuyor. Bir başka benzin bidonu koltuğumun arkasındaki saklama kabında sıkıca saklanmış duruyor.

Yaşıyorum. Burada Nox'la birlikteyim. O da hayatta. Ben iyiyim. Kendime hatırlatıyorum. "Hayır, ama sana ihtiyacım olursa, beni bulacağını biliyorum."

"Her zaman," diye cevap veriyor ve kalbim kabarıyor. Umarım yapmak üzere olduğum şey için benden nefret etmiyordur.

Ön kapıya doğru ilerliyorum, kapı koluna uzanıyorum. Vücudumda bir titreme oluyor, korku göğsümü sıkıca sarıyor, ama onu bastırıyorum.

Bu sadece bir ev. Kendine gel. Nox seni affedecek... eninde sonunda.

Tokmağı tutup kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum. Nemli, bayat hava ve mahzenden yayılan çürüme kokusu beni hemen etkisi altına alıyor.

Buradan nefret ediyorum.

"Bebeğim?!" Lennox dışarıdan sesleniyor.

"Evet?" Ben de sesleniyorum.

"Hemen döneceğim, işemeye gidiyorum."

"Tamam. Kan var mı bak!"

"Tamamdır!"

Bu kolay oldu.

Mutfak penceresine koşup ağaçların arasında kayboluşunu izliyorum. O dönmeden önce sadece birkaç dakikam var. Acele etmeliyim.

Ön kapıyı tekrar açarak, gıcırdayan basamakları çıkıyorum ve yumuşak çimlere atlıyorum. Hızla atv'nin saklama bölmesine ilerleyerek çantaları karıştırıyor, ihtiyacım olanları cebe atıyorum. Sonra bidonları alıp içeri koşuyorum.

Bu kulübeyi ve duvarlarına sızan tüm dehşeti sikeyim. Ateş dünyadaki birçok dinde arındırıcı olarak görülür, belki de bu cehennemi yerle bir etmek Johnson'ın burada sıkışıp kalmış kurbanlarının ruhlarını özgürleştirir. Gecenin köründe bir şey bana eziyet etti, bu ister kendi zihnim ister bir hayalet olsun, özgür olmayı hak ediyor.

Banyo kapısını açtım ve hızlandırıcıyı yere sıçrattım. Hızlıca çalışarak iki yatak odasına da girdim. Kapı çerçevesindeki kurşun deliği olan odaya fazladan döküyorum. Victoria'nın bu korkunç yerde geçirdiği zamandan geriye hiçbir şey kalmayacak.

Koridora geri dönerek, ilk kutu boşalana kadar düzenli bir şekilde döküyorum.

Dışarı çıkıp, Nox'a bir şeylerin ters gittiğini belli etmemek için onu yerine yerleştirdikten sonra mahzene doğru yola çıkıyorum.

MEZARLAR

Sinsi olduğunu mu sanıyor? Değirmende geçirdiğimiz ve kesinlikle heyecan verici olan o zaman hariç, hiçbir zaman gözlerimi tamamen boyayamadı.

Telefonumu çıkarıp acil durum hattını aradım.

"Alo, 911, acil durumunuz nedir?"

Sesimi gizleyerek cevap veriyorum: "Evet, eski yangın gözetleme kulesindeyim ve kuzeybatıdan duman yükseliyor."

"Özür dilerim efendim, yangın mı dediniz?" Bu lanet telefon bağlantısı bir orman yangınına neden olacak, Mallory bir kibrit düşürmeden önce arayarak kaçınmaya çalıştığım şey de tam olarak bu.

"Evet," diye telaffuz

ediyorum. "Ateş."

"Tamam, ne-nerede--sen?"

"Kuzey," diye cevap veriyorum, sonra telefonu kapatıyorum.

Bu yeterli olacaktır çünkü Mallory'nin içeriyle işi bitti ve evin arkasına doğru ilerliyor.

Ağaçların arasından onu takip ediyorum, yardımına ihtiyacı olduğunu fark edeceği anı bekliyorum. Olduğu yerde durup kapı kollarından örülmüş zincire bakarak yumruklarını sıkıyor.

İşte geliyor.

Ağaçların arasından adımın duyulacağı anı heyecanla bekliyorum. Ancak saniyeler ilerliyor ve o sadece kapılara bakıyor. Bu mesafeden yüz ifadesini okuyamıyorum ama ayağını geriye atıp botunun topuğunu eski, yıpranmış kapı koluna vurduğunda, yüzünün kararlılıkla dolu olduğunu söyleyebilirim.

Ağırlığını tekrar tekrar aynı iyi yerleştirilmiş yere atıyor. Sonunda sap, şiddetli darbelerden dolayı eğrilmiş ve kırılmış bir şekilde ele veriyor. Zinciri yerinden çıkan parçadan çekip kurtarıyor, sonra da yere bırakıyor. Şok oldum. Onun tarafından tamamen büyülenmiştim. Vahşiliği ve meydan okuması yüzünden yarım bir göğüs zonklaması yaşıyorum. Bağırsaklarım iyileşene kadar sikimi kendime saklamayı kabul etmemiş olsaydım, arkamdan böyle iş çevirdiği için ceza olarak onu yere atar ve toprağa gömerdim.

Mallory hiç tereddüt etmeden karanlığa daldı. Ağaçların arasından çıkıyorum, geniş alanı geçip eski hücresinin kapısında duruyorum. Benzin şırıltısı, toprağın altındaki sessiz boşlukta yüksek sesle duyuluyor,

Ama bunun dışında başka bir şey yok. Çılgılık yok, ağlama yok, tutarsız mırıldanmalar yok. Bunu iyiye işaret olarak kabul edip kenara çekiliyorum, bir ağaca kayıtsızca yaslanıp onun yeniden ortaya çıkmasını bekliyorum.

MALLORY

Benzinin keskin kokusu etrafımdaki havaya nüfuz ediyor, başımı bulanıklaştırıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. *Gitme vakti geldi.* Çorak alana son bir kez baktıktan sonra merdivenleri çıkarken başımı dik tutuyorum. Burada kalan her şey kanıt olarak merkeze götürülmüş olmalı. O şiltedeki önemli DNA miktarını ancak hayal edebilirim.

Eşiğe ulaşıp gölgelerden çıkarken ve geçmişimi arkamda bırakırken sessiz bir "*Elveda ve iyi ki kurtuldum*" fısıldıyorum.

Bir boğaz temizleme sesi dikkatimi çekiyor ve başımı sesin geldiği yöne çeviriyorum. Nox solumda duruyor, yüzü tamamen okunmaz halde, beni bir şahin gibi izliyor. Ne yapacak acaba? Öfkeli mi? Umurumda mı? Elbette umurumda, ama umarım bunu atlatır.

"Yetkililer buraya gelmeden önce bu bok çukurunu yakmak isteyebilirsin." Derin sesi aramızdaki mesafeyi açıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. *O biliyordu.* Nox gizli bir amacım olduğunun farkındaydı ve yine de şeytanlarımı yatağa atmak için beni buraya getirdi. *Kahretsin, bu adamı seviyorum.*

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve bunu gördüğünde botları benimkilerin uçlarına doğru bir yol açıyor. Sıcak elleri yüzümü kavrarken ağızlarımız ihtiyaç, açlık ve hayranlık içinde çarpışıyor. Birkaç saniye içinde varlığımı yutuyor ve geri çekildiğinde tamamen nefessiz kalıyorum. Yepyeni bir nedenle dizlerimin bağı çözülüyor, panik yerine tahrik oluyorum.

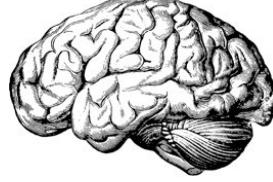
Eli cebime giriyor ve acil durum çantasından kaptığım su geçirmez kibriti alıyor. Üstünü açarak bir tanesini çıkardı ve çarpma şeridinin üzerinden geçirdi. Bir çıtırtıyla tutuşuyor ve etrafımızdaki havayı yepyeni bir şekilde dolduruyor. Beni ilk sıraya koyuyor. Benim yüzümden değil, benimle *birlikte* suç işliyor. Bizi, kendimi asla kurtaramayacağım başka bir şekilde birbirimize bağlıyor, zaten bunu istemem de. O, bu hayatta ihtiyaç duyduğum ve istediğim her şey, benimle birlikte büyüyor ve gelişiyor.

"Emin misin?" Kibrit çöpünün alev alev yanışını izleyerek soruyorum.

Gözleri arzuyla parlıyor ve söylediği sözler zihnimde alevlenen tereddütlere merhem oluyor. "Bırak yansın."

Bölüm Elli Yedi

MALLORY

"W ne düşünüyorsun?" Nox'un kostümümü tüm açılardan görebilmesi için bir daire çizerek soruyorum. Viktorya dönemi görünümlü kısa elbise kalçalarımın etrafında genişliyor, balta ise eski bir aletin içine sıkışmış.

Kemerler yanımda sallanıyor. Yüksek yakaya bayılmadığını söyleyebilirim ama olsun. Bu elbise siyah dantel detaylarıyla mükemmel ve güzel. Göğüslerimi örtüyor ve istediği aptal kolay erişime sahip.

"Harika görünüyorsun... ama ne olman gerekiyor?"

Alay ediyorum, "Görmediğine inanamıyorum." Saçlarımı 1920'lerden kalma bir topuzla geriye doğru tutturduğumda, sanırım hedefe oldukça yakın görünüyorum. The Henderson Haunt'ın açılışı bu gece ve içimde savaşı korku ve heyecan karışımından kusabilirim.

"Sen *American Psycho*'daki adam mısın?"

"Aman Tanrım, nasıl birlikte olabiliriz?"

HAYIR!"

"Ne!? Özür dilerim."

"Sana el salladığım için pişmanlık duyuyorum."

Omuz silktiğimde "Bunun şakasını bile yapma," diyor. "Bana bir ipucu verir misin?" diye takılıyor.

Nox yatakta karşımda oturuyor, kanla kaplı polis kostümünün düğmeli gömleği açıkta duruyor. Yemek için yeterince iyi görünüyor; karın kasları, hazine izine doğru inen hafif göğüs kıllarıyla birlikte sergileniyor. Karnındaki yara iyileşiyor, yavaş yavaş soluyor; görüntüsü kanımı hem soğutuyor hem de ısıtıyor. Eve yaralı geldiği gecedeki beri seksten uzak durduk. Ona iyileşmesi gerektiğini söyledim ve belki de

bekârlık benim için iyi olacaktı. Ona olan arzum, kalabalığın önünde hakarete uğramaktan duyduğum sinirden daha ağır basacaktı.

Bir memur arkadaşını öldürelı sadece birkaç gün oldu ama her geçen gün daha iyi hissettiğine dair bana güvence veriyor. Bu durumda onu hastaneye gitmeye zorlayamam. Onlar zorunlu muhabirler ve her silah ve bıçak yarasını kayıt altına alıp yetkililere bildirmek zorundalar. Lennox polis şefi olmasına rağmen, bana bunların hiçbirinin kâğıt üzerinde kalmasını istemediğini söyledi. Jefferds'ın yokluğu not edildiği ve Nox bir soruşturmanın yakın olduğunu söylediği için aynı fikirde değilim.

Baltayı halkasından çekip kenarını göğüs kafesine dayayarak hareketlerini durdurduğumda içimde arzu kıvılcımları çıkıyor. Kaçınma anlaşması artık sona erdi. Belki de motorumu çalıştırmak için küçük bir ön sevişme iyi olurdu?

Gözleri yavaşça benimkilere dikiliyor, irislerinin içinde şok ve şehvet birbirine karışıyor. "Bir balta aldı ve annesine kırk darbe indirdi..." Okuyorum. Baltanın bıçağı derisini keserken Lennox keskin bir nefes alıyor, ince bir kan çizgisi yüzeye sızıyor. "Ne yaptığını görünce babasına kırk bir verdi," diye fısıldıyorum.

"Küçük siren," derken sesi çatlıyor ve kanını görünce içim aydınlanıyor. Küçük bir damla göğsünde bir iz bırakıyor ve bu beni şaşırtıyor. Metali sabit bir basınçla göğsünden yukarı kaydırduğım da daha fazla kırmızı akıyor. "Lütfen," diye inleyerek dikkatimi tekrar yüzüne çekiyor.

"Ben kimim?" Yüz hatlarını kaplayan zevki izleyerek alay ediyorum. Büyük, kötü Hayaletimin kan ve acıdan hoşlandığını kim bilebilirdi? Benim sevdiğimi kim biliyordu? *Ben biliyordum*, bilinçaltım zihnimin arkasında mırıldanıyor. *Kapa çeneni, seni serseri mayın.*

Nox'un beyninin çukurlarını temizlemek için uyarılmışlığını zorlamasını izliyorum. "Lizzie Borden," diye pantolonunu indiriyor, elleri kalçalarının arkasına dolanıyor ve beni kucağına çekiyor.

"Aferin oğlum," diyorum, küçük baltayı yanımızdaki yatağa bırakarak. Sırtını yatağa yaslıyorum, parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum ve yapışkan kanı göğsünün boş tuvaline yayıyorum.

"Fuckkkk," diye inliyor, altımda kıvranıyor, pantolonunun içindeki ereksiyona karşı biraz sürtünme elde etmeye çalışıyor. Bileğimi kavrayıp parmaklarımı ağzıma götürürken yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor. "Tadıma bak," diyor. Hiç tereddüt etmeden parmaklarımı ağzıma alıyorum. Metalik tang dilimi kaplıyor ve duyularıma sızıyor.

Dövmeli parmakları kesige bastırıyor ve göğüs kaslarının arasındaki çukurda daha fazla kan birikmesine neden oluyor. Parmaklarım dokunma isteğiyle karıncalanıyor ama onun yerine kemerine yöneliyorum, onu içime almak için acele ediyorum.

Biraz ön sevişme için çok fazla.

Kalçalarını savuruyor, dengemi kaybedip göğsüne düşüyorum. Sıcak kanı elbisemin kumaşına sızıyor ve yanağımı kaplıyor. Nox sikini serbest bırakıyor, külotumu yana kaydırıyor ve sıcak merkezime sokuyor.

"Nox, siktir!" Onun kırmızı, ıslak etine karşı haykırıyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, kendini acımasız bir vahşetle içime sokuyor. Kucağında zıplarken tenlerimiz birbirine çarpıyor. Başımı çevirerek tenindeki kanı yalıyorum.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" diye inliyor, beni kaldırıp arkaya itiyor. Piercing'i gözlerimi coşkuyla döndüren bir noktaya çarptığında ellerim kalçalarına dayanıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, kalçalarımı yavaşça çeviriyorum.

"Kanımın içinde olması hoşuna mı gidiyor?" diye homurdanıyor, ben gözlerinin ormanında kaybolurken inliyor ve başımı sallayarak onaylıyorum. "Tıpkı senin kanının damarlarımda akması, kalbime pompalanması ve bizi kimsenin geri alamayacağı bir şekilde birbirine bağlaması gibi."

"Nox," diye nefes alıyorum, duygular boğazımda düğümlenirken gözlerim kapanıyor. "Bana bak." Gözlerim yavaşça aralanıyor, o ise ruhumu Gözlerindeki hayranlık. "Beni her yönden hayata döndürüyorsun," diye fısıldıyor.

Yine çok fazla. Benim gibi kırık bir şey için fazla iyi. Baltayı elime alıp, vücudumun onunkinin üzerindeki hareketini yavaşlatıyorum. "Kes beni." Buna ihtiyacım var. Rahatlamaya ihtiyacım var. Birlikte bir geleceğimiz olarsa karanlığımınla yüzleşmeye istekli olduğunu bilmem gerek.

Bana bakarken göz bebekleri inanılmaz derecede büyüyor. Parmaklarını ahşap sapa doluyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, kalbimde kopan fırtınanın gözlerinin içine bakıyor. Dudaklarında uğursuz bir sırıtma beliriyor ve bu manzara beni sevindiriyor. Meydan okumaya adım atıyor.

Nox baltayı yavaşça elimden alırken diğer eli boğazıma sarılıyor. Bizi benim algılayabileceğimden daha hızlı yuvarlıyor ve elindeki balta başımın yanındaki yatağa çarpıyor.

"Seni kesmemi istiyorsun, değil mi?" diyor, baltanın bıçağını göğsünden aşağı sürükleyerek açtığım yaraya saplıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Kanı yeniden akıyor ve yontulmuş göğsünden aşağı kırmızı akıyor, bacaklarımın arasında açgözlü bir ağrı uyandırıyor. Alçak ve karanlık bir sesle inliyor, ona duyduğum arzunun sikişinin etrafında nabız gibi attığını hissediyorum. Vücudumu kaldırıyorum, karın kaslarındaki kıpkırmızı nehirlerle oynamak için uzanıyorum, ama kolu kopuyor. Baltanın bıçağı ölümcül bir hızla boynumun hassas derisiyle buluşuyor ve beni şok ediyor. Bileğinin hafif bir hareketiyle, ılık sıvı elbisemin yüksek yakasına batarken klitorisime bir acı saplanıyor. Beni kesti. *İşte Hayaletim.*

Beni yeni bir yoğunlukla izliyor, tepkimi ölçüyor. Altında nefes nefese kaldığımda gördüklerinden hoşlandığı belli, elimi tutuyor. Elimin maket bıçağı üzerinde kayması sonucu avucumda oluşan kesik kabuk bağlamış ve neredeyse iyileşmiş durumda, ama keskin balta başını yaraya doğru sürükleyerek yarayı yeniden açıyor. Derim ter içinde kalırken acı ve zevkle haykırıyorum. Avucumu göğsüne bastırıp kanımızı karıştırırken şöyle diyor: "Artık benden asla kurtulamayacaksın küçük siren. Beni ne kadar itersen it."

Beni tam acıyan yerimden vuruyor ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. Onu kendimden uzaklaştırmak istemiyorum ama polis sevgilime seri katil olduğumu söyleyemem, değil mi? Çünkü artık öyleyim, değil mi? Beş can aldım. "Tekrar," diye yalvarıyorum.

Şeytanlarımla yüzleşiyor, içimde mayalanan hastalıktan kaçmıyor. "Acı için çok ateşlisin, değil mi benim küçük siren sürtüğüm?" *Vay anasını.*

"Siktir, evet," diye törpüledim.

Elbisemin kolunu yukarı iterek eski yara izlerini ortaya çıkarıyor. Yavaşça üzerlerini öpüyor. Sonra baltanın bıçağını yaralı derimin üzerinde gezdirerek geçmişimdeki trajedinin üzerine kendi işaretini yerleştiriyor. Haykırıyorum, sırtım kamburlaşıyor, sikişinin üzerinde hareket etmeye çalışıyorum. Nox avucumu dudaklarına götürüyor, kalçaları daha hızlı pompalamaya başlarken kanı yalıyor.

"Seninim Mallory," diyor, ağzı kıpkırmızı. Balta yere çarparak elinden düşüyor. Kanlı elimi kalbinin üzerine koyup sıkıyor. Kanım ellerimizin etrafından sızarak onun göğüs kafesini boyuyor. Kolumdan aşağı akıyor, koluma sızıyor ve elbiseme damlıyor. "Ne istersen sana vereceğim. Kanım, kalbim, ruhum, hepsi senin. Tek yapman gereken istemek."

Boştaki elimle uzanıp parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum ve alnımız alnımıza gelecek şekilde onu aşağı çekiyorum. Beni yavaş ve sert bir şekilde sikerken dudaklarımız buluşuyor, beni paramparça etmenin eşiğine getirdi, hissedebiliyorum

içimde yanıyordu. "Ben de seninim, Ghost. Şimdi, bana sahipmişsin gibi sik beni."

MEZARLAR

Mallory'nin zevk çılgılığı tekrar boşalırken yatak odasında yankılanıyor. Amcığı sikimi sıkıca kavırıyor, tutmaya çalıştığım orgazmı serbest bırakıyordu.

Yanımda uzanırken nefes alış veriş yavaşlıyor. "Acele etsek iyi olur, Kral ilk Hayalet Avı'na geç kalamaz."

Haklı, korumam gereken bir pozisyonum var ama onunla bu anın tadını biraz daha çıkarmayı tercih ederim. "Sadece beş dakika daha," diye cevap veriyorum, kolumu ona dolayarak ve onu kendime çekerek. Onu daha önce hiç öpmediğim gibi öpüyorum. Söylemeden bıraktığım her şeyi dudaklarımın onun dudaklarına değme şekline yediriyorum. *Seni seviyorum. Bir katil olduğumu biliyorum ve bu yüzden sana tapıyorum. İnanılmazsın. Güçlüsün. Sensiz ben yokum. Aşık oldum. Beni tamamlıyorsun.* Ve eskiden gözlerimi devirdiğim diğer tüm klişe aşk filmi replikleri.

Boştaki elim vücudunun yan taraflarında geziniyor, kıcının üzerinde kıvrılıyor ve bacağına kalçamın üzerine doğru çekiyor. Parmaklarımı kalçasının altından yukarı doğru kaydırarak merkezini sıyrıyorum. Vücudu geriliyor ve dudaklarına karşı gülümsüyorum. Benden kaçış yok, bebeğim. Sana doyamıyorum.

Serbest kalmamızı sağladıktan sonra, parmaklarımı içine sokup çıkarırken başparmağımla klitorisini ovmaya başladım. Mallory ağzıma karşı nefes nefese kalıyor ama sesi yutuyorum, elimle onu yavaşça becerirken onu sıkıca kendime çekiyorum. Kalçaları itişlerimle aynı anda dönmeye başlıyor, onları daha sert ve daha sert karşılıyor. Tekrar onun içinde olmak istiyorum ama Haunt için biraz enerji biriktirmem gerekiyor. Öpücümü açlaştıkça onu kendime doğru sıkıca kavırıyorum, elleri gömleğimin yakasını öyle sıkı kavırıyor ki tek bir vücut gibi kaynaşabiliyoruz. O kadar yakın ki, bana karşı bir kez daha parçalanışını duymak istiyorum. Dudaklarımızı bir anlığına ayırıyorum, sadece büyüleyici mutluluğun onun üstesinden gelmesini izleyecek kadar uzun bir süre, içine o kadar çok bastırıyorum ki haykırıyor, üzerimde kıvranıyor, g-noktasını parmaklarıma sürüyor. Orgazm onu ele geçirirken bana karşı titriyor ve adımı haykırıyor. Çok kanlı ve güzel.

"Vay canına," diye nefes veriyor ve ben gülümsememi engelleyemiyorum. Kirpikleri titriyor ve sonra bana bakıyor, "Kendini beğenmişliğin belli oluyor," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum.

"Tabii ki öyle, ne kadar gürültülü olduğunu duydun mu? Eminim değirmendeki memurlarım benim için boşaldığını duymuşlardır."

"Kapa çeneni." Yanakları tenindeki kan kadar kızarmıştı.

"Ya da ne," diyorum çıplak kışını tokatlayarak. Nefesi bir iniltiye dönüşüyor ve vücudunun hâlâ benim için vızıldadığından eminim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi botlarını giy de gidelim."

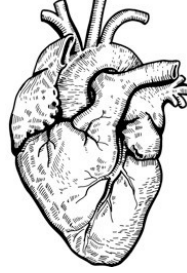
"Ne? Temizlenmem lazım! Saçım ve makyajım berbat durumda, seni doyumsuz kafir."

"Böyle bir şey yapmayacaksın." "Nox, her yerim kan içinde."

Yüzüne ve ellerine bulaşan kanımla, olmaya çalıştığı baltalı katilin her parçasına benziyor. "O zaman cadılar bayramı partisine gidiyor olmamız iyi bir şey, değil mi?"

Elli Sekizinci Bölüm

MEZARLAR

I Buradan nefret ediyorum.

Omuzlarımda zor durumdaki küçük bir kasabanın ağırlığı ve ensemden soluyan amcamın mirası olmasaydı, giderdim. Ortam gürültülü ve son derece kaotik, dekoratif kapılar açıldıktan sonra saniyeler içinde her şey sıfırdan yüze çıkıyor. Amcam Oscar'ın öldüğü, bir zamanlar kana bulanmış çakılların üzerinde koşuşturan müşterilerin çılgınlığını izlemek midemde bir şeyleri yerinden oynatıyor. Belki de bunu çok kişisel algılıyorum, daha önceki katliam beni hiç rahatsız etmemişti ama beni doğrudan da etkilememişti.

Yine de harika görüldüğünü inkar etmeyeceğim, her korku meraklısının ıslak rüyası. Kasaba, ölen polis şefinin anısına her şeyi yapmış. Değirmen gümbür gümbür çalışıyor, içeriden çılgın ışıklar yanıp sönüyor. Perili ev ve yürüyüş parkuru girişin sağında yer alıyor ve içeriden gelen çığlıklar ambiyansa gerçekten katkıda bulunuyor. DJ kabini ve "taht", dışarıda değirmen ile perili ev arasında yer alan sahneye kurulmuştur. Büyük, yüksek arkalı, siyah kadife sandalyenin arkasında bir kemer bulunuyor. Parçalanmış uzuvlar, kafatasları ve kemikler sahte balkabağı sarmaşıklarıyla ona bağlanmıştır. Jack-o-lantern'ler sahneyi süslüyor ve DJ'in sis makinesi ürkütücü atmosferi ayarlıyor. Gece henüz yeni başlıyor ama daha şimdiden sahnenin önündeki dans alanında sevişen çiftler var. Bir kadın perili evin yanında duran Aziz Andrew haçına zincirlenmiş, Piramit Kafa kılığına girmiş iri bir adam çıplak kışını kırbaçlarken sürtük hemşire kostümü kışının üzerine itilmiştir. "Lütfen," diye yalvarıyor.

ama hareket edemiyordu. Adamın nazik dokunuşları kızarmış teninde, bacaklarının arasında ve sonra da içinde geziniyor. Parmaklarıyla şiddetli bir tempoda onu sikerken kırbaç kalçasında kırbaçlanıyor. Kızın iniltileri, içindeki her acımasız itişte daha da yükseliyor.

Mallory yanımda yürüyor, elimi sıkıca kavrarken her şeyi içine çekiyor. Taktığı porselen bebek maskesinin ardındaki gözlerini göremiyorum ama ne kadar geniş olduklarını tahmin edebiliyorum. Aslında maskeyi takmayacaktı, kostümüyle uyuşmadığını söylüyordu. Ancak sanırım son dakika sinirleri onu alt etti. Benimle platforma çıktığında yüzünü gizlemek istiyor. Gerçekten şikayet edemem, Hayalet maskemi takıyorum ve başımda saçma bir altın, plastik taç var. Grey bunu takmam için ısrar etti, yeni bir çağ başlatmak için falan. Kavgaya devam edersem kafama süper yapıştıracağını söyleyene kadar tartıştık... işte buradayız.

Bu taç çok gösterişli, çok fazla dikkat çekiyor. Mallory'yi de beni de rahatsız ediyor. Çok fazla insan beni tanıyabiliyor, tebrik etmek için omzuma vuruyor ve amcamın benimle gurur duyacağını bilmemi sağlıyor. Elimi sıkıyorlar ya da taziye için beni garip bir şekilde yan sarılmaya zorluyorlar. Cenaze yeterliydi. Mallory'nin olmadığı her dokunuş beni kopmaya daha da yaklaştırıyor. Dokunulmaktan hoşlanmıyorum ve küçük sirenimi rahatsız edici bir şekilde kıvrandıracak herhangi bir şey yapmaktan kesinlikle hoşlanmıyorum.

Tüm kasaba cenaze törenine katıldı ve büyük Oscar Graves'e saygılarını sunmak için her bir işyerini kapattı. Cenaze töreninde neredeyse her katılımcı bana yaklaştığında "Burada kim var?" diye sordu. Mallory o gün yanımdan hiç ayrılmadı. Birbiri ardına insanlarla tanıştırılırken başını dik tuttu, gülümsemesi hiç eksilmedi, her ne kadar sonunda bu kadar insan temasından derisini soymak isteyeceğini bilsem de. Şimdi karşılaştığım her insana onu yeniden tanıtmak zorunda olduğum için havası sönüyor. Benim için, yanımda ihtiyaç duyduğum kişi olmak için sırtacağını ve buna katlanacağını biliyorum.

Tek ihtiyacım olanın o olduğunu
bilmiyor. Gerçek o.

Yeni polis şefinin kolunda kibarca asılı duran, özenle inşa edilmiş bir cephe değil.

Viktor, tanınmış bir yabancı, cehennem gibi sessiz, yanıma sokuldu. Onu tanıdığım birkaç yıl içinde bir gün bile yaşlanmadı, şanslı piç.

Bir vampir gibi giyinmiş, ağzı sahte kanla boyanmış, boynundan ve yarı açık göğsünden aşağı akıyor ve giydiği beyaz düğmeli tişörtü bir katliam tuvaline dönüştürüyor. "Babana olanları duyduğuma üzuldüm, Lennox." Bana hiç Nox demez, hep Lennox der.

"Teşekkürler Vik." Başını sallıyor, neyse ki bana dokunmayacak kadar iyi tanıyor beni. "Arazideki çalışmalar nasıl gidiyor?" Kederimden başka bir şey hakkında konuşmayı umarak soruyorum.

"Beklediğimden daha yavaş. *Modernize* etmek yerine orijinal güzelliğini geri kazandırabilecek iyi bir yardımcı bulmak çok zor." Kelimeyi sanki onu rahatsız ediyormuş gibi söylüyor, muhtemelen öyledir, o eski ruhlu tiplerden biri.

Mallory'yi göz ucuyla izliyorum, konuşmayı kaydettiği anda bu adamla arkadaşlık kurmaya zorlayacağını biliyorum. Gotik malikânesi isteyebileceği her şeye sahip... Acaba satar mı?

Mallory'nin kafası o kadar hızlı dönüyor ki maskesi yüzünde yamuluyor ve bakışlarını elma için sallanırken arkadan sikilen kadından ayırıyor. Adam, kadın çırpınana kadar başını su yüzeyinin altında tutuyor, sonra onu yukarı çekiyor. Onu elma dolu fiçıya geri itmeden önce birkaç kısa nefes almasına izin veriyor. Eldivenli eli çıplak kışını parçalıyor, sonra onu serbest bırakıyor, kıcsız pantolonunun püsküllerini sıkıca kavırıyor ve siyah külotunu başparmağıyla yana doğru tutuyor. Korkuluk kostümünün içinden yere düşen samanlar etraflarındaki alanı süslerken, su gürültüyle şırıldıyor. Kadının elleri arkasına uzanarak adamın kalçalarına dokunuyor. Kadının zevk çılgılığı Hayalet Avı'nda çınlarken adam onu sudan çıkarıyor, kadının salıverilme kükremesi adamınkinin hemen arkasına düşüyor.

"Modernize etmek istemiyor musun?" Mallory ağzından kaçırıyor ve ben gülmek için kendimi zor tutuyorum. Maskeyi düzeltmek yerine yüzünden çekip alıyor ve sonunda bal rengi gözlerinde parıldayan ilgi dolu bakışıyla beni şerefendiriyor.

Viktor'un yüzünde şok yerini sıcaklığa bırakıyor. "Sen Mallory olmalısın, Oscar bana senden bahsetmişti."

"Evet, özür dilerim. Vay canına. Çok kabayım. Kendimi sohbetinizin içine soktum." Elini nazıkçe iki kez sıkarak sorun olmadığını belirtiyorum. Bu güven verici bir jestti ve umarım başka bir şekilde algılamaz.

"Sorun değil, Lennox'un amcası bana karanlık ve ürkütücü şeylerden hoşlandığınızı söyledi." Öyle mi dedi? Bu ne zaman oldu? Viktor bunu hissetmiş olmalı.

Şaşkınlık üzerimden akıyor çünkü sormama gerek kalmadan detaylandırıyor. "Amcanı aradım, kasabanda restorasyon konusunda yardım edebilecek biri var mı diye sordum, çünkü Willowdale'deki herkes işe yaramazın teki." Haksız da sayılmaz.

"Birini buldun mu?"

"İkinizin gelip parkeyi onarmaya yardım edebileceğinizi söyledi, daha önce yeni evinizde bunu yaptığınızdan bahsetti." Hatıralar içimden geçiyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Viktor bir kez daha bunu fark etti ve bana kendimi toparlamam için bir an vermek üzere konuşmayı Mallory'ye geri çevirdi. "Soruna cevap vereyim aşkım. Hayır, aile evimizi modernize etmek istemiyorum. Uzun zamandır kullanılmıyordu ama Nixon ve ben şehre döndüğümüzden beri temizlemeye çalışıyoruz."

"Nixon mı? O senin kardeşin mi?" Sesi bastırmak için öksürsem de bu kahkahayı zapt edemiyorum.

"Hayır... kesinlikle değil," diye yanıtlıyor Viktor.

Eğilerek ona fısıldıyorum, "Onlar sevgili."

"Lanet olsun. Çok özür dilerim... Aile evi dediğinizde ben sadece..." Bana dönerek, "Beni utançtan öldürecek başka bir şey söylemeden önce ağzımı bantlayabilir misin?" dedi.

Adının anılmasıyla büyülenmiş gibi, Nixon kalabalığın arasından çıkar. Başka bir vampir gibi giyinmiş, siyah bir trençkot ve pantolonla gömleksiz, bir kan havuzunda yuvarlanmış gibi görünüyor. Viktor'un arkasından yaklaşıyor, kollarını ortağının omuzlarına doluyor ve dilini Viktor'un boynunun yan tarafına doğru sürükleyerek bir gösteri yapıyor. Umarım o sahte kan yenilebilirdir, eğer değilse çok fena midesi ağrıyacak.

Onlar birbirlerine aşıkken, ben Mal'a dönüyorum. "Görmek için can attığın o malikaneye girebilmen için döşeme işini benim almamı ister misin?"

"Sadece sen istersen," diye cevap veriyor, çok tatlı bir şekilde.

"Ben yaparım. Belki Greyson fazladan para kazanmak ister." "Ya da ben yardım edebilirim..."

"Gerçekten ister miydin?"

Başını sallıyor. "Bana öğretecek misin?"

"Kesinlikle." Onu kendime çekerek maskemin yumuşak lastiğini şakağına sürüyorum. Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldayarak, "Ve eğer gerçekten ağzını bantlamamı istiyorsan, bunu yaparım. Eminim sana hâlâ çılgılık attırabilirim."

Yine de. Ağzını tıkamış olsam bile." Elimde titrerken Mallory'nin gözleri kılığın altından benimkilere kayıyor.

"Meydan okuma kabul edildi," diye fısıldıyor cevap olarak.

Maskenin altından gülümsemem ışıldarken, bir aracın müstehcen gürültüsü Haunt'ın seslerini yırtıyor. Bu ses vampirleri birbirinden ayırmaya ve kalabalığın yarısının dönüp bakmasına yetti.

Karartılmış, kaldırılmış, kırmızı ışıklı bir Chevy short box yanaşiyor, camlar o kadar koyu renkte ki içinde kimin olduğunu anlamak mümkün değil. Derme çatma otoparkta sürünerek ilerliyor, direksiyondaki her kimse bir yer ararken ikili kömür yığınları yuvarlanıyor. *İyi şanslar dostum, açılış gecesi. Yola park etmek zorunda kalmazsan şanslısın.*

Yarım vuruş sonra, keskin bir vınlama geceyi deliyor. *Bu arka yollarda sokak motosikleti kullanacak kadar aptal kim olabilir?* Siyah ve kırmızı bir crotch roket geliyor, yalnız sürücünün kafası bir o yana bir bu yana sallanıyor. Bir saniyenin çok küçük bir kısmında üzerimize geliyor, rahat olduğumdan daha uzun süre havada kalıyor, sonra küçük sikli ve gürültülü kamyonetli arkadaşını bulmaya devam ediyor.

Çılgılık atan bir egzoz dikkatimi tekrar girişe çekiyor. *Bu dangalaklardan kaç tane var?* Farların parlaklığı ve parti ışıklarının krom kaplamalı dış cepheden yansıma şekli gözümü alıyor. Bu orospu çocuğu Haunt'ıma girme şovu yaparken, devir yüksek bir feryattan sonra alçak, agresif bir kükremente düşüyor. Işıkları söndüğünde, arkadaşlarıyla aynı park şeridinde ilerlerken, bu lanet olası güzel süper arabanın pembe olduğunu görüyorum. Krom kaplı, kiraz çiçeği pembesi bir Audi R8. Tam bir rezalet. Sürücü camı indirip ağır dövmeli kolunu dışarı sarkıtırken araç mırıldanarak otoparka doğru ilerliyor.

Park yeri bulmayı nasıl başardılar, bilmiyorum. Ancak iğrenç motorları durduktan kısa bir süre sonra, üç adam ve bir kadın çimlerin üzerinden geçerek giriş kapısına doğru ilerliyor. Kadın ve Crocodile Dundee kılığına girmiş bir adam kapıya yaklaşırken, sürücü pembe canavarın sürücüsüyle birlikte geride kalıyor.

Dövmeli kollar miğfer kafalıyı kuşa çevirir, vücuduna beyaz bir çarşaf örter ve abartılı hayalet "oooooooooooo" sesleri çıkararak kadına doğru havalanır. "Hey Jessie! Hayalet sikine ne diyorsun?"

Omzunun üzerinden geriye bakıyor, "Bilmiyorum. Ne oldu?"

"Bir boooooo-ner!" diyor, şakayı bitirirken. Gülüşünü gizlemeye çalışarak inliyor. Adam bir çarşaf daha atarken vücudu onunla çarpışıyor.

kadının kafasını tutup, ıgık atarken onu kucağına alıyor. Bay Dundee gözlerini devirir ama yine de yüzünde bir gülümseme vardır.

Bakışları benimkileri bulduğunda sürücünün adımları hafifçe yavaşlıyor. Vizörü kaldırıyor ve yüzünde soğuk bir kayıtsızlık ifadesi beliriyor, Neptün rengi gözleri bana hatırlattıkları gezegen kadar soğuk. *Beni bir tehdit olarak görmüyor.* Bakışları Mallory'nin üzerine düşüyor ama Mallory girişten geçen diğer üç kişiyi selamlamakla o kadar meşgul ki bunu fark edemiyor. Çok uzun sürüyor ve bıçağımı kınından çekiyorum, ne pahasına olursa olsun bu herifi Mal'den uzak tutmaya hazırım.

"Harika bir korku yaşayın!" Küçük sirenim kıkırdayarak grubu selamlıyor.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor kadın. "Burası harika bir yer."

"Hepsi onun işi." Mallory bana eliyle işaret ediyor ve uygun bir ev sahibi olabilmek için motorcu çocukla bakışmamı kesmek zorunda kalıyorum.

Avustralyalı aksanı gerginliği bozunca gülümsemeye zorluyorum kendimi. "O bir *bıçak* değil, bu bir *bıçak*!" Elinde kocaman plastik bir bowie bıçağı tutuyor ve ben kendimi tarafsız kalmaya zorluyorum. *Bu orospu çocuğu onu bıçaklamayacağını mı sanıyor? Ya da lanet arkadaşını?*

Mallory ve kadın gülmekten iki büklüm olurken, çarşafın altındaki kişi arkadaşının korkunç şakası karşısında inliyor.

"Seninki daha büyük olabilir ama benimki gerçek." Dalga geçiyorum, bıçağımı havaya kaldırıp başparmağımı kan damlası görünene kadar bıçağın üzerinde gezdiriyorum.

"Mesaj alındı, majesteleri," diyor erkek hayalet, bir pislik gibi eğilerek. Kahretsin, bu taçtan nefret ediyorum.

Gerginliği hisseden Mallory onları içeri buyur ediyor, gecenin tadını çıkarmalarını ve bir şeye ihtiyaçları olursa bizi bulmakta tereddüt etmemelerini söylüyor. Dördü kalabalığın içinde kayboluyor ve umarım motorcu tüm bu süre boyunca gözlerimin onun sırtında yandığını hissediyordur. Onun nesi var bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Koruyucu tarafım canı başını kaldırdı ve Mallory'yi eve götürüp battaniyelere gömmekten başka bir şey istemiyor. Onun güzel amının tüm Haunt'ın, özellikle de kasık roketli herifin görmesi için sergilenmesini kesinlikle istemiyor.

Viktor ve Nixon'a dönüyorum, ortalıkta görünmüyorlar. Beni beklemekten bıkmış olmalılar. Umarım bıçak teşhirim onları korkutmamıştır, yoksa Mallory'yi o eve asla sokamam. Belki de

İşi çok ucuza yapmayı teklif edersem, benim gibi bir ucubeyi evlerine almayı kabul edeceklerdir.

Gece bitmeden onları bulup özür dilemeyi aklıma not ediyorum. Mal kolumu çekiştirerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıp gölgelerin içine çekiyor. Kollarını boynuma doluyor ve zıplayarak bacaklarını belime doluyor. Maskeyi kafamdan çıkarıp dudakları benimkilerle buluşuyor, aç ve talepkâr.

"Ne." *Öpücük.* "Gotten." *Öpücük.* "İçine." *Öpücük.* "Sen mi?" *Öpücük.*

"Sanki bilmiyormuşsun gibi," diye nefes alıyor tenime karşı, çenemde ve boynumda öpücükler bırakıyor. Onu en yakındaki ağaca doğru bastırıyorum, büyüyen ereksiyonumu kalçalarının birleştiği yere sürterken ondan bir nefes kaçıyor.

Kafam karıştı, gözlerimi onunkilere kilitledim. "Gerçekten bilmiyorum ama şikayetçi değilim."

"Seni karanlık ve ölümcül gördüm."

"Öyle mi?"

"Çok sıcak." Yavaşça eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Bu kadar mı...? Ne kadar sıcak?" Mal ayaklarını yere indiriyor, elimi tutuyor ve çıplak merkezine yerleştiriyor. Dizlerim neredeyse bükülüyor, o kadar kaygan ve benim için hazır ki.

Hiç tereddüt etmeden parmaklarımı içine sokuyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. "Benim için çok ıslaksın, küçük siren." İkimiz için de işkenceye dönüşen bir hızda yarığından geçerken o da aynı fikirde inliyor.

Vuruşlarımla birlikte sallanmaya başlıyor, içine her girdiğimde elimi daha da sert karşılıyor. "Hayalet..." diye inliyor, parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve ağzımı kendi ağzına doğru çekerek, çözülme seslerini yutmamı istiyor.

Aniden müzik kesilir ve Greyson'ın sesi ani sessizliği böler. "Henderson Haunt'a hoş geldiniz, her yıl düzenlediğimiz hovardaca eğlencelerimizde sınırlarımızı zorluyoruz." Kalabalık alkışlara ve sevinç çığlıklarına boğulur ve Grey devam etmeden önce sabırla alkışların dinmesini bekler. "Görünüşe göre yeni ev sahibimiz kaybolmuş..."

Bir spot ışığı yanıyor ve kalabalığın üzerinde geziniyor. Ağzımı beni büyüleyen sirenden çekiyorum ve ışık huzmesinin bizi keşfetmeye gittikçe yaklaşmasını izliyorum. Elim elbisesinin altından çıkarıp

Herkes onun en mahrem yerlerine tanık olabilir. Onlar sadece benim için. "İçinizden biri ta giymiş bir katil görürse onu bu tarafa ynlendirsin." Grey platformdan etrafı bir kez daha tararken müzik tekrar açılıyor. Gözleri rtldğmz karanlığı takılıyor. Bizi göremediğini biliyorum ama muhtemelen saklandığımızı bilecek kadar zeki.

"Nox," diye sızlanıyor Mal, işi bitirmek için elimi geri çekmeye çalıyor ama direniyorum. "Hey, sorun nedir?" Yanağımı okşuyor ve bakışlarımı sahneden tekrar ona çeviriyor.

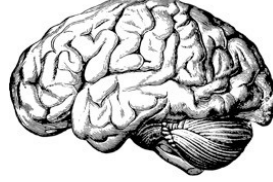
"Kimsenin seni böyle görmesini istemiyorum..." İtiraf ediyorum.

"Herkesin görmesi için beni sahnede becereceğini söylediğinin farkındasın, değil mi?"

Bu düşünceyle dudaklarım atıldı. Bunu istemiştim, ama şimdi? Bu fikirden bile nefret ediyorum.

Bölüm Elli Dokuz

MALLORY

I Bu yıllık aptalca ritüelden tamamen kurtulacağımı düşünecek kadar aptal değilim ama Nox bizi kalabalığın arasından geçirirken bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Herkesin şahit olması için beni teşhir etmek istemiyor. Onu neyin sinirlendirdiğini bilmiyorum ama bu işi yapmaktan hoşlanmadığım için tutum değişikliğinden şikayetçi değilim.

Sahnenin kenarındaki merdivenlerden çıkarken maskelerimiz sıkıca yerine oturmuş, parmakları benimkilerin arasına girmiş. Sinirlerim içimde büyük bir tahribat yaratıyor ve üzerime çökmek isteyen kıyamet dalgasıyla savaşmak zorunda kalıyorum. Görüş alanına girmeden önce, devasa bir hoparlörün arkasında beni belimden yakalıyor. Beni tutarken maskeli alnı hafifçe benimkine değiyor. Bunu atlatmak için ihtiyacım olan rahatlığı ve gücü, parmaklarının omurgamda aşağı yukarı yaptığı nazik vuruşlarla aşılamaya çalışıyor.

"Seni yakaladım," diye gürlüyor. "Güven bana."

Ağızımdaki tüm nem kayboldu, ben de başımı salladım. Sonra gitti, kalabalığa hitap etmek için açık alana çıktı. Yanımdaki hoparlörden yükselen sözleri dinlemeye çalışıyorum ama paniğim tavan yapıyor. Derimin altında gümbürdeyen nabız diğer tüm sesleri bastırıyor ve ben mide bulantısını üzerimden atmaya çalışıyorum. Yolda donmuş bir geyik gibi dururken, farlar bana doğru hızla gelirken bacaklarım altımda dengesizleşiyor. Görüşüm iki katına çıkarken yalpalıyorum, tenimde soğuk terler püskürüyor.

Bayılmak bir seçenek değil. Bunu onun için berbat etme. Kendinden emin ol. Seksi ol. Terli ve zayıf fikirli değil. Kendimi azarlıyorum ama hiçbir faydası olmuyor. Yeni bir taktiğe ihtiyacım var.

Merhaba... Ben de buradayım, içimdeki karanlık şarkı söylüyor. Onu sosyal olarak kabul edilebilir kişiliğimin altında gömülü tuttuğum içimin derinliklerinden ortaya çıkıyor. Gözlerim kapanıyor, Randal'ın evindeki aynanın önünde kanlar içinde durduğum anı beliriyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor ve Nox'la olan bu anıya pençelerini geçirmiş olan korkuyu kovalıyor.

Omzuma inen bir avuç beni Johnson'ın yüzünde bıçakla ona saldırdığımda oluşan şoku yeniden yaşamaktan alıkoyuyor. Yumruğumu kaldırarak döndüm. Greyson gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Çenesini arkama dayadı ve ben döndüğümde Hayaletim karşımda duruyordu. Vücudu endişeyle gerilmiş, elini uzatmış ve beni yanına çağırıyor.

Lanet olsun, Mal. Topla kendini.

Neyse ki yüzümdeki maske utancımı gizliyor ve sahneye doğru adım atıyorum. Elimi Ghost'un elinin içine sokarak beni kendine çekiyor ve birbirimize çarpıyoruz.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Değildim," diyorum ona dürüstçe, eli elimi sıkıca kavırıyor. "Ama şimdi iyiyim."

"Emin misin? Bunu yapmak zorunda değiliz." Ağın altından belli belirsiz görünen yeşil gözleri dürüst olmam için yalvarıyordu.

"Yemin ederim, ben iyiyim."

"Güzel, çünkü sana çılgılık attırmak üzereyim."

Öyle mi?

Kalabalık, benimle bu samimi anı yaşayarak ördüğü gerilimi yiyor. Sleep Token'dan "*Chokehold*" çalmaya başlarken beni yavaşça sahnenin ortasındaki tahta doğru götürüyor. Nox beni yavaşça döndürüyor, elbisem kalçalarımın dışarı fırlıyor, sonra beni kendine doğru çekip kolunun üzerine yatırıyor. Maskesini göğsümden yukarı, göğüslerimin arasına doğru sürüklüyor ve beni sert vücuduyla aynı hizaya çekerken boynuma yerleşiyor. O olmayan her şeyi dışarı itiyorum, kendimi içimde yaktığı ateşe ve müziğin yatıştırıcı vokallerine teslim ediyorum.

"Seni yiyip bitireceğim, küçük siren." diye homurdanırken beni yavaşça geriye doğru yürütüyor.

"Evet, lütfen." Dizlerimin arkası abartılı bir şekilde dekore edilmiş sandalyeye çarptığında karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Siyah kadife kalçalarımı yumuşatırken beni tekrar sandalyeye itiyor ve oturmaya zorluyor. "Nox, ne yapıyorsun? Burası senin koltuğun, sen ev sahibisin... The Haunt'ın kralı." Başlık

Saçma ama gelenekleri değiştirdiği için tepki çekmesini istemiyorum.

"İşte böyle," diye gürlüyor, dövmele ellerini iki yanındaki sandalyenin kollarına dayayarak beni içine hapsediyor. Amcığım hızla atan kalbimin ritmiyle zonklarken, içimdeki beklenti sekiyor. "Ben Kralım..." Çocuksu plastik tacını çıkarıp başıma yerleştirerek bir gösteri yapıyor. "Bu da seni benim kraliçem yapar."

Eğer tüm bunlar bu kadar aptalca olmasaydı, romantik olurdu. Yine de, sözlerinin ardındaki anlam karşısında midemde kelebekler çılgınca uçuşuyor. *Ben onunum.*

"Sen delisin," diye geçiştiriyorum. Kalabalık neredeyse tamamen sessizleşti, herkes şüphesiz neyin bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyor. Nox maskesini yüzünden çekip yanımıza bırakıyor. Gözlerinin etrafındaki siyah boya yanaklarına kadar inmiş, vahşi ve kontrolsüz görünüyor. "Kahretsin, çok nefes kesicisin," diye fısıldıyorum. Gözleri aklıkla kararırken ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. Yavaşça kanlı polis gömleğinin düğmelerini açıyor ve ben de açgözlülükle onu bakışlarımla yiyorum.

Önümde diz çökerken gömleğini açık bırakıyor. Kalabalık alkışlıyor, bu gösterinin sonunda ilerlemesinden açıkça memnunar. "Gözlerini benden ayırma," diye talimat verirken iki eli de kalçalarımın yukarı ve elbisemin eteklerinin altına doğru kayıyor. Nox bir bacağımı sandalyenin kolunun üzerinden kaldırıyor ve elim alçakgönüllülüğümü korumak için dışarı çıkıyor. Boğazından bir uyarı sesi yükseliyor ve isteksizce elimi geri çekiyorum. "Sakin başka tarafa bakmaya cüret etme." Diğer bacağımı omzunun üzerinden kaldırıyor ve iri gövdesini açık amımla diğer herkes arasına yerleştiriyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken başı aşağı eğiliyor ve beni içine çekiyor. İçinin derinliklerinden bir hırıltı daha yayılıyor. Maskenin altında yanaklarım yanıyor, kapalı alan neredeyse klostrofobik hale geliyor. O kadar pis ve ahlaksız ki, buna bayıldığımı inkâr edemem. "Maskeyi çıkarabilir miyim?" diye soruyorum.

"Tamamen sana kalmış bebeğim. Ama güzel yüzünün benim yüzümden kendinden geçtiğini görmeye bayıldığımı biliyorsun."

"Belki de onu bırakırım-" sözcükleri, yarığımın içinden geçerken dilimde ölüyor. Sırtım sandalyeden kalkıyor ve bedenler denizi sevinç içinde patlayarak benim şok olmuş zevk çığlıklarımı bastırıyor.

"O da neydi?" diye alay ediyor. "Görünüşe göre söyleyeceklerini tam olarak bitirmemişsin."

"Şerefsiz," diye homurdandım. "Şimdi kesin-" Yine içimi yalıyor. Ama bu sefer durmuyor. Nox dolambaçlı bir ritim tutturuyor. Beni ileri geri yalıyor, dilini klitorisimin etrafında döndürüyor ve sonra sertçe yalarken dilinin düz kısmını bana doğru bastırıyor. Beni ağzına karşı bir fahişe gibi kıvrandırırken gözlerimi ondan ayırmam imkânsız ama göz temasını her kestiğimde duruyor. Hayal kırıklığı içinde haykırıyorum. Evet, durması benim hatam ama durmak zorunda değil. Bundan önceki her seferinde olduğu gibi gözlerim kapalıyken beni boşaltabilir. Kendi kendime kenara çekiliyorum ve eğer göz kapaklarımı süper yapıştırıcı ile açabilseydim, açardım.

Ghost'un dudakları klitorisimin etrafını sarıyor, sertçe emiyor. Ruhum bedenimi boşaltarak onun becerikli ağzına karşı koyuşumu izliyor. Duygudan çılgılık atarken güçlü dövmeli eller beni yerimde tutuyor.

Kalabalığın tezahürat yaptığını düşünüyorum ama tam olarak emin olamıyorum. Kalbimin çarpıntısı etrafımdaki diğer her şeyin sesini bastırıyor. Karnımın üzerine yayılmış iri bir eli beni yerimde sabitlerken, diğer eliyle parmaklarını damlayan göbeğime sokuyor. İçimde kıvrılıyorlar, beni daha sıkı ve daha sıkı sarıyorlar.

Başka tarafa bakma. Gözlerini kapatma. Kendime söylüyorum. Yeşil gözleri varlığımın çekirdeğini delip geçerken bana ziyafet çekiyor ve bağlantıyı koparmamı bekliyor. Bunu seviyor. Bana zevk ve eziyet veriyor, ıslaklığımı yüzüne sürerken hayatının ego artışını yaşıyor. Beni sikmeyi sevdiği kadar benimle sevişmeyi de seviyor. Eminim bu onun en sevdiği eğlencedir.

Tamam, oynayalım Ghost.

Ellerim başımın arkasına uzanıyor ve maskemi yerinde tutan siyah kurdeleyi çözüyor. Görmezden gelmeye çalıştığım orgazmla birlikte içime bir heyecan yayılırken Nox'un gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Daha sert emiyor, beni daha hızlı beceriyor ve ben gülümsüyorum.

Bakışlarımı onunkine kilitleyerek maskeyi çekiyorum ve onunkinin yanına, sahnenin zeminine bırakıyorum. Kaşları hafifçe çatılıyor ve dişlerimi alt dudağıma geçirerek küçük bir kahkahayı bastırmak zorunda kalıyorum. Karnımdaki el yukarı doğru kalkıyor ve boğazımı sarıyor. Baskıya boyun eğiyorum, tenime karşı gülümsediğini hissediyorum.

Parmaklarımı onun tüylü, siyah saçlarında gezdiriyorum ve içinden bir inilti çıkarıyorum. Derin titreşimler hassas göbeğimde gümbürdüyor ve beni harekete geçiriyor. Ghost parmaklarını içimdeki o noktaya doğru kıvrıyor ve içimden fişkıran zevk sesine engel olamıyorum. Gözlerim yuvarlanıyor

Kafatasımın içine geri dönerken, birden fazla zevk aleminde sınırsızca düşünüyorum. Nox geri çekilmeye başlıyor, ama ellerim saçlarında yumruk oluyor ve bacaklarım onun etrafında sıkılaşıyor onu yerinde tutuyor.

Benim baskınlığım onun içinde bir şeyleri koparıyor. Yavaşlayan parmakları yeniden hızlanıyor ve ben daha ortasında olduğum orgazm bitmeden beni acımasızca başka bir orgazmın içine sokuyor.

"Sen kime aitsin?" diye hırlıyor.

"Sana," diye nefes nefese kaldım.

Ghost'un parmakları durmadan pompalarken içimde dönüyor. Diğer eli zonklayan klitorisimi tokatlamak için boğazımı kavramayı bırakıyor.

"Daha yüksek sesle."

"Ne?" Zevkten çılgına dönmüş başım dönerken oksijeni aç ciğerlerime çekiyorum.

"Daha yüksek sesle, Mallory. Onlara bana ait olduğunu söyle yoksa bu sahnede amını çiğ çiğ sikeceğim." G noktama bastırıp okşayacak kadar içime batıyor ve ben yanıyorum. Şişmiş yumrumu çimdiklerken onun için ağlıyor ve kıvranıyorum.

"Sen! Ben sana aidim," diye bağıriyorum. "Ben seninim."

Ghost'un dudakları benimkilere çarpıyor, beklenmedik ve acımasız bir şekilde ağzımı herkesin görebileceği şekilde sahipleniyor. Yine de, beni nazikçe yüksekte aşağı indirirken dağ gibi formu en mahrem yerlerimi kaplıyor. Hareketleri yavaş ve dokunuşu aşırı hassas tenime karşı tüy kadar hafif.

"Çok haklısın, küçük siren."

MEZARLAR

Ondan uzaklaşıyorum, görünüşünü bir bütün olarak değerlendiriyorum. Bana nefes kesici dedi ama ciğerlerimdeki oksijeni çalan gerçekten de o.

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum, vücudunu kendime yaslıyorum. "Sana çılgılık attıracağımı söylemiştim," diye fısıldıyorum dudaklarına, kısa bir süreliğine benimkilerle yakalıyorum.

"Lütfen, daha fazla övün." Bana şakayla karışık gözlerini devirirken şiş dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Az önce yaptığımız şov bir yana, kızarmış teni ve hafifçe titreyen bacakları, onun benim olduğuna dair herkesin ihtiyaç duyduğu kadar iyi bir işaret. Adımı tenine damgalamak dışında, iddiamı en iyi şekilde ortaya koydum.

şimdi yapabilir. Onun mahvoluşuna tanık olmayan herkes, yarın bunu mutlaka duyacaktır.

Kalabalığı gözlemlerken yüzünde bir utanç ifadesi beliriyor. Onu bir şahin gibi izleyen, şehvet ve özlem dolu birçok çift göz onu huzursuz ediyor. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Her şey yolunda mı?" Gerçeklik Mal'ın içine işlerken endişeden kaşlarını çatılıyor. Bunu yaptığımız için ve hoşuna gittiği için utanıyor.

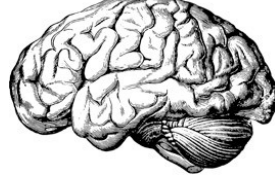
"Evet, sadece biraz nefes alıp kendime gelmem gerekiyor."

Eğilip ikimizin de maskelerini yattıkları yerden alıyorum. Mal'inkini uzatarak, "Tamam... Acele et. Bu açılış gecesi konuşmasını daha fazla erteleyemem."

Beni çabucak öpüyor, "Bunu kaçırmazdım, aygır. Hemen döneceğim." Mal kılık değiştirip yerine geçti, sonra da gitti. Sahnenin kenarındaki merdivenlerden hızlı adımlarla indi ve gözden kayboldu.

ALTMİŞİNCİ Bölüm

MALLORY

"T "Ne güzel bir gösteri yaptın Mallory." Karanlıktan süzülen bir ses dikkatimi çekiyor.

"Affedersiniz?" Gölgelere fısıldıyorum.

Ağaçların arasından kapüşonlu bir figür geçiyor, parmağını kıvrarak beni yaklaştırmaya çağırıyor. "Herkes için mi böyle bağıırıyorsun, yoksa sadece polis için mi?"

"Sizi tanıyor muyum?" Ormana adım atarak ve katılımcılar için belirlenmiş patikanın dışına çıkarak soruyorum. Sanırım çışimi yapacak bir yer bulmak için beklemem gerekecek. Portatif araç kuyruğu o kadar kalabalıktı ki eve yürümeyi düşündüm çünkü muhtemelen daha kısa sürerdi.

"Hayır, ama seni tanıyorum."

"Kimsin sen?" Korku omurgamdan yukarı tırmanırken sesimi sakın tutmaya çalışıyorum.

"Randy'nin bir arkadaşıyım." Boku yedim. *Nefes al.*

"Tamam... Ne istiyorsun?" "Onu

senin öldürdüğünü biliyorum."

Lanet olsun. *Onu da öldür, diye* fısıldıyor bilinçaltım.

"Randy'yi bir yıldan fazladır, Dennis kaybolduğundan beri görmedim," diye itiraz ettim.

"Evet, 'kayıp'," diyor parmaklarıyla tırnak işareti yaparak. "Bu da ne demek oluyor?"

"Satır aralarını okuyabilirsin, sürtük." *Tamam. Kaba. Belki onu öldürürüm.*

"Randy bana onu aradığını söyledi.

Ailenin yaptığı gibi *'kayıp'*." Yine tırnak işaretleri. Bu adam ergenlik öncesi çağda mı kalmış? Bu çocukça alaycı jestler de neyin nesi?

Koyu renkli kapüşonunun altından yüzünü hâlâ göremiyorum ama bana doğru ilerlerken bunun kar maskesi takmasından kaynaklandığını anlıyorum. Yavaşça geri çekiliyorum ama o bana doğru koşuyor. Üst kollarımdan tutup beni kabaca bir ağaca doğru itiyor. Başımın arkası sert bir çam ağacına çarparak sekiyor ve maskemi savuruyor. Sıcak nefesi yüzüme çarparken, uçucu sesi kulaklarımı işgal ediyor: "Sessiz kalmam için bana ne teklif edeceksin?" Parmakları uyluğumun açıkta kalan derisinde geziniyor ve ben onları uzaklaştırıyorum.

"Dokunma lan bana," diye bağıriyorum, kollarımı serbest bırakıp onu itmeye çalışıyorum. Sendeliyor, sadece hafifçe geri çekiliyor. Maskemi yukarı kaydırıyorum, böylece alnıma sıkıca oturuyor. Sikeyim bu adamı. Bana dokunduğu için, beni korkutmaya çalıştığı için ve benden bir şeyler koparmaya çalıştığı için.

"Böyle davranma. Sen küçük güzel bir şeysin, eminim bir tür anlamaya varabiliriz, böylece ölüm cezası ya da daha kötüsünü almazsın..."

Daha mı kötü? Ölümden daha kötü olarak neyi görüyor? Tehdidi aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor ve midem bulanıyor. Sözlerindeki gizli anlamı öğrenmek istemediğimden eminim.

"Ne istiyorsun?" Hırladım. "Para mı? Seks mi? Lanet böbreğimi mi?" İstismar edilmekten, itilip kakılmaktan ve parçası olmak istemediğim şeylere zorlanmaktan bıktım usandım.

"Biraz sus payı alacağım, seni aptal sürtüğüm." Korkum öfkeye dönüşürken göğsümde bir kıvılcım çakıyor. Ben bir sürtüğüm değilim ve bana sürtüğüm dediği için onu sikeyim. Bu boka zorla sokuldum, direnirsem itaat edene kadar dayak yedim. "Sana on metrelik sopayla bile dokunmazdım. Ağzına kaç tane yarak girdiğini biliyorum. Her zaman Dennis'le birlikteydim ve deliklerini karşısına çıkan herkese teklif ederdi. En yüksek teklifi verene bekaretini vaat ederdi." Bu benim için yeni bir bilgi değil, Dennis bu tehdidi sürekli başımın üzerinde salladı. Bana oral seksin, bağlanmaktan ve isteğim dışında alınmaktan daha iyi olduğunu hatırlatıyordu.

"Öldür onu," diye mırıldanıyor içim, uğursuz fikir sıcak akçaağaç şurubu gibi içimde dolaşıyor. *"Kimse o bok parçasını özlemeyecek."* Muhtemelen haklı.

Burada durup onun hayatına son vermeyi düşünürken hiçbir şey hissetmiyorum. Odaklandığım tek şey, içimde bir orman yangını gibi yanan öfke, uğursuz dürtülerim için bir araçtan başka bir şey olmayana kadar beni tüketiyor.

"Kimse senin kanlar içinde olduğunu fark etmeyecek." diye fısıldıyor zihnim. "Onu sahte ceset yığınının doğru çek ve orada bırak. Biri onu bulana kadar Kasım ayı gelmiş olur. Belki hayvanlar onu sürükleyerek götürür ve bizim endişelenmemize bile gerek kalmaz."

Yine haklı olduğunu inkâr edemem. Karanlığım her şeyi düşünmüş gibi görünüyor. Tek yapmam gereken eğlenmek, gerisini o halledecek.

"Şu anda üzerimde nakit yok ki, göt herif. Nereye koyabilirim ki?" Sonunda ona cevap verdim.

"Sanırım çok yakında tekrar görüşeceğiz, değil mi?" Merakımı uyandırarak arkasını dönüyor. Bu kadar mı? İki adım atıyor, sonra hafifçe geri dönüyor ve omzunun üzerinden bana sesleniyor. "Umarım buradan çıkarken erkek arkadaşınla karşılaşmam. Başındaki taçla çok göze batıyor."

Aniden müzik kesilir ve Nox'un sesi sessizliği bozar. "Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bunun Oscar amcam için çok önemli olduğunu biliyorum."

Bu adamın gözlerinde hastalıklı bir pırıltı parlıyor. Sanki bunun zamanlaması onun için daha iyi olamazdı.

"Yapmazsın," diye homurdanıyorum. Lennox'un sesi devam ediyor ve bu bok parçasının onun yanında durmamı, şüphesiz ihtiyacı olan duygusal desteği sunmamı engellemesine kızıyorum.

"O zaman bana sessiz kalmam için bir sebep versen iyi olur, hmmm?" Ugh, bu adamdan nefret ediyorum ve onu tanımıyorum bile.

"Ne öneriyorsun?"

Sümüksü bakışları bedenimi tarıyor ve kendimi iğrenç hissediyorum. Ay ışığının altında gözlerini şeytani bir şey karartıyor ve başka bir şey söylemesine gerek kalmadan bu etkileşimin nereye gittiğini biliyorum.

"Belki de ağzınla ilgili tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek için biraz zaman ayırmalıyım.

öyl

e." "İğrençsin," diye tükürdüm.

"Sopalar ve taşlar, sürtük. Yine de sikimi yalayacaksın."

Ben de öyleyim.

Beni tekrar pazumdan tutup ormana doğru sürüklüyor. I Bırak onu. Nox için çok önemli olan bu anda çılgınlıklarımın ve kavgamın istenmeyen bir dikkat çekmesini istemiyorum. "Şurada," diyorum, ağaçların daha sık olduğu ve herhangi bir sesin bastırılacağı bir alanı işaret ederek

Yakındaki hoparlörden. Oflayarak beni yönlendirdiğim yere doğru götürüyor, sahte ceset yığını da hemen yakınımnda.

Beni önünde durmam için sürüklerken baltayı yanımdaki kılıftan çıkarıyorum. Beni yere doğru itiyor. Pürüzlü dallar derimi delip sıyrıyor ve balta başının bıçağı, üzerine düştüğümde uyluğumu kesiyor. Ağlıyorum, içimden küfrediyorum ve fazla sesi bastırmak için dudağımı ısırıyorum.

"Artık o kadar da sert değilsin, değil mi? Şu haline bak, yarrak için ne kadar da heveslisin," diye hırlıyor.

Ortalama büyüklükteki gövdesini serbest bırakırken dizlerimin üzerinde doğrulup sol elimle baltanın sapını kavırıyorum.

"Onu bunu bilmem, yaşadıklarımı düşününce oldukça sert olduğumu düşünüyorum," diyorum, her kelimem elma şekeri tatlılığıyla damlıyor.

"Her neyse," diye homurdanarak aletini okşadı. "Randy ölmeyi hak etmedi."

Aletini elime alıyorum, uzunluğunu aşağı yukarı ovuyorum. Tepesinde durup başparmağımı ucunun üzerinde gezdiriyorum ve takdirle inliyor. Baş geriye düşüyor ve ben sersemliğimi kontrol altına almaya çalışırken gözleri kapanıyor.

"Elbette yaptı..." Ötüyorum. "Sen de öyle." Baltayı tüm gücümle yukarı doğru sallıyorum. Aletini vücudundan ayırırken parmaklarımı uzak tutmaya dikkat ediyorum. Kan, sırt damarından bir gayzer gibi fışkırıyor ve beni sıcak, sabit bir kıpkırmızı akıntıyla kaplıyor.

Bu adamın şok olmuş ve acı dolu çılgılığı etrafta yankılanır.

Birisi kesinlikle bunu duymuş...kahretsın.

Nox, "Görünüşe göre birileri bu geceki şenliklerin tadını çıkarıyor," demeden önce uzun ve sağır edici bir sessizlik oluyor. Vücudum donup kalıyor, bir sonraki adımda neler olabileceğine dair endişeyle sımsıkı sarılırken, ortamı bir sessizlik daha kaplıyor.

Ruh eşim içten bir kahkaha atıyor ve vücudumda kalan gerginliği eritiyor. "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim ve harika, iğrenç bir korku yaşayın." Nox'un sesi kesilip konuşması sona erdiğinde ve müziğin gümbürdeyen bası geri döndüğünde kalabalık alkışlarla patlıyor.

Onun yanında olmadığımı inanamıyorum. Bu bilinmeyen adamın hatası ve bunun bedelini en ağır şekilde ödemek üzere.

Maskeli adam benden önce sırt üstü yere düşüyor, ben ayakta durma pozisyonuna dönüp porselen bebek maskesini tekrar yüzüme geçirirken kaçmak için çabalıyor.

"Seni çılgın sürtüğüm!" diye bağırır. Perili yürüyüş parkurundan gelen çığlıklarla bastırılan bu ses sağır kulaklara ulaşır.

Belki deliyim... Belki de hep öyleydim... Ama onun gibi insanlar beni bu hale getirdi.

"O benim!" Gülümsüyorum. "Kendime bir daha asla başka bir erkeğin bana isteğim dışında dokunmasına izin vermeyeceğime dair söz verdim ve sen bunu yaptın. Şimdi sen ve senin gibi tüm aşağılık herifler, hor görülen bir kadının gerçek gazabının nasıl bir his olduğunu öğreneceksiniz."

Baltayı başımın üzerine kaldırıyorum ve gözleri yuvalarından fırlıyor, ellerini savunmak için havaya kaldırıyor. "Randy'ye benden selam söyle." Göz kırpyorum, sonra o tekrar çılgın atarken baltayı indiriyorum. Tekrar tekrar vücuduna vuruyorum.

"Ben sürtüğüm değilim," diye
bağırıyorum. *Güm.* "Ben bir
kurbandım." *Thwack.* "Siktir
git!" *Thwack.*

"Dennis'i sikeyim!" *Crunch.* Bıçak dizini yarıp geçerken bacağı vücudundan ayrılıyor.

"Ve annemi sik!" Yarı çılgın yarı hıçkırık.

Görüşümün üzerine kırmızı yağıyor ve bu adamın özünü ellerimde ezme dürtüsüne engel olamıyorum. Cansız bedene uzanıyorum, kapüşonu geri çekiyorum ve doymuş maskeyi yüzünden kaydırıyorum. Her zaman Dennis'le birlikte olduğunu iddia eden birine göre, yüzünü tanıyamıyorum.

Kafatasının ön tarafına bir darbe daha indirir ve kafatası düşen bir kavun gibi parçalanır. Orada, kemiğin ve koruyucu zar katmanlarının altında, yıpranmışlıktan biraz daha kötü durumda olan beyni oturuyor. Ellерimde ağırlığını hissederek onu çıkardım.

Özümüzde gerçekten bu kadar mıyız? Üç kilo jelatinimsi doku ve hücreler, vücudumuzun geri kalanına mesajlar gönderirken havai fişekler gibi patlayan nöronlar? Bu kadar berbat durumda olmama şaşmamalı. Johnson haklıydı... Kafama birkaç darbe daha almam tüm gevşek vidalarımın serbest kalmasını sağladı.

Parmaklarımı kıvrıp yumuşak, sıcak maddenin içine batırıyorum. Beyni ellerimin arasında ezilip büzülüyor, parmaklarımın arasından dışarı sızıyor.

Siktir git, seni pislik, diye düşünüyorum, tamamen vicdansızca. Beyninin kalan parçalarını bir ağaç gövdesine fırlatarak patlamalarını ve ağaç kabuğuna sıçramalarını izliyorum. Çamur, aşındırıcı ahşaptan aşağı kayıyor ve çam ağacının dibindeki uzun çimlere düşüyor. Tatmin olmuş ve doymuş bir şekilde dönüp bölgeden ayrılıyorum.

Neyse ki, sallanan bedenlerin arasından geçerken kimse iki kere bile bakmıyor. ıkırığa bağlı çıplak adama su balonları fırlatan insanlar az önce birini ldrdğmn farkında bile değiller. Bir balon daha patlayıp adamın üzerine sadece buz gibi soğuk su olduğunu tahmin ettiğim bir yağmur yağarken kalabalık alkışlıyor. Cildi kıpkırmızı, bilekleri ve ayak bilekleri bağlardan dolayı acımış, ama tam dikkatle duran ereksiyon, muhtemelen bundan herkesten daha fazla zevk aldığını kanıtlıyor. Bir kadın ona yaklaşıyor, dönmeyi durduruyor ve onu baş aşığı asıyor. Kadın adamın sikini ağzına alıyor ve adam takdirini inleyerek dile getirirken, izleyenler de kendi pisliklerini sergilemeye başlıyor.

İzlendiğim hissiyle ensem karıncalanıyor ve hızımı artırıyorum. İhtiyacım olan son şey Nox tarafından suçüstü, *kelimenin tam anlamıyla*, parmak uçlarımdan beyin sıvıları damlarken taze kanla ıslatılmış olarak yakalanmak. Kırmızılar içinde büyüleyici göründüğümü söylerken kastettiği bu olamaz.

"Mallory! Bekle!"

Bu Lennox değil.

İzlerimde donup kaldım. Kalayım mı, gideyim mi?

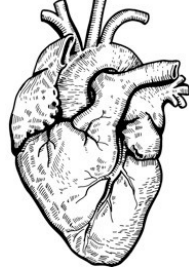
Saniyeler içinde arkamda oluyor ama beni bu halde görmesine izin veremem. Peşimden koşmaktan nefes nefese kalmış bir halde, "zr dilerim," diyor. "Konuşabilir miyiz?"

Şimdi mi? Şimdi mi konuşmak istiyorsun?! Bir uzlaşma için olabilecek en kötü zaman. Kostmmn her santimini kaplayan kana bakıyorum. Maskemden damlıyor, göğsümdeki dantelden yayılıyor. Arkamı dönmek, onu yakalamak ve gecikmiş bir sarılmayla onu ezmek istiyorum. Ona zgn olduğumu ve onu çok özlediğimi söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve o cevap vermeye fırsat bulamadan oradan ayrılıyorum.

Altmışbirinci Bölüm

MEZARLAR

T Mallory'nin dönmesini beklerken ben burada bir aptal gibi dururken saniyeler uzayıp gidiyor. Maskemi tekrar takıp sahnenin ortasındaki gülünç bir şekilde süslenmiş sandalyeye doğru ilerliyorum. Taç terk edilmiş bir şekilde

koltukta, benimle alay ediyor. Çok saçma ama kaptığım gibi giydim. Amcam da böyle yapardı, ben de aynı şeyi yapıyorum.

Sallanan bedenlere doğru dönüyorum, sonra oturuyorum. Arkama yaslanıyorum ve kalçalarımı rahatça açıyorum. Sahneye yakın bir kadın bana göz kırpmıyor ve başımı sallayarak onu görmezden geliyorum. Lanet olası cüret.

Gözlerimi sağa çeviriyorum. Değirmende kurulan rave benzeri ortamın tadını çıkaran insan kalabalığı kapı aralığından dışarı taşıyor. Işıldayan çubuklar ve diğer aydınlatıcı takılarla kaplı vücutları her yerde sınır tanımadan dans ediyor, hatta bir melek tırbzanın üzerine eğilmiş, bir Xenomorph tarafından arkadan itilirken bile.

Görüşümü sola çevirdiğimde, azgın kurt adam sürüsü bir grup kadını perili yürüyüş yoluna sürüklüyor. Uluyarak ve dört kadını iterek gölgelerin arasında kayboluyorlar, çığlıklar ve kahkahalar da onlarla birlikte kayboluyor.

Grey dikkatimi çekmek için el sallıyor, muhtemelen neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyor. Parmağını bileğine vuruyor, sonra eliyle "hadi başlayalım" anlamına gelen bir işaret yapıyor. Başımı sallıyorum, sonra önümdeki insan kalabalığına dönüyorum. Sanırım Mallory beni ekiyor. Onu suçlayamam, bütün bu gece onu konfor alanının o kadar dışına itiyor ki, bu kadar uzun süre dayanmasına bile şaşıyorum. Ama yapamam.

Onun yokluğunda hissettiğim hayal kırıklığı ve terk edilmişliğin acısını inkar edemem.

Müziği kesen DJ'e bakıyorum ve bana bir mikrofon uzatıyor. Almak için tahttan kalkıyorum. *İşte bir şey yok.* Derin bir nefes alıyorum, yavaşça nefes vermeden önce kendimi merkeze alıyorum. Boğazımı temizleyerek katılımcıların sessizleşmesini bekliyorum.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum," diye başlıyorum sesim titreyerek. Yüksek hoparlörün arkasında duran Greyson'a bakarak başını sallıyor ve devam etmem için beni cesaretlendiriyor. "Bunun Oscar amcam için çok önemli olduğunu biliyorum. Bu katılım Crystal Creek'in tarihine geçecek bir katılımdır. Küçük kasabamızın sakinleri tüm bunları bir araya getirmek için uykusuz geceler geçirdi ve umarım hepiniz mevcut pek çok aktivitenin tadını çıkarırsınız." Konuştukça kendime olan güvenim artıyor, kelimeler sanki hep öyle olması gerekiyormuş gibi içimden akıp gidiyor. "Çoğunuzun bildiği gibi, teyzem ve eniştem Deanna ve Oscar Graves, yıllar önce Henderson Haunt'ın kurucularıydı. Dengeye inanırlardı, iyi bir hayat yaşarken aynı zamanda kendinizi arzuladığınız şeylerden mahrum bırakmamanız gerektiğine inanırlardı. Ancak ikisi de ölçülü olmanın önemi konusunda hemfikir. İyi bir şeyin her zaman çok fazlası ruhun daha fazla özlem duymasına neden olur. Böylece, Cadılar Bayramı'na duydukları sevgiyle birleşince bu kaos ayı doğdu." Duygular boğazımı tıkamaya başlıyor, bundan sonra hangi sulara gireceğimi biliyorum. "Deanna öldükten sonra Oscar Hayalet Avı'nı devam ettirdi. Onun da bunu isteyeceğini ve kendisini ona en yakın hissettiği yerin burası olduğunu söyledi. Hep deli olduğunu düşünmüştüm. Bu kadar vahşi bir olayda nasıl olur da azgınlıktan başka bir şey hissedebilirsin?" Ortamda sessiz kahkahalar yükseliyor ve bu beni gülümsetiyor. "Ama şimdi, amcam da öldüğüne ve meşale bana geçtiğine göre, nihayet ne demek istediğini anlıyorum. Onların ruhları, yarattıkları şeylerden zevk alan başkalarının mutluluğuyla yaşıyor. Arkasında bıraktığı muazzam ayakkabıları doldurmak için çabalamaktan asla vazgeçmeyeceğim ve sadece amcamın yarısı kadar iyi bir ev sahibi, polis şefi ve insan olmayı umabilirim."

Greyson sahneye doğru ilerliyor ve destek için yanıma geliyor. Konuşmam sırasında tüm parti sessizleşti, neredeyse tüm katılımcılar beni dinlemek için yaptıkları pislikleri bıraktılar. "Harika gidiyorsun Kaptan," diye fisıldıyor bana. "Şimdi toparlan da bira pongunda kıcını tekmeleyeyim." Bir kahkahayı bastırıp hafifçe başımı sallıyorum, çünkü onun rekabetçi sırtışı çevremde parıldıyor.

Anlık sessizliği delip geçen bir çığlık ikimizi de alarma geçiriyor. Herkesin kafası bir ileri bir geri dönüyor, hava bir başka korkunç çığlık beklentisiyle geriliyor. Hiçbir şey gelmeyince gerginliği aklıma gelen tek yolla bozuyorum. "Görünüşe göre birileri bu geceki şenliklerin tadını çıkartıyor," diye şaka yaparak gülmeye zorluyorum. Bir mırıltı ve kakhaha dalgası partiye yayılıyor ve endişeyi dağıtıyor. "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim ve harika bir korku geçirmenizi dilerim," diye bitiriyorum.

Mikrofonu DJ'e geri vererek müziği yeniden başlatıyor, "*People Are Strange - Festival Mix*" kalabalığı hemen canlandırıyor.

"Bu garipti, değil mi?" Memur Smith müziğin sesini duyabilmem için yakınıma eğilerek soruyor.

"Evet. Eğlenen birine ait olamayacak kadar gırtlaktan geliyordu."

"Gidip etrafı kolaçan edeyim mi?"

"Belki," diye yanıtlıyorum.

Victoria turuncu bir parıltıyla yanımdan uçup Memur Smith'in göğsüne çarpıyor. O anda, rahatsız edici çığlık ikimiz tarafından da unutuldu. Vücudu şiddetle sarsılırken, müzikten zar zor duyabildiğim hıçkırıklarla onu sıkıca tutuyor. Bana "*ne oluyor lan*" der gibi bir bakış fırlatıyor, ben de omuzlarımı silkerken dudaklarımı anlamsızca aşağıya doğru çevirerek karşılık veriyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama Haunt'ta herhangi bir şey tarafından tetiklenmiş olabilir.

Haftalarca gitmeme kararında ısrar ettikten sonra son anda katılmaya karar verdi. Bu yüzden kanlı turuncu bir mahkum tulumu giymiş. Cadılar Bayramı mağazası tadilat nedeniyle kapalıydı ve son dakikada istasyondan bulabildiğimiz tek şey buydu.

Greyson eğilmiş, Victoria'nın anlattıklarını dikkatle dinliyor. Onları biraz yalnız bırakmak için arkamı dönüyorum, Mallory'ye ne olduğunu ve tuvaletten dönerken kaybolup kaybolmadığını merak ediyorum. O çığlıkla bir ilgisi var mıydı? Belirgin bir şekilde erkek ığlığıydı ve o benim görüş alanımın dışındayken gerçekleşmesi çok tesadfiydi.

Telefonum cebimde titiyor, ama onu çıkarmak için hareket ettiğimde Greyson yanıma sokuluyor. "Mallory nerede?" diye soruyor.

Hemen sinirlerim tepeme çıkıyor, sadece ses tonundan bile savunmaya geçiyorum. "Tuvalete gitti. Neden?" Gümbür gümbür bas sesinden bağırıyorum.

"Victoria sonunda onunla konuşmaya gitti ve o da onu başından savdı." Şaşırdım ama aynı zamanda... kısasa kısas.

"Victoria bu gece bu yüzden mi geldi? Mal ile yüzleşmek için mi?"

"Hayır, ikimizi de desteklemek için olduğunu söyledi, bana Mallory'den h i ç bahsetmedi."

"Burası kalp kalbe konuşmak için pek uygun bir yer değil Grey." Omuz silkiyor. Kim bilir Victoria neden şimdi, hem de onca zaman varken, onunla yüzleşmeye karar vermişti?

Mallory, ama görünüşe göre bu iyi bir fikir değildi. "O iyi mi? Onu eve götürmek ister misin?"

"Hayır, kalmak ve biraz eğlenmek istediğini söyledi."

Dans pistini işaret ederek başımı salladım. "Git. Onu al ve eğlen o zaman." Başını sallayıp omzumu okşuyor, sonra Victoria'ya doğru ilerliyor, ayaklarını yerden kesiyor ve merdivenlerden inerek gölgelerin arasında kayboluyor.

Mallory'yi bulmak için etrafı tarıyorum ama hiçbir yerde görünmüyor. Yine telefonum titriyor ve onu çıkarıyorum. Ekranda bir *Hareket Algılandı* bildirimi yanıyor. Kafam karıştı, açmak için kaydırdım.

Küçük sirenim çakıllı garaj yolundan koşarak çıkarken yeni harekete duyarlı sel ışıkları ön bahçeyi aydınlatıyor. Tepeden tırnağa kanlar içinde ve sol bacağından destek alıyor, ön kapıya yaklaştıkça topallaması daha da belirginleşiyor.

Ona ne oldu böyle?

Sahnedan aşağı atlıyorum, eve doğru bir mermi gibi havalanıyorum, yolumun üzerinde bir balkabağıyla tutku sancıları çeken bir adamın yanından geçiyorum. Sümüksü turuncu bağırsaklar adamın kasıklarını ve sikini kaplıyor, balkabağının kabaca kesilmiş ağzına girip çıkıyor, kalçalarını her vuruşunda tohumlar fişkırıyor ve yere düşüyor.

Eve koşmak hiç zaman almıyor gibi görünüyor ve kapının eşiğine geldiğimde nefesimi tutmak için duraklıyorum. Çabucak Grey'e mesaj atıp bir süreliğine dışarı çıkacağımı ve yokluğumda Haunt'ı idare etmesini bildiriyorum.

Bildirimlere geri döndüğümde, Mal'in ön kapıya doğru tökezleyişini izliyorum. Kodu girmeye çalışırken panelin her yerine kan bulaştırıyor. Işık kırmızı yanıp sönüyor ve kızgınlıkla zıplayarak kıpkırmızı kaplı bebek maskesini başının üstüne itiyor. Ellerini silkeliyor ve kodu tekrar giriyor. Kapı paneli yeşil renkte yanıp sönüyor ve vücudu gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Mal kapıyı iterek açıyor ve evin içinde kayboluyor.

Yeni bir kamera görüntüsüne geçerek, banyoya girene kadar evin içinde sürekli kan damlaları ve lekeleri bırakmasını izliyorum,

Ne yazık ki burada hiç kamera yok.

Keskin bir çığlık sessizliği bozuyor ve dikkatimi tekrar gerçekliğe veriyorum. Telefonumu cebime koyup n kapıyı gıcırdatarak açıyorum ve evin içinde ilerliyorum. Koridorun sonunda banyonun kapısı hafif aralık, aralıktan buhar fişkiriyor. Yaklaşıyorum, kapıyı sıkıca tutuyorum ve menteşelerin gıcırdamaması için dua ederek yavaşça açıyorum. Küçük odaya bakıyorum, buğulu camın arkasından bile teninden nehirler halinde akan kırmızıyı görebiliyorum.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin," diye fısıldıyor kendi kendine. "Neden kendini kontrol edemiyorsun Mallory?"

Ne yaptın, benim ölümcül küçük sirenim? Başka birini mi ldrdn? Duyduğum o çığlık vahşetinin tekrar su yüzüne çıkmasının bir sonucu muydu?

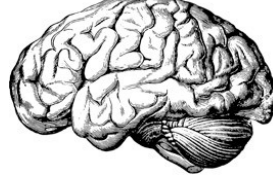
Aletim pantolonumun içinde canlanıyor ve onunla sevişmek için amansız bir dürtü duyuyorum. Bunu benden *tekrar* saklamaya nasıl cüret eder? Onu terk edeceğimi mi sanıyor? Onu bir çöp gibi atacağımı ya da yaptığı şeyler yüzünden tutuklayacağımı mı sanıyor? Eğer küçük güzel kafasındaki düşünceler bunlarsa, onu yola getirmem gerekecek.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde dizlerimin üzerine çöküp küçük odaya uzanıyorum. Kana bulanmış kostümünü kaptığım gibi kapıdan çıkıyorum ve kanlı maskesini lavaboda bırakıyorum. Hızla evin diğer ucuna, mutfağa geçip lavabonun altından bir kova alıyorum ve kıyafetleri içine koyuyorum. Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum, bu yüzden ıslak mendillerle kanı temizlemek için olabildiğince hızlı çalışıyorum. Yerleri daha sonra düzgünce ağartacağım. Çantamdan birkaç tane çekerek banyoya doğru ilerliyorum. Kanıtları yakmaya gitmeden önce görebildiğim her şeyi temizlemeye kararlıyım.

Bağımlılık yapan kokusu etrafımı sarıyor, beni sıcak spreyin altında ona katılmaya çağırıyor. Bu sefer değil, bu gece çok daha cazip planlarım var ve yine de ölümcül küçük sirenimin içine gmlmemle sona erecekler.

Bölüm Altmış İki

MALLORY

Madrenalin azaldı ve üzerime fişkıran sıcak suya rağmen kemiklerime kadar bir ürperti çöktü. Nasıl olur da bu kadar dikkatsiz ve düşüncesiz olabilirdi? Nox'un ihtiyacı olan son şey, uğrak yerinde soruşturacağı bir cinayet.

Belki de bana bir şey olmaz... Bir ayı ya da puma kan ve çürüyen etin kokusunu alıp, kanıtlarımı sürükleyip götürmeden önce onlar için hazırladığım doyurucu yemeği incelemeye gelebilir.

Ancak, ölü adamı ormandan çıkarıp herkesin görmesi için sergilemeleri de bir o kadar olasıdır.

"OROSPU ÇOCUĞU!" Kalçamdaki yarığın üzerinden su akarken tıslıyorum. Dikişe ihtiyacım olup olmadığını nereden bileceğim? Çok büyük bir yara değil ama derin. Bıçağın başının köşesi bacağımın etine derinlemesine saplanmış ve kanaması durmuyor.

Bekle...

Nox doktorculuk oynamamı ve ona dikiş atmamı istedi. Bu, ihtiyacım olan malzemelerin evde olduğu anlamına mı geliyor? Lennox öğrenmeden acil servise gitmemin imkanı yok.

Suyu kesiyorum ve yarama siyah bir el havlusu bastırıyorum. Duştan çıkma manevrası kaygan bir iş, ama düşüp boynumu kırmadan başarıyorum. Topallayarak çamaşır dolabına gidiyor, ilk yardım çantasını bulmak için raflardaki tüm ürünleri itip kakıyor, losyonları ve yüz bezlerini yere düşürüyorum.

Muzaffer bir şekilde acil durum kitini çıkardım. Ovalama alkolünü de alıp banyoya geri dönüyorum.

Kan kaybından kafam bulanık olabilir ama evin içinde kan izi bırakmamış olmamın mümkün olmadığını biliyorum. Banyo kapısını itip sonuna kadar açarken korku göğsümde bir yılan gibi kıvrılıyor. Kostümüm nerede lan? Tüm kanıtlar nerede?

Koridordan mutfığa doğru topallayarak ilerlerken, görülebilecek tek bir kan zerresi bile yoktu. Ön kapı kapalı ve kilit takılı. Bunu benim yapmadığımı biliyorum, değil mi?

Farkına vardığım şey beni bir yük treni gibi çarptı.

Biri biliyor.

O adam yalnız değildi ve şimdi arkadaşının elinde beni mecazi taşaklarımdan yakalamak için ihtiyaç duyduğu tüm kanıtlar var.

Kendi kanım havludan sızmaya başlıyor, elimi ıslatıyor ve bacağımdan aşağı damlayarak panik sarmalımı etkili bir şekilde yönlendiriyor. Kan kaybından ölürsem bunların hiçbirisi için endişelenmeme gerek kalmayacak.

Banyoya döndüğümde klozetin oturağına çöküyorum, maskem lavaboda durduğu yerden boş göz yuvaları bana bakıyor. İlk yardım çantasını karıştırırken steril bir dikiş seti ve eldivenler buluyorum. Kanla ıslanmış havluyu ıslak bir *patırtıyla* fayans zemine bırakıp, ispirtonun kapağını açıyorum ve yaranın üzerine döküyorum. Yakıcı bir acı kesiği yırtıyor, açıkta kalan sinirlerimi vuruyor ve derimin altında sekiyor. Göğsümden bir çığlık kopuyor ve boş evimde yankılanıyor.

Yanma azaldığında, ince bir ter tabakası alnımı kaplıyor. Bir an için Haunt'a şükrediyorum, zapt edemediğim acı çığlığımı örtüyor.

En iyi görüntüyü elde etmek için vücudumu mümkün olan en rahatsız edici şekilde büküyorum. Hareket deriyi parçalara ayırıyor ve bunu kendi başıma dikmemin imkânı yok. *Düşün, Mal. Düşün.* Nox'a düştüğünü söyleyebilir misin? Böylece bu sefer doktorculuk oynayabilir. Onun yanındayken pantolonunu giyme yeteneğini ne kadar kaybettiğinle ilgili yarayı şüphesiz görecektir. Kendimle yapmam gerekenden çok daha uzun süre savaşıyorum ve bunu kendi başıma yapmaya karar veriyorum. Nox'u ilk Haunt'ından uzaklaştırmayacağım.

Duvardaki aynayı kaptığım gibi yere koyuyorum ve yaramı net bir şekilde görebilmek için açısını değiştiriyorum. Elektrik çarpmasına yakın bir şey

Tüm vücudum, anlık olarak bastırmayı başardığım paniğe yeniden hayat verdi.

"Bunu yapabilirim," diye kendimi cesaretlendiriyorum. Aynaya baktığımda, hiç şüphesiz dikiş atılması gerektiğini biliyorum. Kesiğimin en derin kısmında deri altı yağ görünüyor ve derimin daha sağlam bir şekilde birbirine geçirilmesi gerekiyor. "Sadece bir... belki iki... sonra çok derin olmayan bölgeler için dikiş yamaları kullanacağım." Ne yaptığımı biliyormuşum gibi konuşuyorum - ki bilmiyorum. Kendime biraz güven kazanmayı umuyorum ama olmuyor.

Ellerimi titreterek korkuyu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu işi halledebilmek için o dissosiyatif zihin halini bulabilmeyi çok isterdim ama tutarlı ve odaklanmış kalmam gerektiğini biliyorum.

Titreyen, terli ellerimi lateks eldivenlerin içine sokuyorum ve paketi açıyorum. Neyse ki bu şey kullanıma hazır, bu yüzden iğneyi *nasıl* hazırlayacağıma dair bir video izlemem gerekmeyecek.

Aynaya bakarak bacağıma kesimin iki tarafı birleşene kadar hareket ettiriyorum.

Bence yeterince iyi.

Şimdi, derin nefes al.

İğnenin ucunu derime bastırıyorum, keskin ucu şişmiş, hassas etimi parçalayarak epidermisimin derinliklerine doğru ilerliyor. Dişlerim alt dudağıma batıyor ve bir kez daha demirin tadını alana kadar iniltilerimi içime hapsediyorum, ama bu sefer kendi iniltilerim. İğne küçük ve her yer kanla kayganlaştığında tutmak neredeyse imkânsız. İğneyi ilk taraftan geçiriyorum, diğer tarafa saplamadan önce kendime küçük bir rahatlama anı veriyorum.

Vay anasını, bundan daha kötü olabileceğini düşünmemiştim ama iğnenin deriden yukarı çıkması daha da dayanılmaz. Nefesimi tutup iğnenin etin son katmanından çıkmasını beklerken görüşümün sınırları kararıyor.

Neşelen ve şu işi bitir, diye bağırıyor bilinçaltım.

"Siktir git," diye homurdanıyorum.

Yaranın sol tarafına bastırarak, iğneyi yüzeyi kırana kadar yukarı kaldırıyorum. Nefesimi keserek hızlıca bağlıyorum. Küçük makası kaparak, başka bir dikiş seti almadan önce fazlalıkları kesiyorum.

Tekrar istiyor. Ve bu sefer uzatma.

O benim, kendime hatırlatıyorum. Ruhumun en güçlü parçaları, varlığımın ağırlığı altında parçalanmamamı sağlıyor.

Paketi yırtıp açıyorum, iğneyi uyluğuma batırıyorum ve yaranın karşı tarafına doğru itiyorum. Derimin tekrar bir araya gelme hissi mide bulandırıcı, iki taraf birbirine karşı garip bir şekilde hareket ediyor ve ipleri çekiyor. Yarayı tekrar dezenfekte edip kuruladıktan sonra dikiş bantlarını uyguluyorum.

Ön kapının kilidinin çift bip sesi sessizliği delip geçiyor ve kalbimi boğazıma fırlatıyor. "Mal-lory... Nereye kaçtın bebeğim?" Ses tonunda ölümcül bir keskinlik var, her ne kadar şakayla karışık olsa da. Onu sandığından daha iyi tanıyorum ve o partiden ayrıldığım için en ufak bir rahatsızlık duymadığını düşünecek kadar aptal değilim.

Yarayı sarmak ve bandajlamak için yarışıyorum, tüm kanıtları saklamak için acele ederken acıyı tamamen unutuyorum. Lavabonun altındaki dolabı açarak maskemi, ilk yardım çantamı ve çöpleri içine atıyorum. Botlarının koridorda çıkardığı ses korkumu yeni bir boyuta taşıırken aceleyle yerdeki kanımı siliyorum. Görünürde kan kalmadığından emin olduktan sonra kirli havluyu da lavabonun altına atıyorum ve kapıları olabildiğince hızlı bir şekilde kapatıyorum. Bir an için tüm havlularımın siyah olmasına şükrederek kancadan büyük, kabarık bir havlu kapıyorum ve aynayı çiviye asmadan önce onu kendime sarıyorum.

Ghost'un devasa vücudu tek çıkışı kapatıyor ve kapı çerçevesine rahatça yaslanıyor. "Sadece işlemek için oldukça uzun bir mesafe, sence de öyle değil mi?"

Sahte bir kahkaha atıyorum, sinirlerim daha da geriliyor. "Tuvalet kuyruğunun ne kadar uzun olduğunu gördün mü?"

Yavaşça başını sallıyor, duygusuz maskesi gerçek hislerini benden saklıyor. Başını hafifçe çeviriyor ve benim bilmemi istemeden banyoyu incelediğinden eminim.

"Bahse girerim eve gelmem daha kısa sürmüştür. Orada kalsaydım hâlâ sırada bekliyor olurum." Aramızda uzayan sessizlik, gergin enerjimin tezgahın üzerindeki saç teline uzanmasına neden oluyor. Aynaya dönerek uzun, siyah saçlarımdaki karışıklıkları dikkatlice düzeltmeye odaklanmaya çalışıyorum ama odanın diğer ucundan bana bakan bakışlarıyla bu neredeyse imkânsız.

"Mallory..." Adımın onun dilinden tehlikeli bir şekilde dökülüğü tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne?"

"Neden duş aldın?" Bunu hafıf ve havadar bir soru olarak ifade ediyor, tonu meraklı ama karanlık.

Sakin ol, dedim kendime. "Çünkü senin kanınla kaplıydım." "Sadece benim kanım mı?"

Sikeyim.

Bölüm ALTMIŞ Üç

Hayalet

H Bu soru karşısında gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olurken, içimden bir hainlik geçiyor.

"Evet..." diye kekeledikten sonra melek gibi yüzüne sahte bir soğukkanlılık maskesi yerleşiyor. "Sık kafalının biri sırada bekleyen bizlerin üzerine sahte kan döktü."

"Gerçekten mi?" Beni aptal mı sanıyor? Yalanı, solgun tenine boyanmış kadar net görebiliyorum.

"Evet!" Sahte dürüstlüğüne vurgulamak için her zaman yaptığı gibi 'p' sesini çıkarıyor. İçini dışını bilmesem muhtemelen ona inanırdım.

"Hmmm...bu...ilginç." Korkusunu gittikçe daha da arttırarak onu sürüklüyorum. Gözleri büyürken, adrenalin yavaşça muhteşem vücuduna sızarken nefesini kontrol etmek için savaşmasını izliyorum.

"Bu neden ilginç?" diye tersliyor. Maskeyi takmamaya karar verdiğim için çok mutluyum, yüzümde oluşan gülümsemeyi gizliyor.

"Çünkü seni aramaya gittiğimde tuvalet kuyruğunda sızlanan, kanla kaplı katılımcılar yoktu. Yerde o şeyden bir su birikintisi bile yoktu."

"Belki de yanlış tuvalet kümesine gitmişsindir." Bana sinirlenmeye başladı ve bu da sikimi granite çevirdi. Mal vahşi bir hayvan gibi köşeye sıkışmış durumda ve yakında bana saldıracak. Patladıktan sonra onun kaygan ağzını sikmek için sabırsızlanıyorum.

"İkisini de kontrol ettim."

"Senin derdin ne lan?" diye şımarıyor, taktik değiştiriyor. "Pardon?"

Hadi gidelim, bebeğim.

"Neden beni böyle sorguya çekiyorsun? Tek yaptığım işemek ve kötü kokan sahte kanı yıkamak için çıkmaktı. Geri dönecektim."

"Ne zaman?"

"Ne?"

"Ne zaman geri dnecektin?" Sorunun aramızda havada asılı kalmasına izin verdim ve tam cevap vermek üzereyken sözünü kestim. "Parti bitmek üzereyken ve herkes bir şey fark edemeyecek kadar kafayı bulmuşken mi? Böylece fark edilmeden içeri girip pıslığını temizleyebilecek miydin? Yüzden fazla kişinin olduğu bir partide birini öldürseydim ben de böyle yapardım."

"Ben yapmadım..."

"Beni başka bir yalanla aşağılama, küçük siren. Zaten yeterince sikildin."

"Lennox..." diye inliyor.

"Bu sefer olmaz," diye homurdanarak küçük alanda hışımla ona doğru ilerliyorum. Havluyu vücudundan şiddetle sıyrarak onun ruhani formunu içimde salyalar akıtan iblisin önüne seriyorum. Kalasına sarılmış gazlı bez dikkatimi çekiyor ama dövmeli elim boğazına dolandığında nefesi kesilince şimdilik unutuluyor.

"Hayalet," diye sızlanıyor, kalçalarını döndürüyor ve kendini ereksiyonuma doğru sarıyor.

"Aynen yle. Ben senin Hayaletinim. Her zaman orada, seni izliyorum. *Sana musallat oluyorum.* Her şeyi görüyorum, benden saklayabileceğin hiçbir şey yok. Sahip olduğunu düşündüğün tüm sırlar, sadece ben onlara sahip olduğunu dşnmene izin verdiğim için sırdır."

"Peki ya senin sırların?" diye hırılıyor. Mallory maskeyi kabaca yüzümden çıkarmaya çalışıyor ama ben onu bileklerinden tutup bir elimle başının üzerinde sabitliyorum.

"Ben açık bir kitabım, güzelim." Eğilerek ensesine sokuluyorum. Tatlı kokusu maskenin altından süzülüyor ve ben de onu bir bağımlı gibi içime çekiyorum.

"yle mi?" Ellerini serbest bırakmaya çalışıyor ama bir santimetre bile kıpırdayacak yer bulamıyor.

"Mhmm," diye mırıldanıyorum, ipeksi teninde tüylerim diken diken olurken büyülenmiş bir denizci gibi onu izliyorum. Pantolonumun fermuarını açıp sikimi serbest bırakırken vücudum onunkine doğru eğiliyor ve onu duvara karşı rehin tutuyor. Arasına giriyorum

Yumuşak kalçaları, ıslaklığı beni bir çörek gibi parlatıyor. Yavaşça, kıvrımlarının arasında hareket ediyorum, kayganlığa geri batmadan önce delinmiş aletimin sert başını klitorisinin üzerinde fırçalıyorum.

"Kes şunu, odaklanmaya çalışıyorum," diye neredeyse inliyor.

"Sorun ne bebeğim? Sikim istediğin yere bu kadar yakınken düzgün düşünemiyor musun?"

"Hayır, yapamam," diye kestirip atıyor. O nefesini emerken ben de ucumu onun ağzına sokuyorum. Beklenti ve uyarılma ikimizi de sıkıca sarıyor. Tekrar geri çekildiğimde hayal kırıklığı içinde inliyor. "Ne diyordum ben?" Sessizce soruyor, benden çok kendine.

"Sırlarım." Piercingimi klitorisinin üzerinde aşağı yukarı sürüyorum ve sonra yavaşça tekrar kalçalarının tepesine doğru itiyorum.

"Doğru," diyor. Kalçalarımı ileri geri sallayarak ikimizi de tehlikeli bir şekilde coşku uçurumuna yaklaşıtıyorum. "Aileme ne oldu?" diye nefes veriyor. Merkezinde tekrar durakladığımda nefesim kesiliyor. Amcığı shaftımın tepesinde zonklıyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanırken dizlerim neredeyse bu his yüzünden bükülüyor. Yaralanmamış bacağına kalçamın üzerine kaldırıyorum ve yavaşça içine doğru iterken bu hissin tadını çıkarıyorum.

"Onları ben öldürdüm," diye fısıldadım.

MALLORY

Biliyordum.

Aslında tam olarak değil ama büyük ölçüde şüpheleniyordum. Özellikle de tüm küçük bilgi kırıntılarını toplayıp hepsini birden gözden geçirdikten sonra, Barbra ve Dennis'i ortadan kaldıranın Nox olduğundan oldukça emindim.

Yalan söylemeyeceğim, gerçeği öğrendiğimde bu bilgiyle nasıl başa çıkacağım konusunda son derece endişeliydim. Yani, gerçekten öğrendiğimde. Çıldırır mıydım, öfkelenir miydım, yoksa ondan nefret mi ederdim? Kalbim onarılamaz bir şekilde kırılır mıydı? Her şeyi bitirir miydim? Bunun olmasına asla izin vermezdi... Ama dener miydim?

Bu bilgiye nasıl tepki vereceğimi bir türlü tam olarak kestiremiyordum ve şimdi nedenini biliyorum.

Bunu sevdim.

Yapacağımı biliyordum, sadece içimdeki o dengesiz parçayı kabullenemiyordum. Ancak onun gerçeği bu kadar kolay itiraf ettiğini duymak beni çılgına çevirdi.

"Nasıl?" Soruyorum, soru ben farkına varmadan ağzımdan kaçıyor. Kalın siki beni her seferinde o kadar lezzetli bir şekilde geriyor ki, içimdeki hissinden başka bir şeye dikkat etmek neredeyse imkânsız.

Ghost kabzasına kadar itiyor ve beni tamamen sarmış olmanın verdiği hisle inliyor. "Bir gece sen çok masum bir şekilde uyurken onları yataklarından çektim. Koridorun sonunda senin işkencene son verdiğim gerçeğinden tamamen habersizdim." Yavaşça çekip tekrar içeri itiyor. "Ellerini ve ayaklarını iple bağladım, sonra ikisinin de ağzını Dennis'in kirli çoraplarıyla tıkadım ve tıkaçı yerinde tutmak için ağızlarına bant sardım."

"Bu iğrenç bir şey," diye cevap veriyorum küçük bir kahkaha atarak. "Hak ettiklerinden daha iyi."

Kalçalarını benimkilere sürüyor, siki içimde zonkluyor, o kadar derin okşuyor ki yıldızları görüyorum. "Hayalet," diye inliyorum.

"Şşt, bebeğim. Bırak da bitireyim."

Başım duvara yaslanıyor ve anlattığı hikâyeyi hayal ederken gözlerim kapanıyor. "Acele etmezsen bitiren ben olacağım."

Temposu artıyor, sert siki içime girip çıkarken, tokatlayan tenin yankılanan ıslak sesleri duyuluyor. "Kahretsin, çok mükemmelsin Mallory. Benim sapkın küçük ucubem. Siktir, seni seviyorum. Acele et ve sikimi ıslat, bebeğim. Buna ihtiyacım var."

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "O zaman hikayeyi bitirsen iyi olur, Hayalet."

"Ne kadar da meydan okuyorsun," diye homurdandı ve kalçalarını döndürerek devam etti. "İkisinin de kafasına plastik bir torba bağladım ve onları senin Civic'inin bagajına tıktım." Sıcak eli kıcımı sıkamak için kalçamın altından yukarı doğru hareket ediyor. Beni daha sert sikerken sıkıca kavırıyor, içime sokarken beni sikinin üzerine çekiyor. "Önceden kazılmış mezarlarına giderken yolda boğuldular, ben de onları yakıp gömdüm."

Johnson'ın beni boğduğunu, ciğerlerim yanana kadar havayı ciğerlerimden çektiğini hatırlıyorum. Görüşüm bulanıklaşırken göğsüm ve beynim oksijensiz kalıyordu ve artık doğru düşünemiyordum. Boğulma onlar için en acımasız ölüm şekli olmayabilir ama siz çaresizce can verirken saatler gibi geçen dakikalar işkenceye eşdeğerdir.

"Bu benim ilk cinayetimdi, bu yüzden hızlı ve temizdi. Ama keşke her gün onlara ve diğerlerine Edward'a yaptığım gibi işkence yapsaydım," diye itiraf ediyor.

"Ona ne yaptın?"

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Ghost bileklerimi serbest bırakıyor, kıcıımı kavrayışını bırakıyor ve içimden kayarak çıkıyor. Bizi lavaboya doğru döndürerek beni tezgâhın üzerine eğiyor, tekrar içime giriyor ve nefesimi çalıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve sıkıca yumruklayarak bedenimi yukarı çekiyor.

"İzle," diye hırlıyor.

Gözlerimi açıyorum, unutulana kadar becerilirken görüşümün odaklanmasını istiyorum. "İşte benim iyi sikici kızım. Lezzetli vücudunun ahlaksızlığıma nasıl tepki verdiğini izle."

Hayalet saçlarıma bırakıyor, itişlerinin hızını yavaşlatıyor. Önümdeki aynadan, kanla kaplı polis kostümünün gömleğinin düğmelerini yavaşça açmasını izliyorum. Aleti şişmiş amcığıma girip çıkıyor, o kadar yavaş ki her santiminin beni sahiplendiğini hissediyorum. Gömleğini çıkarıp yere atıyor ve güzel dövme vücutunu bana gösteriyor.

"Kahretsin, bana böyle bakmana bayılıyorum."

Sırıtiyorum, yanaklarım ısınıyor. "Gördüğüm şey hoşuma gidiyor."

Ghost üzerime eğiliyor, bir eli boğazımı sararken diğeri kalçamı cezalandırıcı bir şekilde kavıyor. İçime doğru hızlı ve sert bir şekilde itiyor. Kalçalarını yuvarlarken gözlerim kapanıyor. Parmakları boğazımı sıkıca kavıyor. "Gözlerini aç," diye mırıldanıyor.

"Elimde değil, çok iyi hissediyorsun."

"Biliyorum bebeğim, ama hayatında bir kez olsun bu kadar inatçı olmayı bırakıp beni dinleyeceksin. Pencerenin önündeki orospu çocuğunu karanlığa sürükledikten sonra ona ne yaptığımı bilmek istemiyor musun?"

"Evet," diye nefes alıyorum, gözlerim çırpınarak açılıyor.

İtirafını fısıldarken maske yüzümün yan tarafını okşuyor. "Ona kendi mezarını kazdırdım, kendisi ve arkadaşı için yeterince büyük bir mezar."

"Ryan," diye onaylıyorum.

"Evet, o bok parçası. Bağırsaklarını Edward'ın boynuna doladığım ve onu arkadaşının bağırsağıyla boğmaya çalıştığım için bağırsaklarını kaybetti."

"Siktir, hastasın sen," diye yarı şaka, yarı inilti halinde horozunu yeni bir uyarılma seliyle ıslatıyorum.

"Seni güvende tutacaksa gezegendeki en aşağılık canavar olurum," diye homurdanıyor.

Kahretsin. Camdan bizi izlerken duygular boğazımı tıkıyor. Bana bakan yansıma, beni merdivenin üzerinde köşeye sıkıştırdığı anıya sürüklüyor. O zaman olduğu gibi şimdi de çok ateşli. Amım onun etrafında kenetleniyor ve o fısıldıyor, "Evet, Mallory. Onu bana ver." Yol

Vücudumu bu kadar kolay okuyabilmesi çoğu zaman çileden çıkarıyor ama böyle zamanlarda... bu mükemmellik. Bu, onun ruhunun benimkiyle mümkün olan en ilkel şekilde örüldüğünü kanıtlıyor. Kıçımı tokatlarken parmakları boynumda sıklaşıyor ve ben patlıyorum.

Becerikli parmakları klitorisimi buluyor ve beni olabildiğince derinden sikerken orgazmımı başka bir seviyeye taşıyor. "Sana dokunduğu için Edward'ın ellerini kestim. Sana baktığı için gözbebeklerini zorla yedirdim. Kaçamasın diye aşıl tendonlarını kestim, sonra da seni tehdit ettiği için onu diri diri yaktım." Vücudum onu dinlerken aşırı hızlanıyor ve bana verdiklerini almak yerine ona geri dönüyorum. Onun beni becerdiği gibi ben de onu acımasızca beceriyorum.

"Evet, benim ölümcül küçük sürtüğüm. Beni o kadar iyi becer ki o güzel amcığı doldurayım." Maskeyi çıkarmak için kolumu tekrar boynuna doluyorum, bu sefer o bana izin veriyor. Yüzündeki ter bulaşmış boya onu daha da tehlikeli gösteriyor ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum. Birbirimize çarpıyoruz, o beni kendine doğru çekerken dillerimiz savaşıyor. Kalçalarımı kıvrışımla ve dilini emişim onu serbest bırakıyor. Ghost'un kolları ezici bir kucaklamayla bedenimi sarıyor, kendini içime pompalarken dişleri enseme batıyor.

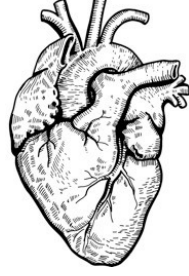
Aynada onu izliyorum, benim yüzümden çözülüşüne tanık oluyorum. Elimden geldiğince kendimi ona doğru çekiyorum, beni tutuyor ve doruğa ulaşması için onu çalıştırıyorum. Gözleri camda benimkilerle buluşuyor ve başını tamamen kaldırdığında, kanımdan ince bir renk dudaklarını kaplıyor. Dili onları yalamak için dışarı kayıyor ve içim sıkılıyor.

Nox içimden çıkıp duşu açmak için hareket ediyor.

"Hepsini öldürdüğünü biliyordum," diyorum sessizliği bozarak. "Mallory, yoluna çıkan herkesi öldüreceğim."

Bölüm Altmış DÖRT

MEZARLAR

Dolabımı açtım ve tüm iskeletleri dışarı çıkardım, şimdi sıra onda. Ya bana kendi isteğiyle söyleyecek ya da o hazır olsa da olmasa da ben bu mecazi yara bandını söküp atacağım. Gözlerimi karartmak için kullandığım yağlı boyadan geriye hiçbir kalıntı kalmayana kadar yüzümü ovuyorum.

Maske.

Suyu kapatarak duştan çıkıyorum ve belime bir havlu sarıyorum. Kapı kapalıydı ve Mallory kostümümle birlikte ortalıkta görünmüyordu. Karnımdaki künt travma yarası iyileşiyor ama hâlâ acıyor, özellikle de yanlış yöne dönersem.

Aklımı başıma toplamak için bir dakikamı ayırıyorum ve Mal'ı zorlamadan bana açılmasını nasıl sağlayacağıma dair bir plan yapıyorum. "Sadece söyle ona," diyorum sessizce yansıma. "Plan ya da manipülasyon yok. Sadece konuş onunla."

İçime bir şey yerleşiyor. Ona bu konuda açıkça ve kesintisiz konuşmak için zaman borçluyum çünkü başlangıçta ondan bunu çaldım. Kendimi ortaya koymamı engelleyen şey buydu. Hiçbir zaman doğru zamanmış gibi hissetmedim ve sonra o gitti. Kaçırıldığı her gün ona söylemediğim için pişmanlık duydum, kim olduğumu ya da ona karşı hislerimin ne kadar derin olduğunu asla bilemeyeceğinden korktum.

Saçımı havluyla kurulayıp, arkaya tarıyorum. Çok uzun amına koyayım. Grey bu konuda söylenip duruyor ve bunun profesyonelce olmadığını söylüyor. Bir dahaki sefere konuyu açtığında, saçımı kestirmeyi reddetmemin gerçek nedenini öğrenecek. Umarım bu onu susturur. Ona söyledikten sonra saçlarının biraz daha uzamasına izin verirse hiç şaşımam. Kadınının seni ona karşı rehin tutması

bağımlılık yapar, penisinizin zonklamasıyla birlikte midenizdeki kelebekler yeni bir tür arzu hissetmenizi sağlar.

Kapıyı açarak banyodan çıkmak için hareket ediyorum. Önümdeki manzara karşısında nefesim kesilirken ciğerlerimdeki hava kesiliyor. Mallory karşı duvara yaslanmış, tepeden tırnağa siyah giyinmiş, alnında duran ürkütücü beyaz bebek maskesi üzerindeki tek renkli şey. Siyah kapüşonu kalçalarına kadar iniyor, kıvrımlarını saran daracık siyah taytı ağzımı sulandırıyor ve genellikle bağciksız olan savaş botları sıkıca bağlanmış. Ona bakarken zihnim kutsal olmayan yerlere gidiyor. Hayalet maskesi parmaklarının arasında gevşekçe ileri geri sallanıyor ve hayatımda ilk kez üstünlük bende değil. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım ve bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yok.

"Biri dağınıklığımı bulmadan önce acele etsen iyi olur." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki akşam yemeği rezervasyonuna geç kalmadan önce harekete geçsem iyi olacaktı gibi.

Vücuduma geri dönüyorum ve sonunda onun bu yönünü görmeme izin verdiğini fark ediyorum. "Ne?"

"Giyin, aygır. Okul gezisine çıkıyoruz."

MALLORY

Gözleri parlıyor, bana ayı asmışım gibi bakıyor. Bunu ondan neden bu kadar uzun süre sakladığımı bir türlü anlayamıyorum. Kendini kabul etmek zorlu ve acılı bir yoldur ve bu yönümü sevmesine izin vermeden önce kendimi tanımam gerekiyordu. Keşke gerçekte kim olduğumu kucaklamayı öğrenme sürecinde onu bu kadar incitmeseydim.

Yakışıklı yüzünde savaşıyor bir ikilem var ve ben ne olduğunu sormadan derin sesi gerginliği kesip atıyor. "Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?" Ben soruyorum.

"O üç adamı senin öldürdüğünü."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Etrafında yeterince dans ettin, eninde sonunda tüm parçaları bir araya getireceğini biliyordum, eğer henüz yapmadıysan."

"O zaman neden benden saklıyorsun?"

"Senin biliyor olman benim de bilmene hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Yapmam gereken çok şey vardı, kendimle yüzleşmek... beklediğimden daha zordu."

"Ve şimdi hazır mısın? Bu yönünü görmem için?"

"Dürüst olmak gerekirse, pek sayılmaz. Ama artık seni kendimden uzaklaştırmak istemediğimi biliyorum. Umarım sen de benim yaptığımı görüp gemiyi terk etmezsin."

"Bu çok uğursuz bir durum."

Omuz silkiyorum. Haksız değil. Bu adamın bir bacağı, beyni ve aleti eksik. Nox yemeğini kaybetmezse çok şaşıracağım.

Koridoru geçip yanıma geliyor, yanağımı avuçluyor ve mahcup gözlerimi onunkilere diyor. "Ne olursa olsun, ben senim. Bana göstereceğin hiçbir şey kaçmama neden olmayacak." Ona gülümsüyorum, sonra dönüp yatak odamıza doğru adım atmadan önce beni çabucak öpüyor.

Kısa bir süre sonra, Nox bizi ormandan Hayalet Avı'na götürüyordu. Onu ilk gördüğüm geceki gibi görünüyor. Siyah bir kapüşon, kot pantolon ve botlar dağ gibi vücudunu örtüyor ve yüzü maskenin arkasına gizlenmiş.

Müzik sustu ve insanlar gece için yavaş yavaş değirmenden çıkmaya başladı. Çalıların arasında telaşsızca ilerliyor, katılımcılara ve Lennox'un tam kadro hazır bulunan ekibine görünmemeye çalışıyoruz. Hatta kapıda durup biletleri kontrol eden iki yeni asker bile.

Parmaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde onu yakından takip ederken, daha önceki itiraflarını anlatırken beni ormanda yönlendirmesine izin verirken zihnim dolaşüyor. Suçluluk duygusu ruhumu sıkıca sarıyor, zihnimi karanlık bir yere çekiyor. Nox beni korumak için öldürdü. Ben de aynısını yaptığımı iddia edebilirim. Öldürmelerim kendimi korumak ya da savunmak içindi ve öyleydi de. Ancak içten içe o insanların hayatlarına son vermek istedim. Bundan elde ettiğim güç ve kontrol hoşuma gidiyor, özgüvenimi artırıyor. Küçük yaşlardan itibaren kendimi hiçbir zaman güvende, değerli ya da güçlü hissetmedim. Hiçbir zaman kendim için bir şey seçme hakkım olmadı. Ne yiyeceğime, nasıl giyineceğime ve zamanımı nasıl geçireceğime benim yerime karar verilirdi ve ben bundan nefret ederdim. Tüm özgür irademden mahrum bırakılmak ve hatırlayabildiğim kadarıyla istismar edilmek içimde karanlık bir tohumun kök salmasına neden oldu. Her gizli çürük, kırık kemik ve yoksun bırakılmış seçim ruhumdaki kötülük filizini besledi. Yalnız ve aç geçirdiğim uzun geceler ruhumda güçlenen köklerdi. Ağladığım her gözyaşı, içimde yaşayan ve nefes alan bağımsız bir varlık haline gelene kadar bu tomurcuğu suladı.

İçimdeki bu parçayı tam olarak ne zaman bastırıldığımı bilemiyorum ama çocukken karşı koyamayacak kadar korkak olduğumu biliyorum. Bir yetişkin olduğumda, o kadar yenilmiştim ki. Karşı koyarsam bunun anlamsız olacağından korkuyordum. Dennis'e bu zevki tattırmaktansa kendi hayatıma son vermeyi tercih ederdim ama bir şey beni hep engelledi. Bunun benim korkaklığım olduğunu sanıyordum, ama değilmiş. Oydu. Mücadele eden, kendimi seçmem ve yaşamam için yalvaran o parçamdı.

Her şeyi yeniden yapabilseydim, davranışlarımı değiştireceğimi düşünmek isterdim, ama bu geçmişte kaldı ve gerçekten bir önemi yok. Önemli olan şu anda yaşadığım hayat ve ona ne yaparsam yapayım yanımda duracağına söz veren bir adamla bu hayattan en iyi şekilde faydalanmak.

"Nox," diyorum, fısıltının biraz üstünde bir sesle. Botlarımı çalıların arasına yerleştirerek ilerleyişimizi durduruyorum ve o da dönüp bana bakıyor. Burası karanlık, Hayalet Avı'nın ışıkları yeşilliklerin arasından zar zor sızıyor.

"Ne oldu güzelim? Eve dönmek ister misin?"

"Hayır." Onu kendime çekerek yüz yüze gelmemizi sağlıyorum. Diğer elini boştaki elime alıyorum, bu temas bana sahte bir güvenlik hissi veriyor. Söyleyeceklerimden sonra gerçekten kaçmak isteseydi onu burada yanımda tutmak için hiçbir şansım olmazdı.

"İyi misin?" Sesinde ağır bir endişe var ve bunun ağırlığından yıkılıp hıçkırmamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

"O kızı ben öldürdüm," diye fısıldadım.

Hayalet şok olmuş bir şekilde nefesini içine çeker, vücudu kıpırtısız bir heykele dönüşür.

Ben.

"Johnson'ın ona vurduktan sonra mahzene getirdiğini söylediğimde yalan söylemedim.

onu arabasıyla öldürdü. Ama onu kesip bana izletmedi. Bıçağı bana verdi ve ne istersem yapmama izin verdi. Bir yanım onun fantezisine katılmazsam bana ne olacağından endişeliydi ama bir yanım da aklımdan geçen her türlü şeytani düşünceyi serbest bırakmak istiyordu."

Neyle karşılaşmak üzere olduğunu bilerek, bu onu sadece kim olduğumun en kötü parçasına hazırlayabilir.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Kalbim bir karıştırıcıya atılmış gibi hissediyor, bıçaklar bunu birlikte atlabileceğimize dair sahip olduğum tüm umutları kesiyor.

"Teorimi somutlaştırmamanın beni korkutup kaçıracağını mı sanıyorsun? Bana en iğrenç yanlarını gösterince kuyruğumu kısıtıp kaçacağımı mı sanıyorsun? Yapmayacak."

Onun teorisi... "Bekle... biliyor muydun? Bunca zamandır?"

"Hayır, o adamları öldürenin sen olduğunu doğrulayana kadar olmaz. Bir tanesine otopsi yapıldı, tıpkı mahzendeki Jane Doe gibi. Sonra seni Haunt'tan eve koşarken sıırıslıkam gördüm. Her şey yerli yerine oturdu. Ortalığı karıştırmayı seviyorsun, bebeğim. Johnson yapmadı."

"Neden beni aramadın?"

"Benim biliyor olmam, senin de bilmeme hazır olduğun anlamına gelmiyor," diyerek az önceki sözlerimi bana tekrarlıyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor. Her kadının istediği tek şey dinleyen ve söylediklerini gerçekten çözümseyen bir erkektir. Onu şu anda sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi sanmıyorum. Ellerini ellerimde sıkarak, duygularımı kelimeler olmadan aktarmayı umuyorum çünkü konuşmaya cüret edersem duygusal, hüngür hüngür ağlayan bir duygu yığınınna dönüşebilirim.

Bulutlar yarıyor ve ay ışığı maskesinin üzerinden süzülüyor, yeşil gözleri ağın altında parlıyor. "Seni görüyorum... her şeyini. Bana göstermeyi reddettiğin en karanlık kısımlarını bile. Onları görüyorum... ve diğer her parçana olduğu gibi onlara da aşığım."

"Nasıl oluyor da benim kendimde göremediğim şeyleri görebiliyorsun?"

Önce o maskesini kaldırıyor, sonra benimkini. "Yalnız olduğunu düşündüğün zamanlarda seni izlemenin bir avantajı bu. Kimsenin görecektik kadar şanslı olmadığı bir yönüne tanık oluyorum. Sadece kırık parçalarının donup ayrışmasını izlemekle kalmadım, içinde nefes almak için mücadele eden ateşi de gördüm. Dönüştüğün o buz gibi, duygusuz kabuğu eritmek için savaşıyordun. Beni çağırdı, beni tuzağa düşürdü ve göğsüme öyle sıkı sarıldı ki, senin yanında olmadan nefes alamayacakmışım gibi hissettim."

Ellerini bırakıyorum ve kendimi ona doğru fırlatıyorum. Onu olabildiğince sıkı kucaklarken maskem başımın tepesinde durduğu yerden büyümüş çimlerin üzerine düşüyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı.

Nox'un kolları nazikçe etrafımda dolanıyor, kalbinin sabit atışını dinlerken beni kendine yakın tutuyor. "Seni takip ettiğim için mi?" diye soruyor.

"Beni kurtardığın için."
"Ben kurtarmadım-"

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum, sessizce hem bu konuda bana meydan okumasını hem de bıraktığım şeyi almasını istiyorum. Eğer hayatıma girmeseydi, kaçırılmaktan kurtulamayabilirdim. İster o

Beni kelimenin tam anlamıyla kurtardı ya da kurtarmadı, kendimi kurtarabilmem için beni yeterince özgür bıraktı. "Mallory, bunu tek başına yaptın."

"Hayır, yapmadım. Bana savaşmaya devam etmemi söyleyen senin kafamdaki sesindi. Yeterince güçlü olmadıgımda sırtımı dayadığım senin gücündü. Yanımda olmasan bile, yanımdaydın. Kendini kalbimin derinliklerine öyle bir gömdün ki, sensiz asla olamam."

Yüzüne yayılan gülümseme ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. O kadar güzel ki, bazen özellikle benim için yaratıldığına yemin ediyorum. "Tam da istediğim şey," diyor, sesi duygu yüklü.

İğrenç itirafım nasıl oldu da bu ağır duygusal konuşmaya dönüştü bilmiyorum ama güneş ufukta belirmeden harekete geçmeliyiz.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına nazık bir öpücük konduruyorum. Nox'un vücudu sanki bunca zamandır nefesini tutuyormuş gibi benimkine karşı gevşiyor. Vücudunda süregelen gerginlik, benim için erirken eriyip gidiyor. Geri çekilmeye başlıyorum ama öpücüğü derinleştirdikçe bana olan tutumu sıkılaşıyor. Yumuşak ve tatlı başlayan öpücük hızla açlığa dönüşüyor.

Ne kadar alışılmışın dışında olursa olsun, benim için yaptığı her şeyi ne kadar takdir ettiğimi ona göstermek istiyorum. Ruhu benimkini tanıdı ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Kelimeler kifayetsiz kalıyor, zaten ona olan hislerimin derinliğini anlatmaya asla yetmeyecekler. Onun benim için olduğu kadar ben de onun için çaresizim.

Fermuarına uzanıyorum, parmaklarımı kapüşonunun altında çalıştırıyorum, onu içime almak için yarışıyorum. Ghost ellerimi uzaklaştırıyor. Beni döndürerek, kolunu göğsümde dolaştırıp sırtımı göğsüne yapııştırıyor ve bu sırada iki elimi de memelerimin arasına hapsediyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes alıyorum.

"Şimdi zamanı değil, bebeğim."

Sanırım haklı ama bundan hoşlanmak zorunda değilim. "Peki," diye hayıflanıyorum.

"Bana en karanlık yanlarını göster ve seni yine de sevmeme izin ver."

"Hayalet..." Kıcımlı onun ereksiyonuna karşı oynatarak sızlanıyorum.

"Göster bana," diye

homurdanıyor. "Tamam."

Maskemi almak için eğilerek beni serbest bırakıyor. Nox maskeyi bana veriyor ve sonra sırtını yüzüne doğru indiriyor.

"Yolu göster, benim ölümcül küçük sirenim."

MEZARLAR

Mallory artık değirmen arazisinde nerede olduğumuzu görebildiği için yolu göstermesine izin verdim. Bira pong oyununu bitiren birkaç partili dışında alan oldukça boştu. Duruyor, sağa sola bakıyor, birkaç adım daha atıyor, sonra olduğu yerde donup kalıyor. *Bu iyi bir şey olamaz.*

Yer botlarımın altında ezilirken yanına yaklaşıyorum. Havada ağır bir demir kokusu var ve onu ciğerlerime çekiyorum. Ölümcül aroma, katliam anılarını da beraberinde getiriyor. Aletim kotumun altında canlanıyor ve Mallory'nin birkaç dakika önceki teklifini reddettiğim için ciddi ciddi pişman oluyorum.

Elleri benimkilere çarpıyor, soğuk ve koordinasyonsuz, beni son avının yanında onu becerme düşüncemden uzaklaştırıyor. Mal'ın nefes alış veriş hızı hızlı ve düzensiz, panik atağın eşiğinde. Ona bakmak için döndüğümde boynundaki nabız aşırı hızda atıyor.

Hızlıca etrafı gözlemliyorum ama burada hiçbir şey yok. Görüş alanına sızarak önünde durmak için hareket ediyorum. "Sorun ne bebeğim?" Vücudundan bir titreme geçerken bana cevap vermiyor. Maskeyi dikkatlice yüzünden çıkarmadan önce etrafıma bakıp yakınlarda kimsenin olmadığından emin oluyorum. "Mallory," diyorum biraz daha sertçe. "Bana geri dön." Titreyen bedenini göğsüme çekiyorum ve beni içine çekmesine izin veriyorum, sıcaklığımı içine işliyor.

"Lennox..."

"İşte buradasın." Alnından öpüyorum, elimi omurgasında rahatlatıcı bir şekilde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Ne oldu? Cesedi nereye sakladığını unuttun mu?"

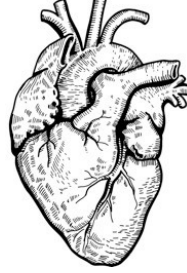
"Ben yapmadım."

"NE?!" Aptal gibi bağıriyorum. "Ne demek istiyorsun?" Bu sefer fısıldıyorum. "Ceset nerede?"

"Gitti."

Bölüm Altmış BEŞ

MEZARLAR

M Allory paniğini dizginlemeye çalışarak adım atarken ben de az önce s ö y l e d i ğ i şeyi anlamaya çalışıyorum. "Ne demek gitti?" I Fısıldayarak bağır.

Dönüp bakıyor, bal rengi gözleri durumun stresıyla büyümüş. "Bu oldukça açıklayıcı bir ifade, Nox," diye kestirip atıyor.

"Doğru yerde olduğumuza emin misin?" Bunu söylerken bile doğru yerde olduğumuzu biliyorum, ölümün belirgin kokusu havada asılı duruyor.

Başını sallayarak büyük bir çam ağacına doğru ilerliyor. Derin bir nefes alarak bakışlarını aşağıya doğru çeviriyor. Botunun ucuyla çimleri hareket ettirerek, "Kesinlikle," diye cevap veriyor sırtarak. Gölgeler bana göstermeye çalıştığı her neyse onu gizliyor, bu yüzden geçici olarak yaklaşıyorum. Neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Uzun otların arasından bir şey fırlayıp beni ısırarak değil ya. "Bastığın yere dikkat et," diye kıs kıs gülüyor. Gözlerimi önce ona sonra tekrar yere dikiyorum.

Ağacın dibinde jelatinimsi gri bir lapa birikintisi yatıyor. "Bu da ne?"

"Beyni," diye yanıtlıyor soğukkanlılıkla, sanki hava durumunu sormuşum gibi öyle.

"ONUN NEYİ?!" Sesim çatlıyor, tiz ve cırtlak çıkıyor. Mal kahkahalara boğulmamak için elini ağzına kapatıyor. Artan histerimi eğlenceli bulmasına sevindim.

Aramızdaki küçük mesafenin ötesinden beni değerlendirirken zihnim hızla çalışıyor. Sessizliğin her geçen saniyesinde uçurum büyüyor.

"Bununla başa çıkamayacağını biliyordum," diye fısıldıyor, tamamen yenilmiş bir halde. "Hayır, öyle değil," diyorum, kendimi yarattığım bu çukurdan çıkarmaya çalışarak

sessizliğimden. "Sana ne yaptı da bunu yapmak istedin merak ediyorum..."

Mallory olayı hızla anlatıyor ve o bitirdiğinde ben öfkeden titriyorum.

"Konuşmanızı kaçırdığım için üzgünüm. Gerçekten orada olmak istiyordum," diye bitiriyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken, botlarım beynimin su birikintisini eziyor. "Affedildin," diye cevap veriyorum, maskemi çıkarıp kapüşonumun cebine yerleştiriyorum.

"Cesede ne olduğunu düşünüyorsun?" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum. Belki bir sapık bulmuş ve oynamak için almıştır." Kaşlarımı sallayarak ona sırtıyorum.

"UGH! İĞRENÇ, NOX!"

Omuz silkiyorum. Dürüst olmak gerekirse, ona ne olduğunu kim bilebilir. Olay yerini daha iyi incelemek için daha sonra gün ışığında geri gelmem gerekecek.

"Sence onu bir hayvan mı götürdü?"

"Belki," diyorum sadece korkusunu biraz olsun yatıştırmak için. Tüm o gürültüden dolayı bir hayvanın Hayalet Avı'na yaklaşmış olması pek olası değil. "Hadi buradan gidelim. Daha sonra geri gelip etrafa bakabiliriz." Başını sallıyor ve geldiğimiz yöne dönmek için benden uzaklaşıyor. Elini hızla kendime doğru çekiyorum, onu kendime döndürüyorum ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Şaşkınlıkla nefesini tutuyor ve ben de açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi bu sesle ziyafet çekiyorum. Dilim dudaklarında geziniyor ve kendi dudaklarını benimkilere değdirmeden önce şakacı bir şekilde dudaklarını ısırtıyor. Mal aramızdaki şey çok ısınmadan önce geri çekiliyor, beni harekete geçirmek için birbirine bağlı parmaklarımızı çekiştiriyor. Ben yerimde sabit kalıyorum ve onun gözleri benimkilerle kilitlenmek için yükseliyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Ne için?" Gerçekten merak ediyor, kehribar rengi gözlerinde ne söyleyeceğime dair bir beklenti parlıyor. Ama bunun altında yatan gerçeği görebiliyorum. Kayıp cinayetinden kalan endişesini iyi sakladığını düşünüyor olabilir ama öyle değil. Mallory içten içe çalkalanıyor ve bana yine söylemediği daha fazla şey olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Daha önce hiç güveneceği, sırtını yaslayacağı kimse olmadı. Bu yüzden, sakladığı şeyin geri kalanını bana anlatmaya hazır olana kadar sabırla onun yanında bekleyeceğim. Bu gece

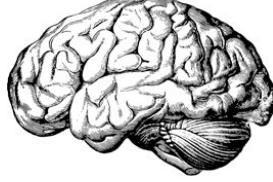
Onun için benim için olduğundan bin kat daha zor oldu, belki de her şeyi kabullenmek için birkaç güne ihtiyacı vardır.

"Beni içeri alıyorsun." Yüzündeki o sahte ifadeyi atmadan önce yüz hatlarında bir anlığına suçluluk duygusu belirliyor.

Tatlı tatlı gülümseyerek, "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim" diye cevap veriyor.

Bölüm ALTMIŞALTI

MALLORY

"İ bir süreliğine gece vardiyasına geçmek zorundayım." Lennox'un sesi, karmakarışık olduğum düşüncelerimi yarıp geçti. "Yeni askerlerden biri iki haftalığına babalık iznine ayrılıyor. Karısının doğum yapması planlanıyor.

Çarşamba."

Yalnız kalma düşüncesi omurgamdan aşağı bir heyecan şeridi gibi kayıyor. Haunt'tan bu yana geçen bir hafta içinde Victoria'ya yaptığım üç arama da hemen sesli mesaja dönüştü. Belli ki beni görmezden geliyor, benim ona yaptığım gibi beni başından savıyor. Ama ben bunu onu korumak için yaptım, incitmek için değil. Reddedilme duygusu, kulağımdaki her reddedilmiş zil sesiyle ve otomatik telesekreter mesajının neredeyse anında tıklanmasıyla içimde büyüyor. Kendi bedenimde yeniden rahatsız olmaya başlıyorum ve bir çıkışa ihtiyacım var... yakında. "Grey yerine geceleri çalışman çok hoş," diye cevap veriyorum.

"Evet, şu anda günleri değiştirmek için iyi bir zaman olmadığını söyledi." Aslında söylemek istediği şeyin Victoria'nın henüz yalnız bırakılamayacağı olduğunu biliyorum. Greyson, ona her an ihtiyaç duyabileceği bir zamanda, ıssız bir yerde gece devriyesinde olmamalı. "Memur Martin'in daha fazla izin istemesi halinde iki haftanın sonunda yeniden değerlendirme yapmayı teklif etti."

Tek yapabildiğim başımı sallamak, Victoria'nın çektiği acı tartışılacak bir şey değil. Nox'un iyi bir kalbi var, bencilce gün boyunca burada kalıp Greyson yanında olmadığı için ona bir şey olması riskini almayacaktır. Böyle bir şey olursa çok kızacağımı biliyor. "Yeni çocuklar nasıl?" Konuyu göğsümde yeniden su yüzüne çıktığını hissettiğim suçluluk duygusundan uzaklaştırmak için soruyorum.

"İyiler. Neyse ki Jones'un tecrübesi var." Hatırladığım kadarıyla, sıradağların diğer tarafındaki daha büyük bir şehirden transfer edilmişti. O ve karısı oradaki karmaşadan uzaklaşmak istemişler ve küçük kasaba hayatının nefes almak için en iyi yol olduğuna karar vermişler. "Myers son iki aydır Martin'i kanatları altına aldı ve çok hızlı öğreniyor. Onun yokluğu fark edilecek ama yokluğu departmanı çok fazla geriye götürecek bir şey değil."

"Bu iyi, başınıza bela olmadıklarına sevindim."

"Ben de," diyor, neredeyse öğlen olmasına rağmen sabah kahvesini içerken gözleri fincanın ağzından bana bakıyor.

Ona kayıp cesedimle ilgili bir şey duyup duymadığını sormak istiyorum ama duymadığını biliyorum. O zamandan beri her gün başının etini yiyorum ve muhtemelen durmak bilmeyen sorularımdan bıkmaya başladı. Olay yerimde, ormandaki devasa böcek popülasyonu tarafından mutlu bir şekilde yutulan kan ve beyin maddesi havuzundan başka bir şey kalmamıştı. Sürüklenme izi yoktu, kemik parçaları yoktu ve parçalanmış bacak da kurbanımın geri kalanıyla birlikte gitmişti. Sanki hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş gibiydi, bu da beni çok daha fazla tedirgin ediyor. Bu, ne yaptığımı bilen en az iki kişi olduğu ve küçük dünyamı havaya uçurmak için doğru zamanı bekledikleri anlamına geliyor.

"Sen yokken bok gibi uyuyacağımı biliyorsun," diye mırıldanarak onu şaşırtıyorum. Dalgın dalgın tırnaklarımdaki cilayı temizliyorum. Onun görebileceğinden emin olduğum aptalca ve endişeli bir alışkanlık.

"Nedenmiş o?" Yemek masasının karşısından dudaklarını kıvrıran gülümsemeyi duyabiliyorum. Ne demek istediğimi tam olarak bilmesine rağmen kendimi açıklamama ihtiyaç duyan ahmak her zamanki gibi.

Yüzümün yan tarafını yakan gözlerini kasten görmezden gelirken yanaklarım ısınıyor. Ayağa kalkıp önümde durmak için hareket ettiğinde sandalye yere sürtünüyor. Sıcak avuçlarını kıpırdayan ellerimin üzerine koyarak gömleksiz haliyle görüş alanımı işgal ediyor. "Hiçbir yerde senin cinayetinden bahsedilmiyor Mallory." Gözlerim şimdi onunkilere kayıyor ve merhamet dolular. Elbette ben tek kelime bile etmeden ne düşündüğümü biliyor.

"Oh...tamam." Bu sessizlik aramızda sallanırken ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona neden bu kadar paranoyak olduğumu söylemek için mükemmel bir zaman. Adamın Randy ile arkadaş olduğunu bilmiyor ya da

sırlarımı ifşa etmekle tehdit etti. Ona sadece sarhoş bir sapık olduğunu ve 'hayır'ı cevap olarak kabul etmediğini söyledim.

Nox'a da Bellamy hakkında tek kelime etmedim. Orada mıydı, partide gölgelerin arasında mı gizleniyordu? Beni öldüren o muydu? Beni koruyor muydu? Yoksa tüm bunlar başka bir şeyin parçası mıydı... Dennis'in benimle ilgisi olan her neye bulaşmışsa? Bellamy bunun dışında kalmamı söyledi ama beynim bundan rahatsız oluyor. Bu bitmek bilmeyen kaşıntıyı bir türlü kaşıyamıyorum. Ona yaptığım aramalar da cevapsız kaldı ve bu durum zaten azalan akıl sağlığımı yavaş yavaş bozuyor. Cevaplara ihtiyacım var yoksa kendimi delirteceğim.

"Gidip duş alacağım, sonra belki ben gidene kadar film izler ya da kitap okuruz. Ne dersin?"

Bu adam beni anlıyor. "Kulağa mükemmel geliyor."

Eğiliyor, dönüp yavaşça banyoya doğru ilerlemeden önce yanağımı hızlıca gagalıyor. "Neden bize bir pizza sipariş etmiyorsun?" diye omzunun üzerinden sesleniyor. İki saate yakın bir süre için gitmesine itiraz etmek için ağzımı açıyorum, ama "Miles'a fahiş teslimat ücretini ödeyeceğimi söylemeyi unutma" diyerek beni susturuyor.

Şok olmuş bir şekilde, "Emin misin?" diye sordum.

"Evet, eminim. Seni geri aldığımdan beri ilk gece ayrı kalmadan önce seninle geçireceğim her dakikanın tadını çıkarmak istiyorum."

"Tanrım, çok yapışkansın," diye kestirip atıyorum, iğrenmiş gibi yaparak. Nox dönüp bana kaşlarını çatarken gözleri kısılıyor. Yakışıklı yüzünü gölgeleyen huysuz ifadeye gülmek için dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdanıyor odanın öbür ucundan. Bana doğru hışımla geliyor ama ben kıcımlı koltuğa sabitliyorum. Artık beni korkutmuyor ve gerçekten korkuttuğundan da emin değilim. O bana elini bile süremeden bacağımı uzatıyorum. Ayağımı sıkıca göğsüne dikiyorum ve onu durduruyorum.

Lennox'un zümrüt gözleri arzuyla yanarken, ağırlığını üzerime vererek gücümü ve kısıtlamamı test ediyor. Bana karşı savaşırken onu uzakta tutmaya çalışırken bacağım titremeye başlıyor. Eğer isteseydim, ayağımı indirip onu yüzüstü parke zemine yapıştırabilirdim. Ama bunun yerine diğer bacağımı kaldırıp ayağımı masanın üzerine koyuyorum ve bacaklarımı elimi uyku şortumun içine sokacak kadar açıyorum. Parmaklarımı içime sokup yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirirken kumaşın kaymasını izliyor. Eski ben

hiç böyle bir şey yapmadım, ama beni nasıl arzuladığına tanık olmak bağımlılığın yepyeni bir seviyesi.

Acı dolu bakışları gözlerimin arasında ve parmaklarımın üzerimi örten ince kumaş şeridinin altında dans ettiği yerde geziniyor, onun için ne kadar ıslak olduğumu duyduğunda derin bir inilti çıkıyor.

Nox'un parmakları bacağımın üzerinde geziniyor ve tüylerim diken diken oluyor. Şortuma ulaşip, malzemeyi yana doğru çekiyor. Gözleri önündeki manzaraya ziyafet çekerken dili dışarı fırlıyor ve alt dudağının üzerinde geziniyor. Bana yaklaştırmaya çalışırken ağırlığı neredeyse dayanılmaz hale geliyor ve aramızdaki mesafeyi korumak için mücadele ediyorum.

"Duş alacağını sanıyordum?" Alay ediyorum, kaygan parmaklarımı klitorisimin etrafında döndürmek için geri çekiyorum.

Gözleri hınzırca parlıyor ve midem bulanıyor. "Ah doğru, nasıl unuttum bilmiyorum," diyor, aniden benden uzaklaşıyor ve pantolonunu indiriyor. Yavaşça pantolonunu çıkarıyor, koridorda gözden kaybolurken sertleşmiş aletini avuçluyor.

Şu anda ciddi mi?

Duş açılıyor ve kızgınlık derimin altında kabarcıklar oluşturuyor. Bu pisliğin küstahlığı. Hemen pizzacıyı arayıp bizim için iki pizza sipariş ediyorum. Miles bana toplam tutarı söylüyor ve o gelene kadar yaklaşık bir buçuk saat geçeceğini söylüyor. Ona "Sorun değil" diyorum ama tam telefonu kapatacakken "Bekle!" diye bağıriyorum.

"Bir pizza daha sipariş edip Lennox Graves'in evine teslim ettirebilir miyim?"

Adresi veremediğim için bana kızıyor. "Teneke çatılı bungalov mu?"

"Evet, işte o." Küçük bir kasabada yaşamının avantajları

var. "Pekâlâ hanımefendi. Size başka ne getirebilirim?"

"Orta boy bir Hawaiian, kabuk dolgulu lütfen." *Victoria'nın favorisi.*

"Tamam, oğlum yaklaşık iki saat içinde orada olur."

"Kulağa harika geliyor. Teşekkürler, görüşürüz."

Tıklayın.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Bir pizza Victoria'yla arkadaşlığımızda bozulan her şeyi sihirli bir şekilde düzelterek değil ama en azından onu düşündüğümü bilecek.

"Do I Wanna Know" hoparlörlerden çılmaya başlayıp beni zıplatana kadar düşüncelerim dikkatimi dağıtıyor. *Doğru...* Benim çok

uğraşmak için sık kafalı bir sapık.

Ayağa kalktım ve şortumu çıkardım. Onları Nox'un pantolonunun yanına, yere bıraktım. Sessizce koridorda ilerleyip banyo kapısını açmak için dönüyorum. Kapı açıldığında endişe verici miktarda buhar dışarı dökülüyor. Sisli bulutun içinde ilerlerken hiçbir şey seçemiyorum ve sonunda tezgâha çarpıyorum.

Birden iri bir el ağzımı kapatıyor ve beni geriye doğru çekiyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama sesim boğuk çıkıyor. Saldırgana karşı direnmenin anlamsız olduğu kanıtlandı, çünkü güçlü bir kol ortama sarılmıştı. Beni koridora ve mini kütüphaneye doğru çekiyor. Saldırganım beni kaldırıyor ve odayı geçerek Nox'un bana antikacıdan aldığı yeni kanepeye götürüyor. Dönüyor ve ben kucağındayken kendini oturur pozisyona bırakıyor. Dövmeli eli ağzımı serbest bırakıyor ve delikli sikini girişime yerleştirmek için hareket ediyor. Kıpırdanmaya çalışıyorum ama o sadece tembelce ucunu ıslaklığında ileri geri kaydırıyor. Sanki mücadelem ve direncim bir fark yaratmıyormuş gibi. Kalçalarını öne doğru itmeden önce shaftını kayganlaştırıyor ve içime çarpıyor. Beni tutuşu sıkılaşıyor, acımasız saldırıdan çığlık atarken beni uzunluğuna zorluyor.

"Fuckkkk, benim için çığlık atmana bayılıyorum, küçük siren," Ghost'un derin gürleyen sesi beni kaldırıp sikinin üzerine bırakırken etrafımda yankılanıyor. Sert avuç içleri yanlarımdan yukarı doğru sürüklenerek gömleğimi çıkarıyor. Sonra parmakları saçımdaki lastiği çözmek için hızla çalışıyor, bu sabah bize brunch yaptığımdan beri içinde olduğu at kuyruğunu çıkarıyor.

Dalgalı saçlarım omuzlarımdan etrafına düşüyor ve onları yana doğru süpürüyor, siki içimde sallanırken tenime yumuşak öpücükler konduruyor. Bu hissin etkisiyle inlemek istiyorum ama ağzımı kapatıyorum, benden çıkardığı her sesi sıkı bir şekilde kafeste tutuyorum. Sessizliğimi fark edince beni daha sert sikmeye başlıyor. "Sakin benimle sevişmeye kalkma Mallory."

İçimdeki şeytani kötü niyet açığa çıkarken onunla alay etmek istediğim kahkahayı bastırmak zorundayım. *Pekâlâ başlayacağım*. Ne cüretle beni böyle asılı bırakır ve sonra beni korkutur, bu boktan hoşlansam bile.

"Ya da ne?" Alay ediyorum.

Nox beni o kadar hızlı kucağından itiyor ki dizlerim yumuşak, gri peluş halıya çarptığında çarpışmaya bile hazır olamıyorum. Arkamdan yere düşüyor, avucunu kürek kemiklerimin arasına koyarak göğsümü

Yerde. Dili çok açıktaki olan amımı yalıyor ve ben kıvrınmaya çalışıyorum.

Çatlak!

Ghost'un avuç içi kıcıma sertçe iniyor. "Sakın kırırdama," diye hırlıyor tenime karşı. Dili merkezime daldığında etim sıcaklıkla kızarıyor. Açgözlülükle bana ziyafet çekiyor. Amımı yüzüne doğru kaldırıp klitorisimi emmeden önce uyarılmamın her damlasını yalıyor.

"Kahretsin, Ghost," diye soluyarak sessizliğimi bozuyorum. Beni yutarken yüzüne yayılan gülümsemeyi hissedebildiğime yemin edebilirim. Patlamaya yaklaştıkça kendimi destekleme kabiliyetim zayıflıyor.

Çok yavaş bir şekilde ağzını benden çekerek beni tekrar yere indiriyor. Gecenin karanlığı kadar sessiz, sabırla nefesimi tutmamı bekliyor, orgazm vaadi gerçeklik tekrar süzülürken kaybolup gidiyor. Tenimdeki ince ter tabakası içime bir ürperti gönderirken bedenim soğuyor.

Gözlerimi iki kez kırıştırdığımda, azgın pus bir kez daha net görebilmem için yeterince kalkıyor. Birdenbire Nox'un parmakları saçlarıma dalıyor, sikini şişmiş girişime hizalayıp eve çarparken sıkıca kıvrılıyor. Coşku dolu çığlığını koluma bastırıyorum ama o başımı geri çekiyor. "Bir kitap seç," diye nefes alıyor, aletini içime girebildiği kadar sokuyor ve kalçalarını çeviriyor.

"Ne?"

"Seç. Bir. Lanet. Kitap." Her kelimeyi bir hamleyle nokt alıyor ve etrafımı saran kitap raflarına bakmamı bile tamamen engelliyor.

Gözlerim zevkten kayarken amaçsızca önümü işaret ediyorum. Nox ağırlığını birleştığımız yere odaklıyor, seçtiğim romanı almak için üzerime eğilirken onu sabit tutmak için bağlantımızı kullanıyor. Aletini içimde esnetiyor, o kadar derinde zonklaması beni onun için parçalara ayırıyor.

"Lütfen," diye bağıyorum. "Bırak da boşalayım."

Nox beni sırtımı sert göğsüne yaslayacak şekilde yukarı çekiyor ve kolunu sıkıca etrafıma doluyor. "Henüz değil," diye homurdanıyor. Yavaşça hassas amcığıma girip çıkarken sayfaların çırpınışları düzensiz nefes alış verişlerimin sesiyle karışıyor. "Şanslıyım ki her şeyi tab etmeyi seviyorsun."

Kahretsin, düşündüğüm şeyi yapmayacak, değil mi?

"Kalçalarımın tutup beni yukarı çekti ve şaplak atmadan önce kık yanaklarımı ovdu. 'Kibar olmaya çalışıyordum.'" diye karanlık bir şekilde kulağıma okuyor. "Beni tekrar tokatladı, sonra taytımı arkadan yırtma hareketiyle öne doğru sarsıldım. 'Ama sen gidip çenesi düşük bir velet olmak zorundaydın.'" Ghost duraklıyor, ağır ağır nefes alıyor. "Bu kadın sana çok benziyor," diye şaka yapıyor.

"Kapa çeneni, okumaya devam et," diye yalvarıyorum kalçalarımı oynatarak.

"Onun için o kadar ıslağım ki, kalçalarımın aşağı kayıyor." Hayalet devam ediyor. "Şaftının uyarılmışlığımın içinden geçtiğini hissediyorum ve sonra bana çarpıyor. Minderlere doğru çılglık atıyorum. Kahretsin, o kadar derin ki, yemin ederim onu boğazımda hissediyorum." Nox çekiliyor, sonra tekrar içime giriyor. "Beni boğazında hissediyor musun bebeğim? Belki de ben sana o iğrenç kitaplarını okurken sikimi yalamayı tercih edersin."

"Nasıl istersen, Ghost. Sadece beni boşalt."

"Ama sana işkence etmeyi henüz bitirmedim Mallory," diye can sıkıcı bir tatlılıkla cilveleniyor.

Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarım gözlerimin kenarında birikiyor ve bir tanesi kopup yanağımdan aşağı kayıyor. Lennox'un sıcak dili tenimde geziniyor, gözyaşımı yalıyor. Sonra başımı çeviriyor ve ağzını benimkine çarpıyor. Beni haliya geri itmeden önce dudaklarımı morartacak kadar sert öpüyor. Meme uçlarım liflere sürtünerek uyarılmış bedenimi aşırı hızlanmaya itiyor. Nox saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor ve beni yok ettiği acımasız hızına bağlıyor.

Avuç içi yine kıkıma çarpıyor. "Dikkatini ver," diye homurdanıyor, sayfayı çevirip devam etmeden önce. "İşkence edercesine yavaşça çekiyor ve deliciliği içimde sürüklenirken onun her santimini hissediyorum." Ghost kitabı harfi harfine kopyalıyor, itişlerini acı verici bir hıza yavaşlatıyor, böylece frenum saplamasının iç duvarlarıma lezzetli bir şekilde sürtündüğünü hissediyorum. "Sonra bana geri çarpıyor. Sertçe." Ve Nox bunu yapıyor, o kadar acımasızca içime giriyor ki kalçamı sıkıca kavrayarak beni sabitlemesi gerekiyor. "Vücudumu manipüle etme şekli çok iyi hissettiriyor." Nox kalçamı bırakıyor ve elini bacaklarımın arasına götürerek klitorisimi okşuyor. "Vücudunu manipüle etmem hoşuna gidiyor mu, küçük siren? Sanki benim kişisel oyuncagımmış gibi?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Ne dedin? Seni tam olarak duyamıyor muyum?"

"Evet!" Şişmiş tomurcuğumu tokatlarken haykırıyorum.

"Çok sıkıydın bebeğim," diye okumaya devam ediyor. "Sözleri beni serbest bırakmaya doğru itiyor. "Senin güzel amcığının sıkımı öyle mükemmel boğuyor ki." Ghost çekiliyor, sonra yavaşça geri bastırıyor, "Kahretsin evet, amın benim için yaratılmış bebeğim."

"Evet. Hayalet. Siktir. Durma. Dur," diye tekrarlıyorum, kitabın bu kısmını avucumun içi gibi biliyorum.

"Asla," diye homurdanıyor. "Vücudu benimkini eziyor. İtişler hızlı ve sık hale geliyor." Nox da aynı şeyi yapıyor, beni sayfaların gösterdiği şekilde beceriyor. "Asla durmayacağım Mallory. Varlığımızın sonuna kadar peşini bırakmayacağım. Ve o zaman bile, ruhunu bilinmeyene kadar takip edeceğim."

Orgazmım hiç bilmediğim bir şiddetle içimi yırtarken çığlık atıyorum. "Bu ne cüret!" diye gürliyor. Ghost kitabı yanıma bırakıp çekiliyor, beni sırtüstü çeviriyor ve titreyen bedenimi bir kez daha şişman sikine dayıyor.

Beni bundan önceki her şeye rakip olabilecek bir tutkuyla sikerken "Özür dilerim," diye ağlıyorum.

"Hayır, değilsin," diye pantolonunu indiriyor, alnımız birbirine değene kadar eğiliyor. "Ama olacaksın."

Gözlerim hızla açılıyor ve yüzünü gölgeleyen karanlık daha önce beni sarsardı. Şimdi ise amımın onun uzunluğunun etrafında zonklamasına neden oluyor. "Hiç sanmıyorum," diye alay ediyorum, parmaklarımı onun tüylü saçlarına geçiriyorum. Sıkıca kavrayarak, yüzüme bakması için başını geriye çekiyorum. "Şimdi benim için boşal, Nox."

"Hayır," diye homurdanıyor, kendi zevkiyle savaşıyor.

Bacaklarımı ona sımsıkı sarıyorum, "Hadi, iyi bir takipçi ol ve beni doldur."

Onun kararlılığının kesinlikle parçalanmasını, gözlerinin geriye yuvarlanmasını ve şüphesiz ruhuma işleyen bir kükremeye patlamasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Film seçtiniz mi?" Nox mutfaktan içeceklerimizi alıp oturma odasındaki sehpa getirerek soruyor. "Pizza birazdan burada olur."

"Henüz değil, ne izlemek istersin?" Battaniye ve yastıklarımızı yere koyarak cevap veriyorum. Kanepeyi bunun için bir konfor cennetine dönüştürüyorum.

Gecikmiş kucaklaşma ve film seansı.

"Ne istersen, seçici değilim," diyor ve büyük boy yatağıımızdaki ağır yorganı sermeme yardım ediyor.

"Ben de değilim."

"Bir şey seçebilir misin?" Nox şakacı bir şekilde kaburgalarını dürtüyor, sonra da kanepeye uzanıp şaheserimi mahvediyor.

"Neden yapamıyorsun?" Öfkeyle tişörtünü çekiştiriyorum ama kıpırdamıyor.

"Çünkü senin seçmeni istiyorum," diyerek kapüşonumu tuttu ve beni yanına çekti.

"Senin seçmeni istiyorum."

Nox'un telefonu çalıyor ve izleyecek bir şey seçme konusundaki yetersizliğimizi bölüyor. Sırtarak telefonu cebinden çıkardı. "Hay aksi, buna bakmam lazım. Bir iyilik yap ve ben telefodayken izlememiz için bir film seç, lütfen."

Ben ona kaşlarını çatarken onun gülümsemesi bana geri dönüyor. "Alo," diyor telefona cevap verirken. Ona parmağını gösteriyorum, sonra da parasını ödediğim birçok yayın hizmetinden birini açıyorum. Yavaşça koluma dokunuyor. Dikkatimi televizyon ekranından başka yöne çevirip omzumun üzerinden ona bakıyorum. Eli cep telefonunun ağız kısmını kapatıyor. "Grey ve Victoria için pizza sipariş ettin mi?" diye fısıldıyor. Yavaşça başımı sallıyorum.

Nox telefona geri döner. "Evet, arayan oydu," diyor. Bir duraksama olur, sonra Nox "Tamam dostum, sonra konuşuruz" diye cevap verir. Telefonu kapatır ve cebine geri koyar.

Dikkatini tekrar bana çeviren Lennox sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Greyson pizza için teşekkür etmek istedi."

"Oh, tamam." Sessizce cevap veriyorum, televizyona dönüyorum ve *"My Bloody Valentine"ı* açıyorum.

Nox'un sıcak avucu yanağını okşuyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Hawai pizzası waffle üzerindeki peynir kadar iğrenç olsa da bu yaptığın çok hoştu."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor, "Hiçbir şeyi beğenmiyorsun."

"Senden hoşlanıyorum," diyor, gözleri benimkilerle kilitlenirken vücudumda karıncalanmalar oluyor.

"Bu da bir şey."

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Bu birçok şey demek."

Filmin gürültülü girişi başlar, gazete kupürleri ekranında uçuşur. Nox'un dikkatini çeker, gözlerini benden uzaklaştırır.

bir an için. "Bu filme bayılıyorum." Gözlerini ekrandan ayırmadan beni hızla kavıyor ve battaniyeyi üzerimize örtmek için çekiyor. Geniş göğsüne sokulup sıcaklığını içime çekiyorum.

Kendini tamamen filme kaptırmış durumda ve ben de değişiklik olsun diye onu izlemeye zaman ayırıyorum. Kalbim kabarıyor, içimi kaplayan duygular yüzünden göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Vücudumu ona yaklaştırıyorum ve onun bana olan tutuşu daha da sıkılaşıyor.

Duvarıma asmak için birine onun güzel suratını çizdirmem garip olur mu? Muhtemelen.

Yine de araştırmalı mıyım?

Kesinlikle.

"Bana böyle bakmaya devam edersen filmi daha fazla izleyemeyeceğiz," diye gürlüyor bana bakmadan. Yüzüm ısınırken damarlarımda bir heyecan dolaşıyor. "Arkanı dön ve gösteriyi izle, pizza birazdan burada olur."

"Peki," diye hayıflanıyorum, gözlerimi deviriyorum. Tekrar ekrana dönüp filme odaklanmaya çalışıyorum. Ancak aklım Victoria'ya kayıyor. Pizzayı gönderdiğim için kızmış mıydı? Yedi mi yoksa çöpe mi attı? Bu beni rahatsız etmemeli ama ediyor. Neden onun yerine Grey aradı? Bunun için Nox'a kolayca teşekkür edebilirdi. Umarım pizza gibi basit bir şey onu sarmalın içine sokmamıştır. Ama belki de onu kalbinden yakalar ve yörüngeme geri çeker, o zaman başka birinin kanına bulanmış değilken ondan özür dileyebilirim.

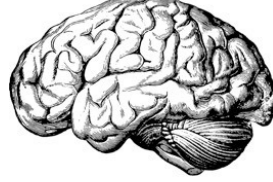
Nox'un dudakları kulağımın kabuğunu sıyrarak beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve içimde bir beklenti dalgası yaratıyor. "Sakın üzerimden uçup gitme yoksa seni yerde tutmanın bir yolunu bulmam gerekecek." Boynumu ısırtıyor ve ben sözleri karşısında ürperirken o noktayı öpüyor. Kendimi ona doğru fırlatmaya hazırım, film lanet olsun, ama kapı çalıyor.

"Pizza geldi," diyor, kanepenin arkasından atlayıp beni bırakarak. Adımlarını kapıya doğru atıyor, kapıyı açıyor ve pizza kutuları için parayı değiştirirken garip bir dans yapıyor. Onunla ilgili her şey beni nasıl tahrik ediyor? Yemek parasını öderken bu kadar yakışıklı olmak hiç adil değil. Devasa aletin gri joggers'ının altında özgürce sallanması ve siyah, uzun kollu gömleğinin ön kollarını yukarı iterek tenine işlenmiş dövmeleleri ortaya çıkarması da yardımcı olmuyor. Kanepeden sessizce onu izliyorum, Miles'ın oğluyla ayaküstü sohbet ediyor.

Sonunda konuşmaları biter ve kapıyı kapatıp kilitlemek için düğmeye basar. Lennox evin içinden mutfağa doğru yürüyor ve pizzaları adaya yerleştiriyor. Ağzım sulanıyor ve şu anda aç olmaktan başka bir şey olmadığımı düşünmekten kendimi alamıyorum.

Altmış YEDİNCİ Bölüm

MALLORY

I Bunu elimden geldiğince erteledim. Yakında bir çıkış yolu bulamazsam, parçalanacağım ve bunu hak etmeyen birine zarar vereceğim. Nox iki gün önce otoyolda devriye gezmeye geri döndü.

Evden çıkarken. Ya beni Corpsewood'a giderken görürse?

Bugün ondan otuz dakika sonra çıktım, ben şehre doğru uçarken onun hâlâ ofiste olacağını biliyordum.

Alacakaranlık gökyüzünü boyuyor; sarılar, turuncular ve parlak kırmızılardan oluşan nefes kesici bir girdap. Bellamy'yi ellinci kez arıyormuşum gibi hissediyorum. Robotik ses hemen sesli mesaja geçmek yerine bana "Aramanız arandığınız şekilde tamamlanamadı" diyor. Numaramı mı engellemiş? Ya da değiştirdi mi? Lanet olsun, elimdeki tek ipucu da gitti.

İlerideki yeşil yol tabelası bana Corpsewood şehir sınırlarının yaklaştığını söylüyor. Ağaç sırasını izliyorum, gölgelerin arasından kafasını çıkaracak gizli bir barın bök çukurunu bekliyorum. *Göz kırparsan kaçıracağın* türden bir yer ve Dennis'in vardiyamdan sonra onu almamı istediği gece yaklaşık üç ya da dört kez *kaçırdım*. Sonunda oraya gittiğimde beni o kadar utandırdı ki, yerini bir daha asla unutmadığımdan emin oldum.

Mountain Peak Pub görünür hale geliyor ve ben de flaşörlerimi yakıyorum. Şerit değiştirip otoyolu geçtikten sonra çakıl taşlı, çukurlarla dolu arsaya giriyorum. Neredeyse bir yıldır buraya gelmemiş olmama rağmen o zamanki haliyle aynı görünüyor. Eski, hava koşullarından yıpranmış ahşap kiremitler binayı çevreliyor, ağır solmuş allık boya dökülüyor ve yere dökülüyor

ara sıra. Eminim bölgeyi çevreleyen ormanda yaşayan yerel yaban hayatı, kimyasallarını toprağa sızdıran kurşun boyadan hoşlanmıyordur.

Gözlerim maskemde geziniyor, yolcu koltuğunda masumca yatıyor ve bana boş boş bakıyor. Bellamy'nin uzak durmamı istediğini biliyorum ama yapamam. Tekrar korku içinde yaşamayı reddediyorum. Sürekli olarak ailemin içinde olduğu şeyin beni bulacağı gün olup olmayacağını merak ediyorum. O beni tanıyor olabilir ama ben onu tanımıyorum. Bir yabancının bana söylediği her şeye inanacak kadar aptal olmayacağım. Belki de benim bilgisiz olmamı istiyordur. Böylece beni kaçırıp en yüksek teklifi verene satması onun için çok daha kolay olur.

Önsezimi doğrulayacak bir kanıtım olmayabilir ama Nox'un gittiği son iki günü bildiğim her şeyi gözden geçirerek geçirdim. Randy'nin beni Dennis'in yemek bileti olarak ifade etmesi ve Haunt'taki adamın ölüm cezasından daha kötü bir şeyle tehdit etmesi her şey arasında en çok göze çarpanlardı. Sevgili üvey babam bu yüzden kartımı sakladı. Beni seks ticareti için satacaktı. Saflığımı ve ülkedeki tüm fahişelerden daha iyi sakso çekebildiğimi öne sürmek, hizmetlerime olan talep arttıkça fiyatımı daha da yükseltecekti.

Bu, Lennox çalışırken gecenin bir yarısı beni rahatsız eden en karanlık düşünceler bile değil.

En çok merak ettiğim soru...

Nox biliyor muydu?

Yapmadığına inanmak istiyorum. Eğer bilseydi, bana söylerdi. Ailemin gerçek niyetini bilseydi ilk cinayetinin bu kadar ölçülü olmayacağından da eminim. Ama onunla yüzleşmediğim ve sakladığım tüm bilgileri açığa çıkarmadığım sürece hiçbir şey öğrenemeyeceğim.

Arabadan inerken, otoparkı geçerken ayaklarımın altında çakıllar çıtırdıyor. Pirinç tutamağı kavrayarak ağır kapılardan birini açıyorum. Barın arkası, her biri duvarları süsleyen neon tabelaların farklı renkteki ışıklarını yansıtan çok sayıda içki şişesiyle aydınlatılmış. Gözlerimi etrafta gezdirip boş bir yer arıyorum. Bu bardaki hiçbir şeyin birbiriyle eşleşmediğini ya da herhangi bir akışa sahip olmadığını hemen fark ediyorum.

Arkamdan kabaca omzuma vuruluyor, öne doğru sarsılıyorum ve yüz üstü düşmeden önce kendimi düzeltmek için çabalıyorum. "Kapı aralığında oyalanma," diye homurdanıyor bir ses yanımdan geçerken. İğrenç bir domuz adam gözlerini bana doğru çeviriyor, kadın olduğumu fark edince gözle görülür bir şekilde afallıyor.

Onu başka bir adam takip ediyor, bu seferki iri yarı ve yağlı. Boş bir masaya oturmadan önce kıs kıs gülüyorlar.

Nox'un odunsu kokusu e t r a f ı m ı sarıyor, bedenimi gizleyen büyük kazağından ve uzun saçlarımı gizleyen kapüşonundan yayılıyor. Beni sakinleştiriyor, zihnimi dinlendiriyor. Buraya bilgi toplamaya geldim, olay çıkarmaya değil. Eğer birini bıçaklayacak olursam, o zaman... Eminim bunu hak etmişlerdir. İki adamın aksi yönünde ilerleyerek köşeye itilmiş küçük bir masa buluyorum. Sadece iki kişi için yeterli büyüklükte ve kısmen gölgelerle gizlenmiş, doğrudan bir kameranın altında oturuyor.

Mükemmel.

Kapüşonu yüzümün etrafına daha da çekiyorum, başımı aşağı eğiyorum ve en iyi görüş açısına sahip koltuğa yaklaşırken gözlerimi yerde tutuyorum.

"Hemen geliyorum," diye sesleniyor bir kadın sesi. Erkeklerle konuştuğunu varsayıyorum ama yine de hızlıca onaylamak için elimi kaldırıyorum. Sessizce oturup barı gözlemliyorum. Bu soysuzlardan herhangi biri Dennis'i tanıyabilirmiş gibi görünüyor. Kapının yanındaki bir masada bir adam masanın altından küçük bir poşet beyaz maddeyi, şimdiden uyuşturucunun etkisine girmiş gibi görünen bir kadına uzatıyor. Barda bir adam bir tomar banknotu yapışkan bar tezgahının üzerinden zar zor yasal görünen bir kadına doğru kaydırıyor. Kadın yüzünde seksi bir sırıtişla parayı alıyor ve adamın peşinden banyoya doğru ilerliyor. Adam arkasını döndüğünde gülümsemesi hemen kayboluyor. Bu lanet yer de ne böyle? Yakılıp yıkılmayı hak ediyor. Dennis'in bu lağım çukurunu sık sık ziyaret etmesine şaşmamalı.

Kızıl saçlı garson barın arkasından çıkıp iki adamın bulunduğu masada durur. Bira şişelerini masaya bırakırken, göbekli olan elini kızın kalçasında gezdiriyor. "Çek ellerini Dylan," diyor kibarca, her ne kadar gözleri adamın yüzünü parçalamak ister gibi baksa da.

Kavrayışı sıkılaşıyor, "Yoksa ne olur?"

Eğilip dövmeli dirseğini masadaki elinin üstüne koyuyor. Çenesini avucuna yaslayarak, kalın kirpiklerini karşısındaki iğrenç varlığa doğru savururken tüm ağırlığını ona verişini izliyorum. "Sana hizmet etmesi için başka birini bulacağım ve Regina'yı ne kadar *sevdiğini* biliyorum" derken yüzü sertleşiyor, irkilmesiyle savaşıyor. Kendinden memnun bir şekilde ayağa kalkarken yüzünde sakarin bir gülümseme beliriyor. Adam, Dylan, kaşlarını çatıyor, gözlerini deviriyor. Regina'yı sevdiğini hiç sanmıyorum.

Bana Memur Johnson'ı fazlasıyla anımsatan iğrenç olan, kadının kışına dengesini bozacak kadar sert bir tokat atıyor. Yüzü öfke ve utançla kızarıırken tepsinin masaya çarparak çıkardığı gürültü herkesin dikkatini çekiyor. "Hadi ama Jessie. Rahatla biraz. Şakalaşmayı sevdiğimizi biliyorsun."

"Maalesef," diye homurdanıyor. O benim masama doğru ilerlerken ikisi de kahkahayı basıyor.

Masanın yanında dururken yüzünde bir tanıma titreşimi beliriyor.

Sikeyim.

"Hey, seni tanıyorum." *Çifte lanet.*

"Emin misin?"

"Evet, Henderson Haunt'ta tanışmıştık. Hatırladın mı?"

"Uhhh... Sanmıyorum."

"İnsanları kapıda o dağ gibi erkek arkadaşınla karşılıyordun, değil mi?"

Boku yedim. Yalan söyleyip şüphe uyandırmaktansa, hasar kontrolü yapabilmek için ona doğru eğilmek daha iyi. "Evet..." Tereddüt ediyorum.

"Sen kimdin?"

"Oh lanet olsun! DUH! Kostüm giymiştim." Bunun bir Cadılar Bayramı partisi olduğunu düşünürsek, kostüm giymediğini öğrensem şaşırırdım.

Kibar ol, Mallory.

"Neydin sen? Hafızamı tazelememe yardım et, seni hatırlamadığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum," diye teklif ediyorum.

"Bir hayalet," diye cevap veriyor ve ben neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyorum. "O sendin! Dundee özentisiyle mi?"

"Evet!" Kışını karşımdaki sandalyeye yerleştirdi. Pekala, sanırım bunu yapıyoruz. "Bu şimdiye kadar katıldığım en çılgın partiydi.

"İlk seferin miydi?" diye sordum.

"Evet. Hiçbirimiz daha önce hiç gitmemiştik ama çocuklar benim ürkütücü şeylere ne kadar takıntılı olduğumu biliyorlar, bu yüzden biletleri aldılar ve bana sürpriz yaptılar."

O da mı ürkütücü şeylere takıntılı? Göğsümde bir entrika kıvılcımı canlanıyor, belki yeni bir arkadaş edinebilirim, çünkü sahip olduğum kişi artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Jessie'nin küçük boyu ve belalı kişiliği bana Victoria'yı o kadar çok hatırlatıyor ki içimde bir sızı oluşuyor.

"Eğlendiniz mi?"

"Aynen öyle," diyor. "Ve ben senin yaptığını biliyorum." Kaşlarını komik bir şekilde oynatıyor, ve ben yüksek sesle inliyorum. kapüşonu etrafından çekerek yüzümü gibi

utanç yanaklarımı ısıtıyor.

"Bunu asla unutmayacağım."

"Hey, kimsenin ağzına sıçmayacağım. Kalabalıktaki herkes buna bayıldı. Seni ne tatmin edecekse," diye omuz silkiyor. Jessie'nin bir buçuk hafta kadar önce yenildiğine şahit olduğu kadınla konuşurken hiç etkilenmemesi oldukça havalı bir davranış.

"Teşekkürler." Daha fazla sosyal açıdan beceriksiz olabilir miydim? Sonra ne diyeceğim? "Korku filmlerini sever misin?" *Öldür beni şimdi.*

Bana bir bakış fırlatıyor. "Michael mı, Hayalet Surat mı?" diye hızlıca soruyor.

"Ne? Oh. Uhh..." Yüzüm utançtan yanıyor. "Hayalet Surat," diye cevap veriyorum.

"Bunu tahmin etmeliydim, hey. Erkek arkadaşının Cadılar Bayramı'nda ne giydiğini düşünürsek."

"Bu mantığı takip edersek, sanırım lanet olası hayaletleri ve büyük bıçaklı adamları seviyorsun." *Sevdiğimi biliyorum.*

"Adil," diye şaka yapıyor.

"Senin sıran." "Tamam, umm..."

Barın içinden keskin bir ıslık sesi geliyor ve dikkatimizi çekiyor. Az önceki iki sık kafalı Jessie'ye parmaklarını sallayıp şaklatıyorlar. Jessie gözlerini devirerek oturduğu yerden kalktı. "Geliyorum," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Görev çağırıyor," diyor bana.

"Seni hep böyle taciz mi ediyorlar?" Derimin altında yeni bir şey kayıyor, bu his tamamen istenmeyen bir şey değil.

"Evet ve onlar burada dolaşan pisliklerin en kötüsü bile değiller."

"Neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Bu benim işim, olay çıkarmak istemiyorum. Parmaklarını tamamen farklı ve tamamen acı verici bir şekilde şaklatmaktan zevk alsam bile." Göz kırıyor. Konuşmaya kattığı küçük şiddet imasıyla onu hemen yüz kat daha fazla seviyorum. Arada sırada iyi bir katliamdan hoşlanmasa bile, en azından bu konuda şaka yapmam onu tepelere doğru koşturmayacak.

"HA," diye tamamen kadınsı olmayan bir kahkaha

attım. "Anladım." "Bir yere gitme, geri geleceğim."

"Okie dokie." *Ben kimim lan? Kim söylüyor bunu?*

Jessie dönüyor, Dylan'ın masasına yanaşana kadar büyüyen insan kalabalığının içinde kolayca ilerliyor. Adamların ona pençe atmasını izliyorum ve bundan nefret ediyorum. I

şu anda nasıl hissettiğini bilmekten nefret ediyorum. Kapana kısılmış. Savunmasız. Değersiz. Sıcak bir et parçasından başka bir şey değil.

Aniden yerimden kalkarak binadan dışarı çıkıyorum. Olay çıkarmadan önce biraz temiz havaya ihtiyacım var. İhtiyacım olan son şey, beş saniyeliğine tıkladığım bir kadın yüzünden kendimi aptal durumuna düşürmek.

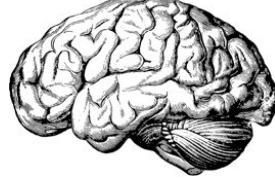
Otoparkta ilerleyip Civic'imın sürücü koltuğuna geçiyorum ve yolcu koltuğundaki maskeye özlemle bakıyorum. Porselen renkli dış yüzey, ön camdan süzülen ay ışığında parıldıyor ve temizleyemediğim kanın rengini bozduğu ince çizgi çatlaklarını vurguluyor. Onu elime alıyorum, içimi kemiren şeye boyun eğip eğmemeyi ciddi ciddi tartışıyorum.

Lanet ellerini kendilerine nasıl saklayacaklarını bilmeyen iki adam birbirlerine iğrenç bir şekilde gülerek bardan çıkıyorlar. Maskenin bir zamanlar boş olan göz çukurları parlayan viski kürelerimle dolarken, yansımama bir bakış atarken göz bebeklerim genişliyor. Heyecanla bekliyorum. Kalbim kulaklarımda çarparken dikkatle izliyorum.

Sonunda adamlar köşeyi dönüp gölgelerin içinde kayboldular. Kendime hakim olamayıp, ruhumun derinliklerinden beni çağıran kötülüğe tamamen teslim oluyorum. Küçük siyah arabadan bir kez daha çıkıyorum, bu sefer maskenin altında yüzümü boyayan uğursuz bir gülümsemeyle sessizce kayboldukları karanlığa doğru ilerliyorum.

Altmış SEKİZİNCİ Bölüm

MALLORY

I Adamları güvenli bir mesafeden takip ederken gölgelere atlamaktan kaçınmak zorundayım. Mürekkep karanlığıyla bütünleşerek, bir sandık yığınının yarattığı boşluğa saklanıyorum. Yan tarafa doğru uzun, karanlık bir sütun oluşturuyor.

Bana harika bir şekilde uyan barın.

İki adam sigara içerken Dylan'ın telefonu çalana kadar hararetli bir şekilde konuşurlar.

Diğer adamı başından savıyor ve telefona "Emredersiniz patron" diye cevap veriyor.

Sırık gibi olan yanımdan geçiyor, yıpranmış spor ayakkabıları kaba çakılları aşındırıyor, Patron'un kendisi için planladığı her şeyden haberdar olamayacağını mırıldanıyor. Sanırım totem direğindeki en alttaki adam o.

Dinlemeye çalışırken ağır bar kapısının gıcırtısını duyuyorum.

Bana önümdeki bu eli sıkı eziğin artık yalnız olduğunu işaret ediyor.

Azarlanmış bir çocuğa benzeyen ağzı, kaşlarını çatarak aşağı doğru çeker. Telefonda her ne konuşuluyorsa onu memnun etmiyor. Yüksek sesle oflayıp pufluyor, nefesi beyaz bir bulut halinde Ekim sonunun keskin havasına karışıyor. Dylan başka bir şey söylemeden telefonunu cebine koyuyor, sonra bir sigara daha yakıyor.

"Neden suratın asık, ahbap?" Karanlıktan çıkıp neşeyle söylüyorum. Bu bira göbekli sersem, ciğerlerine dolan dumandan boğulmak üzereyken yerinden sıçradı. Ağırlığını dizlerine vererek hırıltılı bir öksürük nöbetine tutuldu. Kendini toparlamasını sabırla bekliyorum; her gün maskeli bir kaltak karanlıktan çıkıp üzerinize atlamıyor.

"Bu da ne?" diye soluk soluğa kalır.

"Sadece sohbet etmek istiyorum. İyi misin?"

Dylan zehirli kimyasallardan bir ciğer dolusu daha soluyarak ayaklarının üzerinde doğruluyor. "Niye ayağa kalkıyorsun?"

"Kameralar," diye cevap veriyorum, başparmağımı omzumun üzerinden binanın köşesine monte edilmiş olana doğru uzatarak.

"Onlar için endişelenme, her gece siliyorlar. Patronun emri." "Mmm, patron kim peki?"

Başını yavaşça bana doğru sallıyor. "Onun gerçek adını sadece güvenilir insanlar biliyor."

"Ve sanırım sen onlardan biri değilsin?" Beni küçümsüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Kapüşonumun cebindeki sustalının ağırlığından cesaret alarak ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Daha kolay bir soruyla başlayalım... Randal'ı tanıyor muydun?"

"Sana neden bir şey söyleyeyim ki? Aklımın bir köşesinde patronu arayıp etrafta küçük bir kaltak olduğunu söylemek var." *Vay be, kabaymış.*

"Buna değmesini sağlayacağım..." Kazağımın fermuarını göğüs dekoltemin üst kısmına kadar indirerek öttüm.

Pis bakışları üzerimde gezinirken dudaklarını yalıyor. "Evet, tamam. Randal'ı tanıyordum. Ondan ne istiyorsun?"

"O benim satıcımdı," diye yalan söyledim.

"Ah, ve sen yeni bir ilişki mi arıyorsun?"

"Onun gibi bir şey. Peki ya Dennis, onu tanıyor muydun?"

"Evet, herkes Dennis'i tanırdı. Crystal Creek'in baş bağlantısıydı." Bu yeni ve rahatsız edici bir bilgi.

"Peki ya Barbra?"

Başını sallıyor, "Onu tanımıyordum ama Dennis herkesin onun kızı olduğunu bilmesini sağladı. Kızının da öyle. Onun izni olmadan kimse onlara yaklaşamazdı." Annemi de mi pazarlıyordu?

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylentilere göre her şeyin arkasındaki beyin Barb'mış. Kenar mahalleler ile şehir arasındaki asıl bağlantı. Dennis sadece tehlikeli görünmek için ellerini kirletmeye istekli bir adamdı."

"Yani onlar bir takım mıydı?"

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsan, elbette. İkisi de öldüğüne göre artık pek bir önemi yok."

Bu doğru. "Peki, Bellamy kim?"

"İşte bu kesinlikle hakkında bilgi edinmeniz gereken başka biri." Dönüp barın arkasındaki ormana doğru ilerliyor. "Hadi şimdi, yakında gitmem gereken yerler var."

Onu ağaçların arasında takip ederken maskenin altından yüzüne yayılan gülümsemeye izin veriyorum. Yakında gidecek bir yeri olmayacak.

Hayalet

Gerçek bir siren gibi, başka bir çaresiz kurbanın aklını çelıyor ve onu acı dolu bir ölüme sürüklüyor. Güvenli bir mesafeyi koruyarak ağaçların arasından yanlarında ilerliyorum.

Mal'de bir terslik olduğunu biliyordum. Haunt'tan beri biliyordum. Uzaklaştı, düşüncelerinde kayboldu. Daha önce olduğu gibi kontrollü bir şekilde değil, ama daha çok hiç bitmeyen bir düşünce döngüsü tarafından tüketilmiş gibi. Tedirgin ve huzursuzdu ve benim onu rahatlatmam da açılmasına yardımcı olmadı. Bu durum beni gece vardiyasına geçmeye ve takıntımı takip etmeye devam etmeye zorladı. İlk gece geç saatlere kadar adada oturup bir saat önceden yazdığı şeyleri gözden geçirdi. Ancak anlamaya çalıştığı şey ona kendini göstermeyince hayal kırıklığı içinde kafasını granit tezgaha vurdu. Dün gece, kalp durduran bir feryat sessizliği bozdu. Ne olduğunu anlamadan pencereye koştum. O anda kendimi gösterip göstermediğimi tamamen umursamadan. Cama vardığımda, o gitmişti. Sessiz gecede arka kapının çarpma sesi beni arka bahçeye çağırıyordu. Evin köşesinden bakarken, ateş çukurunda o sayfalarda ne yazıyorsa onu yaktığına tanık oldum. Cevapları araştırmak için sahip olduğum tüm umutlar kelimenin tam anlamıyla alev aldı.

Ağaçların arasındaki eski yolumdan, bu akşam gidişini izledim. Görülmeyeceğim kadar uzak bir mesafeden arkasından takip ettim. Telefonumdaki küçük mavi nokta, o bu bok çukuru bara girdikten sonra güncellenmeyi durdurdu. Belli ki telefonunu kapatmıştı. Başta neden burada olduğunu bilmiyordum ama kirli tişörtlü serseriye sorgulamasını dinledikten sonra cevap aradığını anladım.

Bu adamın ellerini kadınımın üst kollarına dolamasını ve onu bir ağaca doğru itmesini izlerken botlarımı nemli toprağa yapıştırıyorum. Kırmızı sıcak

Öfke zihnime sızıyor, mantıklı düşünceleri bastırıyor. Kendini tehlikeye atmaya nasıl cüret eder? Belki de zor durumdaki genç kızı kurtarmak için üzerine çullanmayacağım. Bana güvenmediği ya da ruhunun diğer yarısı olduğunu iddia ettiği kişiden yardım istemediği için bu onun hakkı.

Yabancınn ona sürtünmesine izin veriyor, pis suratını boynunun kıvrımlarına sokuyor. Mal inliyor, bu nefes nefese tatlı ses sadece benim için ve göğsümde bir şeyler çatlıyor. "Maskeyi çıkar, havayı bozuyor," diyor, elleriyle kızın kollarını serbest bırakıyor ve Mallory'nin kazağının fermuarını çekiştiriyor. *Benim kazağım.*

Onun isteğini görmezden gelerek eli kapüşonun cebinden çıkıyor, kolunu ve ensesini okşuyor. Diğer eli omzunda dans edip ensesine doğru ilerlerken, parmaklarının saçlarının küçük buklelerini büküp dolanmasını harap olmuş bir halde izliyorum.

Kucağında zevkten titreyene kadar parmakları nazikçe adamın omurgasının üst kısmında aşağı yukarı geziniyor. "Pantolonunu çıkar," diye fısıldıyor ve kalbim duruyor. Adam, kadının bedenini onun dokunuşundan kurtarıken ona karşı inliyor. Elleri vücutlarının arasında dolaşıyor, fermuarını kurcalıyor, Mal başını kadının göğsüne doğru itiyor.

Cezaya aç biri olmalıyım çünkü başka neden kendimi bu saçmalığa maruz bırakayım ki? Dönüp gitmeliyim. Belki de gidip karakolda bir hücrede uyumalıyım. Pişman olacağım bir şey yapmamak için kendimi oraya kilitlerim.

Kendime son bir kez bakıp gideceğimi söyledim.

Küçük sirenimin aslında ne kadar sinsi olduğuna tanık olmak için gereken tek şey bu. Mallory'nin parmakları adamın ensesinde aşağı yukarı hareket ediyor,

yavaşça, metodik olarak, salyaları akan bir aptal gibi göğüs dekoltesini yalıyor. Çok yüksek sesle inliyor ve tüm dikkatimi çekiyor. Sahte nefes alışları ve miyavlayan inlemeleri, elindeki kabzadan fırlayan sustalının metalik sesini örtüyor. Bıçağı boynunun arkasına saplamasını izlerken sikim aynı hızla canlanıyor. Tam da lanet parmaklarını sürttüğü yere.

Adam sendeleyerek geri çekilir ve suda hava arayan bir balık gibi soluk soluğa kalır. Mide bulandırıcı bir gümbürtüyle bir patates çuvalı gibi Mallory'nin ayaklarının dibine düşer. Kadın yavaşça çömelip adamı sırt üstü yatırıyor. "Üzgünüm Dylan, kan kaybından ölmemen için bıçağın şimdilik içeride kalması gerekiyor," diye mırıldanıyor.

Nasıl hala hayatta?

Sessizce yaklaşıyorum. Adamın gözlerinin panik içinde sağa sola dalgalanışını izliyorum.

"Kapana kısılmak nasıl bir duygu? Çaresiz? Kötü niyetten başka bir şeyi olmayan birinin merhametine kalmak?" diye soruyor usulca.

O da cevap olarak sözcükler üretemeyerek gurulduyor.

"Şşt... Sesini aldım, nefes almanı kontrol eden siniri kestim ama acıyı hissetme yeteneğini değil. Sen sadece parçalanmaya hazır sıcak bir et parçasısın. Belki de ellerini kendine saklamalıydın."

Kahretsin, çok zeki ve çarpık. Sertleşmiş sikimi kotumun üzerinde avuçluyorum, baskının bir kısmını hafifletmeye çalışıyorum, böylece bir aptal gibi lanet kotuma boşalmayacağım.

Mal pantolonunun cebinden parlak sarı bir maket bıçağı çıkarıyor, bıçağı yukarı kaydırıp yerine kilitliyor. Kazağını çıkarıp kenara atıyor ve üzerinde göğüslerini zar zor kapatan siyah dar bir atlet kalıyor. Hızla adamın pamuklu gömleğini kesiyor, yanlarını açıyor ve göğsünü ortaya çıkarıyor.

İşte bu kadar.

En derin karanlığını bilmeden önümde açmasını nefesimi tutarak beklerken, beklenti etrafımda sürünüyor. Yine de mahrem bir anı dayatıyormuşum gibi hissediyorum... sanki bu, kadının rızası olmadan tanık olmamam gereken bir parçasıymış gibi. Ama akıcı bir zarafetle hareket edip adamın derisini keserken, bu ahlak kuralları neredeyse anında buharlaşıyor.

Tek yapmak istediğim onu domaltmak ve ülkedeki en ölümcül kadına hükmetmek. Onun benden başka kimseye boyun eğmemesi, bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım olan bir şey. Onu şimdiye kadar benden tanık olduğu hiçbir şeye benzemeyen bir vahşilikle becerirken destek için göğüs kafesine tutunabilir.

Adamın boğazından boğuk bir acı sesi yükseliyor ve beni etrafımda düğümlenen fanteziden çekip çıkarıyor. Ağzındaki kanın etrafından nefes alıp veriyor, Mallory'nin maskesine ve göğsüne güzel bir kırmızı benek sıçratıyor. Kahretsin, bana binerken o ılık ıslaklığı çıplak göğüslerine bulaştırmak istiyorum.

Kot pantolonumun düğmelerini açarak elimi kumaşın altından geçiriyor ve sikimi avuçluyorum. Belki şimdi boşalırsam, küçük sirenim tarafından bilinmese bile, tanık olduğum ilk cinayetin cesedinin yanında onu sonsuza dek becerebilirim. Başparmağım aletimin tepesinde geziniyor, piercingimin üzerine sürünüyor ve kurbanının derisini ayırırkenki görüntüsü beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Ne yazık ki, önümde parmaklarını son kurbanının dumanı tüten göğüs boşluğuna batırırkenki görüntüsünden çok etkilenmiştim.

çok geç olana kadar yaklaşan tehdidi duymak.

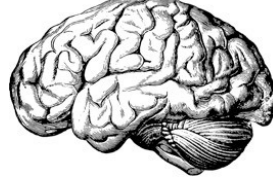
"Bu ne lan?" diye fısıldıyor sağ tarafımdaki dal gibi bir adam. Mal donup kalıyor, gizlice yaklaşıldığını fark ediyor.

Zihnim harekete geçiyor, durumu değerlendirirken pantolonumu düzeltiyorum.

Şanslıyım ki, bu adam önündeki kanla kaplı sirene bakmaktan arkasından gizlice yaklaştığımı duyamayacak kadar şaşkın.

Altmış DOKUZUNCU Bölüm

MALLORY

Fuck. Siktir. Siktir.

"D-Dylan?" diye soruyor Memur Johnson'a benzeyen adam, sesi titreyerek.

"Dylan şu anda telefona gelemiyor," diye şaka yapıyorum, damarlarımda dolaşan muazzam korkuyu maskeleyerek. Dönüp ona bakarak, "Mesajınızı alabilir miyim?" diye soruyorum.

Kaydedebildiğimden daha hızlı bir şekilde, katı siyah bir form adamın sırtını batırıyor, eller çenesini ve omzunu sarıyor. Güçlü kollar başını bir yöne, vücudunu başka bir yöne çeviriyor.

Lanet boynunu kırmak.

Adam ormanın zeminine cansız bir yığın halinde düşerken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Arkasında, Hayalet uzun ve heybetli duruyor, göğsü kabarıyor, pantolonu geriliyor.

Cesedin etrafında dolaşan Nox yaklaşıyor ama yine de mesafesini koruyor. "Bana doğru sürün," diyor, sesi soğuk.

O pislik herif pis ellerini üzerimde gezdirirken ıslanmamıştım ama şimdi ıslandığıma eminim. Nox parmaklarını bana doğru kıvrıp beni yanına çağırırken maske yana doğru eğiliyor.

Kanlı ellerim ve dizlerim üzerinde, nemli orman zemininde ilerliyorum. Bacaklarım esnek toprakta sürükleniyor, pantolonumu ince bir ıslak toprak tabakası kaplıyor. Nemli çalılar avuçlarımdaki kanın çoğunu silerken, önümdeki devasa adama yaklaşıyorum. Kahretsin, çok yapılı ve lezzetli. Kaslı ve kalın kalçalı, geniş omuzlu ve mürekkepli.

Mükemmellik. Eğer kutsal bir yaratılış tanrısı varsa, Lennox Owen Graves sadece benim için yaratılmıştır.

Önünde diz çöküp bekledim. Beni aramızdaki gerilimle baş başa bırakırken arzuyla zonkıyorum. Yavaşça elini uzatıyor, maskeyi yüzümden nazıkçe çekip yanımdaki yere bırakmadan önce kenarından aşağı doğru okşuyor. Kot pantolonunun düğmesini açıyor ve fermuarını o kadar yavaş indiriyor ki ağrıyor, kalçalarımı birbirine sıkıştırıyor ve biraz uyarılmak için taytımın dikişine karşı kıvranıyorum.

"Dilini dışarı çıkar," diye talimat veriyor ve ben de itaat ediyorum. Nox kalınlığını serbest bırakıyor, ben susamış bir orospu gibi izlerken uzunluğunu yukarı ve aşağı okşuyor. "Gözlerini buraya dik," diye homurdanıyor. Başımın arkasını kavrayıp ağzımı sikine doğru yönlendirirken kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Aleti dilimin üzerinde kayarak boğazımın arkasına doğru ilerlerken eli saçlarımı yumrukluyor. Uzunluğuna karşı mırıldanırken dudaklarım onun etrafında mühürleniyor. Nefesleri ağırlaşıyor, maskenin altından pufluyor ve etrafındaki havayı buğulandırıyor.

Ellerimi kalçalarının önünden geçirip arkaya doğru kıvrıyorum ve onu ele geçirilmiş bir kadın gibi emerken sıkıca tutuyorum. Aletin başını boğazıma sokup çıkarırken tırnaklarımı geçiriyorum. "Evet bebeğim," diye nefes alıyor, kalçaları kekeliyor ve ritmini kaybediyor. Geri çekiliyorum, onu tekrar yutmadan önce dilimi ucunun etrafında döndürüyorum.

Hayalet bana bakıyor, maske yüzündeki duyguları okumamı engelliyor. Aniden maskeyi çekip çıkarıyor ve benimkinin yanına bırakıyor. Beni geriye doğru savururken yumruğu saçlarımı acıyla sıkıyor, sırtım soğuk zemine değiyor. Sonra üzerime çıktı, sıcak elleri üstümü aşağı çekerken dudakları dudaklarıma çarptı.

Nox'un sıcak ağzı göğsümde bir yol açarak sol meme ucunun üzerine iniyor. Diğer eli sağ göğsümü kavıyor, güçlü parmaklarının arasında tepe noktasını sıkıştırıyor ve yuvarlıyor. Altında kıvranıyorum, biraz sürtünme elde etmeye çalışıyorum ama o beni reddediyor. Elini başımın arkasına götürüyor, yaprakların arasında bir şeyler ararken ağzı tekrar benimkiyle buluşuyor, sert, tutkulu ve çaresiz.

Nox'un parmakları nihayet merkezimin üzerinde geziniyor. Onlara karşı hareket ediyorum, beni boğmakla tehdit ettiği zihin eritici zevki arıyorum. Ama o benden kaçıyor. İstekli olup olmamam umurumda değil, ellerini hemen üzerimde istiyorum.

"Kıpırdamayı kes," diye homurdanıyor. İfade o kadar sarsıcı ki yanlış bir şey yaptığımdan korkarak donup kalıyorum. Bir kırbaç gibi hızlı, bir çekiş var, ardından

yırtılan kumaşın belirgin sesi. Bakışlarım kalçalarımın arasına kayarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Ghost sarı maket bıçağını, pantolonuma açtığı delik sayesinde artık açıkta olan amımdan bir kıl kadar uzakta tutuyor. Bıçağın kilidini açıp sapına geri sokuyor, sonra kilidi sıkıca kapatıp kılıklarımızın yanına fırlatıyor.

"Bu da ne-" Başlıyorum ama takipçimin dudaklarının tekrar dudaklarımın yapışmasıyla kesiliyorum. Üzerimde gezinirken vücudu gergin.

Çenemi sıkıca kavrayarak başımı çeviriyor. "Ne kadar vahşi olduğuna bak," diye fısıldıyor. Son kurbanımın hızla soğuyan bedenine endişe verici derecede yakınız ve bu durum tuhaf bir şekilde tahrik olmamı arttırıyor.

"Çok tehlikeli," diye mırıldanıyor. Nox sertliğini klitorisime sürüyor ve ben nefes nefese kalıyorum, onu hissetmek için kalçalarımı döndürüyorum.

"Ve güçlü." Dişleri boynumu ısıyor, batıyor ve ensemden beni işaretliyor. Ağrıyan girişime çentik atarken, sırtımı kamburlaştırarak haykırıyorum. Tenimi serbest bırakıyor, bölge hassaslaşıyor ve zonkluyor, vücuduma ısı gönderiyor.

"Ve benim," diye nefes alıyor, yavaşça içime doğru itiyor. "Evet, senin," diye onaylıyorum.

Beni çamurda sikerken tutuşu acımasızlaşıyor. İtişler daha sert ve daha hızlı geliyor, beni arzuladığım şekilde yok ediyor.

Benden uzaklaşarak kalçalarımın arasına diz çöktü. Bileklerimden tutarak beni kendine doğru çekiyor ve her seferinde içime girerek beni mümkün olduğunu bildiğimden daha derine sokuyor. Orgazmım hızla artıyor, zirve yapıyor ve gelecekte özleyeceğim bir şiddetle içime giriyor. Boğazımdan zevk dolu bir çığlık koparken dikiş yerlerinden ayrılıyorum.

Nox'un avucu ağzımı kapatıp sesi bastırıyor. "Benim için çığlık atmanı duymayı ne kadar sevsem de, şu anda bir seyirciye ihtiyacımız yok," diye mırıldanıyor. Başımı sallıyorum, beni bırakmasını bekliyorum. Ama bırakmıyor. Başımı ileri geri sallayıp elini çekmeye çalışıyorum ama elini ağzıma ve burnuma sıkıca kapatıyor.

Yaşadığım travma yeniden ortaya çıktıkça panik başlıyor. Johnson'ın üzerime tırmanıp göğsümdeki havayı boğduğu anılar zihnimde ön plana çıkıyor. Gözlerimi açık kalmaya zorluyorum, Lennox'un coşkuyla buruşmuş yüzünü izlemek şeytanları uzaklaştırıyor. Kalçalarını benimkilere her çarpışında, her yumuşak sözünde ve her sarsılmaz şefkat ve destek anında onları kovalıyor. Johnson bir anda yok olup gidiyor.

ve kendimi tamamen bana musallat olan tek adama teslim ediyorum.

Ghost beni kudurmuş bir doyumsuzlukla beceriyor, serbest kalmaya yaklaşırken zevkle inliyor. "Kahretsin, küçük siren, korkun sikimi çok sıkıyor. Nefes almak istiyor musun?" Başımı sallıyorum, gözlerimle beni serbest bırakması için yalvarıyorum. Serbest eli klitorisimi buluyor, parmaklarını sikiyle birlikte amıma sokarken başparmağıyla klitorisimin etrafında dönüyor.

"Evlen benimle."

Ne oldu? Göğsüm daha da daralırken gözlerim açılıyor.

"Benimle evleneceğini söyle, ben de nefes almana izin vereyim."

Başımı sallıyorum, oksijensizlikten gözlerimden yaşlar süzölürken başımı sığ ve hızlı bir şekilde sallıyorum. Kesinlikle onunla evleneceğim, sanki bu hayatta ya da başka bir hayatta başka birini isteyebilirmişim gibi.

İnliyor, beni daha sert beceriyor. Elini dudaklarımdan çekip kendi elini dudaklarıma bastırıyor. Burnumdan derin derin nefes alıyorum, göğsümdeki yanmayı yeni oksijenle bastırmak için acele ediyorum. "Benim için boşal, karıcığım. Bir kez daha. Müstakbel kocan için boşal da nefes almana izin vereyim," diye homurdanıyor Ghost, elini tekrar ağzıma ve burnuma bastırarak.

Bana sadece onun verebileceğı o hissin, korkunun, güvenliğın, sarsılmaz bağılılığın ve onu memnun etmek için duyduğum kuduz dürtünün peşinden gidiyorum. Doruk noktam beni sıkıca sarıyor, ciğerlerim yanarken ve görüşüm bulanıklaşırken gözlerim geri dönüyor. "Oh, işte benim iyi kızım," diye hırlıyor, kalçalarını kavramak için ağzımı serbest bırakıyor ve bir lanet makinesi gibi içime dalıyor.

Yıldızlar görüşümde patlarken, açlıktan kıvranan ciğerlerim oksijenle dolup taşıyor. Vücudumun onunkine karşı hareket edişini zar zor kontrol edebiliyorum, kalçalarını döndürerek onunla kabaca buluşmalarını sağlıyorum. Titreyen, sarsılan bir karmaşa içindeyim, kendi yüksekliğimden aşağı inerken, onunkiyle buluşmak için acele etmesini sağlıyorum.

Nox içime çarpıyor, serbest kalırken horoz titreşiyor. Aniden çekiliyor, kendini okşuyor ve amımı dölünün son parçasıyla boyuyor.

"Bunun için teşekkürler," diye şaka yapıyorum.

"Sorun değıl." Parmaklarını içimde gezdirerek tohumlarını topluyor ve açıkta kalan göğüslerime sürüyor.

"Ciddi misin!?" Fısıldayarak bağııyorum ve o da sessizce gülüyor. Gözlerindeki yoğunluk azalırken sert bakışları yumuşuyor.

Ayağa kalkıp kot pantolonunun içine giriyor ve fermuarını kapatıyor. Sütyenimi ve tişörtümü düzeltiyorum, saçımdaki dalları ve döküntüleri toplamak için doğruluyorum. Elini uzatıyor ve ben de elimi uzatıyorum. Nox beni yukarı çekiyor, dudaklarımı başka bir yakıcı ama hızlı öpücükle yakalıyor.

"Seninle ne yapacağım ben?" diyor gözlerimin içine bakarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha dikkatli olmalısın, daha az fevri davranmalısın." "Nox, Jessie'yi taciz ediyorlardı, bunu hak ettiler." "Senden şüphe etmiyorum ve Jessie kim?"

"Barmen... ve belki yeni bir arkadaş." "Ve sen de onun iki müşterisini öldürdün?"

"Lanet olsun." Ben bunu yapmadan önce ödemiş olmalarına imkân yok. "Hesabı ödeyeceğim ve ona yüklü bir bahşış bırakacağım."

"Evet... çünkü bu şüpheli değil, Mallory." Kahretsin, haklı. "Hesabı ödemek için onu hatta bırakamam."

"Yapmak zorundasın. Bunu temizlemeli ve buradan gitmeliyiz."

"Peki," diye kestirip attım.

"Mallory... Ben ciddiylim."

"Tamam. Tanrım. Seni ilk seferinde duymuştum."

Devam etmeden önce uzun bir süre beni değerlendiriyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Ne?"

"Cesetleri eve götürüp biraz daha doktorculuk oynamak ister misin? Yoksa işin bitti mi?"

Ne kadar tatlı. Yanaklarım kızarıyor, allık hızla yüzüme yayılıyor. "İşim bitti," diye sessizce cevap veriyorum.

Lennox sırık gibi olana doğru ilerliyor ve onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi omzunun üzerinden yukarı çekiyor. "Hadi ama bebeğim. İkinizin de öldürdüklerini temizlemeyeceğim. Pisliği sen yaptın, yardım edebilirsin." Nox eğilip maskelerimizi ve maket bıçağını alıyor, hepsini süveterinin büyük cebine tikiştiriyor.

Kapüşonumu bana fırlatıyor, sonra Dylan'ın yanında duruyor. Eğilip cesedi ayak bileklerinden tutarken kafasına doğru işaret ediyor. Fermuarı açık bırakarak kazağımı çekiyorum, sonra da onu takip ediyorum. Kana bulanmış otların arasında ilerleyerek bıçağımı almak için çömeliyorum. *Randy'nin bıçağını.* Bıçak Dylan'ın omurgasından ıslak bir gıcırtyla kurtuldu. Kapatıp cebime koymadan önce pantolonumun üzerine silerek temizliyorum. Bıçağımı

Ellerini Dylan'ın yapışkan bileklerine dolayarak ölü ağırlığının üst yarısını kaldırdı.

"Şimdi ne var, memur ukala?" Şakayla karışık kestim. Nox bacakları kaldırıyor, ağır yük aramızda dağılıyor.

"Şu taraftan," çenesini arkama doğru uzattı. "Ağaçların arasından nehrin en derin olduğu yerde bir vadi var. Su en hızlı orada hareket eder ve geride bıraktığın tüm kanıtları temizler." Ona kaşlarımı çatarken gözlerim yarıklara dönüştü. *Tüm kanıtlarım*, sanki o dal gibi piç kurusunu çıplak elleriyle kırmamış gibi. "Ayrıca kış gelmeden balıklara yiyecek bir şeyler vermiş olursun."

"Bu kadar mı?"

"Evet. Cesetler bulunana kadar, eğer bulunurlarsa, çürümüş olacaklar. Benim yetki alanımda değil ama yine de duyacağıma eminim. Corpsewood'da uyuşturucu bağlantılı cinayetler sandığınızdan çok daha fazla. Bu da büyük ihtimalle onların arasına karışacaktır."

"Tamam." Geriye doğru yürümeye başlıyorum, omuzlarım aşırı efordan yanarken sıklaşan ağaçların arasından yolumuza rehberlik ediyorum. Nox'a hızlıca bir göz atıyorum, terlemiş gibi bile görünmüyor. Öte yandan ben, kıyafetlerimi sıkıp bir su birikintisi oluşturabilirim. Sırtım ağrıyor, bileğimi iki kez yuvarladım ve bir köke takıldım. Jessie onu sevdiğim için şanslı, yoksa o bok çukuru barla birlikte bu cesetleri de yakardım.

Akan suyun sesi neredeyse sessiz geceyi işgal ediyor, sadece çıtırdayan ayak seslerimiz ve nefesimin altında mırıldandığım küfürler rahatsız ediyor.

Lennox, "Dur," diye talimat veriyor.

"Tanrıya şükür," diye hayıflanıyorum. Dylan'ı bıraktıktan sonra nefes almaya çalışırken hemen yere düşüyorum. Nox yanımda kıkırdıyor, diğer bedeni bıraktıktan sonra elini bir kez daha uzatıyor. "Kalk, henüz işin bitmedi."

"Ugh, neden bana karşı bu kadar kabasın?" Homurdanıyorum, elini itiyorum ve yarımsız ayağa kalkarken tüm kaslarımı çalışmaya zorluyorum.

"Neredeyse bitti, merak etme." Başımı ters çevirip tüm saçlarımı topluyorum ve başımın tepesinde sıkı bir topuz yapıyorum. Serin esinti nemli, sıcak tenimi öpüyor ve tüm vücuduma yayılan bir ürperti gönderiyor.

"Şimdi ne olacak?"

"Onu kaldırın ve vadiye atmama yardım edin."

Başımı sallıyorum, Nox ayak bileklerini tutarken ben de cesedin bileklerini tekrar kavıyorum.

Birlikte vücudu ileri geri sallayarak ivme kazanıyoruz. "Üç

deyince," diyor Ghost. "Bir..."

Daha yavaş sayabilir miydi?

"İki..."

Siktir, acele et. Kollarım bu adamın ölü ağırlığından kopacak.

"Üç..." Ceset ormana doğru geri dönüyor, sonra kayıyor ve düşüşe doğru ilerliyor. Lennox'un tutuşunu bırakmasını ve aynısını yapmasını izliyorum. Dylan'ın bedeni uçurumun kenarından aşağıya doğru kayıyor, nehrin kenarına yuvarlanmadan önce yoldaki her keskin kayaya çarpıyor ve çatırdıyor.

"Bir kez daha," diyor, diğer adamın ayak bileklerini kaldırarak. Onu kenara kadar taşıyıp işlemi tekrarlıyoruz. Çok daha hafifledi ve yarısı suya inmeden önce kayaların çoğunu aştı.

"Onları bu şekilde bırakmak doğru mu?"

"Oraya tırmanıp onları suya mı iteceksin?" "Şey...hayır."

"Ben de değilim, bu yüzden yeterince iyi olması gerekecek." Kolunu omzuma atıp beni kendine çekiyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Ah, sırlıslık olmuştun," diyor, beni iterken sesine sahte bir tiksinti katıyor.

"Hey! Kaba!" Elimi göğsüne vurmak umuduyla geriye doğru savuruyorum ama orada değil. Nox zaten en az on adım ileride, dilini bana doğru uzatıyor.

"Yakalayabilirsen yakala beni, yavaşça dürt." *Oh, bu orospu çocuğu.*

Ona doğru tam bir depar atıyorum ve küstah herif kıpırdamıyor. Ta ki son saniyede elimden kurtulup ormana doğru koşmaya başlayana kadar.

Belli ki benimle uğraşmıyor, takip edebileceğim ama yakalayamayacağım kadar yakınımda duruyor. Peşinden ağaçların arasından dolanarak hızla otoparkın kenarına geliyor. Durdu ve ben ona çarptım. "Yakaladım seni," diye mırıldandım.

"Durdun mu? Yoksa ben mi durdum?" O yürek hoplatan gülümsemesiyle bana bakıyor. Nox'un yüzü koşunun sıcaklığıyla kızarmış, yanakları serin hava tarafından öpülmekten kızarmış.

"Kapa eneni," diye nefes veriyorum, nefes yolumu açmak için ellerimi başımın üstüne koyuyorum ve yan tarafıma saplanan krampla başa çıkmaya çalışıyorum.

"İki bıçağını da aldın mı?" Taytımın iki cebini de kontrol edip başımı sallıyorum. "Güzel, evde görüşürüz."

"Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Sinsi olmak istesem otoparka park edemezdim, değil mi?"

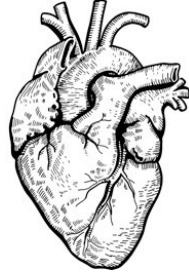
"Sanırım değil." Eğiliyor, beni soluksuz öpüyor, sonra ormana dönüp gölgelerin arasında kayboluyor.

Ağaç sınırının hemen içinde gezinerek otoparkın müşterilerden boşalmasını bekliyorum. Siyah bir kamyon otoyolda yüksek sesle hızlanıyor, iki kez korna çalıyor. *Acele* edin, diyor.

Evet, evet, Nox, geliyorum.

YETMİŞİNCİ Bölüm

MEZARLAR

A Eve dönerken aklıma parlak bir fikir geldi, şimdi bunu Mallory'ye sunmam ve kabul edip etmeyeceğini görmem gerekiyor. Siyah ve kırmızı gül yaprakları ellerimden dökülürken onları giriş yoluna doğru yayıyorum. Sahteler ama yine de gül gibi kokuyorlar, ambalajları gerçek gül suyu ile kokulandırıldığını iddia ediyor. Muhtemelen ona evlenme teklif etmemeliydim.

ama bu sefer doğru yapacağım.

Arabası garaj yoluna giriyor, gecenin karanlığında çakılların çıtırtısı duyuluyor. Farları kapanıp ön camdan yorgun yüz hatları ortaya çıkarken pencereden onu izliyorum. Derin bir nefes alırken başı koltuğun başlığına yaslanıyor. Kendimi sorguluyorum, belki de bunu yapmak için doğru zaman değildir. Düşüncesizce ve kötü planlanmış, tam da ona olmamasını söylediğim şeyler.

Küçük arabasından iniyor, ön kapıya kadar olan küçük mesafeyi geçiyor. Tuş takımı dışarıdan bip sesi çıkarıyor ve panik göğsümü kavırıyor çünkü geri alamayacağım bir şeyin ortasındayım.

Kapı açılır ve Mallory'nin neşeli sesi sessiz evin içinde yankılanır. "Nox, ben ba-" sözleri boğazına takılan havayla kesiliyor. Elleri göğsünü kavrarken Mal'in göz bebekleri daha önce hiç tanık olmadığım kadar hızlı büyüyor. "Nefes alamıyorum," diye kekeliyor ve işe yaramıyor gibi görünen hırıltılı nefesler alıyor. Ona doğru uzanıyorum ama o dönüp dışarı çıkıyor.

MALLORY

Kapıdan içeri adımımı attığımda keskin gül kokusu beni bir yük treni gibi çarpıyor. Hemen kâbuslar kulübesine geri itiliyorum. Memur Johnson küvetin dışında duruyor, ben aşındırıcı sünger ve keskin kokulu vücut yıkayıcısıyla cildimi ovarken arkamdan bakıyor. Beni döverken, tecavüz ederken ve sonra karanlıkta yalnız bırakırken keskin koku tenime yapışıyor. Yastığa, yatağa, *ruhuma* işliyor ve düşündükçe öğürmemeneden oluyor. Boğazımdaki elleri, boynumdan sarkan ağır pranga ve üzerimdeki ağırlığı kadar boğucu.

Ve şimdi burada, evimde, güvenli alanımı parçalıyor ve gerçekliğimi dehşete boğuyor. Nefes alamıyorum. Nefes alıyorum, ciğerlerime hava çekiyorum ama çok ince ve ciğerlerimi doldurmuyor. Görüşüm bölünüyor; Ted evimde Nox'un arkasında duruyor ve bana gülüyor. Rüzgâr açık kapıdan içeri doğru eserken Lennox'un yüzünde endişe okunuyor, yapraklar parkenin üzerinde sıçırıyor ve pis koku eskisinden daha güçlü bir şekilde yüzüme çarpıyor.

Tutarlı kalmak için savaşıırken başım dönüyor. Arkamı dönüp dışarı çıkıyorum. Temiz orman havasını ciğerlerime çekerek arabamın kaputuna yaslanıyorum.

"Mallory," diye sesleniyor Nox evin içinden. Kaputun üzerine oturmak için dönüyorum, yaralı bir hayvanmışım gibi bana doğru yaklaşırken dalgali görüşümle onu izliyorum. Acınacak haldeyim. Eğilip ellerimi dizlerime koyuyorum ve başımı eğerek nabzımın yavaşlamasını ve paniğimin azalmasını sağlıyorum.

MEZARLAR

"Mallory," diye fısıldıyorum ama beni duyduğunu sanmıyorum. Arabasının kaputuna oturmuş, başını dizlerinin arasına almış kambur duruyordu. Ben ona doğru ilerlerken neredeyse sessiz iniltileri atmosferi çatlatıyor.

"Özür dilerim."

Yorgun gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor, kırmızı çerçeveli ve cam gibi. "Ne için?"

"Seni hazır olmadığın bir şeyin içine itmek." "Buraya gel," diyor, yanındaki kapüşonu okşayarak.

Temkinli bir şekilde ona yaklaşıyorum. Yeterince yaklaştığımda uzanıp kazağımı tutuyor, beni bacaklarının arasına çekiyor ve başını göğsüme yaslıyor. Kollarını ortama doluyor ve içgüdüsel olarak ben de ona sarılıyorum. Bana sokuluyor, derin derin nefes alıyor ve nefes verirken iç çekiyor.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben sadece... Görünüşe göre artık gül kokusundan hoşlanmıyorum."

"Oh," diye cevap verdim. "Bilmiyordum."

"Ben de öyle. Şu ana kadar değil. Oraya geri çekildim ve açıkçası bununla başa çıkamadım."

"Mal..."

"Planladığınız romantik şeyi mahvettiğim için özür dilerim. Tekrar deneyebilir miyiz? Artık kokuya hazırım."

Uzun, dolgun kirpiklerinin altından bana bakıyor. Benim en iyi yarım, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mükemmel. "Hayır, bebeğim. Seni oraya geri göndermeyeceğim. Temizleyip havalandıracağım, belki biraz da kolonyamdan sıkırım, nasıl olsa çalmaya devam ediyorsun."

Bana gülümsüyor, korku yerini gerçek bir hayranlığa bırakıyor, tekrar içime sokuluyor ve beni içine çekiyor. "Kokusunu seviyorum." Gülümsemesine karşılık veriyorum, kalbim tutamadığım tüm duygularla kabarıyor.

Tek dizimin üzerine çöküyorum, bedenim onun kalçalarının arasına giriyor. "Lennox..." diye nefes alıyor. Kahretsin, adımı söyleyiş şekli beni yapış yapış yapıyor.

Bunu şimdi yapıyorum.

"Mallory Elizabeth Knight," diyorum soğuk ellerini ellerime alarak, "Bu hayatta istediğimi ya da ihtiyaç duyduğumu hiç bilmediğim her şeydin. Beni hemen esir aldın, senden uzak kalamazdım, sen gözümün önünde olmadan nefes alamazdım." Elimini cebime atıp küçük, siyah kadife bir kutu çıkarıyorum. Mallory'nin bal rengi gözleri kutudan tekrar yüzüme bakıyor ve sonra kendini bana doğru fırlatıyor. Kollarını boynuma doluyor ve beni öyle sıkıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. Ayağımı kaybettiğimde vücudunu kendime bastırıyorum ve çarpmanın etkisiyle toprağa düşüyoruz. Dudakları benimkilere bastırıyor, sert ve talepkâr. Dilini benimkiyle savaştırırken tutkusu nefesimi kesiyor.

Hevesli öpücüklerini geri çekip bizi yana yatırıyorum. Aramızdaki küçük kutuyu kaldırıp açıyorum ve beyaz altın yüzüğü ortaya çıkarıyorum.

Aylar önce antikacıdan aldığı dumanlı taş. "Yani... Hala karım olmak istiyor musun?" Gülümseyerek soruyorum.

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor, gözleri ıslıl ıslıl parlayan bir gülümsemeyle parlıyor. "Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Yüzüğü kutudan çıkarıp parmağına takıyorum. Nefes nefese kalıyor, gözleri şok ve tanıma ile doluyor. Onu mutlu ettiğimde göğsümün şişmesine engel olamıyorum. Mal bana bakıyor, "Bunca zamandır sende miydi?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Telefon görüşmesi yaparken aldım."

"Çok sinsice," diye şaka yapıyor.

Toprakta yan yatarken elimden geldiğince omuz silkiyorum, "Seni şaşırtmayı seviyorum." Alnına nazık bir öpücük kondurup onu içime çekiyorum ve kollarımda hissettiklerini iliklerime kadar hissediyorum. "Şimdi, hadi. Nişanlımla sevişebilmek için evi temizlemem gerekiyor."

Mallory'nin yüzü kızarıyor, o ve ben ayağa kalkarken bakışlarını kaçırıyor. "Ateş yakacağım, işin bitince bana katılır mısın?"

"Elbette." Eve doğru dönüyorum, arkamda Mal elbiselerindeki kiri temizliyor. Arkamı dönüp, "Sana söylemek istediğim bir şey var," diyorum.

"O da ne?"

"Hiç ölümlerle çalışmayı düşündünüz mü?" "Evet..."

Neden?"

"Öyle mi?"

"Evet, sadece aileme destek olmaktan başka bir şey yapmama izin verilmedi."

Bunu bilmem gerekirdi. Onları öldürdüğüme memnunum, sadece tuz banyosuna atmadan önce canlı canlı derilerini yüzmediğim için kızgınım. "Yine de bunu yapmak ister misin?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Nox? Bir iş bulmamı mı istiyorsun?"

"Ne? Hayır! Hayır! Sadece düşündüm ki... belki... cenaze evinde falan çalışsaydın, bir yerin olurdu..."

Bana doğru birkaç adım attı. "Neye?" "Uhh..."

"Ne yapayım Lennox?" diye soruyor nazıkçe, kurtulmak isteyen gülümsemesiyle savaşıırken.

Tanrım, buna ne diyeyim? İnsanları kesip biçmek mi? *Muhtemelen iyi bir ifade değil.* "Dürtülerini tatmin et."

"Dürtülerim mi?"

"Evet...?" Yutkunuyorum.

"Sesin pek emin gelmiyor."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum bebeğim. Üçüncü derece de ne? Sadece mümkün olan en güvenli şekilde sen olmana izin vermeye çalışıyorum."

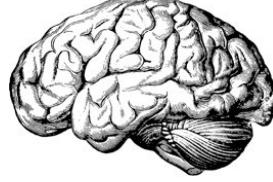
"Biliyorum, sadece arada bir seni kıvrandıran kişi olmak hoşuma gidiyor."

Ne küçük bir baş belası. Arka bahçeye doğru koşmaya başlamadan önce bana göz kırpmıyor.

Oh, küçük siren, kaçmanın sadece seni avlamak istememe neden olduğunu bilmiyor musun?

Bölüm Yetmişbir

MALLORY

N Ox beni bahçede kovaladıktan sonra temizlemek için içeri daldı - sadece beni kızdırmak ve sonra gıdıklamak için - beni arka güvertede bu ateşi kendi başıma başlatmak için azgın ve sinirli bıraktı. Neredeyse ikinci Şimdi doğa, çıra ile temel oluşturuyor. Zihnimin okul ve daha fazla iş düşüncelerinde dolaşmasına izin veriyor. Liseyi çok iyi dereceyle bitirdim ama neredeyse yirmi altı yaşında okula geri dönebilir miydim? Bir sınıfta oturma düşüncesi beni endişelendiriyor ama insan vücudu hakkında bir şeyler öğrenmeyi her zaman sevmişimdir.

"NOX?!"

Mutfak penceresi çerçevenin içinde kayarak açılıyor, "Evet, bebeğim?" "Sence böyle bir şey için çevrimiçi kurslar sunuyorlar mıdır?"

"Neden olmasın bilemiyorum ama okulda alamayacağın uygulamalı eğitimi almak için muhtemelen bir yerde işe girmen gerekecek."

Bir kibrit yakarak, küçük dallar, parçalanmış gazeteler ve arazimin sol tarafındaki çam ağaçlarından kopan bazı kırık dallardan oluşan yatağa bırakıyorum. Neredeyse anında kıvılcım çıkarıyor ve beni ısıtıyor.

Geri çekilip şezlonga oturuyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Şu anda geleceğimi düşünmek için çok yorgunum, ama bunu yarın yapacağıma dair kendime söz veriyorum.

Jessie'yi bar hesabını ödemek zorunda bıraktığım için kendimi kötü hissederek, istemeden de olsa özür dilemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Numarası bende yok ve barı arayıp sorsam vereceklerinden de şüpheliyim.

Arayıp onunla konuşmak istemediğim sürece. Bu şüpheli mi? Saat sabahın bir buçuğunu geçiyordu ve daha iyi düşünmeden *Mountain Peak Pub*'ın numarasını aradım ve *Şimdi Ara* düğmesine bastım.

"Alo?" Yıllarca nikotin kullanmanın ağırlığıyla boğuk bir kadın sesi cevap veriyor.

"Merhaba, burası Mountain Peak Pub mı?"

"Evet." O zaman neden söylemedin? Bu her kimse, berbat müşteri hizmetleri becerilerine sahip.

"Jessie ile konuşabilir miyim lütfen?"

"JESSIE! TELEFON ÇAĞRISI!" Kadının sesi cümlenin ortasında kulağımda çınıyor, sonra telefonu tezgâhın üzerine düşürmüş olmalı çünkü bağırmasının ardından gelen takırtı kulakları sağır ediyor.

"Alo?" Jessie'nin tedirgin sesi hoparlörden süzülüyor ve onu iş yerinden aradığım için kendimi lanet bir embesil gibi hissediyorum. İşte bu yüzden hiç arkadaşım yok.

"*Elm Sokağında Kabus* mu, *13. Cuma* mı?" Ormanda bir ceset taşırken ona soracağım sorunun ne olacağını düşünerek söylüyorum.

"Şimdi, hangi cehenneme kayboldun?" "Üzgünüm, halletmem gereken bir iş çıktı."

"Her şey yolunda mı? Kimsenin kışını tekmelemek zorunda değilim, değil mi?"

Bardan ayrıldıktan sonra yaptıklarımı düşününce bu beni güldürdü. "Hayır, her şey yolunda. Sadece arayıp veda etmeden çıktığım için özür dilemek istedim, kendimi bir pislik gibi hissettim."

"Hayır, sen bir pislik değilsin. Beni taciz eden o iki bok çuvalı pislikti. Faturayı bana ödettiler. Muhtemelen onlardan birini incitmeye çalıştığım için bana hak veriyorlardır." Suçluluk duygusuyla midem bulanıyor, bu benim hatam, onun değil.

"Hey, bir ara buluşmak ister misin? Ben ısmarlıyorum!" Konuyu hızla değiştirerek söylüyorum.

"Tabii, burası dışında bir yerde olduğu sürece." "Harika!"

"Ne?"

"Hiçbir şey." Bunu neden söyledim ki? "Bana numaranı ver, sana mesaj atayım."

Aramayı hoparlöre alıyorum ve Jessie numarasını söylediğinde telefonuma yazıyorum. Vedalaşıp telefonu kapattık. Açıyorum

Jessie ile yeni bir mesaj dizisi oluşturup ona bir mesaj gönderdiğimde hemen yanıt veriyor.

MALLORY:

Hey, ben Mallory.

Peki... Elm Sokağında Kabus mu yoksa 13. Cuma mı?

JESSIE:

Her ikisi de öyle klasikler ki, aralarında seçim yapmamı istemek bile küfür olur AMA mecbur kalırsam, o zaman Freddy Krueger. R yalarınızda sizi avlayan  l  bir s byancıdan daha korkunç ne olabilir? Ve eğer r yanızda ölürseniz, gerçek hayatta da ölürsünüz!

Daha fazla katılamazdım.

MALLORY:

Gelecekte bir film maratonu seziyorum.

JESSIE:

Kulağ  harika geliyor.

MALLORY:

Gerçekten bunu duymamanı umuyordum.

JESSIE:

Öyle bir şansım yok, artık sonsuza kadar kullanacağım.

Verdiğ  yanıt yüzüme bir gülümseme getiriyor. Telefonumu cebime koyuyorum, sessizlikte oturup alevlerin titremesini izlemekten memnunum. Konfor alanımdan çıktığım için kendimle gurur duyuyorum, belki bunu arada bir yapmak o kadar da kötü olmazdı.

"Harika mı?" Nox yanımdaki sandalyeden, beni tamamen korkutarak "Groovy" diyor.

O bana gülerken kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. "Lanet olsun, nereden çıktın sen?" Hızla atan nabzımı düzenlemeye çalışarak soluk soluğ  kaldım.

"Bir kızla randevun var mı?" "Belki..."

"Ben de gelebilir miyim?"

"Sana hayır desem, dinler misin?"

"Muhtemelen hayır," diye sırtıyor ve sandalyesini yüksek sesle ahşap güvertede benimkine değecek şekilde kaydırıyor.

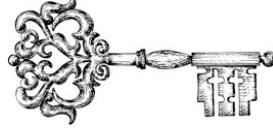
"Güzel. Seni göremesem bile etrafta olduğunu bilmek hoşuma gidiyor." "Bu yakın zamanda değişecek gibi görünmüyor."

"Başka türlüünü istemezdim," diye cevap veriyorum, kolu kolçağını işgal ederken başımı omzuna yaslamak için eğiliyorum.

"Ee," diyor, kelimeyi uzatarak. "Bellamy kim?"

Bölüm Yetmiş İki

Nixon

HAYALET Gecesi.

"D Kokuyu alıyor musun?" Fısıldıyorum.

Viktor bana bakıyor ve hafifçe başını sallıyor. Göğsüme bulaşan kan sahte olmayabilir ama o kadar da taze kokmuyor. ağaçların arasından esen serin Ekim meltemi gibi. Açlık midemi sıkıca sarıyor ve bu gece kaçınmayı umduğum mücadeleyi yeniden uyandırıyor.

Sadece yedik.

Viktor'a baktığımda, aynı savaşın onun içinde de sürdüğünü görüyorum. Kana susamışlığını bastırma mücadelesi. Burası aklını kaybedip çılgınlık yapabileceğin bir yer değil. Henderson Değirmeni'nin bir başka trajik öyküsü olarak yazılsa bile.

"Ne yapmak istiyorsun?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak bağırıyorum. Yüzümü kurtarmaya çalışmak anlamsız, yanımdaki adam beni yaşayan herkesten daha iyi tanıyor.

"Gidip ne olduğuna bakalım. Muhtemelen Lennox'a haber vermemiz gerekecek." Başımı salladım. O haklı. Burası Willowdale değil, bir kurbanın cesediyle birlikte kayıp olarak yazılabileceği bir yer. Bizim ormanda insanlar sürekli kaybolur, bir kamp gezisinden ya da gece yürüyüşünden asla geri dönmezler. Ormanımızda gizlenen şeyler açtır ve "polisler" araştırırsa diye arkalarında nadiren kanıt bırakırlar.

Öyle değil.

Onlar da en az bizim kadar aç.

Viktor'u ağaçların arasından takip ediyorum, bir tabutun içinde çılgınlık yapan iki kadının yanından geçiyorum. Gölgelelerin derinliklerine daldıkça demir kokusu daha da güçleniyor, sahte ceset yığınlarının yanından geçiyoruz. Sonra, işte gerçek olan. Hastalıklı dekorasyondan çok uzakta değil, oraya aitmiş gibi görünüyor. Sanki kabaca yığılmış ceset yığınının sürünerek kaçmış gibi.

Tam bir katliam; adamın bir bacağı, kafasının üstü ve... Ah, kusacağım. Mide bulantısı dalgasını bastırmak için elimi ağzıma atıp arkamı dönüyorum. Kim bir adamın penisini keser ki? Benimkini kaybetme düşüncesi bile neredeyse gözlerimi yaşırtıyor.

"Nixon, kendine gel. Kokuyu alıyor musun?"

"Aleti olmayan ölü adamdan sızan umutsuzluk mu?"

"Hayır," diye kestirip atıyor. "Konsantre ol."

Koku hafif, ama adamın baskın kokusunun altında daha hafif bir şey var... daha tatlı. Ona odaklanıyorum, ciğerlerime çekerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Lezzetli, ama dilinizin arkasında asılı kalan bir tekme ile. Daha önce kokusunu almıştım ama tam olarak değil.

Gözlerimi açtım. "Mallory?" diye soruyorum ve Viktor başını sallıyor.

Bu acı Lennox'a özgü, amcasında da aynı acı vardı. Ya bu işte birlikteydiler ya da Mallory damarlarında onun kanını taşıyor."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Viktor cesede bakıyor ve ne yapacağını düşünüyor. Nox dışında kimseye haber vermeyeceğini biliyorum, özellikle de olay yerinde hem onun hem de kız arkadaşının kanı varken.

"Sence neden *Lorena Bobbitt* gibi davrandı?" O küçük şeyin böyle bir şey yapmasından çok etkilenmiş bir şekilde soruyorum.

"Bilmiyorum ama muhtemelen iyi bir nedeni vardı." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, ben de başparmağımla çekip kurtarıyorum.

Çelik gibi gözlerinin içine bakarak, "Ne yapmak istiyorsun?"

diye soruyorum. "Almak," diye yutkunuyor, suçluluk duygusu her zamanki soğukkanlı yüzüne ağır bir gölge düşürüyor. "O zaman alıyoruz."

"Gidip arabayı getireyim," diye karar verdi, omuzları hafifçe çökmüştü. Ölümün ağırlığını tanıdığım herkesten daha fazla hissediyor. Bunu Lennox'un burada olanlara karışmış olmasıyla birleştirdince, bu cesedi almak istemesine şaşırmadım. O ve Oscar yakındı, eminim Nox'u korumak istiyordur.

artık amcası yapamaz. Ne yazık ki Viktor için gerçek, yeni polis şefinden sonsuza dek saklanamaz.

"Burada olacağım," diye cevap veriyorum, ayaklarımın üzerinde ileri geri sallanıyorum, büyük bir am ağacının gölgesine girip çıkıyorum.

"Bensiz yemek yeme," diye homurdanıyor.

"Bunu hayal bile edemezdim, tatlım." Viktor bana gözlerini deviriyor, ben de karşılığında göz kırpmıyorum. Benden uzaklaşp cenaze arabamıza doğru ilerlerken ağzının kenarından küçük bir gülümseme yayılıyor. Ulaşamayacağım kadar uzaklaşmadan gömleğinin yakasından tutup onu kendime doğru çekiyorum. Onu doğaüstü bir hızla döndürüyor ve dudaklarımı dudaklarına çarpıyorum.

SONSÖZ

Hayalet

Üç AY sonra.

Fuck.

O kadar güzel ki, onu her gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Camın arkasından onu ders çalışırken izliyorum. Yaklaşan sınavı için bilmesi gereken her şeyi özümserken yüzü kararlılık içinde. Mallory bu online kursu endişe verici bir hızla bitiriyor ve kendini bildi bileli istediği geleceğe giden yolu açıyor.

Onu Crystal Creek'in cenaze evi, morg ve mezarlık alanlarının sahibi ve yöneticisi Frank ile tanıştırdım. Frank onu hemen işe aldı, ona eğitim vermeyi ve sahada pratik deneyim kazanması için gereken saatler boyunca ona yol göstermeyi kabul etti.

Mallory hazırlık masasını incelerken beni bir kenara çekerek, "Yeni nesil ölümlere bakmanın önemini görmüyor," dedi. "Ama gözlerindeki parıltıyı görüyorum, karımdakinin aynısı. Mallory bunun için yaratılmış, bizi tanıştırdığın için teşekkürler."

Başımı salladım. "Amcamın cenaze töreninde ve cenazesinde gösterdiğiniz inanılmaz ilgi için teşekkür ederim."

Frank, "O harika bir adamdı," dedi. "Seçilmek ve böylesine büyük bir adamın ve kahramanın sonsuza dek topraklarımızda yatıyor olması benim için bir onurdu."

Anılardan ve güzel sözlerden tıkanmamak için küçük sirenime seslendim, gözleri heyecanla parlıyordu

bana döndü. "Ee... Ne düşünüyorsun? Bu morukla çalışmak ister misin?"

Frank gülerek sırtımı sıvazladı.

"Çok isterim," diye yanıtladı.

İki yıllık kursa başlayalı iki ay oldu ve onu hiç bu kadar canlı görmemiştim. Bilgiye olan açlığı, kana olan susuzluğunu şimdilik doyuruyor gibi görünüyor. İkincisinin galip geleceği ve onu alt edeceği bir günün geleceğini biliyorum, ama o an geldiğinde, Frank ofisteki koltuğunda rahatça uyurken, dürtülerini keşfetmek için güvenli bir alana sahip olacak. Bence o ve karısı onu hiç sahip olamadıkları çocukları olarak görüyorlar. Gece geç saatlerde yaptıkları kontroller ve akşam yemeği davetleri Mal'ın fincanını farkında bile olmadıkları bir şekilde dolduruyor. Tüm bilgilerini ona bahsediyorlar, ama aynı zamanda ona kek getiriyorlar ve onu şehir dışındaki bit pazarına davet ediyorlar. İlçedeki en iyi ürünlerin orada olduğu biliniyor. Mallory büyükanne ve büyükbabasını hiç tanımadı ama sanırım Stein'lar bu boşluğu dolduruyor. Her seferinde sevgi dolu bir jest.

Bellamy cephesinde gerçek bir hareket yok. Soyadı olmadan pek bir şey yapamıyorum ve Mallory de onun bu işe karıştığına dair sadece bir önseziye dayanıyor. Corpsewood'daki yeni bağlantım, yeni atanan Çavuş Darley'e sordum ama bana bir adım bile yaklaşmadı. Yine de, Johnson'ın Mallory'yi esir tutarken mahzene getirdiği kadının kimliği doğrulandı. Luci Nevermore, yirmi yedi yaşında, kız kardeşi tarafından kayıp olarak bildirilmiş. Görünüşe göre ikisi de birbirlerinden yeni haberdar olmuş ve çocukluklarında ayrı kaldıkları için buluşmayı planlıyorlardı. Bu gerçekten çok üzücü.

Mal dizüstü bilgisayarını ve defterlerini kapatıp üst üste koyduktan sonra koridordan aşağı taşıyor. Eşyalarını kütüphanedeki masaya, doğum gününde ona hediye ettiğim e-okuyucunun yanına bırakırken camdan onu izleyerek evin dışına doğru ilerliyorum. İlk gördüğüm, kemiklerle kaplı koruyucu kılıfına karşı koyamadım. Çok seveceğini biliyordum, hemen satın aldım, sonra da içine sığacak doğru cihazı aldım. Asla kitaplarının yerini tutmayacağını söyleyerek beni azarladı. Bu doğru olsa da, bu şey şarj olmadığı sürece çantasından çıkmıyor, bu yüzden onu kullandığını biliyorum. Özellikle de artık kitaplarının çantasında zarar gördüğünden şikayet etmediği için.

Kütüphaneden ayrılıp odamıza geçiyor. Telefonumu evin her tarafına yerleştirilmiş hoparlörlere bağlarken maskenin altından dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. KISS'in "*I Was Made For Lovin' You*" şarkısının girişi başlıyor

sessizliği yırtarak vuruyor. Yatak odasının kapısına doğru dönerken Mallory'nin lezzetli ağzından bir çığlık yükseliyor.

Ben orada değilim, bebeğim.

Tap. Tap. Dokun.

Ben buradayım.

Pencereye doğru dönüyor, saçları güzel yüzünün etrafında dalgalanıyor, gözleri korku ve arzudan çılgına dönmüş. Dışarısı bir penguenin gt deliğinden daha soğuk, ama sırf benim için amcığının kayganlaştığını görmek için her şeyi yaparım.

Ben koşmaya başlamadan önce maskeli halimi sadece bir saniyeliğine görmüş olmalı. Evin arkasından dolanarak arka kapı panelindeki alarm düğmesine basıyorum. Ben n kapıya doğru koşmaya devam ederken feryat sesi şarkıyı kesiyor. şifreyi giriyorum ve alarm kapanırken kapı açılıyor. Mal'ın tam olarak nerede olduğunu biliyorum ve yerde sürünürken bakışlarından kaçıyorum.

Yavaş ve temkinli adımlarla arka merdivenleri tırmanıyor. Alarm durmuş ama rock müziği hâlâ evin içinde gümbür gümbür çalıyor. Adanın arkasına melirken köşeden onu izliyorum. Bana doğru geliyor ve bunun farkında bile değil.

Ona doğru hamle yaptım, boğazından bir çığlık daha koptu. Ellerimi kalçalarına dolayarak onu kaldırıp omzuma atıyorum ve kanepeye taşıyorum.

Pantolonunu kıının kabarıklığı üzerinden aşağı kaydırıyorum, yumuşak tenini avuçluyor ve şaplak atıyorum. Kalçalarını hafifçe omzuma yaslıyor, klitorisinin ısrarlı gmbrtsn bastırmak için biraz baskı arıyor. Beklentisini artıran bir hızla taytını çekip çıkarırken adımı sayıklıyor. "Hayalet," diye yarı mırıldanıyor, yarı inliyor. Sirenin şarkısı gri maddeme sızıyor, derinlere iniyor, beni kalçalarının arasına teslim olmaya çağırıyor. Siktir, istiyorum. Ama henüz değil.

Onu yumuşak, siyah minderlerin üzerine yatırarak vücudumu müzik eşliğinde hareket ettirmeye başlıyorum. Seksi olmaya çalışıyorum ama biliyorum ki benim eğlenceli yanımı da en az açgözlü yanım kadar seviyor. Hemen kıpırdamadan duruyor, doymak bilmez bir açlıkla beni izliyor. Mallory bacaklarını açıyor, bana kaygan merkezini gösteriyor. Benimle alay ediyor, beni daha yakına çekiyor.

Evet, beni olduğum gibi seviyor. Goofy dansı ve hepsi.

Yavaşça kazağımın fermuarını açıyorum, çıplak göğsümü ve güçlü kollarımı ortaya çıkarırken kazağımı çekip yere bırakıyorum. Dövmeli ellerim yavaşça sıcak vücudumda dolaşırken Mallory'nin dili dışarı kayıyor ve alt dudağının üzerinde geziniyor.

Narin dokunuşu karnıma değiyor ve avucumu onunkinin üzerine koyuyorum. Avucunu gri eşofman altımdaki şişkinliğe doğru yönlendirerek beni kavırıyor ve elini ereksiyonumun üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor. Parmakları büzgü ipine kadar uzanıyor ve yayı hızla çekerek serbest bırakıyor. Melek yüzündeki şok ve kızgınlık savaşını izleyerek onun hevesli dokunuşunu uzaklaştırıyorum.

Pantolonumun önünü aşağı itiyorum, vücudumu yuvarlarken aletimin kökünü ortaya çıkarıyorum, adonis kemeri vücudum her kıvrıldığında esniyor. Benim tarafımdan, sadece onun için seksi, eğlenceli bir dansla hareket eden vücudum tarafından tuzağa düşürüldü.

Öne doğru eğilen Mallory dilini sıcak tenimin üzerinde gezdiriyor. Pantolonumun paçalarını hızla kavrayıp aşağı çekerken parmaklarım uzun saçlarına gömülüyor.

"Hey! Wha-" İtirazlarım, ıslak ağzı damlayan sikimin başına inerken aniden kesildi. "Fuckkk," diye inliyorum. Şarkı daha yavaş, daha kirli bir şeye dönüşüyor ve Mallory ritme ayak uydurarak ağzını sikimin üzerinde sesi takip eden vuruşlarla hareket ettiriyor. Geri çekilip dilini sikimin ucunda dondurma külahı gibi döndürüyor ve gözlerim doluyor. Yavaşça atletinin önünü indiriyor ve sismeyi çok istediğim memelerini ortaya çıkarıyor ama Johnson'ın ona ne yaptığını bildiğim için kendimi tutuyorum. Mallory'nin parmakları meme uçlarını sıkıp çekerek kendini yukarı kaldırıyor ve tekrar aşağıya doğru eğilip uzunluğumu ağzına alıyor.

"Bacaklarını aç," diyorum. Bacaklarını açabildiği kadar açarak bana itaat ediyor. Ben ağzına girip çıkarken elleriyle göğüslerini kavırıyor ve sıkıyor, kontrolü tekrar ele alıyorum. İnliyor, sesi uzunluğum boyunca titreşiyor ve beni başka bir âleme gönderiyor.

"Kendine dokun," diye talimat veriyorum. Eli hızla vücudunda aşağı doğru hareket ediyor ve sıcak amının içine batıyor. "Yavaşça." Gırtlığının etrafımda yankılanma hissinin beni hızla uçurumun kenarına sürükleyeceğini bildiğinden, sıkıntısını gürlüyor.

İtaat eden Mal, yavaşça içine girip çıkıyor. "Göster bana." Dinliyor, elini kaldırıyor. Uyarılma tenini kaplıyor, avucunun içinde birikiyor. Bileğinden tutup onu ayağa kaldırıyorum. Yüzümdeki maskeyi yırtarak dilimi elinin üzerinde gezdiriyor, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi tadını yalayıp yutuyorum. Parmaklarını ağzıma alıp emerek temizliyorum.

"Nox," diye nefes veriyor, umutsuzca beni izliyor. Abartılı bir *patlamayla* parmaklarını serbest bırakıp elimi boynuna doluyorum. Nefes nefese kalıyor, boğazı tenime çarpıyor. Dudaklarını kendime çekerek bu hissin tadını çıkarıyorum.

Telefonum diğer odadan çalıyor, ama durmamın imkanı yok. Gözleri yana kayıyor, koridorun aşağısına bakıyor. Sırıtarak, "Buna bakman gerekmiyor mu?" diyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, "Hiçbir şey bundan daha önemli değil... senden daha önemli değil." Onu pelüş kanepeye geri itmeden önce bir kez daha öpüyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Bir sonraki adımda ne yapacağımı merak eden gözleriyle beni yalarken bir şaşkınlık sesi duyuyorum.

Kollarımı kalçalarına dolayarak onu kanepenin kenarına çekiyorum. Avuçlarımı iç bacaklarına koyup onu iyice açıyorum. Dalışa geçmeden önce bakışlarımla onu yutuyorum ve sırlıklam amcığından ruhuna giden yolu yemeye çalışıyormuşum gibi amcığıyla ziyafet çekiyorum.

Mallory'nin parmakları siyah saçlarıma batıyor. Sıkıca yumrukluyor ve ağzımı ona karşı tutuyor. "Beni boşalt Ghost," diye neredeyse yalvarıyor. Derimi çekiştiren gülümsemeyi bastırıyorum. Yetkinin kendisinde olduğunu mu sanıyor? Ne istersem yapmayacağımı mı sanıyor? Sadece ben izin veririm boşalıyor.

Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama saçımı sıkıca kavriyor. Tam istediğim gibi.

Kalçalarını sıkıca tutarak onu koltuktan kaldırıyorum. "Lanet olsun, Nox. Ne yapıyorsun lan sen?"

Mallory, ben üzerine eğilip onu kanepenin üzerinde sallandırırken bana yapışıyor. Sikim ıslak, ılık yarığından kayarak onun yastık gibi dudaklarından derin, şehvet dolu bir inilti çıkarıyor. Kıvrımlarından geri çekiliyorum, sıcaklığı sikimin ucunu kucakladığında duruyorum.

Telefonum tekrar çalmaya başladı ama duymazdan geldim.

Acımasızca içine giriyorum, çılgılığı evin içinde yankılanıyor ve müziği bastırıyor. Parmakları saçlarımı serbest bırakıyor, omuzlarıma doğru kayıyor ve kıcını kavradığımda onu sıkıca tutuyor, uzunluğumda şiddetle hareket ettiriyor.

Vücudu benimkiyle birlikte hareket ediyor, kalçalarını itişlerimle aynı anda sallıyor, böylece ona daha sert vurabiliyorum, onu daha derinden becerebiliyorum.

"Sakin daha boşalayım deme," diye bağıriyorum.

"Durabileceğimi sanmıyorum. Kendini çok iyi hissediyorsun." "Beni bekle, Mallory. Seni cezalandırmak zorunda bırakma beni."

"Özür dilerim," diye ağlıyor. "Çok yaklaştım." Odaklanacak başka bir şeye ihtiyacı var. Arkasındaki kanepeye bakarken, içimde küçük, hastalıklı bir fikir beliriyor.

Bir kolumu sırtına dolayarak göğüs kafesine bastırıyorum.

"Nox? Dur. Dur! Dur! Düşeceğim!" Bacakları etrafımda sıkılaşıırken amcığı sikimin etrafında kenetleniyor.

Daha sert itiyorum. Tırnakları derime batıyor, kan çekiyor.

"Bana güvenmiyor musun, bebeğim?" Alay ediyorum. Son bir hamleyle tırnakları derimden kurtuluyor ve kolumun üzerine düşüyor. Kolları çırpınarak minderlere tutunmaya çalışıyor. Kendini destekliyor, kollarını başının üzerine doğru uzatarak vücudunu destekliyor. Mallory'nin sırtı kavisleniyor ve ben kalçalarını kavrayarak daha sert bir şekilde içine giriyorum.

İnlemeleri çığlıklara dönüşüyor, bu ses beni tekmeleyerek ve çığlık atarak coşkunun sınırına sürüklüyor.

"Siktir. Siktir. Siktir. Lütfen, Nox. Bırak boşalayım."

Yalvarma şekli neredeyse dizlerimin bağını çözüyor. "Daha fazla," diye talep ediyorum, hazzımın doruğuna tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum.

Yüzünde bir anlık berraklık beliriyor, ancak ikimizi de diri diri yakan sıcaklık tarafından boğuluyor. "Hayalet. Benim mükemmel takipçim. Tamamen senin olmak istiyorum," diyor nefes nefese kalışları arasında. "Bana soyadını ver. Bu hayat boyunca seni takip edeceğim ve bundan sonra var olacak her şeyde. Ben sana aitim. Bayan Mallory Graves."

Benimkiyle sarmaş dolaş olan adının sesi bunu yapıyor. Onun yalvarışı. Sonsuz bağlılık yemini. İçimden beyaz sıcak bir ihtiyaç fişkırıyor. Ona sahip olma, onu sahiplenme, güzel ve büyüleyici bir yaratık gibi sikimin üzerine boşalmasını hissetme ihtiyacı. "Bırak, küçük siren. Benim için boşal."

"Gerçekten mi?" diyor şaşırarak.

"Evet, artık dayanamıyorum bebeğim. Benimle boşal."

Bacakları omuzlarıma dayanıyor, kalçalarını döndürürken onu destekliyor, horozumu onun içinde derinlemesine döndürüyor. Sikimi g-noktasına doğru sallarken vücudunu kendime doğru sıkıca tutuyorum, patlarken kendini bu duyguya kaptırıyor. Vücudu zevkten titrerken kolları onu bırakıyor, odada dalgalanan tam bir ecstasy çığlığı.

Kollarımı sırtına dolayarak onu yukarı çekiyorum, böylece göğsü benimkiyle aynı hizaya geliyor ve ben ona girip çıkıyorum. Mallory kollarını boynuma dolayarak beni kendine yakın tutuyor. Ben patlarken dudakları benimkileri buluyor. Tüm ritmimi kaybettiğimde doruk noktamın seslerini yutuyor, vücudu zevkten tamamen kuşatılmış bir şekilde titriyor. Bizi döndürüp kanepeye bırakıyorum. Bana yavaşça biniyor, öpüşmemiz talepkar ve aç olmak yerine tatlı ve durgun hale gelirken ikimizin de zevkini sürüklüyor.

"Vay canına," diyor benden uzaklaşarak. "Sanırım o zaman bayılmışım."

"Bu iyi, ha?" Onu kendime doğru çekiyorum, kanepede yan yana yatana kadar manevra yapıyorum. Lanet telefonum tekrar çalmaya başladı ve ben onu açık bir pencereden dışarı fırlatmaya hazırım.

Bu sefer duyuyor. "Önemli olabilir," diyor.

"Onlar bekleyebilir. Hiçbir şey sizden daha önemli değil Bayan Mallory Graves."

Kızarmış yüzü inanılmaz derecede daha da kızarıyor. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlası. O anda neredeyse boşalıyordum." Telefonumun sesi kesiliyor ve hemen ardından Mallory'ninki çalmaya başlıyor.

Bu ikimizin de dikkatini çekiyor.

Mal hareket ediyor, ben onu sıkıca tutarken kanepenin kenarına doğru eğiliyor ve yüzünün parkeye çarpmasını engelliyor.

Elini sağa sola vurarak pantolonunu arıyor. Sonunda onları buluyor ve telefonunu alıyor. Ekranı bakarken vücudu ellerimde kaskatı kesiliyor.

"Mal? Ne oldu?"

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyor ve telefona cevap veriyor. "Alo?"

Çıplak bedeni hareket ediyor, hayalet battaniyeyi alıyor ve etrafına sarıyor.

"Evet, kesinlikle. Sen iyi misin?" Hattın diğer ucundaki kişiye sorar.

"Evet, o burada. Ona haber veririm ve yakında görüşürüz." Bir saniye durup dinliyor. "Tamam, seni sonra ararım. Dikkatli sür."

Telefonu kapatır, telefonunu adaya bırakır, tamamen düşüncelere dalmıştır.

"Mallory," diyorum onu gerçeğe döndüren o ses tonuyla. "Kimdi o?"

"Victoria."

"Oh! Bu harika. Buraya geliyor mu? Gidip size yiyecek bir şeyler getireyim mi?" O daha cevap vermeden kalkıp koltuktan kalkıyorum, gri eşofmanlarımı tekrar giyiyorum ki çıplak yakalanmayayım.

Bana cevap vermiyor ve bu çok rahatsız edici. Victoria ile aylardır ilk kez konuştuktan sonra mutlu görünmüyor, endişeleniyor.

Alt dudağını dişlerinin arasına öyle bir sıkıştırıyor ki kan akacağından emin. "Bana söylemediğin şey ne?" Biraz talepkar bir şekilde homurdanıyorum.

Viski rengi gözleri endişe ve şefkatle benimkilere dikiliyor. "Greyson dün gece vardiyasından sonra eve gelmedi."

Son

Ama pek sayılmaz.

Greyson nereye gitti?

Viktor ve Nixon kim?

Willowdale'de neler oluyor? Bellamy

başka ne saklıyor?

Sayfayı çevir.

KASALI

K. M. Rourke TARAFINDAN

ÖNSÖZ

BELLAMY

EASY - Son LUX

On dört yıl önce

İki haftadır gizlice Corpsewood Hastanesi'ne gelip komadaki genç bir kadını ziyaret ediyorum. Archer Bennett'in yok etmekten sorumlu olduğu bir başka genç hayat. Kaza gecesini onu ofisinde telefonda konuşurken duydum. Hangi uşağıyla konuştuğunu tahmin edemezdim. Yerel polis de dahil olmak üzere tüm kasaba ve çevresindeki bölgeyi arka cebinde tutuyor. Ancak sesindeki ton, planının istediği gibi gitmediğini gösteriyordu. Doğal olarak, babamı rahatsız eden her şey tüm dikkatimi çeker. O gittikten sonra gizlice içeri girdim ve maun masanın üzerinde duran, polis raporunun tamamını içeren zarfı kolayca fark ettim.

Jessie Prescott'un o gece ailesinin yanında ölmesi gerekiyordu. Grotesk sahnenin fotoğraflarını gördükten sonra, ölmemiş olması bir mucize. Bordo renkli SUV'ye çok daha büyük bir araç çarpmış ve onu otoyolun kenarındaki kayalığın üzerine itmişti. Kısmen donmuş nehir boyunca uzanan ağaçların arasında yan yatmış halde bulundu. Annesi ve babasının olay yerinde öldüğü, vücutlarının insanlık dışı açılarla eğildiği açıklandı. Küçük erkek kardeşi,

emniyet kemeri takmadığından şüphelenilen bir kişinin kayıp olduğu bildirildi. Kar ve buz üzerindeki kan izleri, suyun hala açık ve azgın olduğu yere kadar uzanmaktadır ve bu durum derhal endişe yaratmıştır. Arama ekipleri organize edildi ve hızlı bir şekilde sevk edildi. Ağır yaralı, muhtemelen sayıklayan ve içgüdüsel olarak hareket eden genç çocuk, araçtan çıkmak için kapıyı açmış ve kalan birkaç metreyi nehir yatağına düşmesine neden olmuş olabilir. Jessie bilinci kapalı ancak kalbi atar halde bulunmuş, küçük bedeni açık arka yolcu kapısının üzerinde taktığı emniyet kemeriyle asılı kalmıştır.

Ona gitme dürtüsünün neden orada olduğunu bilmiyorum, sanki bir bağın anında ve güçlü bir şekilde çekilmesi gibiydi. Onunla hiç tanışmamıştım ve o geceye kadar ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Hastaneye giden yolun yarısında, içeri girip onu görmeyi talep edemeyeceğimi fark ettim. Archer oğlunun ölmesini istediği bir kız için hastane personeline emirler yağdırdığını kesinlikle öğrenecekti. Kızın ailesi ve arkadaşları, hiç tanımadıkları yirmi bir yaşındaki bir adamın söyleyecek hiçbir şeyi olmadan onu görmeye gelmesinden şüpheleneceklerdi... çünkü ne söyleyebilirdim ki?

O gece geldikten sonra öylece oturdum. Kapısının önündeki o ıssız bekleme odasında düşüncelerimin dolaşmasına izin vererek oyalandım. Sevdiklerinin gelip gidişini izledim, içimde rahatsız edici duygular kıpırdandı. Onlar onun yüzünü görebilecekken, ben bu dayanılmaz sandalyede oturmaya devam ettim ve daha önce adını bile duymadığım bir kız için kıskançlıktan çatladım.

Tetikte kaldım, aynı anda hem memnun hem de diken üstündeydim. Kapının açıldığı o küçük saniye kümesinde anlık olarak onu görme şerefine nail oldum.

Ben onlar için ya da hastane yatağında yatan zavallı kız için hiç kimse değilim. Ben sadece ziyaret saatlerinde girip çıkarken yanlarından geçip gittikleri bir yabancıyım. Her gün bekleme odasında oturduğumu fark etseler bile, ikinci bir bakış bile atmıyorlar. Kendi kederleri ve umutsuzlukları yüzünden etraflarındaki herhangi bir şeye ya da kimseye odaklanamıyorlar. Muhtemelen başka birini ziyarete geldiğimi varsayıyorlar, muhtemelen yoğun bakımdaki başka bir hastanın iyi haberler almasını umuyorlar. Siyah badanalı kazağımın kapüşonu yüzümün bir kısmını kapatmış halde, görünür duygularını dünyadan saklamaya çalışan genç bir adam gibi görünüyorum... ve bazı günler öyleyim.

Yakalanmamak için zarfı bulduktan sonraki ilk üç günü Jessie'nin arkadaşlarının ve ailesinin ne zaman ziyarete geleceğini öğrenerek ve zihinsel bir program yaparak geçirdim. Kim olduğumu ve neden burada olduğumu nasıl açıklayabilirdim ki? Ne boktan bir gösteri olurdu.

Hayatta kalan tek ailesi olan büyükanne ve büyükbabası her sabah onun yanında oturuyor. Onunla nadiren konuşuyorlar, bazı günler hiçbir şey söylemiyorlar. Belki onun kendilerini duymadığını düşünüyorlar, belki de ne söyleyeceklerini bilmiyorlar. Onların da hayatları sonsuza dek değişti. Kızlarını ve damatlarını gömmek herkesi güçten düşürmeye yeter. Ancak ağır yaralı ve kayıp bir torunları ve komadaki tek torunları varken, yataktan kalkabilecek zihinsel kapasiteye sahip olmalarına bile şaşıyorum. Yüzlerini hiç tam olarak görmedim ama donuk beyaz perdelerdeki küçük açıklıklardan, torunlarını tutmak için uzandıklarında ellerinin titrediğini görebiliyorum, omuzlarının ara sıra titremesi bana çiftin duygusal durumu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Oturduğum yerden, kapalı kapının ardından belli belirsiz sesler ve mırıldanmalar bana ulaşıyor. Neyse ki, akşam vizitleri sırasında doktorlar ve hemşireler kapı ardına kadar açıkken özgürce konuşuyorlar. Son on dört gündür bu iğrenç sandalyede ikamet eden heykeli umursamadan. Bu da demek oluyor ki... Jessie'nin durum raporunu görmek için masasının arkasına gizlice geçmeden önce orta yaşlı resepsiyon görevlisinin sigara molası vermesini beklemek zorunda değilim.

Onun yaşlarında genç bir adam öğleden sonra geç saatlerde geliyor ve kapıyı arkasından hiç kapatmıyor. Onunla yalnız kalmaktan korkup korkmadığını ya da uyanırsa birinin onu duymayacağından endişe edip etmediğini merak etmeye başladım. İlk birkaç gün onunla konuşmadı ve bunun için ona kızmadım desem yalan olur. İlk başta, içeride bulabilecekleri konusunda endişeliymiş gibi içeri girdi. Şimdi ise sıradan bir günmüş gibi içeri giriyor, ceketini dikkatsizce hastane yatağının ayak ucuna fırlatıyor ve cılız kışını yanındaki sandalyeye bırakıyor. Durmadan kaçırıldığı her şeyden bahsediyor: okul, hokey maçları ve antrenmanları, en son lise dramaları ve dedikoduları.

Kazanın olduğu gün ehliyet sınavını yeni geçmiş olan genç adam, Corpsewood'dan uzakta olduğu sürece Jessie'yi istediği yere götürmeye yemin eder. Bu lanet şehirden ve vatandaşlarının üzerine çöken tüm karanlıktan kaçabilirler, Jessie'nin tek yapması gereken uyanmaktır. En iyi arkadaşını geri almak için onu dinleyenlere yalvarıyor, ne pahasına olursa olsun onu koruyacağına söz veriyor ve kendi ruhunu takas için sunmaya kadar gidiyor. Yalvaran çılgınlıkları oturduğum boş koridorda yankılanıyor. Hayaletler gibi, o gittikten çok sonra bile kulaklarımda çınlıyorlar.

Ona bağı makinelerin bipleyip dönmesini dinlerken narin eli benimkinin içinde yatıyor, ses göğsümde yeni uyanan o yeri sıkıyor. Cansız bedenini elime aldığım da Landon onun yaşındaydı. Göğsündeki kurşun delikleri kanını altımızdaki bir havuza akıtıyor ve şiddetli yağmurla birlikte hızla akıp gidiyordu. Babamız Escalade'e binerken ikimize de sırtını döndü. O gece ayrı yaşadığımız kız kardeşimize sessiz bir söz verdim; o asla aynı kaderi paylaşmayacak ve babamızın ahlaksız gazabını tatmayacaktı.

Jessie bana ölen kardeşimi hatırlattığı için mi kalbim acıyor? Bana Mallory'yi hatırlattığı için olabilir mi? Günün sonunda bu sorunun cevabı önemli değil. Kendime geri dönmeyeceğimi söyleyip duruyorum... burada olmam için bir neden yok. Bu lanet kızı tanımıyorum ve böyle kalması daha iyi. Ondan ne kadar uzaklaşırsam, o kadar güvende olur. En iyi ihtimalle uyanır ve o çocuk onu ülkenin en ücra köşesine götürür.

Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle, yaşayan iki ebeveyni olan sevgi dolu bir evde mutlu, arkadaşlarıyla gülerken nasıl görüneceğini merak ediyorum. Uzun bakır saçları açık ve özgür, güneş yanaklarındaki çilleri öperken, dolgun dudakları sırtarak kıvrılmış, gözlerinde yaşam kıvılcımı varken nasıl görünürdü?... ne renk olurlarsa olsunlar. Hissettiğim sıcaklık kayboluyor, eve dönecek bir ailesi olmadığı için içimi bir farkındalık kaplıyor. Onun gözlerinin rengini asla göremeyeceğim ve o saf mutluluk anları için çok çalışması gerekecek. Henüz bilmiyor; hayatta kalmak için, normal bir hayatın bir parçasına sahip olmak için ne kadar güçlenmesi gerektiğini.

Beni duyup duymadığını bilmiyorum, ama bilinçaltının derinliklerinde bir yerlerde söylediğim her kelimenin alınması ve hatırlanması için dua ediyorum. Beni dinleyecek tüm tanrılara yalvarıyorum ki uyansın ve o gün geldiğinde o çocuğun teklifini kabul edip mümkün olduğunca uzağa kaçsın. Bu dehşete geri dönemez, onun gibi güzel bir kızı etkisiz hale getirecek, onu içten içe parçalayacaklar. Ailesinin Archer Industries ile olan ilişkisinin cezası olarak kendinden daha fazla parça kaybetmeyi hak etmiyor.

Kanatlarında küçük yırtıklar olabilir ama yine de onu uzaklara taşıyabilirler. Burada bir yaşam onları koparacak, onu açlığa ve yırtıcılara yenik düşmeye terk edecektir.

Güncel kalmak için lütfen K. M. Rourke'u takip edin.

Facebook: [KM Rourke](#)

Instagram: [kmrourkeauthor](#)

TikTok: [k.m.rourke](#)

Teşekkür

Kocama, çocuklarıma ve kız kardeşime, bitmek bilmeyen desteğiniz ve anlayışınız için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel ve her gün hepimize minnettarım.

K. M. Rourke, bu kitap siz olmasaydınız mümkün olmazdı, gerçekten. Dürüstlüğün ve cesaretlendirmen yazmanın en karanlık kısımlarını atlatmama yardımcı oldu ve yaptığın her şey için sana borcumu asla ödeyemem. Çılgınca bir crossover fikrim için heyecanlandığın için teşekkür ederim. Nox ve Mallory'nin birkaç kısa ama unutulmaz an için bile olsa, sayfalarında yakalanacak mükemmelliği deneyimleyebilecekleri için kesinlikle çok mutluyum. İlk kitabın için çok heyecanlıyım bebeğim ve seninle gurur duyuyorum, seni baş belası sürtük.

Jamie, Brittany ve Kelli, dostluklarınızın ve dürüstlüğünüzün benim için ne anlama geldiğini kelimelerle ifade edemem. Bir gün sadece beni dinleyerek yaptığınız her şeyi size geri ödemenin bir yolunu bulacağım. Bir yazarın isteyebileceği en muhteşem alfalar olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Katelin & J. S. Cannon, desteğiniz ve inanılmaz yetenekli dilbilgisi becerileriniz için teşekkür ederim. Siz ikiniz en iyi betalarsınız ve bu kitabın birinci bölümündeki şakaya değer şeyler için özür dilerim. Umarım ikinci bölüm bunu fazlasıyla telafi eder.

Desteğiniz, ilginiz ve zaman ayırıp okuyup geri bildirim gönderdiğiniz için **tüm ark okurlarıma teşekkür ederim.** Beynimde pişirdiğim tüm çılgın şeylere tepkilerinizi görmeyi seviyorum.

Son olarak, **tüm okuyucularıma,** okuduğunuz ve hayallerimi desteklediğiniz için çok teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Maren Riley, korkuyla ilgili her şeye olan aşk hikayesi genç yaşta başlayan Kanadalı bir yazar. Eğer yazmıyorsa, bir anne olarak kıcını yırtmakla ve yeni nesil ürkütücü, Cadılar Bayramı seven meraklıları yetiştirmekle meşguldür.

Kitapla ilgili her şeyden haberdar olmak için Maren'i tüm sosyal medya hesaplarından takip etmeyi unutmayın!

- Instagram: [maren.riley .author](#)
- Facebook: [Maren Riley'nin Hayaletleri](#)
- TikTok: [maren.riley .author](#)
- Spotify: [Maren Riley](#) .

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

